

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BEAUTIFUL
Liar

PREVIOUSLY PUBLISHED
AS PORN STAR

INTERNATIONAL BESTSELLING AUTHOR

ZARA COX

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

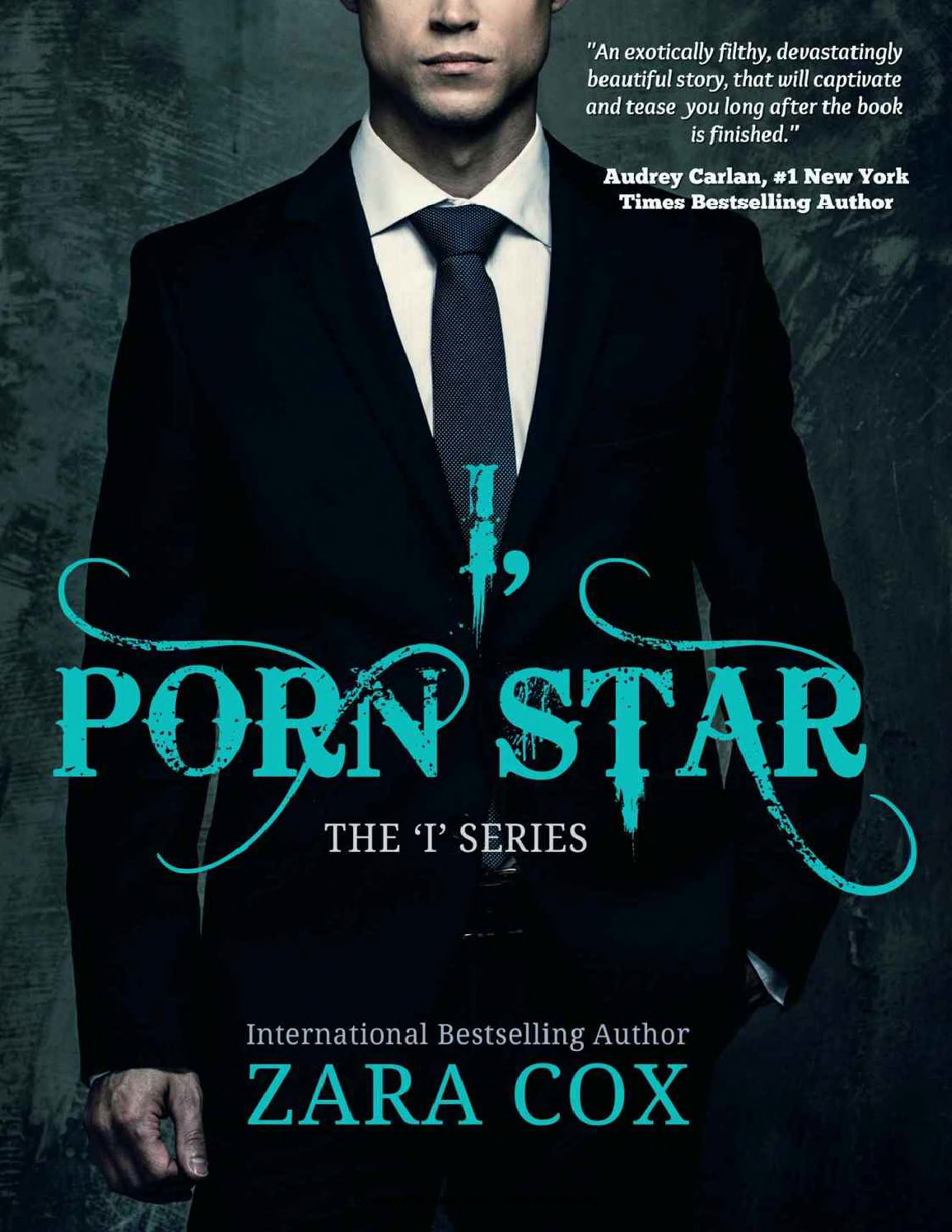
Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

"An exotically filthy, devastatingly beautiful story, that will captivate and tease you long after the book is finished."

Audrey Carlan, #1 New York Times Bestselling Author

I, PORN STAR

THE 'I' SERIES

International Bestselling Author

ZARA COX

İÇİNDEKİLER I, PORNO
YILDIZI TELİF HAKKI
BİRİNCİ BÖLÜM - Q
BÖLÜM 1 - OYUNCU
KADROSU
BÖLÜM 2 - YAPIM ÖNCESİ
BÖLÜM 3 - TABLO OKUMA
BÖLÜM 4 - SAHNE 1 BÖLÜM 5 -
İZCİ
BÖLÜM 6 - IŞIKLAR, KAMERA...
BÖLÜM 7 - AKSIYON
BÖLÜM 8 - GEÇİŞ BÖLÜM
BÖLÜM BÖLÜM İKİNCİ
BÖLÜM - ŞANS 9 -
HATIRLAMA 10 - İLK BÖLÜM
11 - GERİYE DÖNÜŞ
BÖLÜM 12 - DEVAMLILIK
BÖLÜM 13 - MEKANLAR
BÖLÜM 14 - ARA VERME
BÖLÜM 15 - AÇIKLAMA BÖLÜM 16 -
İKİNCİ BÖLÜM BÖLÜM 17 - KALKIŞ
BÖLÜM 18 - KANSAS, KANSAS DEĞİL
BÖLÜM 19 - XXX
BÖLÜM 20 - 8MM BÖLÜM 21 -
DOKUZ INÇ
BÖLÜM 22 - DONDURULMUŞ
KARE BÖLÜM 23 YAKIN -24
FRANSIZ SAATLERİ PLAN 26 -
ARKA PLAN BÖLÜM BÖLÜM
BÖLÜM ÜÇÜNCÜ BÖLÜM -
QUINN- 25 - DIŞ ÇEKİM
BÖLÜM 27 - MARISLASIS BÖLÜM
BÖLÜM 29 - TILT28 - BOOM SHOT

BÖLÜM 30 - MARTINI SHOT BÖLÜM

31 - EYLEM EKSENİ

BÖLÜM 32 - SAHNE 2 - VIAGRA GECELERİ (BİRİNCİ)BÖLÜM

BÖLÜM 33 - MAKARA

BÖLÜM 34 - SAHNE 3 - VIAGRA GECELERİ (İKİNCİ)BÖLÜM

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM - ELYSE

BÖLÜM 35 - WALK & TALK BÖLÜM

36 - NOIR

BÖLÜM 37 - BULANIKLIK

BÖLÜM 38 - KESİM ODASI KATI BÖLÜM

BÖLÜM 40 - PARTİ SONRASI39 - BİTTİ...YA

DA BİTMEDİ

BÖLÜM 41 - SÖZDİZİMİ

TEŞEKKÜR ZARA COXUN DİĞER

KİTAPLARI 'YAZAR HAKKINDA

BEN, PORNO YILDIZI

ZARA

COX

TARAFINDA

N

Telif Hakkı© 2016 Zara Cox

Editör: Kate Reed Kapak:

[Angela Oltmann](#)

Tüm hakları saklıdır. Bu e-kitabın hiçbir bölümü, satın alındığı form dışında ve yazarın yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler, markalar, medya ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Gerçek olaylarla, yerlerle herhangi bir benzerlik, ya da yaşayan veya ölmüş kişiler, tesadüfidir.

Bu e-kitap sadece kişisel kullanımınız için lisanslanmıştır.

Bu e-kitap yeniden satılamaz veya başkalarına verilemez. Bu kitabı başka biriyle paylaşmak isterseniz, lütfen her alıcı için ek bir kopya satın alın. Bu kitabı okuyorsanız ve satın almadıysanız ya da sadece sizin kullanımınız için satın alınmadıysa, lütfen

perakendecisine gidin ve kendi kopyanızı satın alın. Bu yazarın emeğine saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz.

BİRİNCİ BÖLÜM Q

DÖKÜM

Nisan 2015

Burada olmam için bir sebep yok. Bunu yapmama gerek yok.

Bir tane daha olmaz.

çok şeyim var. Artık bitirmeliyim. Aylardır kendime bunu söylüyorum.

Kahretsin, kimi kandırıyorum?

Bu kadarı *asla* yeterli olmayacak. Yaptıklarının bedelini ondan alabileceğim her şeyle ödemek zorunda.

Ayrıca, bunun bir aceleye dönüştüğünü kabul edecek kadar büyük taşaklarım var. Hazzın gecikmesi oyunun bir parçası. Bu bir bağımlılık. Her şeyin bir parmak şıklatmasıyla önüme geldiği bıkkın dünyamda, bu gibi riskli yükselişlerin kıymeti bilinmeli.

Göz açıp kapayıncaya kadar yok olacaklar. Tıpkı hayatımdaki diğer tüm zevkler gibi.

Saatime bakıyorum.

17:58.

Koltuğumdan kalkıp geniş koridorda yürüyorum ve boş odaya giriyorum. Tamamen boş değil ama öyle de olabilir. Altı ay önce Boston'daki zamanım bitip New York'a geri döndüğümde satın aldığımdan beri dekore etme zahmetine girmedim. Sanki bilinçaltım ona sadece bu amaç için ihtiyacım olacağını biliyordu.

Odanın ortasında, masanın üzerindeki kumandayı alıp güç düğmesine basıyorum. Üç ekran titreşerek canlanıyor. Daha önce buraya yerleştirdiğim deri koltuğa oturuyorum. Üç yüz bana bakıyor. Karanlık ve aynalı cam beni net göremeyecekleri anlamına geliyor. Görseller bile, maskem yerinde duruyor. Siyah giysilerim ve deri eldivenlerim kılık değiştirmemin geri kalanını hallediyor.

Anonimlik çok önemli. Başka bir şeyin kabul edilemeyeceği kadar tanınmış biriyim. Ya da en azından şimdilik kabul edilebilir. Bir ay, iki ay ne olacağını kim bilebilir? Her gün dürtülerimle savaşıyorum. Yarın uyanıp pes etme zamanının geldiğine karar verebilirim, planımı açıklayabilirim.

İstediğimi elde etmek için bu yolu seçmekten utanmıyorum. Hem de . Aslında bu süreçte kendimi yok etmek tam da hedeflediğim şey. İşim bittiğinde sürdürülecek ya da kurtarılacak hiçbir şeyin kalmamasını istiyorum.

Ancak şimdilik, kamusal rolüm büyük planımın ayrılmaz bir parçası. Günahlarım zaten sayısız olduğu için, bunlara kibri de eklemekten ve diğer hayatımı sevdiğimi itiraf etmekten çekinmiyorum. Kimliğimi gizli tutmak heyecanıma heyecan katıyor.

Benim için her şey heyecanla ilgili. olmadan, karanlık uçuruma erken yenik düşme riskim var. Psikiyatristimin beni sürekli uyardığı uçuruma.

Üç yıl önce kucağıma bıraktığı bu haberin bir vahiy olduğunu düşünüyor. On beş yaşından beri o uçuruma baktığımı çok az biliyor. O kadar uzun süre baktım ki, benimle kaynaştı. Biz biriz. Henüz son dansımızı yapmadık, ama bu sadece bir zaman meselesi.

Yirmi sekiz yaşındayım.

Otuzumu görece kadar
yaşayamayacağım.

Bu değişmez bir kaçınılmazlık, bu yüzden zevklerimi kadar alıyorum.

"önünde senaryolar var. Size söylediğimde yüksek sesle okuyun. Önce sen Pandora." Ses kısıcı kullanıyorum çünkü doğal sesim beni ele verebilecek belirgin bir tizliğe sahip. Kim olduğumdan dolayı, seks yaptığımdan daha fazla kez yüzüme kamera sokuldu. Bu da bir şey ifade ediyor.

Pandora - lanet olası aptalca isim - kıkırdıyor ve altın bukleleri hevesli bir baş sallamayla zıplıyor. Sinirli bir bastırıyorum ve onu *belki* listesine alıyorum.

"*Hissedebilir miyim, dedi.*" Yine kıkırdıyor.

On saniye sonra, onu kesinlikle *hayır* listesine koyuyorum ve dahili telefona basıyorum. Dışarı çıkarıldı ve bakışlarımı bir sonraki kıza çevirdim.

Kızıl saçlı kadın kameraya bakıyor, dolgun ağzı *seni uçurmak için doğmuşum* gibi bir kavis çiziyor. Işığın onda daha iyi olduğunu kabul ediyorum ama gözleri biraz fazla geniş. Fazla yeşil.

Kamerayı ayarlıyorum ve onu daha yakından inceliyorum. "Gözlerin ne renk? Ve bana yeşil olduklarını söyleme. Lenslerinin kenarlarını görebiliyorum."

Kızardı. "Umm... onlar gri."

Tabletimdeki notları kontrol ediyorum. "Missy, bu senin de gerçek adın mı?" Hevesle başını sallıyor.

"Özeti okudun mu?"

"Umm... evet," diye cevap veriyor, sesi yarı soruyla kesiliyor.

Bu açıkça sönük.

"Yalan söylemekle ilgili ne diyordu?"

Yüzündeki ifade düşer. "Onlar sadece lens." Öne doğru eğilir ve çift D'leriyle neredeyse kamerayı devirir. "İşte, onları çıkarabilirim-"

"Hayır, zahmet etmeyin. Mülakatınız sona erdi. Şimdi gidin lütfen," diye en iyi psikopat olmayan sesimle emrediyorum ve dahili telefona tekrar basıyorum.

Psikiyatristimin sürekli bahsettiği bazı spektrumlara göre biraz dengesiz olabilirim ama annem, huzur içinde yatsın, bana bir beyefendi olmayı öğretti. Annem artık bir solucan yemi, ama bu onu nezaketle onurlandırmamam için bir neden değil.

Missy'nin dudakları büzülür, sonra sanki davasını savunmak üzereymiş gibi ayrılır. Odaya girip omzuna vuran iri yarı gardiyan, Missy'nin sözlerinin artık anlamını yitirdiğine ikna olur.

Son ekrana dönüyorum.

Gözleri kısık. Kirpikleri, elimde başka bir sahte olup olmadığını merak ettirecek kadar uzun. İç çekiyorum, sonra yüzünün geri kalanına bakıyorum. Makyaj yok ya da çaba sarf ettiyse bile yok denecek kadar az. Dudakları dolgun, hafifçe parlatılmış. için uzaktan kumandadaki kontrolleri kullanıyorum. Yüzünün sol tarafında, üst dudağının hemen üzerinde küçük bir ben var. Sahte değil.

Uzaklaştırıyorum, görebildiğim diğer yerlerini inceliyorum. Gri tişörtü yırtılacak kadar yıpranmış ve köprücük kemikleri biraz fazla belirgin. Kötü beslenmiş olması pek hoş karşılanmazdı ama bu sorun kolayca halledilebilir.

Tişörtünün altında, göğsü düzenli nefes alıp vererek inip kalkıyor, ancak boğazına vuran nabız onu ele veriyor. Nabızı yakınlaştırıyorum. Üzerini kaplayan deri pürüzsüz, neredeyse ipeksi, karamel sarısı saçların belli belirsiz tüyleri var.

Onunla ilgili bir şey beni koltuğumun kenarına çekiyor. Soğukkanlıymış gibi davranması hoşuma gidiyor. Çoğu insan kameranın parıltısı altında kıpırdanır.

Bakışlarım onun iskelet biyografisine kayıyor. "Şanslı."

Yavaşça başını kaldırıyor. Göz kapakları yukarı doğru fiske vuruyor. Gözleri yeşil ve ela karışımı bir renkte ve doğal koyu renk kenarlarıyla

canlılık. Tam olarak tespit edemiyorum ama gözlerindeki bakışla ilgili bir şey ilgimi çekiyor.

Kalbim olsaydı, tek bir bile kaçırdığına yemin edebilirdim. "Bu senin gerçek adın mı?"

Omuz silkiyor. "Öyle de olabilir," diye mırıldanıyor.

Kahretsin, elimde bir yalancı daha var. "Bir sonraki Bond Kızı olmak için seçmelere katılıyorsan şifreli konuşmak seksi olabilir. Burada işe yaramayacak. Bana gerçek adını söyle. Ya da git."

"Hayır." Sesi seksi bir boğuklukta, cevabı aklıma yerleşmeden önce bir saniyeliğine dikkatimi dağıtmaya yetiyor.

"Hayır mı?"

"Saygısızlık etmek istemem ama bir kameranın arkasına saklanmış emir veriyorsunuz. Bu küçük gösteride kartların senin elinde olduğunu anlıyorum. Ama size tüm kartlarımı en baştan göstermeyeceğim. Bu röportajın amacı doğrultusunda adım Lucky. Resmi olarak doğum belgemde yazmıyor olabilir ama on beş yaşından beri bu ismi kullanıyorum. Bilmeniz gereken tek şey bu."

Siktir. Neredeyse gülümsemeye ramak kaldığını şaşkınlıkla fark .

Eldivenli parmağımı ağızıma , bana bu şekilde çene çalmasına izin vermekle onu göndermek arasında kalıyorum.

Elbette, ilgimi çekiyor. Ve o atmadan önce ihtiyacım olan her türlü gerçeği ortaya çıkaracağım, eğer iş noktaya gelirse. Ama bunun işe yaraması için emirlerime sorgusuz sualsiz itaat etmesi gerekiyor.

"Ayağa kalk. Duvara ulaşana kadar kameradan uzaklaş." Sorgusuz sualsiz ayağa kalkar ve kendi lehine olan iyi niyeti biraz olsun geri kazanır.

Sandalyeyi yolundan çekerek yavaşça geri çekiliyor. Bol tişörtünün etekleri solmuş kot pantolonunun üzerinde duruyor. Kameraya tamamen maruz kalmadan önce bile, minyon çerçeveye sarılmış kum saati figürüne ilk bakışımı yakalıyorum. Ucuz kıyafetler giymiş ellili yılların pinup kızı gibi. Göğüsleri dolgun ama tam olarak çift D değil, kalçaları ve baldırları trafiği durduracak kadar düzgün, doğal altın rengi ten rengi ise muhtemelen orta batıda yetiştiğini gösteriyor.

Birkaç besleyici yemeğin konusu olabilecek potansiyelde. Ama bu çarpık hayatımda dikkat çekecek şeyin vücudu olmadığını bilecek kadar çok şey gördüm ve yaptım. Gözlerindeki bakış. Bastırmak için çok uğraştığı sırlar ve gölgeler. Neredeyse onu canlı canlı yiyorlar.

Bu sırların ne olduğu gerçekten umurumda değil. Ama onları becerme şansı... onlarla *uğraşmak*, onları kameralarıma göstermek, içimde uğursuz bir alev tutuşturuyor.

"Arkanı dn, saçlarını a."

Yüzünü duvara dönmeden önce parmakları bir an için iki yana seğiriyor. Bir eli yukarı uzanıyor ve başının gevşek düğümü sabitleyen bandı çekiyor.

Karamel ve altın rengi saçları sırtından aşağı dklyor. Ellerimi yutacak kadar kalın, dalgalı saçları beline kadar uzanıyor, sivrilen uçları mükemmel yuvarlak kıcının üstünü okşuyor.

Birkaç dakika onu izledikten sonra sesimi bozarak mikrofona konuşuyorum. "gereken ayırt edici doğum izlerin var mı Lucky?"

Soru kafasına dank . Kendini gevşemeye zorlamadan önce sırtı bir saniyeliğine kaskatı kesiliyor. "Evet."

"Nerede?"

"st kısmında," diye yanıtlıyor.

"Göster bana," cevap veriyorum, ancak gerçekten görmeme gerek yok. Özenle seçtiğim stilistlerim uygunsuz izleri gizleyebilir.

Yavaşa arkasını dönüyor. Bakışlarının düşmesini ya da bir parça utanmasını bekliyorum ama parmakları kot pantolonunun düğmelerini iliklerken doğrudan kameraya bakıyor. Fermuarı indiriyor ve kotu kalçalarının üzerinde sallıyor. Beyaz pamuklu klotu sade ve seksi olmayan son söz. Yine de gözlerim am dudaklarını çerçeveleyen dar malzemeye takılıyor.

Ayrıca pamuğın arkasına sıkıştırılmış çalı izlerini de görüyorum.

Koltuğumda kayıyorum ama fermuarımın arkasında canlanan sertliğe uzanmıyorum. Elle yapılan işler benim için zaman kaybı. Ya sevişirim ya da . Bu kadar basit.

Kot pantolonunu diz hizasına kadar indiriyor ve sağ bacağını dışa doğru büküyor. Kalasının hemen i tarafındaki yuvarlak kırmızı disk, kapatılması gerekecek kadar belirgin. Zihnime not ediyorum.

"Teşekkür , Lucky. Kıyafetlerini ."

Yüzünde bir şaşkınlık ifadesi beliriyor ama hemen kıyafetini düzeltiyor. İşi bittiğinde, elleri yanlarına döner.

"Ekran testinizin zamanı geldi. Saçınızı bir tarafa doğru süpürün ve yaklaşın. Ellerinizi masanın üzerine koyun, öne doğru eğilin ama oturmayın."

Talimatlarıma harfiyen uyuyor. Kamerayı yüzünü çekecek şekilde ayarlıyorum.

"Hazır mısın?"

Başıyla küçük bir selam veriyor.

"Az önce bir bara girdin. Beni tanıımıyorsun. Ama beni görüyorsun, köşede burbonunu yudumlayan adamı. Ve ben de seni görüyorum. Hepinizi. Sahip olduğun her fanteziyi. Sana vermek istiyorum. Beni buldun Lucky, seni bir sonraki nefesinden daha çok becermek isteyen adamı. Beni görüyor musun?"

Burun delikleri hafifçe titriyor. "Evet."

"Güzel. Kameraya bak. Gözünü kırpma. Bana görmek istediğimi göster. Beni sikilmeye değer olduğuna ikna et. Uğruna ölmeye değer olduğuna ikna et beni."

Göz kapakları iner, yüzü dalgındır ama gözlerini kırpmaz ya da odağını kaybetmez. İfadesi yavaşça ilgisizlikten büyülenmişliğe doğru kayıyor. Göz kapakları kalkar ve yeşil gözlü bir sirene dönüşür. Dikkati dorukta, tereddütsüz. Morarmış gül dudakları aralanıyor ama beklediğim gibi dilini dudaklarında gezdirmiyor. Sadece nefes alıyor. İçeri. Dışarı.

Yutkunuyor, yavaş bir hareketle dikkati boynuna, oradan da göğüslerine çekiyor. İsteğim dışında büyülenmiş bir halde, göğüs uçlarının üstündeki ince malzemeye karşı sertleşmesini izliyorum. Parmakları yavaş yavaş sert tahtaya kıvrılıyor ve her nefes alıp verışı sessiz bir talebe dönüşüyor.

İçeri...siktir...dışarı...ben.

.. İçeri. Siktir.

Dışarı. Ben.

Parmaklarım seğirmek için kaşınsa ve kaslarım uzun zamandır hissetmediğim bir huzursuzlukla yansa da hareketsiz kalıyorum.

Kameraya hükmedişini izliyorum, vücudu şehvetli bir gerginlikle kaskatı kesilmiş. Gözlerini kırpma ihtiyacı duyuyor ama .

Kıpırdamadan duruyor, elleri yumruk şeklinde kıvrılıyor ve sadece seks nefesi alıyor. Gözleri sulanıyor ve bir yanağından aşağı bir damla yaş süzülüyor. Onu görmek tuhaf bir şekilde katartık, küçük bir doruk noktası.

Koltuğuma çöküyorum. "Bu yeterince ikna ediciydi. , Lucky."

Sandalyeye çökmeden önce hızla göz kırpmıyor. Hızlı bir kaydırma ve gözyaşı hiç var olmadı. Bir an önce yüzünde beliren hayatının sevişme vaadi de yok.

Oyunculuk becerileri dikkat çekici. Bir an için bunun iyi bir şey mi yoksa kötü bir şey mi olduğundan emin olamadım. Çok gösterişli olmasını istemiyorum. Bu düşünceyi bir kenara bırakıp notlarına bakıyorum.

"Adresinizi bir motel olarak mı belirttiniz?"

Queens'teki adres bana tanıdık gelmiyor ama motel zinciri son derece kötü olmasıyla ünlü. Hoşnutsuzluğumu gizliyorum ve cevabını bekliyorum.

"Şehre yeni geldim. Henüz kalıcı bir adresim yok."

Gözlerindeki sırlar, yırtık pırtık kıyafetleri, dağınık saçları ve tıraşsız amcığı kendi hikâyesini anlatmaya başlıyor. Hayatta bir kez kazanacağı bir maaşı vaat eden işini kaybetme riskiyle karşı karşıya kaldığında bana küstahlık edecek kadar cesur olabilir ama aynı zamanda çaresiz.

Soru ne kadar umutsuz. "Şu anda çalışıyor musunuz?"

Başını sallıyor. "Bir yemek servisi için ara sıra çalışıyorum. Ama bu, gerektiğinde üstesinden gelemeyeceğim bir şey değil."

"Yani ben istersem bunu yapmakta özgür olacak ?"

Çaresizliği artıyor, sonra gözlerinde bir miktar öfke parlıyor. "*Eğer mi?* Yani tüm bunları bir hiç uğruna mı yaptım?"

Cesaretine kısık bir kahkaha atıyorum. "Üç dakikalık basit bir çekimiyle bir milyon dolara vals yaparak ulaşacağını düşünmüyordun, değil mi?"

Konuşmadan önce bir an için ağzı gerilse de gözlerindeki öfke kayboluyor. "Yani bu doğru mu? Dolandırıcılık değil mi? Bu iş gerçekten bir milyon dolar mı ödüyor? Seks için mi?" diye homurdanıyor.

"Dolandırıcı olsaydım kabul eder miydin sanıyorsun?"

Narin çenesi bir anlığına esniyor. "Sanırım değil. Yani... varsayıyorum bir dolandırıcı, o zaman bu nasıl işleyecek?"

"Önümüzdeki birkaç testi geçersen ve ben de sana uygun olduğuna karar verirsem, işi alırsın. Her performans için yüz bin dolar alacaksın."

"Yani... on performans... ne kadarlık bir süre içinde?"

"Ne kadar çekim gerektiğine bağlı olarak, üç hafta ile bir ay arasında bir süre. Ama seni uyarmalıyım, bu zor bir iş Lucky. Arkana yaslanıp kafanın içinde Star Spangled Banner'ı ezbere okuyacağını , bir daha düşün."

Parmakları masaya vuruyor, sergilediği ilk sinir belirtisi bu. "Ben... ben iğrenç bir şey yapmayacağım, değil mi?"

" tanımla."

"Bu düpedüz seks olacak. Başka... bedensel şeyler yok mu? Çünkü bu benim için kesin bir hayır olur."

Ağzım bir kez daha seğirmeye çalışıyor. "Gösterilerde su işleri, atık maddeler ya da hayvanlarla cinsel ilişkiye girilmeyecek."

Parmakları davul çalmayı bıraktı. "Tamam." Bir süre bekliyor, doğrudan kameraya bakıyor. "Peki ne zaman öğreneceğim?"

Zorlukla gizlenen aciliyeti duyuyorum ve parmağımı tekrar dudağıma sürüyorum. "Yakında. Bu hafta içinde iletişime geçeceğim." Onunla neden oynamak istediğimden tam olarak emin değilim. Ama onun gergin olmasının, çok ihtiyacım olan başka bir heyecan katmanı ekleyeceğini hissediyorum.

Ağzımı açtığı anda sözünü kesiyorum. "Hoşça kal, Lucky."

İsminin kökeni hakkındaki geçici bir düşünce unutulup gitti. Ona eşlik etmesi için korumayı çağırmak üzere kumandaya basıyorum ve odadan çıkıyorum.

Birkaç dakika sonra çalışma odamda, masamın üzerindeki ekranı açıyorum ve ihtiyacım olan şifreli hizmeti etkinleştiriyorum. Uygulamayı açıyorum ve birkaç dakika içinde özel beyefendiler kulübümün üyeleri giriş yapıyor.

E-postam kısa ve özdür.

Bir sonraki Q Production'ın 20 Mayıs 2015 tarihinde yayınlanması planlanmaktadır. On üye ile sınırlıdır.

Açık arttırma 15 dakika içinde başlıyor.

Geri sayımı başlatıyorum ve kendime sek bir burbon doldurmak için ayağa kalkıyorum. İlk lokmayı, görünüşe göre uçurumun kenarına gitmemi engellemek için reçete edilen iki tabletle birlikte yutuyorum ve tabandan tavana pencereye doğru yürüyorum. Midtown'ın tampon tampona trafiğine bakıyorum. Bu orta kattaki çatı katı, bu binada ve New York'ta sahip olduğum pek çok çatı katından biri.

Teknik olarak burada yaşamıyorum. Sadece değişken baskılar Yukarı Batı Yakası'ndaki ailemle arama biraz mesafe koymamı gerektirdiğinde kullanıyorum.

malikane ve kendim. Asla uzun süre uzaklara gitmezdim. Bir , ailemin beni asla yalnız bırakmayacağını kabullenmişim.

Ne bildiğimi biliyorum. Bu yüzden tasmamı kısa tutmayı kendilerine iş edindiler. Ancak kişisel portföyümde üç yüzden fazla mülk ve aile şirketinin kontrolünde birkaç bin mülk daha olduğu için, şeytanlar uluduğunda ortadan kaybolabileceğim pek çok yer var.

Bugün, Midtown çatı katı benim geçici sığınağım.

Zamanlayıcı bir dakika uyarısı verdiğinde dönüyorum.

Masama dönüyorum ve ses ayarlıyorum. Saat sıfıra ulaştığında fareye tıklıyorum. "Beyler, tekliflerinizi başlatın."

İlk beş teklif ekranda görünmeden önce sözlerim zar zor kesiliyor. Altmış saniye sonra, toplam teklif iki milyon dolardı. Parmaklarımı dikleştiriyorum ve keşke daha heyecanlı olsaydım diyorum. Para hiçbir şey ifade etmiyor. Hiçbir zaman da olmadı. Beni heyecanlandıran oyunun sonu.

Aklım Lucky'ye geri dönüyor. Elindeki cevheri bir o yana bir bu yana çeviriyor ve kendime onda potansiyel olduğunu itiraf ediyorum.

Onun tüm sırlarına neşter vurmak, kanlarını akıtmak ve iç organlarıyla ellerimi kirletmek istiyorum. Ayrıca vücudu pes edene kadar onu becermek istiyorum. Şu anda neyi daha çok istediğimden emin değilim.

Bu yüzden ekranda hızla yükselen rakamlara odaklanıyorum. Üç milyon. Dört milyon. Beş milyon.

Telefonum iki kez bipledi. Açıyorum ve ekrandaki iki randevu hatırlatıcısını okuyorum.

Akşam 7 - Dr. Nathanson. Psikiyatristim.

21:00 - Maxwell ile akşam yemeği.

İlkini tekrar onaylıyorum ve ikincisini siliyorum.

Maxwell'le akşam yemeğini iptal etmek, kapıma bir dünya rahatsızlık getirecek. Kimse Maxwell Blackwood ile yemeğini iptal etmez. Başlangıç olarak o ülkedeki en güçlü adamlardan biri.

O aynı zamanda benim babam.

Evet, benim adım Quinn Blackwood, Blackwood Malikanesi'nin varisi, Maxwell Blackwood ve Adele Blackwood'un (merhum) tek çocuğuyum. Ailem, Amerika Birleşik Devletleri'nin doğu kıyısında ve birkaç tane de batıda şaşırtıcı oranda sahip. Fasulye sayıcılarına göre, kişisel olarak yirmi altı milyar dolar değerindeyim.

Ama babamla cehennemde boğuşmak için yaşıyorum. On beş yaşımdan beri. Bu yüzden onun çağrısını görmezden ve ilk on teklifçiyle baş başa kalana kadar geride kalanların düşüşünü izledim. Teklifler ve yarım saat içinde yedi milyon dolardan biraz daha zengin oluyorum.

En yüksek teklifi verenin tanıdık ismini görüyorum ve büküyorum.

Açık artırma sona erdiğinde uygulamayı kapatıyorum ve başka bir liste açıyorum. Açlıktan ölen çocukların resimlerini gösteren düzinelerce hayır kurumu web sitesi ekranımı dolduruyor. Birkaç dakika içinde, elli hayır kurumu yedi milyon doların minnettar alıcıları oldu.

Ben Quinn Blackwood olabilirim, şeytanları kontrol altında tutmak için ara sıra reçeteli ilaçlar kullanan, Q olarak ek iş yapan, çalışmalarım için milyonlar ödeyen seçkin bir azınlığın porno yıldızı.

Ciddi baba sorunları olan dengesiz bir pislik olabilirim. Ama kimse bana verici olmadığımı söylemedi.

ÖN SUNUM

"Bugün nasıl hissediyorsun, Quinn?"

İçimi çektim. "Bu soruyu seanslarımızdan çıkaracağına söz verirsen sana yüz bin dolar ödeyeceğim."

Adriana Nathanson dikdörtgen gözlüklerinin üstünden tam bir dakika boyunca sessizce beni süzüyor. Kırklı yaşlarının ortasındaki bir kadın için iyi görünüyor, hatta iyi bir sarışın ve mavi gözlü MILF olarak bile geçebilir, ancak gelişmekte olan bir Botoks alışkanlığının belirtilerini görüyorum. "Neden bırakmamı istiyorsun?"

"Çünkü ikimiz de ne cevap verirsem vereyim yalan olacağını biliyoruz."

"İşte sana bir fikir. Neden bir kez olsun gerçeği söylemeyi denemiyorsun?"

"İşte bir fikir. Siktirin gidin, Dr. Nathanson." Nabzım zorlukla yükseliyor ama cevabımda beni bile şaşırtan bir zehirden daha fazlası var.

İnce dudakları büzülür. "Düşmanlık aşamasını geçtiğimizi sanıyordum Quinn. İlerleme kaydediyoruz."

"mı?" Hiç ilgilenmeden sorguluyorum. "Peki neden düşündün?" "Çünkü bir yılı aşkın süredir bunun belirtilerini göstermiyorsun." Bir şeyler karalıyor. onun notları.

Sessiz kalıyorum.

Sonunda başını kaldırdı. "Quinn?"

"Doktor?"

"Son seansımızdan bu yana bir şey mi oldu? Tedirgin görünüyorsun."

Parmak eklemlerimi yüksek sesle kırıyorum. "Hayır, değilim."

bakıyoruz. Bu oyunu binlerce kez oynadık. "Kabuslar nasıl?"

Kürek kemiklerimin arasındaki boşluk seğiriyor. vermek lazım. Kendine has anları var. Çok fazla değiller yoksa on yıldır buraya gelmiyor olurdu. Gerçi teknik olarak bende olan şeyin tedavisi yok.

Arkama yaslanıyorum, seğirmeyi deri koltuğa sürüyorum. "Hâlâ bahçe tipinin üç ton üstündeler."

"Onlarda bahçe çeşitliliği diye bir şey yok Quinn. Bana sonuncusundan bahset."

Seğirme yoğunlaşıyor. Omuz . "Ondan öncekinden farklı değildi. Ve ondan öncekinden de." Ne yaparsam yapayım, ne kadar bağırsam bağırayım, sonunda yine de ölüyor.

Dudakları tekrar büzüldü. "Bunu konuşmak yardımcı olacaktır." "Olmayacağına kesinlikle eminim."

İç geçiriyor, Montblanc kalemını notlarının üzerine koyuyor ve gözlüklerini çıkarıyor. Bir dizi kararlı bebek mavisi yüzüne çarpıyor. "Baban şehre geri döndü. Onu gördün mü?"

Donup kaldım. Seğirmeler aniden kesiliyor. Ortaya çıkmadan önce onu hissediyorum. Uçurumu. Ölümcül bir virüs gibi, içime doğru ilerliyor. Sol bileğimden başlıyor. Damarlarımdan besleniyor ve beynime kök salıyor. Onu kontrol etmek kolay değil ama deniyorum. "Hayır, yapmadım."

"Peki ya üvey annen?"

Uğursuz bir gülümseme takındım. "Bu aptalca bir soru, Dr. Nathanson."

Utanarak bakma nezaketini gösterdi. İkimiz de üvey annemin babam olmadan beni görmesinin yasak olduğunu biliyoruz. Ergo.

"Dönüşü hakkında ne düşünüyorsun?"

"Yarım milyon."

"Sana soru sormamam için bana rüşvet veremezsin, Quinn." "O zaman bana farklı sorular sor."

Başını eğiyor. Sanki onu gerçekten şaşırtmışım gibi. Öyle olmadığını biliyorum. O benim ne olduğumu çok iyi biliyor. Bu nezaket alayının altında ne yattığını.

"İyileşmek istemiyor musun?"

Bir aptalca soru daha. devam ediyoruz. Bacaklarını açıp tekrar kapatıyor.

"Bugün erken saatlerde ofisinizi aradım. EA'nız erken ayrıldığınızı söyledi." "Orada bir soru mu var?"

Omuz silkiyor. "En az saat ona kadar ofisten ayrılmak sana göre değil."

"Tekrar , bir soru duymuyorum."

". Öğle yemeği için size katılabileceğimi düşündüm." "Neden?"

Gergin bir kahkaha atıyor, çatlamak üzere olduğunun ilk işareti. Neredeyse gülecektim. O kadar tahmin edilebilir ki sıkıcı. "Neden herkes öğle yemeği yiyor?"

"Hayır. Seninle öğle yemeği yemek isteyeceğimi nereden çıkardın?"

"Çünkü normal insanlar böyle yapar." Yaptığı hatayı hemen fark eder ve yüzünü buruşturur.

"Ama ben normal değilim, değil mi Dr. Nathanson? Son on yıldır sizi her hafta görmemin nedeni bu değil mi? On sekiz yaşımdan beri ağzınıza boşalmama izin vermenizin nedeni bu değil mi?"

"Quinn-"

"İşimiz bitti mi, Doktor?"

"Biraz daha açılmaya başlamanı istiyorum-"

"Biz. Biz. Bitti mi?"

"Bugün için, evet."

"Teşekkürler. Bana bir iyilik yapar mısın? Lütfen benim hakkımda her şeyi biliyormuş gibi davranmayı bırak. Sadece bu odada seninle paylaştıklarımı biliyorsun." Parmak eklemlerimi tekrar çıtlatıyorum, asla vazgeçemediğim iğrenç bir alışkanlık. Deri ciltli defterini kapatıp yanındaki masaya koymasını bekliyorum. Mavi gözleri bana döndüğünde arkama yaslanıp onu süzüyorum. "Ayağa kalk." Söyleneni yapıyor. "Arkana dön, yüzünü kapıya dön. Kilitli mi?"

Başını sallıyor. "Hayır." Profesyonelliği kaybolmuş ve sesi heyecanla titriyor. Bir an için o heyecandan bir parça almak için can atıyorum ama ne gam. Güzel bir on dakika geçirmek üzereyim.

"Güzel. Elbiselerini çıkar."

Siyah takım elbisesini çıkarır, ardından krem rengi ipek bluzunu giyer. Kıyafetlerini katlayıp düzeltiyor. Sıkıca düğümlenmiş, ensesinde duran incilerin altın tokasına, güvercin grisi dantel iç çamaşırına, jartiyerine, topuklu ayakkabılarına bakıyorum.

Sıkıntım artıyor. "Arkana dön."

İtaat ediyor. Ön tarafı düzgün bir göğüsle biraz daha iyi. Objektif olarak bakıyorum. Biraz fazla ince olsa da çok güzel. Bacakları düzgün, kalçaları ve uylukları zayıf ve sıkı. Bakışlarım yüzüne doğru yükseliyor ve yüz hatlarında uçuşan sayısız duyguyu okuyorum. Hiçbiri bana dokunmuyor. İçime sızan kara zehir beni içten içe öldürüyor. Başımı sandalyeye yaslayıp gözlerimi kapatıyorum.

"Geri kalanını çıkar ve buraya gel," diyorum. Yaklaşması benden iki adım ötede durdu.

Onun keskin uyarılma kokusunu alıyorum. Çok ıslak ve keşke onu sikecek havamda olsaydım. Ellerim avuçlarımda içinde uyluklarımda yanına düşüyor.

Kanepe.

Dizlerinin üzerine çökmesi için gereken zımnı izin bu. Kemerimi çekiştiriyor ve pantolonumun düğmelerini açıyor. Soğuk eller külotuma uzanıyor ve beni dışarı çekiyor. Açgözlü ağzı sarkık başımın üzerine kapanmadan bir saniye önce heyecanlı nefesini duyuyorum. Tükürük aletimin üzerine düşüyor ve istekli eller beni aşağı yukarı ovuyor. Kas hafızası devreye giriyor.

Kıvılcım var ama acınacak derecede önemsiz.

Gözlerimi açıyorum ve beyaz tavana bakıyorum. Çevremde, ilgimi canlı tutmak için başını aşağı yukarı, daha hızlı ve daha hızlı salladığını görüyorum. Aplikleri sayıyorum, sonra bakışlarımı aşağı indirip duvarları kaplayan gerçek başyapıtları ve sayısız övgüyü inceliyorum. Dalgınca onları sayıyorum. On iki etkileyici atıf.

Adriana Nathanson başarılı.

Ama belli ki çekmekte gittikçe kötüleşiyor.

Yüksek sesle iç çekiyorum. Daha hızlı sallanıyor. Bir eli karın kaslarımda ve göğsümde geziniyor.

"Hayır."

Sikime geri veriyor. Tekrar
iç çekiyorum.

New York'un ünlülerinden biri olan ve saati bin dolar olan psikiyatristim tarafından uçuruluyorum. Kıçı çıplak ve dizlerinin üzerinde, ofisinin kapısı kilitli değil. İçeri kimin girdiğine bağlı olarak, lisansını kaybedebilir.

Heyecanlanmalıyım.

Onun yerine, zar zor uyanan odunumu kaybediyorum.

Tam onu üstümden itmek üzereyken, aklıma bir yüz geliyor. Şanslı.

Sikim hayata geri dönüyor. Adriana ağzında kalınlaştıkça mutluluktan inliyor ve tıkanıyor. Gözlerim kapanıyor ve görüntü keskinleşiyor.

Yuvarlanan karamel saçlar buz sarısının yerini alır. Yıpranmış tişört incilerin yerini alıyor. Dolu, yumuşak pembe bir ağız sikimin etrafını sarıyor, dili dönüyor. Kalın damarım boyunca alaycı bir diş sıyırması. Kalçalarımı döndürüyorum. Beni daha çok ağzına alıyor. Boğazının arkasına vuruyorum. Alçak sesle ve uzun uzun hırlıyor, zarı sikimin başıyla titreşiyor.

Hava yarım bir nefesle dışarı atılıyor. Sıkıntımı örten perde dalgalanıyor, kalkmaya çalışıyor. Beni yutarken deniz yeşili gözleri üzerimde duruyor.

Eli karın kaslarımda ve göğsümde geziniyor.

Gözlerim kırpışarak açıldı.

Adriana.

"Hayır," diye tekrar hırlıyorum. Hayal kırıklığı ruh halimi karartıyor.

Eli sikime dönüyor ve beni derin derin yutmaya çalışıyor. Onun için çok büyüktüm. Ağzını tıkaması beni hasta ediyor.

"Dur."

Şok gözlerine vuruyor. Sönmekte olan aletim ıslak ve ağır bir şekilde ağzından fırlıyor.

"Quinn? şey mi oldu?" "Çekil üstümden."

İncinmiş gibi görünmeye cüret ediyor. Tutulan gözyaşlarını taklit etmek için tasarlanan hızlı göz kırpışları ağzımı buruşturuyor. Hakkını yemeyelim, itiraz etmeden geri çekiliyor.

Kendimi tekrar içeri sokuyorum ve fermuarımı . Ben ayağa kalkıp kemerimi bağlarken o aceleyle kıyafetlerini giyiyor.

"Gelecek hafta, aynı saatte?" Alaycı bir şekilde söylüyorum.

Elbisesinin ortasında duraklıyor. "İstersen bu hafta içinde sana uygun bir zaman ayarlayabilirim?"

Neden teklif ettiğini biliyorum. Babam şehre geri döndü. Ve belki de onu becerebileceğim nadir bir şans. "İstemiyorum."

Endişe, botokslu alnını kaydırmaya çalışıyor. "Quinn, senin için gerçekten endişeleniyorum," diye mırıldanıyor.

Gülüyorum. Yüzümü bölen gerçek, elma turtası kadar içten bir kahkaha. Ne yazık ki, uzun sürmüyor. O da boşluğun içine çekildi. "Benim için endişeleniyor musun?" Geriye sadece ince bir mantık kalmıştı. Buradan gitmem gerek.

Şimdi. Başını sallaması beni durdurdu.

"Evet," diye yanıtlıyor. Giyinmeye devam ederken elleri titriyor.

"Gerçekten hayal görüyorsun, değil mi?"

Bluzunun düğmelerini iliklemeyi bitiriyor ve eteğinin fermuarını çekiyor.

"Neden böyle davrandığını anlamıyorum."

Yine gülüyorum. "Değil mi Adriana? Psikiyatristin küçük *anlaşmamız* hakkında ne diyor?"

Sesi soluğu kesiliyor ve ağzı açık kalıyor. "Bunu nereden biliyorsun?"

Yüz ifadesiyle alay ediyorum. "Ne yani, senin de bir psikiyatristin olduğunu büyük bir sır mı sanıyorsun? Sanırım yardıma ihtiyacın olduğunu fark edemeyecek kadar ileri gitmediğini bilmek beni rahatlatmalı. Söylesene, durumunun bir teşhisi var mı?"

Nefesi kesiliyor. "Ben... Ben bunu seninle tartışmaya hazır değilim. Seanslarımız gibi benimki de gizli. Bunun ne anlama geldiğini anlıyorsun, değil mi?" Soğukkanlılığını yeniden kazanıyor. Sesinde bir uyarı dokunuşu var. Tekrar gülmek istiyorum, ama tüm bu berbat durum birdenbire üzerime çöküyor.

"Gizli saçmalığı kes, Adriana. On yedi yaşındayken sana gelmeye başladım. On sekizinci doğum gününden beri sikimi yalıyorsun - sanırım pedofili sınırını aşmak senin için çok ileri bir adım oldu?"

Cesareti kayboluyor. Elini uzattı. "Sen... Bizden kimseye bahsedemezsin Quinn."

"Biz diye bir şey yok!" Tıslıyorum. "Ve bir parçanın keşfedilmek istediğini inkâr etme. Ne de olsa çoğu zaman kapın kilitli değilken bana oral seks yapıyorsun. Birinin bizi basması fikri sana ucuz bir heyecan veriyor, değil mi?" Cırlak cırlak konuşuyorum.

Solgun yüzü suçluya dönüyor. Ama bakışları mide bulandırıcı bir açlıkla üzerimde geziniyor.

Kapıya doğru yürüyorum ve anahtarla açıyorum. "Haftaya aynı saatte," diyor arkamdan. Cevap vermeden çıkıyorum.

İki saat sonra, eski bir üniversite arkadaşım ile birlikte sahibi olduğum SoHo kulübü XYNYC'nin VIP salonundayım. Sessiz ortak olduğum birkaç iş girişiminden biri çünkü tüm o müstehcen Blackwood parasının *bir yere* gitmesi gerekiyor, değil mi?

Bir viski daha içiyorum ve kapalı salonumun altında dans eden açık saçık giyimli kızları izliyorum. Birkaçı bana doğru müstehcen bakışlar atıyor. Klinik olarak değerlendiriyorum ve atıyorum, bakışlarım arıyor ama aradığımı bulamıyor. Neden zahmet ettiğimi merak ediyorum. Belki de genişleyen karanlığın kaçınılmazlığına henüz teslim olmak istemiyordumdur?

Kaderimi bilmeme ve kabullenmeme rağmen, bir parçam her şeyin farklı olmasını istiyor mu?

Cebimdeki telefonum buraya geldiğimden beri dördüncü kez çalıyor. Gereksiz düşüncelerimi bir kenara bırakıp telefonu görmezden geliyorum. Maxwell Blackwood'la uğraşacak havada değilim. O bekleyebilir.

Gümüş rengi, sırtı açık bir elbise giymiş sıksa bir esmerde karar kılıyorum ve parmağımı ona doğru uzatıyorum.

Arkadaşlarını bırakıp zıplayarak merdivenlerden bana doğru gelişi neredeyse komikti. Onu içeri alması için fedaiye başımı sallıyorum ve arka taraftaki kadife koltuklara götürüyorum. Özel garsonum ona bir kadeh klasik şampanya getiriyor. Koltuğa geri oturuyorum ve uzun bacaklı figürünü yanıma yerleştirdiğinde itiraz etmiyorum. Gümbür gümbür bir *The Weekend* şarkısı eşliğinde kim bilir neler geveliyor. Ben konuşmadım. Üçüncü kadeh şampanya ile daha da cesaretlendi. Daha yakına eğiliyor ve parmakları gömleğimin düğmesini okşuyor. Kulağıma şehvetli sözler fısıldıyor.

Kişisel boşluğumun derinliklerine doğru kayarken elimin saçlarında oynamasına izin veriyorum. Zapt etme çabalarımın vazgeçtiğimden beri karanlığın arttığını dalgınlıkla fark ediyorum.

Eli kasıklarımın üzerinde gezinirken telefonum tekrar çalıyor.

Başımı arkaya yaslıyorum ve en karanlık planlarımın bulunduğu kasanın kilidini açıyorum. On sekiz ay sonra otuz yaşında olacağım.

Bana 15 milyar dolar miras kalacak.

Dünyanın en zengin adamlarından biri olacağım.

Ayrıca, planlarım başarılı olursa, bir katil olacağım.

TABLO OKU**Şanslı**

Bir milyon dolar.

Beyzbol şapkamı alnıma indirip dün sabah ikinci el eşya satan bir dükkânın yanında bulduğum hırpalanmış deri ceketin içine girerken bu üç kelime kafamda yankılanıyor. Üç beden büyük ama azından ucuz parfüm ve sperm kokusu motel odamda yıkadıktan sonra biraz solmuş.

Kaldırım boyunca acele ediyorum, sabahın yoğun saatindeki kalabalıktan kaçınmaya dikkat ediyorum. İki gün önce kazara birine çarptım. Şık takım elbiseli adamın bana savurduğu küfürler göz yaşartıcıydı. Dikkatleri üzerime çekmek istemeseydim, ben de kendimce birkaç kelime ile karşılık verirdim. Ama başımı eğmek, ona karşı kendimi kaybetmekten daha önemliydi. Başına gelen en kötü şey, takım elbisesine dökülen birkaç damla on dolarlık, havalı kahveydi.

Keşfedilmem halinde başıma gelebilecekler, en kötü düşmanımın bile başına gelmesini istemeyeceğim bir sonuç. Bu yüzden başımı eğiyorum, yıpranmış botlarımın kirli uçları ıslak kaldırımda hızlı yürürken ayaklarıma rehberlik ediyor.

Queens'teki köhne motelimden Wall Street'e yaptığım tren yolculuğu neyse ki olaysız geçti, ama metro istasyonundan çıktığımda daha da gerginim. Takım elbiseli borsa tüccarları ve yüksek uçan pilotlar denizinde, ucuz kıyafetlerim ve zayıf kılık kıyafetim göze çarpıyor. Gerçekten dikkat etmediğiniz sürece dikkat çekecek kadar değil.

Sorun şu ki, birileri dikkat ediyor.

Clayton Getty beni arıyor. Babam olduğunu düşünerek büyüdüğüm adam da öyle. İkisinin arasında, nerede olursam olayım beni bulabilecekleri sonsuz kaynak var.

Şu anda sorun beni bulup bulmamaları değil, *ne zaman* bulacakları. Umutsuzca uzatmak istediğim şey, şimdi ve ne zaman arasındaki zaman. Beni motelimin yakınındaki sokak köşesindeki ankesörlü telefona götüren, saçma sapan bir telefon görüşmesi yapmak ve fotoğrafımı bilinmeyen bir sosyal medya hesabına göndermek için değerli paramı riske attığım andı. Beni, evimi terk etme riskini almaya itti.

gölünç bir maaş vaat eden bir iş bulma umuduyla bir yabancı'nın telesekreterindeki cep telefonu numarasını .

Kendime bir dolandırıcılığa kanmayacak kadar iyi bilecek yaşta olduğumu söylesem de, midemi asit gibi kemiren korku ve çaresizlik beni teşvik etti. Bu beni Midtown'daki bir çatı katında para ve kötü niyet kokan steril bir odaya ve hala kafamın içinde ve omurgamdan aşağı ürperti gönderen mekanik bir sese götürdü.

Hepsi bir hiç uğruna olabilir. Son üç gündür rüyalarım musallat olan ses, hayatımın toplamı olan kozmik berbatlığa mükemmel bir *siktirip* gitme olabilir. Ama *onu* ve olasılıkları aklımdan çıkaramıyorum.

Atılmış bir gazetede o şifreli makale, içten içe felaketim olabileceğini bildiğim bir olaylar zincirini başlattı.

Bana *umut* verdi.

Ve şu anda elimde kalan tek şey umut.

Bir milyon dolar.

Seks için. Hayatım için.

Birinin seks için bu kadar para ödemesi benim için düşünülemez. Benim geldiğim yerde kucak dansı altmış dolar, oral seks doksan beş dolar. Seks ise yüz yetmiş beş gibi çok yüksek bir meblağ tutuyor, eğer karnınız doluysa genellikle bir elli dolara kadar iniyor. Eğer açlığın neşeli pençelerine yakalanmışsanız ve çaresizliğinizi gösterecek kadar aptalsanız, seksen dolarla kurtulduğunuz için şanslısınız demektir.

Villa'da bir işe terfi edecek kadar şanslı değilseniz tabii. Villa'nın özel kanadı her kızın olmak istediği yerdir. Villa, Clayton Getty'nin krallığını titanyum yumruklarla yönettiği, babamın yardım ve yataklık ettiği, onun ikinci komutanı olduğu yerdir.

Burası benim doğduğum ve beş yaşına kadar yaşadığım yerd; annem kararsız bir şekilde evden atıldığında ben de Trailer Trash Central ile tanıştım.

Annem ölene ve kayıp babam yeniden ortaya çıkıp beni Villa'ya geri sürükleyene kadar sahip olduklarıma ne kadar şükretmem gerektiğini bilmiyordum.

Başlangıçta, karmanın sışmayı bırakmaya karar verdiğini düşündüm. Yemekler harikaydı, duşlar sıcaktı ve yatak muhteşem bir şekilde topaksızdı. Saat ve Clayton on yedinci doğum günüm için geri sayarken karmanın kısa bir şekerleme yaptığını bilmiyordum; annemin berbat karaciğerine yenik düşmesi ile benim on yedinci yaş günüm arasındaki altı ay

Doğum günü Armageddon ve Cehennem arasında bir mola yeri idi. Villa'nın patronları için sadece bir kostümlü prova.

Ve ne ama. Her gece bir bebek gibi giyiniyordum.

Clayton'ın en iyi köpeği Ridge tarafından yakından korunurken aç pisliklerin önüne atıldım. Aylarca *süren bak ama dokunma* tehdidi sonunda onları çılgına çevirdi ve on yedinci günümün sabahında Clayton'ın ağzından salyalar akıyordu. Bakire olmadığım için duyduğu hayal kırıklığı açıkça hissediliyordu. Yine de bütün adi patronları avucunun içine almıştı.

Babamın Clayton'ın En İyi Fahişesi olduğum haberini verdiği gece ayakkabılarının üzerine kustum. Bu bana acısını hala hissedebildiğim bir ters yumruk kazandırdı. Sonrasında gelenler zamanla soldu, ama şarkıda da dediği gibi, ilkinin asla unutmazsın...

Wall Street'in köşesini dönüyorum ve yüzüme soğuk bir rüzgâr güllesi çarpıyor. Bir ürperti dişlerimi takırdatıyor. Dondurucu soğuklara alışık değilim. Fresno, California'nın dışında büyüdüğüm kasaba bok çukuru olabilir ama en azından *sıcak* bir bok çukuruydu. Sürekli güneş ışığından değişken havaya geçmek bedenim için bir şok oldu. Ama hava durumu endişelerimin en küçüğü.

Burada daha fazla sokak kamerası ve benim gibi giyinen daha az insan var.

Başımı biraz kaldırıyorum ve iki blok ötedeki binaya doğru gittiğimi görüyorum.

Blackwood Kulesi.

Daha spesifik olarak, bodrum.

Sokak seviyesinin üstünde neler olup bittiğine dair hiçbir fikrim yok. Fresno'dan kaçtığımdan beri internetin yanına bile yaklaşmadım. Telefonumu kullanmaya çalıştığım ilk ve tek seferde Clayton beni bir saat içinde buldu. O telefonu Iowa'da bir mola yerinde bıraktım, New York'a kadar otostopla gittim ve kullan-at bir telefonla saçmaladım.

Camdan ve çelikten kulenin tepesinde dönen işler beni hiç ilgilendirmiyor. Tek umursadığım, bu işin bana para kazandırması ve başımı eğdiğim sürece kimsenin beni fark etmemesi.

Aceleyle binanın girişinden geçip yan sokaktaki mağara gibi bodruma inen kapıya gidiyorum. Güvenlik kodunu giriyorum, büyük bir endüstriyel mutfaktan geçiyorum, sonra bir dizi merdivenle alt bodrum katına iniyorum. Ağır çift kapıyı iterek açıyorum ve bir buhar duvarı

ve çınlayan tabak sesleri beni karşılıyor. Daha küçük bir yan kapı beni dinlenme ve soyunma odasına götürüyor, burada kot pantolonumu ve tişörtümü hızla değiştirip iş kıyafetlerimi giyiyorum.

Beyaz gömleğim ve eşleşen pantolonum üzerimde bol duruyor, çok fazla kaçırdığım öğünlerin bir sonucu. Pantolonu yanımda getirdiğim ucuz ip kemerle sabitliyorum ve dışarı çıkmadan önce saçlarımı siyah saç filesinin altına soktuğumdan emin oluyorum.

"Hey, tatlı şey. Erkencisin," diyen bir ses, bardak ve tabakları çalkalayan sıra sıra makinelerin tıkırtısı ve sarsıntısı arasında beni selamlıyor.

Adımlarımı yavaşlatıyorum ve Miguel'e başımı sallıyorum ama onun istasyonunun önünden geçerken durmuyorum. Gözlerinin göğüslerimde ve kıkımda rahat olduğumdan daha fazla olduğunu fark ettim. Şimdiye kadar hafif siktir git havam işe yaradı. Yine de ne kadar süreceğinden emin değilim. Tecrübelerim bana iyi bir göğüs ve kalçanın çoğu erkeği diğer her şeye karşı körleştirdiğini öğretti.

"Evet," diye cevap veriyorum. "Metroda şansım yaver gitti." İstasyonuma ulaşıyorum ve makineyi çalıştırıyorum. Saniyeler sonra önüme ilk temiz, dumanı tüten tabak yığını geliyor.

"Bu harika. Peki... nereden gelip gittiğinizi ?" Uzun boylu el arabasına istiflediğim tabakların sesini duyabilmek için sesini yükseltiyor.

Dönüp soğuk bir bakışla onu mızraklıyorum. "Ben söylemedim."

Bir an için şaşırmış görünüyor. Sonra sırtıyor. "ama, *muchacha*. Sadece seni tanımaya çalışıyorum. Bu kadar huysuz olmana gerek yok."

Cevap vermeden arkamı dönüyorum. İpucunu anlıyor çünkü sabahın geri kalanında benimle bir daha iletişime geçmiyor.

Öğle yemeği telaşından bir saat önce yüzlerce kirli tabak aşağıya gönderiliyor. Konuşkan bir Miguel'den öğrendiğime göre Blackwood Tower çalışanlarına günde üç öğün ücretsiz yemek verilmekle kalmıyor, üst düzey yöneticilere de brunch veriliyor, dolayısıyla sabahın geç saatlerindeki çılgınlık da buradan kaynaklanıyor. Tek sükûnet öğle yemeğinden sonra yaşanıyor, ancak öğle yemeği molasının yanı sıra günde iki kez on beş dakikalık molalar vermemize izin veriliyor.

İlk molada kendime dinlenme odasından bir fincan ucuz ama bedava kahve dolduruyorum, dolabımdan kullan-at telefonumu alıyorum ve yukarı çıkıyorum. Dışarıda, yan sokağın derinliklerine doğru ve telefonu açmadan önce yalnız olduğumdan emin oluyorum.

Mavi çarkın dönmeyi bırakmasını beklerken kalbim çarpıyor ve avuçlarım nemleniyor. Mantıklı beynim bana bunun bir yazıcı olduğunu ve Villa'dan birini aramak gibi aptalca bir şey yapmazsam Clayton'ın bunu takip etmesinin mümkün olmayacağını söylüyor. Öyle bir niyetim yok. Bir kere, orada hiçbir şey ve hiç kimse nostaljiye yakın bir şey tetiklemiyor, geri arada sırada yaptığım şeyden dolayı suçluluk duyuyorum.

Yine de cevapsız aramaları kontrol ederken korkudan neredeyse başım dönüyor. Hiçbir şey yok.

Neyse ki telefon kapandığında kalbim büyük bir dehşet dozuyla birlikte düşüyor. Ama onun yerine endişe yükseliyor.

Bugün perşembe. Mekanik sesli yabancı hafta içinde iletişime geçeceğini söyledi. Bu önümüzdeki yedi gün içinde mi yoksa bu hafta içinde, yani Cuma gününden önce mi demekti? Gözlerimi orta mesafeye dikip kelimeler üzerinde düşünüyorum. O odada olanları ne kadar uzun süre düşünürsem, o kadar gerçeküstü hissediyorum.

Çarpıcı ama sade bir şekilde minimalist daire. Açık gri duvarlar ve rahatsız edici, iddialı sandalye. Ayna. Fütüristik görünümlü kamera.

Onun robotik, hipnotik sesi. Tüm bunlar gerçekten olmuş muydu?

"Elly."

Zihnim süregelen korkudan kendini kurtarıyor. Kubrick tarzı, açlığa bağlı bir hezeyana kapılmış ve her şeyi hayal etmiş olmam gerektiği sonucuna .

"Elly?"

Bu da demek oluyor ki, hayatım hâlâ günlere, belki de en fazla bir iki haftaya yayılan bir geri sayım saatine bağlı. Çünkü Clayton beni bulacak. Ve , beni öldürecek. Yavaş ya da hızlı olabilir. Ama nihai ceza ölüm olacak.

"Hey, *Elly!*"

İsmin bana ait olduğunun anlaşılması bir nano-saniye sürüyor. Şaklayan parmaklar çağrışı vurguluyor ve Miguel'in benden beş adım ötede durduğunu görmek için dönüyorum. Bana tuhaf tuhaf bakarken parmaklarından bir sigara sarkıyor.

Keşfetme ve kaçma düşünceleri tenimi karıncalandırıyor. Kendimi sakın kalmaya, bana seslendiği ismin bana yabancı olduğu kadar tanıdık olduğu gerçeğini ele vermemeye zorluyorum. "Evet?"

Gülüyor. "Beni duymadın mı? Bir saniyeliğine daldın, ha?"

Telefonu yavaşça cebime sokuyorum. "Bir şey mi istemiştin Miguel?"

"Ben değil, hayır. Ama patron seni istiyor." Kalbim birkaç atış atlıyor.

"Neden?"

Omuz silkiyor. "Biliyorsam ne olayım. Ama seni görmek istiyor, hemen."

Başımı sallıyorum ve sokaktan çıkarken aramızda makul bir mesafe bırakıyorum.

"Uh... Elly?"

Sırtım tutuldu, bu isim neden bu soğuk, gürültülü şehirde olduğumu ve ölüme *benzeyen* korkunç bir kaderi beklediğimi hatırlattı. Omzumun üzerinden bakıyorum.

"Senin için her şey yolunda mı?" Miguel soruyor.

"Birbirimizi bunu soracak kadar iyi tanımıyoruz." Omuz silkiyor.

"Belki de tanımıyorum. Ama yine de soruyorum."

tüm cevapları düşünürüm. Sonra mevcut tek seçenekte karar kılıyorum. "Ben iyiyim." Strafor bardağımı atıyorum ve o işime daha fazla burnunu sokmadan önce aceleyle içeri giriyorum.

Yanında çalıştığım adam, Sully Manning, Queens'te telefonumu aldığım dükkânda kısa süreli bir iş aradığımı duymuş. Dükkân sahibiyle yaptığım konuşma boyunca kurnaz soluk gri gözleriyle beni değerlendirdi. Beni dışarı kadar takip etti ve yardım edebileceğini söylemeden önce ödümü kopardı. Bana verdiği numarayı arayacak kadar korkumu yenmem için iki deneme yapmam gerekti.

Şimdi, ofisine yaklaşırken, bu korkunun haklı olup olmadığını merak ediyorum. Çok mu güveniyordum? Açlık ve korku insanın aklını karıştırır. Birinin diğerinin önüne geçmesine izin vererek bir tuzağa mı düştüm?

Ayaklarım titriyor. Savaş ya da kaç, damarlarıma adrenalin pompalıyor.

Sully pencereden beni görüyor ve iri bir eliyle beni çağırıyor. Arkama bakıyorum. Kaçmalı mıyım? Ne kadar uzağa gidebilirim?

"Elly! Bütün gün bekleyemem."

Nemli avuçlarımı pantolonuma bastırıyorum ve kendimi ofisinin kapısında gösteriyorum.

"Beni mi görmek istediniz?"

"Evet," diye . İrlandalı-İtalyan'dır ve yemek servisi destek ekibindeki herkesi hizada tutan kaba bir tavrı vardır. Birkaç kâğıdın yerini değiştiriyor.

kafasını kaldırmadan önce masasının üzerinde dolanıyor. "Fazladan para kazanmak ister misin?"

"Ben... evet?"

Başını öne eğiyor. "Sesin emin gelmiyor."

Sertçe yutkunuyorum, acaba bu da asitle kafayı başka bir asit gezisi teklifi mi? "Eminim."

Gri başını sallıyor. "Güzel. Güzel. Sunucularımdan ikisi hastaymış. Saçma sapan bir mide rahatsızlığı ya da başka bir şey. Senin devreye girmeni istiyorum."

Alarmım yükseliyor. Onu bastırıyorum ve başımı sallamayı başarıyorum. "Tamam. Ne... Neye ihtiyacın var?"

"Üniforma bölümündeki Meg'i görmeye git. Senin için kız kıyafetlerinden birini bulacaktır. On beş dakika içinde üst katta olman gerekiyor."

Cevap vermek zorunda olmadığım için memnunum çünkü ses tellerimi dehşet kapladı. Ben bodruma, kimsenin beni göremeyeceği yeryüzünün derinliklerine aitim. Üst katta Sully ne yapmamı istiyorsa onu yapmaya ait değilim. Ama bu işe ihtiyacım var yoksa Clayton'dan çok önce açlıktan öleceğim. Paramın yüzde doksan dokuzu boktan ama haraç gibi olan motel odamın ödemesine gidiyor. Otel sahibi, normal fiyatlara haftalık otuz dolar zam karşılığında *benim isimsiz ve adressiz* durumumu görmezden gelmeyi tercih etti. Şu anda elimde yirmi iki dolar var.

Ben de ayaklarımı hareket etmeye zorladım. "Oh, ve Elly?"

Duruyorum. Sully bana bakıyor.

"Buraya nasıl geldiğini hatırla. Hepimizin gün ışığına çıkmasını istemediğimiz geçmişleri var. Seninkine göz atmayacağım. Beni hayal kırıklığına uğratmayarak bu iyiliğe karşılık ver. Anlaştık mı?"

Başımı salladım. "Anlaştık."

Bana sallıyor.

Meg'i aramak için ayrıldığımda, içime bir rahatlama hissettim.

Sully'nin güdülerini konusunda haklı olarak ihtiyatlıydım. Bir şeyler sakladığını biliyor. Ama Miguel'aksine, beni rahat bırakmayı seçti. Bunun için memnunum. Çünkü benim özel dolabımı açarsam çürüyen iskeletler ortaya çıkacak.

Bunlardan ilki Elly'ye neden iyi tepki vermediğimi açıklıyor. New York'a gelmeden önce kimse beni bu isimle çağırılmıyordu.

Gerçek adım Elyse Gilbert, babam bana 'Şanslı' lakabını taktı, çünkü ona göre yaşayan en şanssız insanım ve dünyaya geldiğim gibi öleceğim: çıplak, çılgılık atan ve fakir.

Şimdiye kadar şanssızlık konusunda haklıydı. Pislik ve fakirlik konusunda da çok haklı.

Ama yirmi iki yaşında kundakçılık ve cinayetten kaçacağımı tahmin etmemişti. Ya da avcılarımdan birinin tek amacının beni toprağa gömmeden önce sırrımı benden almaya çalışmak olacağını.

SAHNE 1**Şanslı**

Siyah düğmeli elbise ve beyaz önlükten oluşan yeni sunucu üniformamla servis asansörüne varıyorum. Saç filemi beyaz bir mini şapkayla, botlarımı da Meg'in hediyesi olan çıplak tayt ve babetlerle değiştirdim. Kalbim kaburgalarım o kadar sert çarpımasaydı, ne kadar gülünç göründüğümü fark edip yüzümü buruştururdum.

Servis asansörünün iki düğmesi vardır-B. *Restoran* ve B. *Yönetici*. Titreyen parmağım ikinci düğmeye basıyor. Alnımı çukurlaştıran ter damlalarını silkeliyorum, derin bir nefes alıyorum ve Clayton'ın beni burada bulma ihtimalinin olmadığına dair kendimi rahatlatıyorum. Güvence boşa çıkıyor.

Bir keresinde kendisinden iki bin dolar çalan bir kızı Clusterfuck, Alaska'nın en uç noktalarına kadar takip etmişti. Dört ay sürmüştü ama sabrı tükenmezdi. Onu bulmuş, Fresno'ya sürüklemiş ve en hasta eğilimleri olan müşterilerine ayırdığı *özel* odasında bir duvara zincirlemişti. Bir yıl sonra onu serbest bıraktığında, Abby Villa'dan ayrıldı ve doğruca karşıdan gelen trafiğe doğru yürüdü.

New York'u seçtim çünkü nüfus yoğunluğunun bana biraz zaman kazandıracağını umuyordum. Bu, önünde saklanmaktan memnun olduğum anlamına gelmiyor. Bodrum katına geri dönmek, kirli tabak uğraşmak ve Miguel'in giderek artan ukala tavırlarına katlanmak için serçe parmağımı verirdim.

Asansörün kapısı açılıyor ve kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Göz alıcı su öğeleri, bahçecilik şaheserleri ve sadece parlak dergilerde gördüğüm şık mobilyalarla dekore edilmiş, gökyüzünden aydınlatılmış bir avluya adım atıyorum. Korktuğumun aksine oda kalabalık değil ama yine de genelevdeki bir rahibe gibi göze çarptığımı biliyorum.

Güneşten sıırılsıklam olmuş mekânın ortasında durarak şimdiden bakışları üzerime çekiyorum. Bakışlarımı kaçırıyorum ve tıslayan kahve makinesinin sesine doğru yöneliyorum. İki garson, genç bir adam ve benim yaşlarımda bir kadın, bilimkurgu filmlerinden fırlamış gibi görünen cam ve krom tezgahın önünde duruyorlar. Tezgâhın arkasında tıknaz bir şef, bir kahve makinesine talimatlar yağıdırıyor.

bana sert bir bakış atmadan önce özel diyet gereksinimleri ve *kaz ciğeri* sıcaklığı hakkında dört kişilik bir ekip.

"İstediğim ekstra sen misin?" diye .

Boğazımı temizliyorum. "Evet, benim adım Elly. Beni Sully gönderdi."

Ağzı sıkışıyor ve tezgahın uzak tarafını işaret ediyor. "Orada dur, kımıldama. Beş dakika içinde özetini alacaksın."

Görevim mi? Yemek servisi yapmak mı?

Hızlıca başlarını sallayan ve gümüş tepsileri yönetici restoranının diğer taraflarına götüren iki sunucuya talimatlar yağdırmaya devam ediyor.

Bekliyorum, Miguel'in tanık olduğu sokakta kendinden geçme olayını tekrarlamamak için tetikte olmaya dikkat ediyorum. Ama bakışlarım üç masa ötedeki bir dergi rafında geziniyor. Ön kapakta Blackwood Kulesi'nin havadan çekilmiş bir resmi ve her iki yanında biri yaşlı diğeri genç iki adam -Birbirlerine bakıyorlar. Başlıkta şöyle yazıyor: *Dinamik İkili mi Dinamik Düellosu mu?* Profilden bakıldığında bile iki adam da ilgimi çekecek kadar göz alıcı. Tam kapağı incelemek için yaklaşmak üzereydim ki yanımda bir boğaz sesi duyuldu.

Şef öncekinden daha da sinirli görünüyor. "Siz Bay'a hizmet edeceksiniz. Blackwood bugün. Öğle yemeğini saat tam birde yiyor."

Başımı salladım. "Tamam." Uzaklaşmaya başladı. ", Bay Blackwood hangisi?"

Sunucular durup şaşkınlıkla bana bakıyorlar.

Şef anlamadığım bir dilde küfrediyor ve başını sallıyor. "Ne zamandır burada çalışıyorsun?"

"İki hafta."

"Ve kimin şirketi için çalıştığını bilmiyor musun?"

Omuz silkiyorum. "Bodrumda tabakları ve bardakları yıkıyorum," diye mırıldanıyorum.

Beni bir aşağı bir yukarı süzüyor, ağzı küçümsemeyle seğiriyor. "Anlaşıldı," diye mırıldandı nefesinin altında.

Yükselen öfkemi yutuyorum ve yumruklarımı sıkmamak için kendimi zor . "Onu bana göstermenizin bir sakıncası yoksa minnettar olurum."

Bakışları benimkilerden ayrılmıyor. "*Bay Quinn Blackwood* kuzey penceresinin yanındaki her zamanki koltuğunda oturuyor. Kendisiyle konuşulmasından hoşlanmaz, bu yüzden zeki olmaya ve onunla herhangi bir şekilde sohbet etmeye çalışmayın. Kahvesini bir tutam krema ve iki tutam kakule ile içiyor.

Bardağın kenarlarına veya altına dokunmadan karıştırın ve yemeğiyle birlikte bırakın. Bunu yapabilir misin?"

"Elbette," diye cevap veriyorum hızlıca, bir yandan da çılgınca listeyi ezberliyorum.

Güç ve zenginliğin insanlarda ne tür çılgınlıklara yol açtığını ilk elden biliyorum, ancak şefin anlattığı şey gülünçlük sınırında. Ama şikayet edecek durumda değilim. Sully bugün burada çalışmak için daha fazla para sözü verdi. Zengin bir adamın tuhaf öğle yemeği uymak, birkaç gün daha hayatta kalma şansımı artıracak.

Şef, tepsiyi hazırlayan zavallı kölenin üzerinde gezinmeye devam ederken, yönümü bulmaya çalışarak tekrar etrafıma bakıyorum. Kuzey hangi cehennemde? Coğrafya okulda iyi olduğum bir ders değildi. Aslında başarılı olduğum tek ders matematik ve İngilizce'ydi, ki tek yapmanız gereken sakso çekmek ya da sırt üstü yatıp üstünüzdeki göt her neyse onun işi bitene kadar kendinizden geçmek olduğunda bunların ikisi de sıfıra tekabül ediyor.

Bakışlarım çılgınca bir ileri bir geri gidip geliyor, güneşin tam konumunu bulmaya çalışıyorum. Üçüncü geçişte donup kalıyorum.

Bir pencerenin altında oturuyor elbette, ama sık giyimli diğer üç adam da öyle. Ancak diğer adamlar cep telefonlarıyla konuşurken ya da tabletlerine dokunurken, bu adam doğrudan manzaraya bakıyor.

Sadece başının arkasını görebiliyorum ama o bile dikkatimi çekiyor. Güneş ışığı koyu, parlak saçlarına vuruyor ve gri takım elbisesinin yakasını okşayan ipeksi, dalgalı saç tellerini aydınlatıyor. Her kimse, bu saçlarla bir şampuan reklamı için en iyi yarışmacı olabilir. Bakışlarım geniş, kaslı omuzlara ve kalın kollara düşüyor. Odanın diğer ucundan bile bu adamın fiziğine özen gösterdiği belli oluyor. Oturduğu için diğer taraflarını göremiyorum ama onu izlerken dikkatimi çeken şeyin ne olduğunu fark ediyorum.

Ölümcül derecede hareketsiz.

Etrafındaki hareketliliğe rağmen kılını bile kıpırdatmadı. Omurgamdan aşağı bir ürperti gönderecek kadar silahsız. Ve hangi yönün kuzey olduğunu anlamaya çalışarak beynimi daha fazla zedelemekten bile onun Quinn Blackwood olduğunu biliyorum.

"Talimatlarımı hatırlıyor musun, Tabak Kızı?"

Sarsılarak döndüm ve tepsiye baktım. Her şey tertemiz bir şekilde yerleştirilmiş. Clayton'ın değerli hot rod'undan daha pahalı olduğuna emin olduğum çini ve gümüşler birbirlerine tam açılarla oturuyor. "Evet."

"Tam olarak tepsideki gibi yerleştirin. Ve buraya geri gel. İşi bitene kadar bekle, sonra masasını topla. Anlaşıldı mı?"

Başımı salladım. Tepsiyi bana uzattı. İleri doğru bir adım atıyorum ve bacaklarımın titrediğini fark ediyorum. Durup derin bir nefes alıyorum.

Sadece yemek. Sadece lanet olası bir tepsi yemek.

Oturduğu yere doğru ilerliyorum. Yanındaki masa boştu. Tepsiyi üzerine koyup açıları ve mesafeleri hesaplamak için zaman ayırıyorum.

Tiffany mavisi desenli altın çerçeveli porselen tabağı elime aldım ve döndüm.

Nefesim oluyor. Yukarıdaki kutsal cennet.

O... *güzel*. şimdiye kadar gördüğüm en büyüleyici adam.

Quinn Blackwood beni tanımıyor. Bakışları daralmış ve alçalmış olmasına rağmen manzaraya bakıyor, bu da gözlerinin rengini tam olarak görmemi engelliyor. Ama kare çenesi, çenesindeki gamzesi, elmacık kemiklerinin yontulmuş eğriliği, hepsi o kadar görsel ve güçlü bir şekilde çarpıcı bir yüzle hızalanıyor ki, kan damarlarımdan tam olarak pompalanmadan önce uzuvlarım şok içinde gevşiyor.

Gözlerini kırptırıyor, hâlâ bana bakmıyor ya da beni tanımıyor ama bu küçük hareket dikkatimi kirpiklerine çekiyor. Uzun, kıvrımlı. Mükemmel.

Ve ağzı.

Tanrım.

Bir an için, hayatımın tehlikede olmadığı ve bir milyon doların gerçekten dokunma mesafesinde olduğu alternatif evrenime geri dönüp dönmediğimi merak ediyorum. Bu da başka bir halüsinasyon mu? Eğer öyleyse, bu sefer asla uyanmak istemiyorum.

Bakışlarım ellerine düşüyor. Büyükler, vücudunun geri kalanıyla biraz orantısızlar, ama muhteşem paketten hiçbir şekilde uzaklaşmıyorlar.

Orada öylece durmuş, ilk gerçek cinsel uyarılmam olarak adlandırabileceğim bir ağa yakalanmışken, göz kapakları titriyor. Göğsü telaşsız nefes verişlerle inip kalkmaya devam ediyor ama havada bir farkındalık kıvılcımı parlıyor.

Belki de bu garip halüsinasyonun başka bir boyutudur. Ama her neyse, beni ele geçiriyor, vücudumdan ayaklarımın tabanına kadar ateş ediyor ve tekrar yukarı çıkıyor. Ağzım kuruyor ve vücudumun "Ne yapıyorsun?" dürtüsünü şiddetle reddediyorum.

Göz kırp. Onun kaybolmasını istemiyorum. Hayal gücümün bir ürünü olmasını istemiyorum. Sadece kısa bir süreliğine, içimi kaplayan sürekli korkunun yerini bu duygunun almasını umutsuzca istiyorum.

Orada ne kadar durduğumdan emin değilim. İşaret parmağı bir kez vuruyor. İki kez.

Bu hareket uzamsal farkındalığımı artırıyor. Tabağın nemli elimden kaydığını hissettiğimde parmaklarım tabağı sıkıca kavlıyor. Aceleyle öne doğru bir adım atıp tabağı önüne koyuyorum. İçgüdüsel olarak onun ışığına doğru adım atmamam gerektiğini biliyorum, bu yüzden masasının yanından servis takımını yerleştiriyorum, profili dengem için sürekli bir tehdit oluşturuyor. Bir şekilde masayı hazırlamayı bitirmeyi başarıyorum.

Kahvesiyle ilgili talimatları hatırlayıp uyguluyorum ve işim bittiğinde isteksizce geri çekiliyorum.

"Teşekkür ," diye mırıldanıyor. Sesi alçak ve kaba, sanki uzun zamandır kullanmamış gibi.

Seksi tonu tenimi ürpertiyor ve kulağıma ateşli ve inanılmaz derecede uygunsuz bir şey mırıldansa kulağıma nasıl geleceğini hayal ettiğim canlı bir döngüde sıkışıp kalıyorum.

Göz şefin ve garsonların bana baktığını görüyorum. Kutsal bir garson-çalışan çizgisini aşma riskiyle karşı karşıya olduğum açık. Quinn Blackwood'a bir kez daha ateşli bir bakış atmamak için içimdeki her şeyle savaşıp tepsiyi kapıp göğsüme bastırıyorum. Ona hitap etmemem gerektiğini hatırlamadan önce "Rica ederim," diye cevap veriyorum.

Kara bir leke kazanıp kazanmadığımı ölçmek için ona şöyle bir bakıyorum.

Bakışlarını manzaradan ayırmıyor ama tertemiz peçeteye uzanıyor, seksi bir hareketle açıyor ve kucağına örtüyor. Bu harekette öyle bir hayvani zarafet var ki neredeyse atmak üzere olduğum adımı durduruyor.

Ama şef etrafında dönüyor, bana geliyor. Kendimi çözüyorum ve aceleyle masadan uzaklaşıyorum.

Beni odanın ortasında durdurdu. "Ona servis ve mutfığa dön. Bu senin görevindi!" diye tısladı bana.

"Ben de öyle yaptım," diye kestirip .

"Hayır, kesinlikle senin yaptığın şey değildi. Orada öylece durmuş, başı kesilmiş bir balık gibi aval aval ona bakıyordun," diye hırılıyor.

Yüzüme yükselen sıcaklık kaçınılmaz. "Ben sadece..." Duraksıyorum, çünkü ne diyebilirim ki? Adamın görsel olarak bir başyapıt olduğunu mu? Onun

Sadece *varlığıyla* bile iç çamaşırlarımı ıslatan ilk karşı cins üyesi? Şu anda bile arkamı dönüp gözlerimi tekrar ona dikme dürtüsüne karşı koymanın neredeyse imkânsız olduğunu mu? Boğazımı temizliyorum. "Bir daha olmayacak."

"Hayır, olmayacak. Burada işler böyle yürümez Bayan Plate Washer. Şimdi, basit talimatları takip edebiliyor musun yoksa daha tanıdık yeraltı ortamına dönmek ister misin?" diye alay ediyor.

Para, Lucky. Parayı düşün. "Kalıp çalışmak istiyorum."

Birkaç saniye boyunca ince dudaklarıyla bana bakıyor, sonra Quinn Blackwood'un oturduğu restoranın karşı tarafını ediyor. "Oradaki masaların temizlenmesi gerekiyor. Hiçbir şeyi kırmamaya çalış. Her bir tabak senin bir yılda tabak yıkayarak kazanacağından daha pahalıya mal oluyor."

Başımı eğip uzaklaşıyorum ve kendime neden öfkenin beni ele geçirmesine izin veremeyeceğimi hatırlatıyorum. Bir orospu gibi yakıyor ama hayatta kalma mücadelesinde gurura yer olmadığını zor yoldan öğrendim. Bazı şeylerin gitmesine izin vermeliyim.

Üç masadan kullanılmış tabakları hızlıca üst üste yığıyorum ve mutfığa geri . Kalan tabakları alıp döndüğümde bakışlarım Quinn Blackwood'un masasına kayıyor. Bakışları hâlâ manzaraya takılı ama fincanı boşaltmak için kahvesini kaldırıyor.

Kendime engel olamıyorum. Durup bakıyorum.

Çeşitli nedenlerle dikkat çeken erkekler vardır.

Etrafındaki herkesin ondan uzak durmasından, bu adamın parmağını bile kıpırdatmadan içgüdüsel bir hayranlık ve saygı uyandırdığı hissine kapılıyorum.

Fincanı yere bırakır ve kalkar. Güneş ışığı onu tepeden tırnağa yıkar.

Uzun boylu, 1.80'in üzerinde ve fiziksel sağlığını ciddiye alan bir adam olduğuna dair ilk değerlendirmem aerodinamik fiziğiyle kanıtlanıyor. Quinn Blackwood'un her santimi dikkat istiyor. Tekrar baktığımı fark ediyorum ve takım elbisesinin tek düğmesini ilikleyip masadan uzaklaştığında kendime geliyorum.

Kirli bardaklarla dolu tepsimle odayı geçmeye başladığım anda yollarımızın kesişeceğini biliyorum.

Durmalıyım. Arkamı dönmeliyim. Başımı eğmeliyim.

Ama ilerlemeye devam ediyorum, ayaklarım kırılmaz bir dürtüyle kavranıyor. Bakışlarım tepsiyi düzeltmek için düşüyor, ama onun bana indiği anı hissediyorum.

Bu his başımı tekrar yetecek kadar heyecan verici.

Düzgün biri, vermeliyim. Ama gölgelerimiz birleştğinde küçük bir tökezlemeye tanık oluyorum. Kendini tamamen kontrol altına almadan önce vücudunu geren geçici tereddüde bir göz atıyorum.

Hayatımın son derece berbat dinamiği içinde bunun benim için hiçbir değeri yok, ancak küçük bir parçam en küçük taklaları atacak kadar uzun süre kendini zayıflatıcı dehşetten kurtarıyor.

Ta ki gözlerimiz buluşana kadar.

Sivri siyah bir halkayla çevrili gümüş mavisi delici gözler bana . Taklalarım dağılıyor ve herkesin bu adamdan bu yüzden mi kaçtığını merak ediyorum.

Quinn Blackwood'un gözleri ruhsuz havuzlar gibi.

Onlara bakmak, kıyamet sonrası bir kabusun ortasında dipsiz bir uçuruma bakmak gibidir.

İçimden bir ses geri çekilmek istiyor ama başka tarafa bakamıyorum. Bakışlarının gücü son derece hipnotik. O önümde dururken donup kalıyorum.

"İsminiz." Bu bir soru değil. Nihai bir güçle kılınıyor ve bir cevap talep ediyor.

"L...umm, Elly."

"Bana hizmet ettin." "Evet."

Bir avuç kalp atışı boyunca bakakalır. "Teşekkür , Elly."

"Evet... tabii."

Zihin kontrolünün kurbanı olmanın nasıl bir his olduğuna dair güçlü bir fikir bırakarak arkasına bile bakmadan yoluna devam ediyor.

Çünkü Quinn Blackwood, beni gözleriyle kıstırdığı o otuz saniye içinde, onun için her şeyi yapmamı sağlayabilirdi.

Tepsiyi şaşkınlık içinde mutfığa geri götürüyorum. İşimi yapmama rağmen, Şef Süslü Pantolon beni yüce krallığından kovana kadar hafif bir füğ durumunda kalıyorum.

Aşağıya döndüğümde Sully beni ofisine çağırıyor ve bir zarf veriyor. İçinde iki yüz dolar buluyorum, dikkatli olursam başımı sokacak bir ev ve bir haftalık yiyecek için yeterli. Uygun bir teşekkür cümlesi kuruyorum ama beni kovduğunda kıyafetlerimi değiştirip Blackwood Kulesi'nden ayrıldığımı hatırlamıyorum bile.

Üst kattaki olay beni hâlâ etkisi altında tutuyor.

Metroyla Queens'e dönerken etrafıma dikkat edecek kadar sağduyumu geri kazanıyorum. Dinlenme odasından aldığım sandviç artıklarının yarısını mideye indirip bir kutu soda ile yıkadıktan sonra zar zor çalışan bir duş başlığından gelen ılık suyla duş alıyorum.

Villa'dan kaçarken kişisel eşyalarımı toplamaya vaktim olmadı, birkaç değerli hatıra dışında, bunlardan biri annemle benim altıncı yaş günümde çekilmiş bir fotoğrafımızdı. Sırt çantamdan çıkardım ve otel odasının sert ışığı altında ona baktım.

. Villa'da onu eskiden tanıyan bazı kızlara göre, Clayton'ın arkasından iş çevirene kadar Clayton'ın gözde fahişesiymiş. Clayton Getty'yi tanıdığım için, ben doğduktan sonra Villa'da kalmasına izin vermesi için Clayton'la nasıl konuştuğundan tam olarak emin değilim.

İdrar ve diğer akla hayale gelmeyecek sıvıların koktuğu yatağa uzanıp tutuyorum. Birlikte büyüdüğüm yetersiz eşyalarım arasında neden fotoğrafa tutunduğumu biliyorum.

Alkol bağımlılığıyla verdiği savaşı kaybettiğinin işaretleri arasında, Renee Gilbert'in yüzünde umut var. Clayton Getty'nin hayatını cehenneme çevirme konusundaki tek kararlı misyonuna rağmen umudunu yitirmedi. umutla elime sarıldı.

İçinde bulunduğum durumun anlamsızlığına rağmen, bir parçam umutsuzca bu umuda kanalize oluyor.

Sonunda, bedenim ve zihnim uykuya dalmama yetecek kadar uzun bir süre boyunca sürekli korkuyu bıraktı.

Gece iki sularında, kalbim küt küt atarken sarsılarak uyandım. Gözlerim alışana kadar parlayan ampul beni birkaç saniyeliğine kör ediyor. Resmi göğsümden kaldırıp annemin yüzüne bakıyorum, acaba benim kaderim de onunkine benzeyecek ve ikimiz de Clayton Getty'nin ellerinde can verecek miyiz diye merak ediyorum.

Parmaklarım camın üzerinde kayarken, aklıma başka bir yüz geliyor. Quinn Blackwood.

Hayatımda başkalarının saçmalıklarına kafa yoracak yer yok ama yine de ilgimi .

Vücudu.

Ölümcül durgunluğu.

Ağzı.

Manzaraya sabit bir şekilde odaklanması. Ruhsuz gözleri.

Nefesim kesiliyor. Yatarken giydiğim tişörtün altında meme uçlarımın zirveye çıkışını izlemek için resmi bir kenara bıraktığımda hafif bir şok beni sarıyor. Vücudumun verdiği tepkiden yarı büyülenmiş durumdayım. Birkaç saniye sonra kalçalarımın arasında belirgin bir karıncalanma hissettiğimde yatakta dik duracak kadar.

Senin neyin var Lucky?

Seksi olduğu . Ama dünyanın ayaklarının altında olmasına rağmen, sadece zengin ve güçlü insanların olabileceği o özel şekilde berbat durumda. Quinn Blackwood'u hayal etmek Clayton'ı yakamdan düşürecek bir yol bulmamı sağlamayacak.

Son bir çaresizlikle telefonumu elime aldım, derin bir nefes aldım ve açtım.

Posta işareti ekranda belirdiğinde kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Parmaklarım titriyor, basıyorum.

Pazartesi. Akşam 6'da. Midtown. Dakik olun.

İZCİ

Pazartesi günü saat 6'da geliyor.

Monitörlerden onu izliyorum ve sonunda bütün hafta sonu omuz silktiğim şeyi kendime itiraf ediyorum. Blackwood Kulesi'nde ortaya çıkmasının beklenmedik dönüşü, gidişatı onun lehine çevirdi.

Şanslısın. Elly. Ve o ucuz üniformasının ve kadifemsi teninin altına gizlediği diğer isimler her neyse, imkansızı başardı; ikinci kez ilgimi çekti.

Geceleri onu becereceğimi bilmeden gündüzleri bana hizmet edebileceğini bilmenin lezzetli bir yanı var. Bu beklenmedik lokma, Cuma gününden beri ruh halimi ölümcül uyuşukluktan sadece durgunluğa yükseltti.

Bir de Maxwell'in rüzgârda savrulmasını engellemek.

Maxwell'den kaçmak son olmayacak elbette. Buna izin vermez. Görmezden gelinmekle arası hiç iyi . Ve neredeyse bir haftadır cevapsız kalan çağrılardan sonra, bu dalın kırılması an meselesi. Halsizlik azalıyor ve bir şeyler hissedebildiğimi hayal ediyorum.

Dirseğimin yanındaki dahili telefon yan tarafta bekleyen ekipten geliyor. "O burada. Onu içeri alıp prosedürü açıklayayım mı?" Ekip lideri Fionnella Smith soruyor.

"Henüz değil. Onunla bir dakika konuşmak istiyorum. İşim bittiğinde onu göndereceğim."

"Tamam."

Ses bozucumu yerine yerleştirip bekliyorum.

Beş dakika sonra odaya giriyor. Kapıda duraklıyor. Gözleri dikkatli bir şekilde odayı değerlendiriyor, vücudu kendini korumaya yönelik bir ipucundan daha fazlasıyla hazır. Entrika yükseliyor.

Bir şeyden korkuyor. Ya da *birinden*.

Onun sırlarıyla kendimi kana bulama dürtüsü artıyor.

Bacak bacak üstüne atıyorum ve içeri girmesini bekliyorum. Gelmeyince konuşuyorum: "Seni tekrar görmek güzel. İçeri gel, Lucky. Bugün kimse seni ısırmayacak."

Kışkırtıcı sözcükler istenen sonucu verir. İçeri girip kapıyı arkasından kapatırken tek kaşını kaldırıyor. "Bugünlerde kimse beni ısırmayacak."

"Isırma konusundaki kesin görüşünüz bu mu?"

Küçük sırt çantasını bırakıp kameranın önündeki çekiyor ve kaşları çatılıyor. "Hayır dersem puan kırılır mı?"

"Bu bir oyun programı değil, Lucky. Sadece sınırlarını ölçmek istiyorum. Sevişirken bazen ısırırım. Bu sorun olur mu?"

Yüzünü sıcaklık kaplıyor ve parmakları masaya vurduktan sonra kalkıp at kuyruğunun ucuna dolanıyor. Bir omzu kalkıyor. "Kan akıtmadığın sürece benim için sorun yok sanırım."

"Not edildi."

Bakışları bir an için titriyor, sonra içeri girdiğinden beri yapmasını istediğim şeyi yapıyor. Doğrudan kameraya bakıyor. Şu anda Cuma günü yönetici restoranımda olduğundan daha sakin. Bu toplantıya hazırlanmak için zamanı vardı, oysa o zaman bana tepkisi çığ ve sınırsızdı.

Ona bakarken olasılıklar üzerinde düşünüyorum. Sonunda soru ağzımdan dökülüveriyor: "Yani işi aldım mı?" Uzun bir dakika duraksıyorum. "Evet Lucky, sende."

Aldığı keskin nefes merak uyandırıyor. Yüzündeki ifade mutluluk ya da doyurulmuş bir oburluğun coşkusu değil. Dehşetin azalmasından kaynaklanan ezici bir rahatlama, sanki ölümün pençesinden kurtulan bir insan gibi.

Felç edici hissin serbest kalmasıyla tüm vücudu titriyor. Alt dudağı titriyor ama dişlerinin arasına alıp kemirerek bu hareketi bastırıyor.

"Teşekkür."

"Bana henüz teşekkür etme, Lucky. Zaman ayırman için sana bir milyon dolar ödememin bir nedeni var. Seninle uğraşılacak ve bu her zaman senin hoşuna gitmeyecek."

Parmakları yine saçlarını buluyor. "Ama bana fiziksel olarak zarar vermeyeceksin, değil mi?" "Kasıtlı olarak değil, hayır."

Boğazını temizliyor. Kararını verdi. "Beni seçtiniz ve başarısız olmaya niyetim yok." Kendini korumadan doğan kararlılık.

Benim isteğim dışında, Pique biraz daha derine iniyor. "Hayır. Yapmayacaksın. Buna izin vermeyeceğim."

Kendini toparlarken kirpikleri bir anlığına aşağı iniyor. "Sonra ne olacak?"

"Sırada hazırlanmak var."

"Hazırlanmak mı?"

"Küçük bir temel kural, Lucky. Bana kendimi tekrar ettirme. Kontrolün dışında olan şeyler için açıklama isteme. Bir milyon dolar bana vücuduna sınırsız erişim ve dudağındaki bir düğmeyi satın alır, başka temel kurallar belirlenmesini engeller. Anlaşıldı mı?"

"Evet."

"Güzel. birlikte, sorularınız var. Birkaçına izin vereceğim. Onları değerlendirin."

Arkama yaslanıp dirseğimin dibindeki viskiyi yudumluyorum. Hemen sorulara başlamıyor. Zaman ayırıyor, düşünüyor. Bunu onaylıyorum.

"Başlamadan önce seninle tanışacak mıyım?"

"Hayır."

"Ama uyumlu olmayabileceğimizden endişelenmiyor musun?"

Cuma günü bana hizmet ettiğinde hissettiğim titreşimi hatırlıyorum. Beklenmedik varlığıyla neredeyse kaynayan karanlığın dış katmanını delmeyi başarmıştı. İlk görüşmesinde, tuğla ve camdan bir duvarın neler başarabileceğini gözümde fazla büyüttmüştüm. Restoranda onu yakınımda hissettiğimde, sonrasında gözlerinin içine baktığımda, bu titremenin cüretkâr küçük bir kıvılcıma dönüştüğünden neredeyse eminim. "Endişelenmiyorum."

Yüzünde alaycı bir ifade beliriyor. "Bu konuda çok emin konuşuyorsun." "Benim bir sikim var, senin de bir amın. Birbirimize uygunuz."

Bu kaba sözler karşısında burun delikleri titriyor, bu da gözlerinde gördüğüm sert bakışların ışığında beni şaşırtıyor.

"Kullandığım dil seni rahatsız mı ediyor?"

Başını iki yana sallar. "Daha kötülerini de duydum."

Bilgiyi ne amaçla sakladığımı bilmiyorum. "Bunu duyduğuma sevindim. Başka sorunuz var mı?"

Yeşil gözler kamera lensini inceliyor. "Ne... umm, bir adın var mı?" "Var."

Bir süre bekliyor, sonra yine ukala kaşlarını kaldırıyor. "Bana söyleyecek misin?"

"Hayır."

Kaşlarını çatıyor. "O zaman sana ne demeliyim?"

"Bana ne demek istersin?" Başını eğdi. "Mekanik Adam?" "Bu uygun olmaz."

"Sevgi sözcükleriyle aram pek iyi değildir."

"İhtiyacım yok."

Kızgınlık . "Yani sana hiçbir şey demememi mi istiyorsun?" "Benim için bir isim ya da baş harf seçebilseydin, bu ne olurdu?"

Birkaç saniye kameraya bakıyor, sonra bakışları düşüyor. Alt dudağının köşesi seğiriyor, sanki etini içten içe endişelendiriyor. Parmakları hala saçlarında, nefes alış veriş değişiyor ve teninde hafif bir kızarıklık oluşuyor.

"Ne , Lucky?" Mırıldanıyorum. "Hiçbir şey."

"*Kimi* , Lucky?"

Odak noktası gözlerine geri döner. Hızla göz kırpmıyor ve başını sallıyor. "Hiç kimse. Daha tanışmamışken sana bir isim takmak içime sinmiyor."

"Bir sayı o zaman. Ya da bir mektup." Onu gitmesini istediğim yere götürmekten ayrı bir eğlence çıkarıyorum.

Tahmin edilebileceği gibi burnu kırıışıyor. "Seni bir numarayla çağırmak benim için tuhaf olacak."

Sessiz kalıyorum.

Kameraya doğrudan bir bakış daha gönderiyor.

"*J*?" "Ben kuş değilim," diye mırıldanıyorum.

Görkemli dudakları büzülür. "*M*."

"Fazla İngiliz casus filmi. Bana bir dakika önce kimi düşündüğünü söyle."

Tekrar başını sallar. "tercih ederim."

"Madem ısrar ediyorsunuz. Başka sorunuz var mı?" "Para...

umm, para. Bana nasıl ödeyeceksiniz?"

"Nasıl isterseniz. Zamanı geldiğinde bana kablolama bilgilerinizi verebilirsiniz."

Alnı kırıışıyor. "Nakit ödeme alabilir miyim?"

"Elbette." masanın üzerindeki dahili telefona basıyorum.

Bir dakika sonra kapısı çalınır. Hemen ayağa fırlar, duruşu savaş ya da kaç modundadır. "Bu Fionnella. Fionnella için çalışıyor."

Bana. Onu içeri alın."

İçindeki mücadele tükeniyor ama temkinli yaklaşmaya devam ediyor.

Fionnella içeri girer ve ona gülümser. "Merhaba. Ben sizi hazırlamak için tutulan ekibin başıyım. Size Lucky diyebilir miyim?"

Kadına dikkatle bakıyor, sonra başını sallıyor.

"Harika. Benimle gelmek ister misiniz?"

"Umm, burada işimizin bittiğinden emin değilim." Boğazını temizliyor ve omzunun üzerinden kameraya bakıyor. "Hâlâ orada mısınız?"

"Evet."

"Birkaç sorum daha var."

"Bekleyebilirler."

Tereddüt ediyor, Fionnella'ya bir bakış fırlatıyor. "Beni nereye götürüyorsun?"

Fionnella gülümsüyor. "Başlangıç olarak birkaç soruyu yanıtlamak için başka bir odaya."

Şanslı zamanlar. "Ne tür sorular?"

Fionnella elindeki panoyu gösteriyor. "Sağlığınız, diyetiniz ve bunun gibi sıkıcı şeylerle ilgili rutin sorular. Sonra heyecanlı kısma geçeceğiz." Gülümsemesi karşılıksız kalmıyor.

Lucky sakın görünmek için ellerini ceplerine sokar. Ama yine de tereddüt ediyor.

"İşi istiyorsan onunla git, Lucky. Ya da git."

Gitmeyecek. Bunu zaten biliyorum. Korku ve çaresizlik kara bulutlar gibi üzerinde asılı duruyor. Başını sallamadan önce omzunun üzerinden son bir kez bakıyor. "Tamam."

Ayrılışını izliyorum, geçişini başlatmak için kurulan stüdyoya ulaşana kadar monitörlerden onu takip ediyorum. Kendimi onu ne kadar zorlayabileceğimi merak ederken buluyorum. Direnci ne kadar hızlı dayanacak. Korkusunu istismar edip edemeyeceğimi, bu oyunu başka bir seviyeye taşıyıp taşıyamayacağımı ya da sırlarının ne olduğunu öğrenerek kendimi tatmin edip edemeyeceğimi.

Sınır koyma konusundaki zayıf çabalarına rağmen para için her şeyi yapacağı açık. Ayrıca sınırlarının çoktan test edildiği hissine kapılıyorum.

Ama benim onları esnetmeyi düşündüğüm kadar esnetildiklerini hayal bile edemiyorum.

Ve eğer bu benim siyah ruhumu lanet olsun.

IŞIKLAR, KAMERA.**Şanslı**

Koyu gri bir koridorda, elindeki pano ve baş döndürücü gülümsemesiyle tombul kadını takip ediyorum. Geçtiğimiz odaların hepsi boş ama sadece pahalı duvar kâğıtları ve aydınlatma armatürlerinden bile bu daire için çok para harcadığını anlayabiliyorum.

Clayton birkaç yıl önce Los Angeles ve Frisco'dan müşterileri çekmek amacıyla The Villa'yı yenilemek için tonlarca para harcadı ama bu kadar şık değildi. Clay'in nikel kaplamalı çabalarına kıyasla bu som altın. Parke zemin ayaklarımın altında parıldıyor ve odaların içinde gözüme çarpan perdeler ağır ve pahalı görünüyor.

"Biz formları doldururken bir şeyler yemek ister misiniz?"

Fionnella'nın sorusu beni zamana geri döndürüyor. Elini koridorun en ucundaki geniş kapının koluna dayamış, küçücük boyuyla bana bakıyor.

Bir an için, annelik duygusuyla titreşen bir kadının böyle bir yerde ne işi olduğunu merak ediyorum. Sonra kendimi tutuyorum. Kalbinin iyiliğinden dolayı burada olmadığından oldukça eminim. Para alıyor, tıpkı benim de almayı umduğum gibi. Ve para size hemen hemen her şeyi satın alabilir. Ölümünden geçici olarak kurtulmayı bile. Bilmem gerekirdi. Ben de bunu yapmaya çalışıyorum.

"Menüm var, görmek ister misiniz?" diye . "Çok kapsamlı değil ama aralarından seçim yapabileceğiniz iyi bir seçki var."

Midemi kemiren zamanlama bana öğle yemeğinde aceleyle yediğim yarım burritodan beri bir şey yemediğimi hatırlatıyor. "Sorun olmayacaksa, teşekkürler."

Kapıyı açarken gülümsemesi genişliyor. "Sorun değil, tatlım. Ayrıca, kemiklerinize biraz daha et koymak benim bir parçası."

Kısa. Yemin ederim bu kelimeyi geçen hafta hayatım boyunca duyduğumdan daha fazla duydum. Doğru, ben de bunu düşündüm, özellikle de Quinn Blackwood ile olan kısa etkileşimimi içeren kısmı.

Her ne kadar görüşmemizi yeniden yaşamayı minimumda tutmuş da, onu aklımdan çıkaramadım, çünkü kafamı ve bedenimi beni çok korkutacak şekilde karıştırıyor.

Bugün Sully'nin ofisine çağrılmamış ve üst kata yardıma gönderilmemiş olmanın yarattığı hayal kırıklığı daha da endişe vericiydi. Buraya gelirken bir polisin bana uzun uzun bakması, herhangi bir şekilde ifşa olma riskini almanın neden kendime almayı başardığım ince koruma katmanını parçalayabileceğini hatırlattı.

Odaya girdim ve tökezleyerek durdum. Bir takımın Fionnella'dan daha önemli olduğunu tam olarak anlamamıştım. Odanın farklı köşelerinden üç kişi daha dönüp bana bakıyor ve içimi kaplayan korkuya engel olamıyorum.

"Sizi tanıştırayım. Bu Wendy, asistanım," diyor Fionnella, iç çamaşırlarıyla örtülü bir masada oturan kadını göstererek. Yanında üç sıra kıyafet sıralanmıştır. Wendy başıyla onaylıyor ve sıralamasına geri dönüyor.

Belli ki patronu kadar neşeli değil.

"Şuradaki kameralı şeytan Todd." Odanın diğer ucundaki uzun boylu, sıska, kirli sarı saçlı adama gülümsüyor. Bana iki parmaklı bir el sallıyor ama dikkati elindeki pahalı görünümlü kameraya dönüyor. Çalışma alanının etrafına her türlü aydınlatma ekipmanı, arka ışıklar ve üç büyük zemin lambası dağılmış durumda. "Sadece kuruyor.

Tımarın başlayana kadar onunla ya da Wendy ile çalışmayacaksın."

Bakışlarımı Todd'dan, ciddi bir yüz ifadesi ve uzattığı eliyle yaklaşan etekli takım elbiseli bir kadına çeviriyorum. "Bu da Dr. Allen. Kan tahlillerinizden ve birkaç başka şeyden o sorumlu olacak. Size yiyecek bir şeyler verdikten sonra açıklamasına izin vereceğim." Daha sonra bir paravanın arkasında kaybolan kadınla el sıkışıyorum. Fionnella cesaretle gülümsüyor. "Menü sende mi Wendy?"

Wendy cevap vermeden ayağa kalkıyor ve bana lüks restoranlarda bulabileceğiniz türden, sadece minyatür olan ağır katlanmış bir menü sunuyor. Aynı şekilde sessizce geri çekiliyor, ama hayatımın çoğunda aşına olduğum bir bakışı yakalamadan önce değil.

Küçümseme.

O sopayı kışına sokmasına izin vermeyi seçiyorum. Benimle ilgilenen bir kişi daha azalır, kendimi ifşa etme konusunda endişelenecek bir kişi daha azalır.

Fionnella odanın kendi tarafında iki sandalyeli bir masayı işaret ediyor. Oraya doğru yürürken, kameranin arkasındaki adamı bir kez daha merak ediyorum.

İsimsiz adam.

Orijinal tasarımda muhtemelen büyük bir oda ya da küçük bir balo salonu olan yere bakıyorum. Duvarlar, dairenin geri kalanı gibi, güzel bir şekilde

Sıralanmış ve Tayvan'daki bir üretim hattından gelmediğinden emin olduğum ayrıntılı tavan tasarımları var.

Todd'a en yakın tarafta, bir dizi Fransız kapısı hafifçe aydınlatılmış bir terasa bakıyor. Manhattan'daki teraslı çatı katlarının milyonlarca dolara mal olduğunu bilmek için para konusunda bilgili olmaya gerek yok.

Şu anda oda dört bölüme ayrılmış durumda. Son alan boş ama portatif bir masaj masasına benzeyen bir şey ve birkaç bakım ürünü sepeti görüyorum. Ayrıca bir makyaj masası ve sandalyesi de . "Angela ile daha sonra buluşacaksın. Seninle birlikte makyaj yapacak."

Başımı salladım ve Fionnella'nın masasının önüne oturdum. Menüü cesaretlendirici bir hareketle menüyü açıyorum. Hemen ağzım sulanıyor ve ilk gördüğüm şeyi işaret etmek istiyorum, ki bu üçlü peynirli burger ve patates kızartması oluyor. Tükürük dalgasını yutuyorum ve bakışlarımı listede aşağı doğru zorluyorum.

Beyaz şarap soslu makarna ve prosciutto. Sığır eti ve ıspanak dolgulu ravioli.

Kaburga göz biftek ve Cobb salatası.

Midem acı dolu bir beklentiyle yuvarlanıyor. "Hamburger ve patates kızartması alayım lütfen."

Fionnella gülümsüyor. "Başka bir şey var mı?" "Soda?"

Bakışları vücudumda geziniyor. "Milkshake yapmaya ne dersin? Tabii milkshake sevmiyorsanız?"

Ona bir muzlu milkshake için iki serçe parmağımı da verebileceğimi söylemekten kendimi zor alıkoyuyorum. "Tamam. Muzlu. Teşekkürler."

Bana mutlu bir baş selamı veriyor ve masasındaki şık telefonu açıyor. Siparişim net bir tonda iletildi. "On dakika içinde burada olacak. Şimdi başlayalım." Panoyu önüne koyuyor ve biraz daha az anaç bir beni mızraklıyor. "Adil bir uyarı, mümkün olduğunca dürüst olmanız sizin yararınıza olacaktır. Burada söyleyeceğin her şey derece gizli tutulacak ama patron yalancıları pek sevmez. Tamam mı?"

Boğazımda düğümlenen korkuyu öksürerek çıkarmak istiyorum. Ama bu beni ele verirdi. O yüzden başımı sallıyorum. Bu onu tatmin ediyor ve nazik ve kibar Baş Rahibe olmaya geri dönüyor.

Kalemini şaklatıyor. "İletişim bilgileriniz bende var ama kalıcı bir adresiniz yok mu?"

"Hayır, henüz değil."

"Tamam. Bu iş için adresiniz burası olacak. Senin için uygun mu?"

Neden sorduğunu sormak istiyorum. Yakın zamanda vergi beyannamesi verecek ya da özgeçmişimde bu işten bahsedecek değilim. Ama gözlerindeki bakış bir cevap istediğini söylüyor, ben de tekrar başımı sallıyorum.

"Harika!" Bir an için bana tekrar bakıyor. "Sormamın sakıncası yoksa, normalde bu kiloda mısınız?"

"Hayır."

"Son zamanlarda ne kadar kilo verdiğini söyleyebilir misin?"

"Umm, yaklaşık 20 pound."

Düşünceli bir şekilde başını sallıyor. "Sebebi tıbbi bir sebep mi? Uyuşturucu falan , değil mi?"

"Uyuşturucu kullanmıyorum, hayır."

Duraklıyor. "Açık konuşayım. Sizi sağlıklı bir yemek koyacağız. Doğru beslenirseniz kilonuzun normale engelleyen bir şey olacak mı?"

"Hayır."

Gülümsüyor ve panosuna bir şeyler karalıyor. "Düzenli egzersiz yapıyor musunuz?" Histerik bir kahkaha attım. Elbette, düzenli olarak egzersiz yapıyorum.

Hayatım için koşuyorum, egzersiz yapıyorum. "Formda kalıyorum," diye geçiştiriyorum. "Mükemmel. Yarından itibaren sana bir fitness eğitmeni atanacak."

Kaşlarımı çatıyorum ve Mekanik Adam'a sormak istediğim sorulardan birinin de çalışma programı olduğunu hatırlıyorum. "Yarın çalışmak zorundayım."

Fionnella'nın kaşları çatılır. "Patrona soracağım. Eminim birkaç şeyi yeniden düzenleyebiliriz." Biraz daha karalıyor ve birkaç kutuyu işaretliyor, sonra sayfayı çeviriyor.

"Cinsel olarak aktif misin?"

"Evet."

"En son ne zaman seks yaptınız? Haftalar mı, aylar mı?"

Ridge'in terli yüzü gözlerimin önünden geçiyor ve bir ürpertiye bastırıyorum. "Umm, haftalar," diyorum. Sesim istediğim kadar sert çıkmıyor ve Fionnella'dan tuhaf bir bakış alıyorum.

"Dr. Allen bunu sizinle daha ayrıntılı olarak konuşacak ama doğum kontrol hapı kullanıyor musunuz?"

"Hayır."

Bunun onu memnun edip etmediğinden emin değilim çünkü ifadesi nötrleşiyor. Bir kutuyu işaretliyor.

"Hiç kolon temizliği yaptırdın mı?" "Ne?"

"Bunu hayır olarak kabul ediyorum. Haftada bir kez yapmalısın." "Neden?"

"Anal sahneler için," diyor gözünü kırpmadan.

Ona bakıyorum, kelimeleri oluşturmıyorum. O da bana bakıyor.

Yanımda bir boğaz temizleniyor.

Zıplıyorum ve kafamı çevirdiğimde şef kıyafetli bir adamın elinde bir tepsi yemek tuttuğunu görüyorum.

"Ah, harika, teşekkürler Georg."

Georg başını sallıyor ve tepsiyi koyuyor. Hamburgerin kokusu yüzüme çarpıyor ve neredeyse ağızımın suyu akıyor. Fionnella'nın gülümsemesi genişliyor.

", ye."

Kalın bağırsağım ve anal seks hakkında konuşurken bir şeyler yemek istediğimden emin değilim ama açlık beni esir almıyor. Hamburgeri kapıyorum ve kocaman bir ısırık alıyorum. Fionnella sanki dünyadaki açlığı tedavi etmekten bizzat sorumluymuş gibi sırtıyor. Tekrar notlarına bakmadan önce yutmamı bekliyor.

"Yani senin sorun yok, değil mi?"

Bir kızartma alıyorum. "Acıyor mu?"

Omuz silkiyor. "Bana küçük bir rahatsızlık olduğu söylendi, ama endişelenecek bir şey olmayacağını umuyorum."

"Tamam." Yemekten bir ısırık daha alıyorum. İlahi shake'in ilk çekişi beni neredeyse zevkle inletiyor.

"Güzel, değil mi?" Fionnella tabağıma bakıp sırtıyor. "İnanılmaz," diye mırıldanıyorum bir ısırık daha alırken.

"Tamam. Neredeyse bitti. İçinde ya da dışında piercing var mı?"

Başımı sallıyorum.

"Oyuncak tercihin var mı?" "Oyuncak mı?"

"Cinsel oyuncaklar. Patronun kendi seçimleri var elbette ama sizin de kendinize ait bir ya da iki taneye izniniz var."

"Ah...hayır, bir tercihim yok."

"Derin boğazda iyi misin yoksa eğitime ihtiyacın olduğunu mu düşünüyorsun?"

Neredeyse öğürüyordum ve midem kendi içinde dönmeye çalışıyordu. Konuşma yüzünden mi yoksa biraz hızlı yediğim için mi emin değilim. İkisinin karışımı olduğundan şüpheleniyorum. "Ben... uhh..."

Fionnella kalemını düşürür. "Patron öğürmeyi sevmez. Onu nasıl düzgün yutacağınızı bilmeniz gerekecek. Öğürmeyi önlemek için boğazınızı nasıl gevşeteceğiniz öğretilir. Bu konuda iyi misin?"

"Bu eylemi gerçekleştirmeye hayır diyebilir miyim?"

"Hayır," diye kesin bir dille yanıtlıyor, sonra da öyle ya da kararını verip notlarını karalıyor.

Garip bir fanteziyi yaşama hissi geri dönüyor. Hamburger ve patates kızartmasını çabucak bitiriyorum. Eğer bir halüsinasyondan uyanmak üzereysem, bunu hayatımda yediğim en iyi yemeğin tadını çıkarmış olarak yapmayı tercih ederim.

Boş bir tabaktan başımı kaldırdığımda Fionnella'nın notlarını gözden geçirdiğini görüyorum. "Benden bu kadar. Sen Dr. Allen ile konuşurken ben de gidip patronla bakım ve egzersiz rejimine ne zaman başlayacağın konusunda konuşacağım."

Bana Dr. Allen'in odasına kadar eşlik etti ve gitti.

Doktor beni bir sandalyeye oturttu. ". Sizi fazla tutmamaya çalışacağım," diyor hızlıca.

Gerçek duygularını belli etmeden olabildiğince profesyonel olmaya çalıştığı hissine kapılıyorum. Samimiyet skalasında onu Fionnella ve Todd'dan sonra üçüncü sıraya koyuyorum. Tabii henüz deneyimlemedim, o yüzden belki de yargılamayı saklı tutmalıyım-

"Fionnella sana birkaç cinsel soru yöneltti ama benimki daha derinlere inecek." Özür dilemek yok. Kibarlık yok. Doğrudan konuya giriyor.

Tüm operasyon, mekanik sesli adamın bir milyon dolarlık seks ne sıklıkla organize ettiğini merak ettirecek kadar pürüzsüz.

Umurumda değil. Peşinde olduğum tek şey para. Hayatımı satın almak için bedenimi satmak, yaşayabileceğim bir takas.

"Hiç cinsel yolla bulaşan hastalık geçirdiniz mi veya şu anda geçirmiş olabileceğinizden şüpheleniyor musunuz?"

Kendime geliyorum ve başımı sallıyorum. "Hayır. Asla." Prezervatif kullanımı Villa'da bir numaralı kuraldı. Clayton'ın doğru yaptığı çok az şeyden biri. Gerçi prezervatif satın almanın tıbbi faturaları ödemekten ya da daha kötüsü, değerli bir kızı işten çıkarmaktan daha ucuz olduğunu sanıyorum.

"Hamile olabileceğinizden şüpheleniyor musunuz?" "Hayır."

"Doğum kontrolüne başlamalısın. Patron Depo-Provera'yı tercih ediyor. Hızlı bir yöntem. İnvaziv değil, koluna bir iğne vuruluyor ve yan etkileri çok az." Bana doğum kontrolüyle ilgili bir broşür uzattı. "Bu gece oku. Yaptırmaman için bir neden yoksa yarın iğneyi yaptırırsın."

Broşürü cebime koyuyorum.

"Kolay çürür müsünüz?"

Kalbim küt küt ve değerli hamburgerimle patates kızartmam kusma tehlikesi geçiriyor. "Bunu bana neden soruyorsun?"

Dr. Allen gözünü kırpmıyor. "Kamera makyajlı bile lekeleri yakalayacaktır. Morarmanız durumunda size hızlı iyileşen bir krem verip veremeyeceğimi bilmem gerekiyor."

Tamamen mantıklı bir açıklama. Çok boktan bir dünyada. "Sanırım çürük skalasında normalim."

Not aldı. Sorularının geri kalanı, cinsel geçmişimin kapsamlı bir incelemesinin olabileceği kadar sıradan. İsteddiği zaman soyunuyorum ve iç muayene için paravanın arkasındaki yatağa atlıyorum.

Kanım alındıktan sonra Fionnella geri döndü ve Dr. Allen'bölgesine dönmek için. Bana yepyeni bir telefon verdi. Şık ve pahalı görünüyor.

"Patron bunu her zaman takmanı istiyor." Bakışları benimkileri yakalıyor ve tutuyor. "İzi ve benim numaram var. Şu andan itibaren, işe özel soruların olduğunda beni ara."

Telefona bakıyorum. "Bu patronla bir daha konuşmayacağım anlamına mı geliyor..."

"Evet."

İçimde bir şey bir dokunuşla geriliyor. "Peki bu ne zaman olacak?"

"Diyetinin ve egzersizlerinin nasıl gittiğine bağlı olarak, bir hafta ile on gün arasında." Düğüm daha da sıkılaşıyor. Zihinsel olarak kaşlarımı çatıyorum.

"Pekâlâ. Tamam."

"İş programınızı öğrenmem gerekiyor, sonra gitmekte özgürsünüz."

Ona söyledim ve kaşlarını çattı. "Bana zamanınızın bundan daha esnek olacağı söylenmişti. Kat etmemiz gereken çok yol var."

Boktan varoluşumun büyük şemasında, alınmamayı seçiyorum. "Çalışmak zorundayım." Ayrıntıya girmiyorum.

Bakışlarımla tekrar buluşuyor ve bir dakika sonra başını sallıyor. "Tamam." Seni dışarıda bırakayım hareketi yapıyor.

Dairenin ön kapısına varmadan hemen önce sırt çantamı hatırlıyorum.
"Kamera odasından eşyalarımı almam gerekiyor."

Başını sallıyor ve geniş, boş oturma odasına dönüyor. Buraya iki kez geldiğim için görüşme odasının nerede olduğunu yönlendirme olmadan biliyorum. İçeri giriyorum, çantamı yerden alıyorum ve doğruluyorum. Kameranın kırmızı ışığı yanıyor, sanki hala aktifmiş gibi.

Tereddüt ettim, sonra yaklaştım.

Beni neyin zorladığından emin değilim ama içimden bir ses o sesi bir kez daha duymak istiyor. Öne doğru eğilip objektife bakıyorum. Ağzımı açıyorum ama kameraya konuşan tam bir aptal gibi hissetmeme neden olmayacak herhangi bir kelime düşünemiyorum.

Bir dakika sonra doğruluyorum. Ama hâlâ odadan çıkamıyorum. "Lucky."

Kafamda canlandırdığım sesle yerimden sıçıyorum. "Hâlâ orada mısın?"

Cevap vermiyor. Kızgınlık ve utanç içimde düello yapıyor. Tabii ki orada. Parmaklarım acıyla itiraz ettiğinde yere bakıyorum ve yepyeni telefonumu ölümüne tuttuğumu fark ediyorum.

Kameraya doğru salladım. "Bunun için teşekkürler." "Bir şey değil."

Gitmeliyim. Buradaki işim şimdilik bitti. Cehennem çukuruma dönme zamanı.

"Beni mi istedin Lucky?" diye soruyor, o robotik sesi tuhaf bir şekilde büyüleyici.

Beynimi yokluyorum, ona daha önce ne söylemek istediğimi bulmaya çalışıyorum. "Evet, bunu düşündüm... senin için bir isim."

"Evet?"

Mekanik bir ses nasıl bu kadar yumuşak, bu kadar seksi olabilirdi? "Q. Sana Q demek istiyorum."

Hemen cevap vermiyor. Kendimi aptal gibi hissetmeye başladım. "Q. Emin misin?"

Omuz silkiyorum. "Pek sayılmaz ama aklıma gelenler arasında gösterişli ya da saçma olmayan tek şey bu. Eğer senin için sorun değilse-"

Hayal görüyor olabilirim ama "Bir daha söyle" sesinde belli belirsiz bir eğlence duyuyorum.

Evet, kesinlikle kık bölgesi. Boğazımda bir utanç düğümü oluşuyor. "Q."

"Teşekkür , Lucky. Q benim için çok iyi çalışıyor. Bravo."

Bravo mu? Bunun tam olarak ne anlama geldiğinden emin değilim, ama içimde hareket eden baş döndürücü bir şeyin küçük nabzını görmezden gelemiyorum. "Tamam."

"Güle güle Lucky."

Kesinliği, kulak verdiğim bir emirdir. Kameranın ışığı yanıp sönüyor.

Ben gidiyorum.

EYLEM

Salı sabahı ilk iş olarak değiştirilmiş planlarımı uygulamaya koydum. Axel, iş ortağım ve dostum olarak tanımladığım kişinin bir adım ötesinde olan kişi, ben bu talepte bulunduğumda gözünü kırpmıyor. İşte bu yüzden aramızdaki dinamik işliyor. Geçmişte de birbirimizden böyle isteklerde bulunmuştuk. Yakın gelecekte bu iyiliğe karşılık vermesi gerekecek ve ben de hiç soru sormadan bunu yapacağım.

Sayfalarımızı dengeli tutmaya özen gösteriyoruz. Dengesizlik ikimize de yakışmaz.

Kaldırılmasını istediğim engellerin ortadan kaldırılma yolunda olduğundan emin olduktan sonra, yönetici asistanıma ikinci talebimi içeren bir e-posta gönderiyorum. Köşedeki ofisimin cam bölmesinden onu izliyorum.

Kafasını kaldırıp başını sallıyor ve telefonunu eline alıyor.

Memnun bir şekilde bardağı donduruyorum ve gelen kutumda duran e-postaya bakıyorum. Maxwell.

Bildirim düğmesini devre dışı bırakmadan üzerine tıklıyorum. Çağrı bütün hafta boyunca olduğu gibi hemen hemen aynı. Büyüdüğüm Yukarı Batı Yakası'ndaki malikanede akşam yemeği.

Kabul ettiğimi söyleyerek cevap veriyorum. Hemen açıyor ve okurken yüzündeki kendini beğenmiş ifadeyi neredeyse görebiliyorum.

İçimdeki boşluğa yenik düşme ihtiyacını gidermek bir dakikamı alıyor. Bana yaptığı şey bu. Onu tanıdığımdan beri, babamın üzerimde böyle bir etkisi var. Annem ölmeden çok önce bile. Sonumun nerede ve ne zaman olacağını bilmeden önce bile, ruhumun karanlığından kısmen onun sorumlu olduğunu biliyordum.

Geçen zaman bu inancımı doğruladı ve pekiştirdi. Elbette, kendimi onu beslemekten alıkoyabilirdim. Kafa küçültme ve haplara izin verseydim muhtemelen bir şansım olurdu. Adriana Nathanson'ın akıl sağlığımla ilgilenmesi gerekirken dizlerinin üzerine çöküp sikimi yalayarak bana ekstra kredi terapisi sunmasına izin vermeseydim.

Ama ben Quinn Blackwood'um. Zengin. Ünvanlı. Ölüm arzusu olan, özür dilemeyen bir pislik. Bunu uzun zaman önce kabul ettim. Değişmeye niyetim yok. Çünkü

Kendim için. Herkes için.

Nefes veriyorum ve masamdaki ilk dosyayı alıyorum - Miami sahilinde yenilenmiş ve neredeyse tamamlanmak üzere olan bir kat mülkiyeti anlaşması. Tamamlandığında, tanesi en az üç buçuk milyona satılacak. Taşan Blackwood yığınınna eklenecek daha fazla para.

Telefonu açtım ve hızlı aramamda 10'a bastım. "Quinn, ben de tam yukarı çıkmak üzereydim."

Sözleşmeler ve planlama ekibimin başındaki kişiye "Öğle yemeğini iptal etmem gerekiyor Ash," diyorum.

"Oh, tamam. Ama Denver anlaşmasını bir an önce gerekiyor. Konsorsiyum sürekli ertelediğimiz için sinirlenmeye başladı."

"Blackwood projeyi yetmiş otuz destekliyor. Bırakın beklesinler."

İç çekiyor. "Sana tavsiye vermem için bana para ödüyorsun, işte sana tavsiye: Bu anlaşmayı geciktirmek için meşru bir neden yoksa, bu işi bitirelim. Sırf laf olsun diye düşmanlık beslemek sana anlık bir verebilir ama ileride toplayacağımız öfkeye değmez. Baban burada olsaydı, o da aynı şeyi söylerdi."

Hoparlör düğmesine basıyorum ve telefonu tekrar yerleştiriyorum. Onun kıpırdanışını duyana kadar cevap vermedim. "Ash?"

"Öyle mi?"

"Kovuldun." Bağlantıyı kestim.

Kapı on dakika sonra çaldı. Beklediğimden beş dakika sonra. Belki de kirlenmiş pantolonunu değiştirmek için tuvalete gitmiştir. Sesimi yükseltmeden "İçeri gel," dedim.

Solgun görümlü Ash Langston içeri girer, avuçlarını çoktan açmıştır. "Bak Quinn, boş tehditler savurmadığını ya da..." derin bir nefes aldı, "sırf gülmek için insanları kovmadığını biliyorum. Ben sadece işleri yoluna koymaya çalışıyordum, beni ne için tuttuysan onu yapıyordum."

"Ve sen de Denver anlaşmasını geciktirdiğim için mantıksız davrandığımı düşünüyorsun." Masamın önünde volta atarken ona bakıyorum.

"Mantıksız değil, hayır. Sadece...bak, üzgünüm. Beklemek istiyorsan, . Patron sensin."

Cevap vermiyorum. Bakışlarım masamın üzerindeki gümüş antika saate kayıyor, sessizce zamanın geçmesini diliyorum.

Onu tekrar görmek istiyorum. Bu kıvılcımın gerçek olup olmadığını teyit etmek istiyorum.

Benden önce Ash soğukkanlılığını korumaya çalışıyor ama adam çözülüyor. Bahse girerim çeyrek milyonluk kumar borcunun kendisine doğru son sürat koştuğunu görebiliyordur. Ya da belki de metresini sakladığı SoHo'daki çatı katını kaybetme ihtimali onu terletiyordur.

"Konsorsiyum üyelerinden ikisinin reşit olmayanlarla cinsel ilişkiye girdiğini biliyor musunuz? Ya da başkanın son iki yıl içinde karısı tarafından açılan dört aile içi şiddet davasını bastırdığını?"

Adım atmayı bırakır ve ağzı açık kalır. "Hayır! Tanrım, hiçbir fikrim yoktu Quinn, sana yemin ederim. Tüm gerekli incelemeleri yaptık, her zaman kullandığımız araştırma şirketini kullandık."

Omuz silkiyorum. "İzlerini örtmekte iyidiler ama ben daha iyiyim."

Ash başını sallar. "Elbette. İstedğin kadar oyalarım. Ya da sözleşmeyi yırtıp atabiliriz. Bizi koruyacak boşluk bulabileceğimize eminim. Bunu yapamazsak, onları yıllarca mahkemede uğraştırırız."

"Hayır. Konsorsiyumu ben hallederim."

Yüzü sanki fırlayacakmış gibi morarıyor. Şakağından aşağı ter damlıyor. "Quinn, yalvarıyorum. İkizlerim Yale'e gitmek üzereler. Okul masraflarını karşılamak için başlarının üstündeki çatıyı yeniden ipotek ettirdim. Bu işi kaybedemem. Bana bir şans daha ver."

Yalan söylüyor tabii ki. Metresinin parasını ödemek için evini yeniden ipotek ettirmiş. Karısı mirasıyla çocuklarının okul masraflarını karşılıyor.

Ayağa kalkıyorum ve masanın etrafında dönerek masama tünüyorum. "İşini kurtarmak mı istiyorsun?"

"Evet!"

"Söyleyin bana, babamın hala gözünün üzerinde olduğu ilk beş mülk hangileridir? Onun gözde projeleri."

Ash tedirgin görünüyor. "Ama... sen onun portföyünü devraldın."

Hayalet gibi bir gülümseme gönderdim. "Üzerinde çalıştığımız bazı anlaşmaları kontrol etmek için seni haftada bir aradığını biliyorum. İlk beş. İsimlere ihtiyacım var." Sesimi sertleştiriyorum.

Adem elması sallanıyor. "Boston'da iki tane var-Blackwood One ve Blackwood Two, Miami'deki apartman projesi, üvey annenin geçen yıl alması için ısrar ettiği Montana'daki damızlık çiftliği ve Philadelphia'daki genç filarmoni orkestrasına ev sahipliği yapan bir bina."

Damızlık çiftliğinin farkında değildim ama geri kalanı tahmin ettiğim gibi. Kalçamı masanın kenarına dayayıp kollarımı kavuşturuyorum. "Ne kadar verdik

Geçen yıl hayır kurumlarına bağışladın mı Ash?"

"Elimde rakamlar yok ama sizin için kontrol edebilirim." "Yaklaşık olarak."

"Ah... muhtemelen çeyrek milyar civarında." "Bunun ne kadarı vergi indirimleriyle telafi edildi?"

Bir ter damlası daha yüzünün yan tarafına doğru ilerliyor. "Hepsini."

Başımı salladım. "İşte işini nasıl koruyacağın, Ash. Bugün saat 17:00'ye kadar, basın bülteniyle birlikte imzalamam için hazır bir sözleşme istiyorum."

"Elbette, bana detayları verin yeter."

Ayağa kalkıyorum. "Döndüğünde gelen kutunda olacak. Beni hayal kırıklığına uğratma Ash."

"Yapmayacağım. Teşekkür , efendim."

O dışarı kaçıyor ve ben masama dönüyorum. Bakışlarım hemen saate . Bire çeyrek var.

İçimde hafif bir sarsıntı oldu. Ash'i aramadan önce onun için hazırladığım e-postayı gönder tuşuna basıyorum. Dahili telefonum çalana kadar birkaç işi daha hallediyorum. Kalemimi yere bıraktım.

"Onu içeri gönderin."

İçeri giren ilk şey, iki Noel önce her Blackwood Estate yönetim kurulu üyesine verilen som gümüş makam arabası oluyor. Kapı genişlerken yanından geçip .

İçeri biraz tereddütle giriyor ve bunu çevresini hızlıca gözden geçirerek kapatıyor.

Yeşil gözleri benimkilerle buluşuyor ve yutkunuyor. Karın kaslarımdaki sıkışma, onun üzerimdeki etkisini hayal bile edemediğimi söylüyor. Ya da benim onun üzerindeki etkimi. Ofisimin uzak köşesinde duran on iki kişilik yemek masasına doğru ilerlemeden önce saniyeler boyunca bana bakıyor.

Onu takip ediyorum, kıvrımlı saçlarına, kırılğan ensesine, kıvrımlı formuna bakıyorum. El arabasını iterek masamın önünden geçerken vücudunun küçüklüğü gözüme çarpıyor. Sıradan elbisesi, hafifçe zıplayan göğüslerini ve pürüzsüz bacaklarını ilk kez görmemi sağlıyor. Biçimli, sıkı kaslı ve parmaklarımı dolamak için sabırsızlandığım narin ayak bilekleri var. Duyularım, onu elime geçirdiğimde yapacağı çökmekte olan lokmaya yöneliyor.

Cuma günü onu bu şekilde gözlemlemek beni ele verirdi ama burada, ofisimin mahremiyetinde kendimi şımartıyorum.

Konuşmadan masaya uzanıyor ve hassas hareketlerle öğle yemeğimi hazırlamaya başlıyor. Aletim uyanırken vücudunu tekrar inceliyorum. Zayıf olmasına rağmen orantıları kusursuz.

Basitçe söylemek gerekirse, sıkıcı iş kıyafetlerine sarılmış bir mükemmellik. Elleri bile narin.

Kubbeli tabakların sonuncusunu masaya yerleştirmek için öne doğru eğildiğinde ayağa kalkıp masamın önüne dönüyorum.

"Bir odaya girdiğinizde oda sahibini selamlamak adettendir," diye mırıldandım.

Sertleşiyor, dönüyor ve el arabasının kolunu tutuyor. Gözlerimizi kaçırmadan önce bir an için göz göze geliyoruz. "Normalde bu kadar kaba değilimdir."

"Ama?"

Yüzü sıkışıyor. "Şef... bana senin nelerden hoşlandığın hakkında *bilgi verdi*." "Benim hoşlandığım hakkında en ufak bir fikri olduğundan bile şüpheliyim. Ama lütfen, beni aydınlat."

Bakışları benimkilerle buluşuyor, yine kaçamak bir an için, sonra uzaklaşıyor. Buna sinirlenmek istiyorum. Ama gözlerime baktığında ne gördüğünü biliyorum. Herkesin ne gördüğünü biliyorum. Bu yüzden yanına kâr kalmasına izin veriyorum.

"etmekten hoşlanmıyorsun. Çatal bıçak sesinden hoşlanmıyorsun. Ve tabaklarınızın kesin açılarla yerleştirilmesini istersiniz."

"Tanrım," diye mırıldandım. "Benim bir ucube olduğumu düşünüyor olmalısın...?" Bir kaşımı kaldırıyorum. "Elly," diyor, sesi biraz boğuk çıkıyor.

"Söyle bana Elly, sana bir ucube gibi mi görünüyorum?"

Nefesi kesiliyor. Ses zayıf, son anda boğuluyor ama bakışları yüzüme dönüyor. Ona izin verdim ve beni içine çekmek için zaman ayırıyor. Yanaklarında beliren renk, gördüklerinden hoşlandığının kanıtı.

Sikim kalınlaşıyor. Bacaklarımı ayak bileklerimden çapraz yapıyorum, bu da bakışlarını aşağıya çekiyor. Gözleri kasıklarımda genişliyor ve bakışlarını bir kez daha kaçırmadan önce gözlerini kırptırıyor.

"Hayır, sen ucube değilsin."

"Teşekkür ederim." Doğruluyorum ve yemek masasına yaklaşıyorum. Parmakları el arabasının üzerinde sıkışıyor ama uzaklaşmıyor. Ona ulaşıyorum ve yavaşça içime çekiyorum.

Parfüm yok. Pahalı şampuan ya da kozmetik yok. Sadece ucuz sabun. Yine de üzerindeki üniformayı yırtıp atmak, onu yemek masamın üzerine çırılçıplak yatırmak ve yemek yerine onu mideye indirmek istiyorum.

Belki de niyetimi sezmiştir. El arabasını arkasından sürükleyerek birkaç adım atıyor. Geri çekilmeye devam ettiğinde, bir sandalye çekme eyleminde duraklıyorum.

"Nereye gidiyorsun?"

Bu kez gözleri benimkilerle buluştuğunda, bir saniyeden fazla kalıyorlar. "Restorana dönelim."

"Hayır. Ben bitirene kadar bekleyeceksin. Sonra . Yemeğimi bitirdikten sonra kalan kokuya tahammül edemem."

İsyan ile teslimiyet arasında sıkışmış gibi görünüyor.

"Bir sorun mu var, Elly?"

Başını sallıyor. "Hayır. Ama şefin kaçtığımı düşünmesini istemiyorum."

"Bunu yapma alışkanlığın var mı?"

Gözle görülür bir şekilde geri çekilmeden önce kaşlarını çattı. "Tabii ki hayır. Ama o biraz... huysuzdur."

"mi?"

Yüzünü buruşturuyor. "Lütfen bunu söylediğimi ona söyleme."

"Yapmayacağım. Bu bizim küçük sırrımız olacak. Arabayı bırak ve buraya gel, Elly."

Masanın diğer ucuna yürüyorum ve bekliyorum. Hareketleri yavaş ama itaat ediyor. Bana ulaştığında sandalyeyi çekiyorum.

"Otur."

Başını geriye eğiyor ve Lucky'nin gözlerinde gördüğüm isyanın ipuçlarını yakalıyorum. Ama çok , sırlar ve endişe isyankâr ateşin önüne geçiyor. Başını eğiyor ve koltuğa doğru kayıyor.

"Yemek yedin mi?"

Bunun cevabını biliyorum ama bana söylemesini bekliyorum.

"Evet."

"Daha fazla bir şey ister misin?"

Başını sallıyor. "Hayır, teşekkürler."

Yerimi aldım ve ilk yemeği açtım. Ve sonra sessizlik , mükemmel bir *chateaubriand*'ı cilalıyorum.

GEÇİŞ

"Aklını mı kaçırdın sen?"

Sakince ceketimi babamın kır saçlı, uşağı Felix'e veriyorum, saçlarımdaki yağmur lekelerini temizliyorum ve kelepçeli kollarımı düzeltiyorum. "İyi akşamlar baba. Albany yolculuğun nasıl geçti?"

"Cevap ver bana, evlat!"

"Aklımı mı kaçırdım? İkimiz de bu cevabın evet yönünde olma olasılığının yüksek olduğunu biliyoruz. Ne yazık ki, on yıllık terapiden sonra Dr. Nathanson net bir teşhis koyamadı. Belki de onu davet etmeli, konuyu peynir ve şarap eşliğinde tartışmalıyız?"

Bana doğru koşuyor, 1.80 boyunda safkan bir Blackwood stoğu. Gevşek bir duruş sergiliyorum ama beklentiyle kanım kaynıyor.

Bir düzine metre durdu. Hayal kırıklığına uğradım. "Her şey senin için bir şaka mı evlat?"

Kahkaha çığlığım bir nanosaniye içinde boğuldu. "Şarap hakkında asla şaka yapmam. Ya da peynir hakkında."

Elli bir yaşındaki Maxwell Blackwood, Blackwood'un en iyi durumunda. O, New York kraliyet ailesinde sıfırdan inşa edilmiş, güç sahibi Blackwood'ların dördüncü nesli. Ordudaki kısa ama şanlı görevi de doğuştan gelen karizmasına bir parça cesaret katmıştır. Maxwell Blackwood'un gülümseyerek elde edemediğini o demir bir yumrukla elde eder. Onu ülkenin en saygın ve korkulan adamlarından biri yapan da budur.

Malikanenin geniş koridorunda karşı karşıya geliyoruz. Felix ihtiyatlı bir mesafede duruyor, aileme onlarca yıldır verdiği hizmet onu bu tür yüzleşmelere karşı uyuşturmuş. Babama bakıyorum. Karlı beyaz smokin gömleği, bugünlerde zamanını alan birçok etkinlikten birinden yeni döndüğünü gösteriyor.

Ellerini zayıf kalçalarına dayamış, benimkinden iki ton daha koyu gözlerini kırmış ve beyaz bir öfkeyle bakıyor. "Miami'deki konut projemi lanet olası bir evsizler derneğine verdin mi vermedin mi?"

Maxwell nadiren küfür eder. Yani iki cümlede iki kez küfür etmek bir başarıdır.

"Ah... şu. Üç aylık yardım kampanyasına haftalar kaldı. Bir an önce başlayayım dedim."

şakağında bir damar patlar. "Bu proje seksen milyon dolar değerinde. Bağış duyuran lanet olası bir basın bülteni yayınlamadan önce bunu benimle konuşmayı düşünmediniz mi?"

O görmeden ellerimi ceplerime sokuyorum. "Açıkçası, hayır."

Öfkeli bir şekilde inanmaz görünüyor. Dönüp gitmeye başladı ama hemen geri dönüp parmağıyla beni işaret etti. "Yarın sözleşmeyi iptal edeceksin Quinn. Hata yaptığını belirten bir basın açıklaması daha yap. Gerekirse onlara başka bir şey ver, ama Miami projesini onlara vermeyeceksin."

"Yapabilirdim ama o zaman nasıl görünürdün baba? Bağış senin adına, senin adını taşıyan bir şirketten yapıldı. *Utanç* faktörünü bir düşün."

"*Yüce* Tanrım, sen *lanet* olası bir utanç kaynağısın!" Uzanır ve smokini sabitleyen ilk çiviği çeker.

Ayaklarımın üzerinde yuvarlanıyorum. "Teşekkür ederim. şimdi, burada bulunmamın asıl nedenine mi gelem, yoksa gidip telefonlarını görmezden gelmeye devam mı edeyim?"

"Senin neyin var böyle?"

Neredeyse ona söylemek istiyorum. O kadar kalın kafalı olamaz herhalde? Ama sonra kibrin Blackwood'ların büyük bir kusuru olduğunu hatırlıyorum.

O yüzden omuz silkiyorum.

"Bir cevaba ihtiyacım var, lanet olsun. Omuz silkmekle olmaz evlat."

Bana her *oğlum* dediğinde içimi kaplayan şeytani öfkenin çekimine karşı arka dişlerimi sıkıyorum. "Sen öyle diyorsan."

Tekrar karşı karşıya geliyoruz.

Felix boğazını temizler. "Bay Quinn, size içecek bir şeyler getirebilir miyim?"

Bakışlarımı babamdan ayırmadan, "Bu harika olur," diye cevap veriyorum.

"*Macallan* '46dan hala bir şey var mı, ihtiyar?" "Tabii ki var. Hemen geliyor efendim. Sizde de var mı, Bay Blackwood?"

Babam bakışlarımı kırıp Felix'e ters ters bakıyor ve sonra dönüp uzaklaşıyor. "Hayır," diye tersledi. "Quinn, bunu çalışma odamda bitireceğiz."

Felix'e başımla selam verdikten sonra çok daha yavaş bir tempoyla onu takip ediyorum. Arkamdan gelen topuklu ayakkabı sesini duyduğumda gideceğim yerin yarısına gelmiştim. Dönmüyorum.

etrafta. *Coco Mademoiselle*'in soluk bulutu onu duyurmak için yeterli.

Sıcak eller omzumun üzerinden kayarak ensemde dinleniyor. Bir yerlerde, bana sahip olduğunu ya da en azından kimse izlemediğinde bana dokunabilecek kadar sahip olduğunu kafasına sokmuş. "Ben de sen olduğunu sanmıştım Quinn," diye mırıldanıyor kulağıma. "Başka hiçbir şey Max'i senin kadar ateşleyemez."

"Bundan emin misin?" Söylüyorum.

Boğuk kahkahası abartılı. "Yalan söylemeyeceğim. Benim de Max'le ilgili yangınları kışkırttığım anlar oluyor."

"Ayrıntıları benden saklayacak kadar iyi olacaksınız elbette."

Duvarları kaplayan Blackwood neslinin portrelerini görmemi engellemek için etrafımda dolanırken bir kahkaha daha atıyor. Bunu ensemi bırakmadan yapıyor ve görüş alanımı tamamen dolduruyor. Bakışlarım onu boynundan ayak parmaklarına kadar tarıyor.

Cesur altın kıvrımları olan kimono tarzı siyah bir elbise giyiyor. V şeklindeki yakası ve kıvrımlı beli, sayılır varlıklarını vurguluyor.

Uzun boylu ve heybetli bir eski borsa simsarı olan Delilah Blackwood, on yıldan biraz daha uzun bir sürede kendini fakirlikten güçlü bir düşmana sürükledi. Beline kadar inen düz, simsiyah saçlarıyla şaşırtıcı derecede güzel. Neredeyse kirpiklerine değen jilet gibi keskin saçakları ve sürekli kırmızıya boyanmış dudaklarıyla birleştiğinde, bir odaya girdiğinde başka bir tarafa bakmak zordur.

Ona hakkını veriyorum, saçlarımın uçlarıyla oynamaya devam ederken bakışlarını temkinli, daha az düşmanca bir bakışla selamlamadan önce incelememin iltifatla oyalanmasına izin veriyorum.

"Elbette. Ayrıntılardan ne kadar nefret ettiğini biliyorum." Karşılık vermediğim göz kamaştırıcı bir gülümseme sunuyor.

Sonunda, evin soğukkanlı hanımını oynama çabaları yüzünü terk ediyor. Arkasından ikimiz de babamın çalışma odasında volta attığını duyuyoruz. Bir küfür daha savuruyor ve ayak sesleri daha da yükseliyor.

Delilah bana yaklaşıyor ve merhaba öpücüğü bahanesiyle kulağıma fısıldıyor: "Seni özledim sevgilim. Albany sensiz cehennem gibiydi."

"Ama cehennem senin en iyi geliştiğin yer değil mi, Sevgili Üvey Anne? Bahse girerim cehennemi senin için daha ilginç hale getirmek için personeli oradan oraya koşturmuşsundur?"

Çıplak bir an için gri gözleri uğursuz bir ışıkla parlıyor ve gerçek Delilah Frost'u ortaya çıkarıyor. Parlatıcıyı ve cilayı çıkardığınızda, o en basit haliyle bir sokak kedisidir, kendisine ait olanı korumak için altın arayan pençeleriyle pençelemeye ve oymaya hazırdır. Gücün peşinde koşarken yirmi beş yaşında New York'un en büyük balığını yakalamıştır. Ama başka şeylere, yani sert ve tehlikeli sekse de susamıştır. Ne kadar sert, o kadar iyi. Başından beri Blackwood Senior'dan alamayacağını açıkça belirttiği türden.

"Bütün gece bekleyemem Quinn. Tanrı aşkına, bana biraz saygı gösterebilir misin?- Lilah, çoktan yattığını sanıyordum?"

Delilah ince topuklu terliklerinin üzerinde dönüyor, yüzü sevgi dolu ve uyumlu bir eş gülümsemesiyle yeniden düzenlenmiş. "Ben de tam oraya gitmek üzereydim ki hararetli tartışmayı duydum. Sonra Quinn'in uğrayacağını söylediğini hatırladım. Bir merhaba dememenin kabalık olacağını düşündüm."

Maxwell'in gerginliği, kolu karısının beline dolandığında biraz olsun azalır. Otuz beş yaşında, böylesine güçlü ve yüksek profilli ilişkilere bağlı üstü kapalı beşik kurtmesi alaylarını çekmemek için doğru yaşta. Ayrıca çok hızlı bir şekilde adından söz ettiriyor, öyle ki onu tanımayanlar babamın dengi olduğunu düşündükleri için neredeyse affedilebilirler.

O değil.

Ve bu zor kabullenişin son basamağı, basit ve acı bir gerçek olmasaydı neredeyse eğlenceli olacak olan bariz bir açlıkla beni izlemesine neden oluyor.

O Bayan Maxwell Blackwood. Ama bu unvan ona ait değil. Affedilemez bir güçle aldı.

"En azından buralarda birileri görgü kurallarının temel ilkelerini takdir ediyor," diye tersliyor Maxwell, kısılmış gözleri karısınıninkilerden ayrılıp benimkilerle çarpışıyor.

Kafamın içinde bir ses dönüyor, her kalp atışında sesi yükseliyor. "Beni olduğum gibi kabul etmek zorundasın baba. Beni dizine yatırman için çok büyüğüm."

Göğsünden gelen hırıltı, karısının göğsüne koyduğu yatıştırıcı elin altında kaybolur.

Delilah iç çeker. "Siz ikiniz sürekli didişerek beni yordunuz. Sevgilim, bence gidip kendine bir içki koymalısın, Quinn ile bir dakika konuşmama izin verir misin?"

Maxwell başını sallamaya başlar. Delilah onun önüne geçip dikkatini çekmek ister. "Max. Git."

Bana yönelttiği öfke kurcalanıyor çalışma odasına geri dönüp kapıyı çarpıyor.

Delilah dönüp bana bakıyor, gözleri sert ve kararlı. "Seni tekrar görmek istiyorum. Bu hafta."

"Hayır. Beni neden görmek istediğini söyle." "Önce beni görmeyi kabul et."

Arkamı dönüp koridora doğru ilerliyorum. "Siktir git, Delilah."

Peşimden koşuyor. "Benimle böyle konuşma!" diye tıslıyor.

"Seninle nasıl öyle konuşurum."

Yanıma geliyor ve elini koluma koyuyor. Tam onu silkeleyecekken Felix'in bana doğru geldiğini görüyorum, üzerinde tek bir bardak olan som gümüş bir tepsisi. Delilah'nın eli bir gram bile suçluluk duymadan çekiliyor.

Bardağı tepside kapıyorum ve on bin dolar değerindeki birinci sınıf viskiyi bir yudumda deviriyorum. Bardağı tepsiye geri koyarken Felix'in yüzünü buruşturduğuna yemin edebilirim. "Teşekkürler, ihtiyar."

"Her zaman bir zevk, efendim."

"Babama bir şey olduğunu söyler misin?"

Felix ağzını açar. Delilah ondan önce davranır. "Gerçekten, Quinn. Bu kadar zor olmak zorunda mısın? Buraya kadar zahmet edip geldin. Ve yine arkanı dönüp gidecek misin?" Gözlerinde körüklemek istediğim küçük bir ateş var, ama bu evde olmak, bu kadar çok hatırlatıcıyla, beni ateşleme riski taşıyor.

"Ona bana bir e-posta göndermesini söyle ya da bana bunun ne hakkında olduğunu söyle." Delilah dikkatini Felix'e çevirir. "Hepsi bu kadar, teşekkürler." Yaşlı adam sert bir baş hareketiyle geri çekilir.

"Ciddiyim Quinn," diye fısıldıyor şiddetle. "Seni görmem gerek. Aylar oldu."

"Ve benden son kez kibarca rica ettiğinde, seni ağırladım. Sanırım bana izin ver kutucuğu benim lehime işaretlendi?"

Yutkunuyor. "Bu... aynı şey değildi." Eli kolumu buluyor, daha sıkı kavırıyor. "Lütfen bebeğim. İşimi yapamıyorum."

Yalvarışını duymazdan geliyorum ve başparmağımı çalışma odasına doğru sallıyorum. "Ne istiyor bu herif? Bir daha sormayacağım."

Soruya sabırsız bir el salladı. "Programlar ve kampanya ile ilgili bir şey."
Beynim bir dakikalığına tekliyor. "Kampanya ne olacak? Aday olmamayı mı düşünüyor?"

Kaşlarını çatıyor. "Hayır, tam tersi. Geçen sefer önemli bir rol oynadığın için seninle birkaç şeyin üzerinden geçmek istiyor. Bir an önce işe koyulmak istiyor, hepsi bu. Ama bunun hakkında konuşmak istemiyorum. Bizim hakkımızda konuşmak istiyorum..."

Yavaşça nefes veriyorum, sözlerinin üzerimden akıp gitmesine izin veriyorum. Maxwell hangi yolu seçerse seçsin planlarım aynı kalacaktı ama bu daha iyi bir sonuç.

Artık şirkette günlük bir rol oynamasa da Blackwood Estate işlerini konuşmak istediğini düşündüm. Şimdi çağrının ne hakkında olduğunu biliyorum, planlarımdaki çarklar dönmeye devam ediyor.

"Quinn?" Delilah daha sert bastırır.

Planlarımla klinik analizinden uzaklaşıp yüzüne bakıyorum. Dilini alt dudağının üzerinde ve koridorun ışığında parıldamasını sağlıyor.

Kolumdaki eli kendi elimle kapatıyorum. "Tamam. Birkaç gün içinde irtibata geçerim. O kadar uzun süre beklemeye dayanabilecek misin?"

Yüzünde rahatlama ve zafer ifadeleri beliriyor ve boğucu bir kahkaha atıyor. "İdare ederim. Hemen hemen." Çalışma odasına dönmek için uzaklaşmaya başlıyorum. Tutuşu sıkılaşıyor. "Olacak mı... Bu sefer sadece sen ve ben olalım istiyorum."

Burnunun ucuna dokunuyorum. "Talepte bulunmaman gerektiğini çok iyi biliyorsun Delilah. Ben sana nasıl verirsem öyle alırsın. Ya da hiç almazsın. Bu bir sorun olur mu?"

Eliyle birlikte yüzü de düşer. "Buna neden tahammül ettiğimi bilmiyorum Quinn."

Parmağım büzüşmüş ağzının kenarını izliyor. "Bana hakaret etme, tamam mı? İkimiz de sahte olduğunu biliyoruz. Şimdi yatağına geri dön. Seni ." Arkama bile bakmadan yürüyüp gidiyorum. Hâlâ beni izlediğini biliyorum çünkü geri çekilirken ayak seslerini duymuyorum.

Kapıyı çalmadan babamın çalışma odasına giriyorum. Pencerenin önünde duruyor, bakışları geceleri Central Park'ı oluşturan karanlık ve aydınlık karede. Döndüğünde elinde az önce kullandığıma benzer bir kristal bardak tutuyor.

Gözlerindeki öfke azalmadı ama bunu kontrol altına almak için mücadele ettiğini söyleyebilirim. Bunu kendi avantajına kullanmak için. "Seni buraya çağırma nedenimi iki yetişkin gibi tartışabilir miyiz?"

Kapıyı arkamdan kapattım, ellerimi tekrar ceplerime soktum ve odanın ortasına doğru yürüdüm. "Elbette *baba*. Ama belki de seni tartışma zahmetinden kurtarmalı ve tebriklerimi sunmalıyım?"

Şaşırmış görünüyor.

Kendime bir gülümseme izni veriyorum ama yanına gitmiyorum ya da elini sıkımiyorum. Ellerimin ceplerimde olmasının bir sebebi var. Babama dokunmak benim için çok ileri bir adım. "Delilah bana iyi haberi verdi. Ayrıca program hakkında konuşmak istediğinden de bahsetti."

"Evet, biliyorum."

Kaygısız, uyumlu bir omuz silkme hareketi yapıyorum. "Sorun değil. Kampanya yöneticinize benim EA'm ile irtibat kurmasını söyleyin. Bir şeyler yapacağımızdan emin olacağım."

Ağzı bir an için gevşiyor. Sonra hızlıca başını sallar. "Minnettarım evlat. Bunun seninle başka bir savaş olacağını düşünmüştüm. Gerçi Miami olayı beni hâlâ heyecanlandırmıyor."

"Miami işi bitti. Geri dönüşü yok. Tabii zayıf görünmek istemiyorsan?" Alay ediyorum.

Öfke yüzünü kaplar ama gücün baştan çıkarıcı cazibesi öfkeyi azaltır. "Peki. Ama ihtiyacım olduğunda tüm dikkatini bu kampanyaya vermeni istiyorum."

Bakışlarım omzunun üzerinden kayarak uzaktaki bir gökdelene sabitleniyor. "Elbette. Bu senin için önemli. Bunu anlıyorum," diye yalan söylüyorum.

Bir an duraklar. Sonra, "Teşekkür ederim, evlat."

Gözlerinin içine bakıyorum ve kelimeler dilimden kolayca dökülüyor. "Hiç de değil. New York Valisi olarak ikinci döneminiz Blackwood ismi için unutulmaz bir dönem olacak. Bundan emin olacağım."

Dışarı çıkıp koridoru süsleyen nesillerdir Blackwood portrelerinin önünden geçerken rahatlamış iç çekişi kulağımda yankılanıyor.

İlki Mayflower'a kadar uzanıyor. Adımlarım yavaşlıyor ve Ichabod Blackwood'un resmine bakıyorum. Babamın yüzünde gördüğüm kibirli gururun aynısını taşıyor. Portreye gülümsüyorum, Ichabod'un bakışlarındaki sert öğütten zevk alıyorum.

"İyi bak, yaşlı adam. Bu tren asla istasyona geri . Senin yolun benimle birlikte sona erecek."

Portreyi selamlıyorum ve babamın evinden çıkıyorum.

GERİ ÇAĞIRMA

Şanslı

Motelimin bulunduğu sokağın köşesini döndüğümde, alışık olduğum baş aşağı-vücut kambur duruşum tamamen yerindeydi, bu yüzden neredeyse takılıp düşene kadar kaynayan kargaşayı görmüyorum.

"Gitmem gerek de ne demek?" Yarı giyinik bir misafir müdüre bağıyor.

"Bunu size başka nasıl açıklayabilirim bilmiyorum bayım. Sağlık Bakanlığı derhal kapatmam gerektiğini söylüyor, yani evet, siz ve buradaki her misafir pılınızı pırtınızı toplayıp gitmelisiniz. Müfettiş bir saat içinde geri gelecek. Yeni kilitlerle birlikte."

buzbir kaya parçası düşüyor. Kelimeleri özümserken ayaklarım engabeli asfaltında donuyor.

"Saçmalık! Yıllardır bu bok çukurunda kalıyorum çünkü şirketim iş için şehre geldiğimde beni daha iyi bir motele yerleştiremeyecek kadar cimri. Oda başına ücretsiz kemirgen standartlarınıza fazlasıyla aşınayım. Peki ne değişti? Ve ne zamandan beri Sağlık Bakanlığı mesai saatleri dışında insanları dışarı atıyor?"

Müdür omuz silkiyor. "Biliyorsam ne olayım. Bak, ben sadece müdürüm, tamam mı? Ben de senin gibi gelen emirlere uyuyorum, o yüzden benimle bırak."

"Kahretsin! Peki ne yapmam gerekiyor?"

"Ne bileyim, kalacak başka bir yer bulup *karşılayalım* mı?"

"Siktir git! Paramın tamamını geri istiyorum dostum ve verdiğim rahatsızlığın almak istiyorum. Yoksa gitmem."

Müdür bira göbeğini kaşıyor. "Konaklamanızın kalan ücretinin yalnızca yüzde yetmiş beşini iade edebilirim. Diğer taleplerinizi ana şirkete iletmeniz gerekecek."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Misafirin yüzü daha da kızarıyor.

Toplanan hoşnutsuz misafir kalabalığından en ufak bir rahatsızlık duymamış görünen müdür omuz silkiyor. "Hayır. Söylediğim her şey küçük puntolarla yazılmış. Okumaktan çekinmeyin. Çıkış yaparken rezervasyon makbuzunuzu ibraz ederseniz, hakkınız olanı alacaksınız." Bir adım geri çekilir ve

kalabalığa hitap eder. "Hepsi bu kadar millet. Unutmayın, kilitli adamlar bir saat içinde burada olacak. Eğer buradan çıkmazsanız, dışarı atılacaksınız."

"Evet, bir dene de seni dava edeyim," diyen bir konuk, saçında pembe bigudiler olan yaşlı bir kadın, eklem iltihabı olan parmağıyla müdürü işaret ediyor.

"Ben sadece işimi yapıyorum, ama devam edin, en iyi atışınızı yapın, bayan," diye alay ediyor.

Diğer birkaç müşteri öfkesini dile getiriyor ama müdür omuz silkiyor. Hasar görmüş bir Corolla'nın yanında durduğum yerden dışarı fırlamadan önce ofisine geri dönmesini bekliyorum.

"Affedersiniz, efendim?"

Duruyor ve omzunun üzerinden bakıyor. "Evet?"

"Beni hatırlıyor musun bilmiyorum-"

"Elbette, seni hatırlıyorum." Bakışları üzerimde geziniyor. Sırt çantamı vücuduma doğru çekiyorum. Hareketimi görüyor ve ifadesi . "Ne istiyorsun?"

"Bu sabah size iki yüz dolar ödedim. Hafta sonuna kadar karşılamak için mi?"

"Evet. Ve?"

Kayışımı sıkıca kavriyorum ve karmaya bana bir mola vermesi için yalvarıyorum. "Ben... açıkçası, artık yapamayacağım için paramı geri istiyorum."

Bakışları bir kez daha vücudumda geziniyor, bu sefer daha yavaş, daha adi. Sayamayacağım kadar çok kez gördüğüm bir gülümseme tombul yüz hatlarını yumuşatıyor. "Elbette tatlım. Dediğim gibi, evraklarını bana getir, ben de seni halledeyim."

Buz genişliyor. "Evrak işlerim olmadığını biliyorsun." Sesim titriyor ve bunun için kendimden nefret ediyorum.

Yüzü sahte bir pişmanlık ifadesiyle buruşuyor. "Ah, üzgünüm. Evrak yok, para iadesi yok. Şirket politikası."

Öfke buzu yerinden oynatıyor. Ona doğru uçmak, yüzündeki o iğrenç sevinç ifadesini pençelemek istiyorum ama kendimi sakın kalmaya zorluyorum. Bir kere etrafta buna şahit olacak ve aptalca bir şey yaparsam muhtemelen kameralı telefonlarına kaydedecek çok fazla insan var. Bir diğeri, önümdeki bok çuvalına hiçbir parçamın dokunmasını istemiyorum. Onun gibi adamların yakınımda olmasına izin verdiğim günler sona erdi. Yani... *neredeyse* bitti.

"Bak, senden biraz merhamet göstermeni istiyorum." Bu kelime boğazıma yapışıyor. Bana paramı geri vermesi için bu pisliğe yalvarmak zorunda kalma fikri

göğsümde bir delik açıyor.

Bir adım daha yaklaşıyor, bakışları ellerimi göğüslerimin üzerinde kavuşturduğum yeri inceliyor. "Merhametli olabilirim, şekerim. Benimle ofisime gel ve sana Ayı Baba'nın senin için neler yapabileceğini göstereyim." Gülümsüyor. Eli bana doğru kalkmaya başlıyor.

Geri adım atıyorum, çünkü kısmen bana dokunma fikri beni şiddetli bir nefretle dolduruyor. Kısmen de dizim bacaklarının arasındaki gevşek Papa Bear kısımlarına şiddetli bir temas kurmak için kaşınıyor. Hareketimi doğru yorumladı.

"Sanırım paranızı geri almak istemiyorsunuz." Az önce yürüdüğüm Union Turnpike metrosuna doğru iri bir el sallıyor. "O tarafta evsizler için bir barınak var. Ya da evsiz bir adamı arabasını seninle paylaşması için kandırabilirsin." Gülüyor ve geriye doğru yürüyor. "Her iki şekilde de tatlım, senin *durumun* benim sorunum değil."

Köşeyi dönüp ofisinde kayboluyor ve gözlerim doluyor.

Gözümü kırpmıyorum. Çünkü lanet olsun, gözyaşlarının şu anda bana hiçbir faydası yok. Ama Tanrım, yenik düşmek istiyorum. En yakın karanlık köşeyi bulup hüngür hüngür ağlamak istiyorum. Kendi kurduğum tuzağa düştüğüm için kendimi dövmek istiyorum. Kurşuni ayaklarımla motel odasına doğru adımlarımı takip ediyorum. Büyük sırt çantam sabah bıraktığım yerde duruyordu. azından o pislik içeri girip benim eşyalarım da el atmamıştı.

Yatağa uzanıyorum ve görüşüm bulanıklaşana kadar çirkin duvara bakıyorum. Yağlı gözyaşları yanaklarımdan aşağı kayıyor, utanmadan irademe meydan okuyor. Yenilgi damarlarımda zonkluyor ve boğazımdan ölüleri uyandıracak kadar yüksek sesle çıkan kalın hıçkırıkları serbest bırakarak yatağa geri düşüyorum.

Vücudumda bir damla sıvı kalmadığından emin olana kadar ağlıyorum. Kendimi sürüklemeye dayanabildiğimde banyoya gidiyorum, burnumu kaba tuvalet kağıdına sümkürüyorum ve yüzümü yıkıyorum. Gözlerim yansımamla çarpışıyor ve tiksintiyle ürperiyorum. Yüzüm lekeli, şakaklarımdaki saçlar sırlıslıkla. Bakışlarımı kaçırarak daha fazla kâğıt alıyorum ve nemli noktaları temizliyorum. Kağıdı çöpün genel çevresine fırlatıyorum. Iskalıyor. Ben almam. Bu, bitmek tükenmek bilmeyen çöp tufanı için evrene küçük bir siktir çekişim olabilir.

bok atma.

Odaya döndüğümde elektronik bir ping sesi duyuyorum. Yeni telefonumu hatırlamadan önce kalbim felç edici bir alarm veriyor. Kargaşanın içinde

Aniden evsiz kaldığım için Fionnella ve ekibiyle Midtown'daki dairemde yaptığım görüşmeyi unuttum.

Daha iki saat var ama son iki günde öğrendiğim kadarıyla Fionnella dakiklik konusunda hiç de titiz değil. Bugün öğlen saatlerinde, tercih ettiğim yemeği seçmemi isteyen bir menü mesajı aldım. Burger ve patates kızartmasının tekrarı yarım saat içinde geldi. Sully beni bulduğunda ve yeni iş durumum hakkında bilgilendirdiğinde onu yemenin ortasındaydım.

Geçen hafta gıda zehirlenmesi geçiren iki kızın da işten ayrıldığını ve yerlerine yenileri gelene kadar yönetici restoranında çalışacağını söylediğinde neredeyse boğazıma bir lokma tıkanacaktı. Bu yeterince göz korkutucu değilmiş gibi, sakın bir şekilde ilk görevimin Quinn Blackwood'un öğle yemeğini ofisinde ona servis etmek olacağını açıkladı.

Telefonu çıkarırken içimde farklı bir duygu dalgalanıyor.

Quinn'in ofisinde olanlar hâlâ biraz gerçeküstü geliyor. Öğle yemeğini hazırladığım kısa bir görüşmeden sonra adam birkaç kelimedenden fazla konuşmadı. Yemek masasında oturup onu yemek yerken izlemek kesinlikle tuhaf bir deneyimdi. Ama beni geri adım attıracak türden bir tuhafılık değildi. Akıl almaz derecede büyüleyici bir tuhafıktı. Yaptığı her hareketle kalbinizin yerinden fırlamasına neden olan bir tuhafıktı.

Onu izlemek dilimin tutulmasına neden oldu, öyle ki konuşmak istemediğine şükrettim. Ama dilimin tutulması felç olduğum anlamına gelmiyordu. Gözleriyle tekrar karşılaşma cesaretini toplayamasam da, bakışlarım sürekli ona doğru çekiliyordu - iki kez yeter de artardı bile.

Özellikle de her iki seferde de karanlık ama mutluluk verici kaderci bir sona doğru roket hızıyla kayma hissi nefesimi kesmişken.

Zavallı bakışlarıma karşı koyma çabalarım işe yaradığında, beni izlediğini hissedebiliyordum, o delici, ruhsuz gözler beni inceliyordu.

O gözleri hatırladıkça nefesim uzun ve ürpertici bir şekilde kesiliyor.

Tanrı-

Ağır yumruklar kapıyı yumrukluyor. Sıçradım ve boğuk bir ses . "Ne?"

"Boşaltma zamanı, bayan!"

Telefonu arka cebime sokuyorum ve Quinn Blackwood'la ilgili düşüncelerimi aklımın bir köşesine atıyorum. Saçlarımı hızla yeniden örüp beyzbol şapkamın altına sokuyorum, eşyalarımı alıp kapıyı açıyorum.

Müdür bana sırtıyor, yanında koyu renk giysili iki iri yarı adam var. Hiçbir ayırt edici rozetleri yok. Aslında DOH'dan çok sokak serserilerine benziyorlar ama ben ne bilirim ki? Yanlarından geçip merdivenlerden hızla iniyorum ve otoparkı geçiyorum, binayı boşaltmakta olan diğer konukların bakışlarından kaçınıyorum.

Başımı eğiyorum ve metroya doğru ilerliyorum.

Hâlâ internetin yakınına gitmekten korkuyorum, bu yüzden Fionnella telefonu bana verdiğinde ilk yaptığım şey, takip edilemeyeceğine dair verdiği güvenceye rağmen wi-fi hizmetini kapatmak oldu. Clayton birini Alaska'ya kadar izleyebiliyorsa, beni de burada izleyebilir. Bunu biliyorum. Ama bu onun işini kolaylaştırmak niyetinde olduğum anlamına gelmiyor.

Çantam elimde ağırlaşırken, evsizliğim konusu zihnimde aşılamayacak kadar büyük bir yer kaplıyor. Sığınma evinin adresini sormayı düşünüyorum ama ben bile bir sığınma evinde sadece bavulunuzu saklamak için önceden yer ayırtamayacağınızı biliyorum. Ve param neredeyse bitmek üzereyken, bu gece kalacak bir yer bulma umudum bile yok. Yürüyerek uzaklaştığım fare istilasına uğramış sidik çukurunun geceliği kırk beş dolar. Tek seçeneğim randevuma giderken tüm eşyalarımı yanıma almak ve sonrasında ne yapacağıma karar vermek.

Elli dakikadan fazla bir süre geldim. Çatı katından birkaç blok ötedeki parkta bir ağacın altında bir yer buluyorum ve çimlere uzanıyorum. Çok fazla bakış çekmemek için telefonumla ilgileniyormuş gibi yapıyorum. Zaman ilerliyor ve beraberinde ani bir açlık hissi geliyor.

Karnım doyurulmak üzere olduğunu biliyor ve sabırsızlanmaya cüret ediyor. Bir kez daha hırlayıp sıkışınca telefonu bir kenara bırakıp küçük sırt çantamı karıştırıyorum. Bir hafta önce oraya acil durum çikolatası saklamıştım ve elim onun üzerine kapandığında neredeyse rahatlayarak inleyeceğim.

Clayton Getty'den kaçıyorum. Kısa süre önce fahiş fiyatlı cehennem çukurumdan tahliye edildim. Bir parkta oturmuş, bir milyon dolar karşılığında hiç tanımadığım bir adamla filmde fahişelik yapmaya hazırlanma döngüsüne başlamak için siktiri boktan bir apartman dairesinde kendimi yabancılardan oluşan bir ekibe sunmayı bekliyorum.

Acil bir çikolatayı hak ettiğimi düşünüyorum.

İLK ÇEKİM**Şanslı**

Çatı katına ayarlanan saat olan altı buçukta varıyorum. Üniformalı kapıcı durumumu sorgulamadan kapıyı açıyor ve benim için asansörü çağırıyor. Teşekkür etmek için mırıldanacak kadar göz teması kuruyorum ve kapılar kapandığında rahat bir nefes alıyorum. Bu rahatlama, başımdaki şapkayı çıkarıp çantama tıktırmam için gereken süre kadar sürüyor. Asansörden çıktığımda Fionnella'yı beni beklerken bulduğumda yepyeni bir sinir setiyle kuşatıldım. İlk defa tam bir ışıltıdan uzaktı.

"İşte . Hemen işe koyulmalıyız. Patron ilk çekimlerin bu gece yapılmasını istiyor."

"Atış mı?"

Ona ulaştığımda başını sallıyor ve benimle aynı hizaya geliyor. "Evet. Seni düzgünce hazırlamadan Todd başlayamaz."

Koridordan büyük odaya ve doğruca bakım alanına yönlendirildim. Beni Angela ile tanıştırıyor, pazartesi ve dün fitness eğitmeniyle görüştüğümde orada olmayan teknisyen. Bir tutam koyu kahverengi saçlı olan minyon kadın beni kendi bölümüne çağırıyor ve perdeyi kapatıyor.

"Sizi bırakayım. İç çamaşırı seçimlerinize son şeklini vermemiz gerekiyor." Fionnella, bakışları benim fazladan bavuluma takılınca duruyor. Tekrar yukarı bakıyor ama gözlerinden kaçmayan soruyu dile getirmiyor. "Yemek yedin mi?"

"Hayır."

"Tamam, ağda bittikten sonra bir şeyler getireyim. Saçın yapılırken yemek yiyebilirsin."

Programından memnun, başını sallıyor ve çıkıyor.

Eşyalarımı bir köşeye bırakıyorum ve Angela'nın bana görmek için arkamı dönüyorum. Beni iş için mi değerlendiriyor yoksa kişisel merakı mı ağır basıyor emin değilim.

"Yüzün, tatlım," diyor sonunda. "Geçici olarak lekeli misin yoksa başka bir şeyle mi uğraşıyorum?"

Yüzüme sıcaklık yayılıyor. diğer her şeyin kalıntıları arasında destansı ağlama krizimi unutmuştum. Kendimden utanarak yanaklarımı . "Geçici bir durum."

"Harika. Bu çok yardımcı oldu. Tamam, kıyafetlerini çıkar, beyaz önlüğü giy ve yatağa atla. Daha önce Brezilya usulü yaptırdın mı?"

Botlarımı çıkarırken başımı sallıyorum.

"Peki ya çamaşır suyu?"

"Hayır."

"Oradaki renginize bağlı olarak, çamaşır suyuna ihtiyacımız olmayabilir, ancak kendinizi bu olasılığa hazırlayın."

Hazırlık masasına yöneliyor ve kulesi olmayan fondü setine benzeyen bir makineyi çalıştırıyor. Kıyafetlerimden kurtuluyorum, önlüğü başıma geçiriyorum ve masaj masasına uzanıyorum. Yatağın başına koyduğu küçük bir kaseyle geri dönüyor. Karşılaştığım devasa engeller düşünüldüğünde, amımdan bir tutam kıl koparılacağı düşüncesiyle kendimi gergin bulmam beni hafifçe şok ediyor. Ama sinirlerim açıkça süzülüyor çünkü elini dizime koyuyor.

"Sakin ol, tatlım. İlk sefer berbattır, yalan ama gerginlik daha da kötüleştirir. Olabildiğince hızlı gideceğim."

Ben kahkahalar dökülüyor. Kulaklarıma bile, sesim biraz uçuk geliyor. "Özür dilerim. Tüm bunlar biraz... gerçeküstü."

Tamamen anlamış gibi başını sallıyor. Belki de anlıyordur. Bunu patron için ne sıklıkla yaptığını merak ediyorum.

Q.

Ona gerçekten bu ismi mi vermiştim? Ve bravo derken tam olarak neyi kastetmişti?

Dönen düşüncelerim odaya ve özel bölgelerime yapılanlara yeniden odaklanıyor. Yavaş, derin bir nefes alıyorum ve uzuvlarımı gevşemeye zorluyorum.

Yirmi dakika sonra, şok ve acıdan kaynaklanan gözyaşları da dahil olmak üzere Brezilya kulübünün tam bir üyesiyim.

Neyse ki, yarı histerik rahatlamam için ağartılmış bir göt deliğine ihtiyaç duymama testini geçtim. Angela bana talimat verdiğinde yataktan kalkıyorum ve ağır aksak onun alanındaki saç yıkama bölümüne gidiyorum.

Saçlarıma mis gibi kokan şampuanı masaj yaparak yediren sert parmakların dokunuşu, kasıklarımdaki sızıyı aklımdan çıkarıyor. Ve teşekkürler

Oraya sıkıktığı mucizevi hipoalerjenik buğu sayesinde, kucağımda *fettuccini makarna*, sarımsaklı ekmek ve bir dilim cheesecake ile aynanın karşısına geçtiğimde ağrım neredeyse geçmişti.

Fön beni dışarıdan ısıtıyor ve sıcak yemek soğuğu serbest bırakıyor. Her ikisini de bitirdiğimde, umutsuzlukla başlayıp umutsuzlukla bitmeyen düşünceler oluşturmaya biraz daha muktedir hissediyorum.

Bu gece kalacak bir yer bulmalıyım. Burada işim bittiğinde ilk önceliğim bu olacak. Fionnella'nın bir dizüstü bilgisayarı var ama onu istemek çok fazla soru sormak demek. Angela saçlarımı tarayıp düzeltirken ben de sorunu bir kenara atıyorum.

Queens'e dönüp evsizler barınağında şansımı denemekten başka çarem olmadığına karar vererek, Angela son bir kez saçlarımı kabartırken başımı kaldırıp bakıyorum.

"İşte oldu. Saçınla işimiz bitti."

Aynaya bakıyorum ve gözlerim açılıyor. Saçlarım her zaman doğal bir dalgaya sahipti, ancak Angela sıcak bir ütüyle bukleleri vurgulamış ve karamel ve sarının göz alıcı dalgalar halinde birbirinin etrafında dönmesi için katları karıştırmıştı. Artık saç uçlarımda kırık yok ve kullandığı ürün her neyse, yüzümden uzakta şekillendirilmiş parlak ve sağlıklı bir saç bıraktı. Villa'daki bazı kızlar sık sık bu tarz stilleri taklit etmeye çalışırlardı ama ben böyle bir mükemmelliği sadece bir dergide görmüştüm.

Bakışlarım kalkıyor ve aynada onunkileri yakalıyor. "Teşekkürler," diye mırıldanıyorum. Bundan daha fazla heyecan duyamıyorum çünkü saçlarımın harika görünmesinden mutluluk duymak istesem de, makyajın arkasındaki amaç zihnimde sıkı sıkıya kilitli kalıyor.

Kullandığı ince renklere rağmen makyaj seansı saçtan bile daha dramatik. Bitirdiğinde kendi yüzümü zar zor tanıyabiliyorum. Birden elmacık kemiklerim belirginleşti ve gözlerim kocaman koyu yeşil havuzlara dönüştü. Fionnella içeri girdiğinde hâlâ şaşkın şaşkın kendime bakıyordum.

"Mükemmel, tam zamanında geldin." Kenarları biraz gergin olsa da gülümsemesi geri geldi. Angela ortalığı toparlamak için izin istiyor ve Fionnella'yı el işlerini değerlendirmesi için yalnız bırakıyor.

Saçlarımın kıvrılmış uçlarına dokunurken hoş bir mırıltı çıkarıyor.

"Hadi, seni çekim için hazırlayalım."

almaya gittiğimde bakışları beni takip ediyor ve geri döndüğümde büyük sırt çantama başını sallıyor. "Bir yere gidiyor gibi görünüyorsun. Bilmemiz gereken bir adres değişikliği mi var?"

Cevabım konusunda dikkatli olmalıyım. "... evet, ama henüz ne olacağından tam olarak emin değilim."

Gülümsemesi gözlerini terk ediyor. "Bilmem gereken bir sorun mu var Lucky?" Sadede geliyor.

Sırt çantamı sıkıca kavriyorum ve etmeye karar veriyorum. "Kaldığım yer bir çeşit... baskına uğradı."

Ağzını büzüyor. "Uyuşturucu mu?"

Başımı hızlıca sallıyorum, ancak onun kendi fikrini oluşturmasını tam olarak engelleyemiyorum. Otelimin adresi onun panolarından birine karalanmış. Şehrin hangi bölgesinde yaşadığımı biliyor. Ya da yaşadığımı. "Hayır, başka bir... haşarat sorunu. Her neyse, yeni bir yer bulacak vaktim olmadı çünkü buraya gelmek zorundaydım." Yarı yalan beklenenden daha kolay çıktı.

Keskin bir bakışla beni mızraklıyor. "Burada işimiz birkaç saat daha bitmeyecek. Bunu biliyorsun, değil mi? Bu da neredeyse gece yarısına kadar kalacak bir yer aramaya başlayamayacağın anlamına geliyor."

Başımı salladım. "İyi olacağım," diyorum. Kalbimin sıkıcı gümbürtüsü aksini söylüyor.

Fionnella cevap vermeden arkasını dönüyor ve ben cevabımın tatmin edici olup olmadığını bilmiyorum. Hâlâ önlüğümün içinde, Wendy'nin istasyonuna doğru gidiyoruz. "Eşyalarını şuraya koy." Masasının arkasındaki alanı işaret ediyor. "Ben gidip Todd'un hazır olup olmadığına bakacağım."

Ama Todd'un bölgesine gitmiyor. Odadan beş dakikalığına ayrılıyor ve geri döndüğünde gülümsemesi geri geliyor.

Yosun yeşili bir takım almadan önce bir dakika boyunca masanın üzerindeki iç çamaşırlarını inceliyor. "Önce bu."

Şaşırtıcı bir şekilde basit bir dantel süslemeli yarım Teddy ve Fransız külot seti. Kabul ettiğim şeyin doğasını göz önünde bulundurduğumda, parçaların bundan çok daha şatafatlı olmasını bekliyordum. Rahatlamış bir şekilde perdeli alana çekiliyor ve saçlarımı dağıtmamaya özen göstererek giysiyi üzerime geçiriyorum. İpek tenimde sıcak ve yumuşak bir his uyandırıyor ve çıkmadan önce parmaklarımın bir süre üzerinde gezinmesine izin veriyorum.

"Harika, bedeninizi doğru aldık." Panosuna uzanıyor ve bir kutuyu işaretliyor, sonra başını Todd'un alanına doğru eğiyor. Biz oraya doğru ilerlerken ışıklar kararıyor ve ben ilk kez üç sahneli alanı fark ediyorum.

Bir alan, bir süitin veya yatak odasının penceresine benzeyecek şekilde düzenlenmiştir. Lüks kadife bir şezlong, pahalı perdelerin önünde alıyor. Ortam

şık ve kusursuzdur, ancak spot ışıklarının şezlongun üzerinde olduğu açıktır.

Diğer iki alan da aynı tasarıma sahip; birinde çarşafı seksi bir şekilde buruşmuş bir yatak, diğerinde ise siyah ve altın rengi bir banyonun aynalı makyaj masası bulunuyor.

Todd elindeki aletten başını kaldırıp şezlongu işaret ediyor. "Oradan başlayacağız."

Ona doğru yürürken sinirlerim geriliyor. "Ne... Ne yapmamı istiyorsun?"

"Sadece yaslanın. Pozlarınızı abartmamaya çalışın. Ve doğrudan kameraya bakın."

Adımları ezberledim ve başımı salladım. "Tamam."

Kürsüye çıktım ve şezlonga doğru yürüdüm. Sahneye tutulan spot ışığı sıcak ama rahatsız edici değil. Oturuyorum, ellerimi koltuğun üzerine koyuyorum ve pürüzsüz kadifenin üzerinde geriye doğru kayıyorum. Yan yatmak ve ayaklarımı altına almak çok doğal geliyor, ben de öyle yapıyorum. Saçlarımı çok fazla karıştırmamaya özen göstererek omuzlarımın üzerinden geçiriyorum ve köşeye yaslanıyorum.

İlk flaş beni kör ediyor ve irkiliyorum. "Özür dilerim." "Sorun değil, ama gözlerini kapatmamaya çalış."

Nefes alıyorum ve objektife bakıyorum. Todd birkaç kare çekiyor, her birinde bir adım daha yaklaşıyor. Beş dakika sonra kameraları değiştiriyor. Bunun flaşa ihtiyacı yok, bu yüzden biraz rahatlıyorum.

Objektife bakarken birden koridorun sonundaki başka bir odada bulunan başka bir kamerayı ve performans sergilemem gereken ilk seçmelerimi hatırlıyorum. İçimde bir şeyler kıpırdıyor - sıcak ve acil. Kıpırdamamaya çalışıyorum; anı daha da güçleniyor.

Beni sevişmeye değer olduğuna ikna et. Beni ölmeye değer olduğuna ikna et. için.

Mekanik ses kafamda o kadar net ki, sanki tekrar o odadaymışım, kendimi meydan okunana kadar barındırdığımı bilmediğim fantezilere dokunan komutlara teslim ediyormuşum gibi hissediyorum.

"Başka bir poz deneyelim."

Yavaşça dik oturuyorum, zihnim hala başka bir odada ve koltuğun ortasına geçiyorum. İki ayağımı da yere basıyorum ve dizlerimi birleştiriyorum. Ellerimi iki yanına koyarak, burnum yere değene ve saç şelaleleri hafifçe yanağımı okşayana kadar başımı yavaşça eğiyorum. Kaldırdığımda

bakışlarımı kameraya dikeyorum ve başka bir ses, başka bir oda zihnimin çerçevesine giriyor.

*Söyle bana Elly, sana ucube gibi mi
görünüyorum? Bu bizim küçük sırrımız olacak.*

Buraya gel, Elly.

Otur.

Karnımdaki sıcaklık artıyor. Nefesim titreyerek girip çıkıyor. Dizlerim ayrılmak istiyor. Onlarla savaşıyorum, bacaklarımın arasındaki daha derin karıncalanmayla savaşıyorum. Todd tekrar sahneye tırmanıyor, yaklaşıyor. Çıplak ayaklarım pürüzsüz ahşap zeminde zıt yönlerde kayıyor ama dizlerim birbirine yapışık kalıyor.

Quinn'in alçak, çakıllı sesi kafamın içinde tekrar tekrar yankılanırken, derin hipnotik, ruhsuz gözleri sürekli ilerleyen kamera merceğinden bana bakıyor.

Buraya gel, Elly.

Otur.

Elly...

Elly.

"Sanırım bu için bu kadar. Seni sonraki için hazırlayalım."

Bedenim şimdiki zamana doğru sarsılıyor. Kameraya sırtımı dönüyorum ve ısrarcı sığağa karşı karnımı sıkıyorum. Todd'un hemen arkasında bekleyen asık suratlı Wendy'nin görüntüsü, kanımda cızırdayan elektriğin dağılmasına yardımcı oluyor.

Ayağa kalkıp onu takip ediyorum. Bana rus rengi dantel bir Bask ve tanga veriyor ve üstümü değiştiriyorum.

Todd beni yatağa yönlendiriyor ve yine kendi pozlarımı vermeme izin veriyor. Duygular eskisinden daha güçlü bir şekilde geri dönüyor.

Zihnim bir parça kafa karışıklığından daha fazlasıyla dönüyor. Bundan nasıl zevk alabilirim? Yaptığım her şey yanıışken vücudum nasıl bu kadar ateşli olabilir?

Evet, bunu kör edici derecede basit bir nedenle yapıyorum - kendimi hayatta tutmak ve Clayton'ın kalbimde kilitli tuttuğum sırrı keşfetmesini engellemek için. Ama bir parçam da güzel iç çamaşırları giymenin, makyaj yapmanın ve kameraya karşı cilve yapmanın heyecanını yaşıyor. Çünkü mekanik sesli adamın bunu göreceğini biliyorum.

Evet.

Cevap içime doğru kayıyor, kasıklarımın içinde kıvrılıyor ve Todd uzaklaşırken meme uçlarımı sertleştiriyor. İpek çarşaf lar vücuduma dolanıyor. Bırakıyorum

Parmaklarım üzerinde kayıyor, dokusunu seviyor, bir yerine iki beden tarafından nasıl ısıtılacağını merak ediyorum. Ellerimi yukarı kaydırıp başımın iki yanına koyuyorum. Vücudumun ortada olduğunu, dantelin altından meme uçlarımın görüldüğünü biliyorum ama umurumda değil. Aslında bu fikir beni daha da ateşlendiriyor. O kadar ki, Todd dur dediğinde derin bir pişmanlık hissediyorum.

Makyaj aynasının önündeki üçüncü ve son sahne basit. Çıplak popomu zar zor örten mor ve siyah bir slip içinde, altın kaplama ruj elime alıyorum, öne doğru eğiliyorum ve tüpü dudağımın üzerinde kaydırıyorum. Talimat almadan, bakışlarımın aynanın içinden objektifi bulmasına izin veriyorum. Kameranin hızlı tıklamaları bana bir şeyleri doğru yaptığımı söylüyor ve Todd nefesinin altından "Harika!" diye mırıldandığında içimde bir sevinç dalgası yükseliyor.

Kamerasını indirdiğinde üzüldüm. İlk kez gülümsüyor. "Bu iyiydi. Gerçekten iyiydi."

Gülümsemesine karşılık veriyorum. "Teşekkürler."

Örtünmem için elbiseyi bana uzatıyor ve gözlerinde arsız bir parıltı görüyorum. "Sen insanlara benim gibi eşcinsel erkeklerin şerit değiştirmeye ikna edilebileceği fikrini veren türden bir kızsın."

Gülüyorum. "Teşekkürler, sanırım." Sırıttıyor ve uzaklaşıyor.

Normal kıyafetlerimi giydiğimde Fionnella beni bekliyor. "Patron sizi görmek istiyor. Eşyalarını bırak, onları alabilirsin sonra."

Kalbim boğazıma sığıyor. Yüzünü okumaya çalışıyorum ama benim için fazla iyi. Odadan çıkıyorum, zihnim kaotik bir girdap. Eğitimim bitene kadar bir daha konuşmayacağımızı söylemişti. Peki neden beni istiyor? Her şeyi berbat mı ?

Fotoğrafları çoktan gördü ve artık uygun olmadığımı mı karar verdi? Şu anda bile elimde olduğundan emin olmadığım bir şeyi kaybetme düşüncesi beni öylesine ıstırapla dolduruyor ki, kapının kolunu çevirip tanıdık odaya girerken parmaklarım titriyor.

Her şey aynı ama yine de atmosferde bir farklılık hissediyorum. Tam olarak belirleyemediğim ince bir değişim.

"Şanslı."

Adımı söyleyiş şekli bile tüylerimi diken diken ediyor. "Merhaba," diyorum kapıyı kapatırken.

"Otursana."

İlerlerken hareketlerim mükemmel bir koordinasyondan yoksun ve tüm bu gerçeküstü durum başladığından beri ilk kez gerçek bir korku yaşıyorum. Villa'dan kaçtığımdan beri hayatım için korkuyordum. Ama umut verilip, hiçbir açıklama yapılmadan bunun elinizden alınması gibisi yok.

Yumruklarımı kucağımda birleştirmiş, masanın yüzeyine bakıyorum. Kameraya bakmak çok fazla. Çaresizliğim çok çığ.

"Bana bak, Lucky."

Odada benimle birlikte olmadığı için bu istek çok saçma ama ne demek istediğini anlıyorum. Bir yalvarışla reddedilmeyi önlemek istiyorum. Ya da siktir . Ama kelimeler şekillenmeyi reddediyor.

Kameraya bakıyorum.

"Bana bir konaklama sorunumuz olduğu söylendi."

Şok geçirdim. "Ben... ne?"

"Motelinizden tahliye edildiniz."

Fionnella.

Bakışlarım düşüyor. "Evet."

"Şanslı." Talep robotik ama daha az inatçı değil. Merceği tekrar buldum.

"Böyle bir durum potansiyel olarak yıkıcıdır. Katılıyor musun Lucky?"

Potansiyel olarak. Her şey değil. Henüz değil. Erken rahatlamaya karşı içimi sıkıyorum. "Bunun yaptığım şeyin önüne geçmesine izin vermeyeceğim."

"Çoktan oldu." "Nasıl?"

"Buradayım. Seninle konuşuyorum."

Kelimelerin acısını görmezden geliyorum. "Doğru. Rahatsızlık verdiğim için özür dilerim." "Beni yüzüstü bırakmayacağını söylemiştin."

"Hayır," diye cevap veriyorum, niyet ettiğimden daha keskin bir şekilde.

Yüzümü buruşturuyorum ve dudagımın içini ısııyorum. "Pek sayılmaz.

Fionnella seni rahatsız etmek zorunda kaldığı için üzgünüm ama her şey kontrolüm altındaydı."

"Nasıl?" Sorumu bana geri atıyor.

Bunun onu memnun etmediğini hissetsem de bakışlarım yine düşüyor. Ama utancıma tanık olmasına dayanamıyorum. "Bu gece başka bir yer bulacaktım."

"Nereye? Yalan söylemeyi ya da cevap vermeyi reddetmeyi düşünmeden önce, sana ulaşabileceğim bir adres bulana kadar gitmene izin vermeyeceğimi ."

Ona ters ters baktım. "Yalan söylemeyecektim." "Güzel."
Bekliyor.

Dudaklarımı büzüyorum, utancımın üzerine sertçe basıyorum. Tamamen ölmüyor ama geçici olarak sakat kalıyor. "Bu gece için bir barınakta yatak bulacaktım, sonra yarın yaşamak için başka bir yer arayacaktım."

Kalın sessizlik duvarda titreşiyor, mercekten besleniyor. Bırakın benimle aynı şehirde olmasını, bu apartmanda mı yoksa bu binada mı olduğundan bile emin değilim. Ama yine de onu hissediyorum. Etrafımda. Üstümde. İçimde.

"Bir sığınak."
Başımı salladım.

"Bardaki adamı hatırlıyor musun, Lucky? Seni sikmeyi yaşamaktan daha çok isteyen adamı? Sence o adam, arzuladığı kadının geceyi bir sığınakta geçirmesini ister miydi?"

Kim bu adam? Kim oluyor da benimle uğraşıyor?

Onu da bu saçmalığı da sikeyim.

Ayağa fırlıyorum ve kameranın yanıp sönen ışığına dik dik bakıyorum. "Bu uydurma bir fanteziydi. Bu benim hayatım! Akşam için büyük planlarınızı mahvettiysen özür dilerim. Evsiz bırakılmaktan hoşlandığımı mı sanıyorsun? Evim deme ayrıcalığına sahip olduğum o fare deliğine verdiğim parayı geri alamadan kırımın üstüne atılmaktan ya da aptal bir piçin bana paramı almamın tek yolunun onun sikini yalamak olduğunu söylemesinden hoşlandığımı mı sanıyorsun?"

Durmam gerektiğini biliyorum ama umudumla birlikte son sinirlerim de paramparça oldu. Ve eğer bu asit gezisinden elde edeceğim tek şey ağdalı bir kasık, güzel kokan saçlar ve birkaç bedava yemek olacaksa, o zaman biraz atıp tutmayı hak ediyorum.

Çünkü karmayı siktir et.

"Senin için harcanabilir bir maldan başka bir şey olmadığımı biliyorum, ama hayatta kalmak için yapmam gerekeni yaptığım için beni azarlamaya hakkın yok. İcabına bakacağımı söyledim ve . Bu senin için yeterince iyi değilse, o zaman çok kötü."

Göğsüm hava alma ihtiyacıyla yanıyor ve patlamam boyunca nefes almadığımı fark ediyorum. Birkaç hızlı nefes aldıktan sonra yepyeni telefonu masanın üzerine fırlatıyorum.

Tanrıya şükür atmadım. "Bitti mi?"

Çenemi kaldırıyorum. "İşim kesinlikle bitti."

" "

İstemiyorum. Burnumdan tekrar umuda sürüklenmek istemiyorum. Ayrıca, bu çılgın trenden inmenin zamanı çoktan geldi. "Hayır, teşekkürler." "Senin için zaman ve kaynak harcadım, Lucky. Otur." "Yoksa ne olur?"

Cevap vermiyor. Ellerimi yanlarımda gevşek tutarak kığım kapıya çarpana kadar geriye doğru yürüyorum. Ne yapabilirim? Gerekirse hızlıca kaçabilmek için mi? Buradaki herkes ona rapor verirken mi? Asansörün yukarı ya da aşağı çıkması için özel bir şifreye ihtiyacım olduğunda mı?

Eğer işler şu anda olduğundan daha da kötüye giderse, sıçtım demektir. Ama lanet için ayakta kalacağım, teşekkürler.

"Küçük sorunun için sana yardım etmemi ister misin, Lucky?"

Hayır'ım nefes borumdan yukarı fırlıyor ve dilimin ucunda geziniyor. Duruyorum. Yerini almakla tehdit eden *evet*'i yutuyorum.

Başından beri gerçek olamayacak kadar iyiydi. Bunu gazetede okuyor ya da televizyonda boktan bir belgeselde izliyor olsaydım, bu kadar saf olduğu için beyinsiz kaltağa bağırırdım.

Ancak gerçek, sade ve korkutucu bir yerdir.

"Yardıma ihtiyacın var, Lucky. Ben yardım teklif ediyorum. Tek söylemen gereken evet."

İçimdeki mücadele o kadar hızlı ve sert bir şekilde tükeniyor ki, kemiklerimin içinde fiziksel bir acı olarak yankılanıyor. Olduğum yere çökmek, uğruna bu kadar mücadele ettiğim hayatı birine teslim etmek istiyorum. Herhangi birine.

Onu.

Çizmeli ayağım, teslim olmamak için zayıf bir çabayla kapıya geri vuruyor. Ama dünya kadar zamanı var.

Oysa ben kum saatimde kalan kum tanelerini sayabilirim.

Ağırlaşan başımı kaldırıyorum. Sallamaya çalışıyorum ama ters yönde hareket ediyor.

"Söyle, Lucky. Eğer yardımımı istiyorsan, *evet* de. Kendini bana teslim et."

Kalp atışlarım uyuşturulmuş bir yavaşlıyor. Kameraya bakıyorum. "Evet."

Q

O benim.

Ve Şimdi tam olarak istediğim yerde. Tamamen benim kontrolüm altında.

İKİNCİ
BÖLÜM
ŞANSLI

FLASHBACK

5 Mart 2015 The
Villa

Günüm diğer günler gibi başlıyor, alarm öğleden hemen sonra çalıyor ve aynı odayı paylaştığım Lolita'nın sızlanmasıyla. Benim yirmi bir yaşına karşılık o yirmi dört yaşında. Bu üç yıl, benden nefret etmesinin birçok nedeninden biri.

Diğer neden ise Clay'in *Şovmenlerinden* biri olma yolunda engel olduğumu düşünmesi.

Villa'nın *Şovmenlerini* zengin müşterileri çekecek kadar özel tutmak için Clay kızları rahat bir düzine ile sınırladı ve söz konusu müşterilerin bir bekleme listesine girmesini içeren süslü bir rezervasyon sistemi kurdu. *Şovmenlerden* biri merdivenlerden düşüp sırtına kalıcı hasar verdikten sonra Lolita terfi etmek için can atıyordu. Clay onun yerine beni terfi ettirdi ve ömür boyu düşmanım oldu.

Ama gerçek şu ki Lolita gözden kaçırıldı çünkü sakso çekmede berbat ve sikişmede berbat, ancak el işlerinde orta derecede. Mükemmel olduğu tek şey direk dansı, zengin koruyucu ailelerden aldığı süslü bale eğitimi sayesinde, onlar onun sevimli bir delinin yanlış tarafı olduğuna karar verip onu bakım sistemine geri atmadan önce.

Son altı aydır onun iğnelemelerine katlanıyorum. Son zamanlarda, kızlardan birine saçlarımdan nefret ettiğini ve ben uyurken kesmeye niyetli olduğunu söylediğini duyduktan sonra, saçlarımı dikkatlice kafatasıma tutturarak ve bir yüzme bonesi ile sabitleyerek uyumaya başladım.

Çok rahatsız edici ama şimdiye kadar yelelerim rahatsız edilmeden uyandım.

Odada dolaştığını duyuyorum ve uyuyormuş gibi yapıyorum. İlk müşterim saat ikiye kadar gelmeyecek, bu yüzden kalkmadan önce onun duş alıp gitmesini bekleyecek vaktim var.

Ayrıca planımı gözden geçirip her açının kapandığından emin olmak için zamanım var. Clay'in kasasındaki belgelerin sahte olduğunu anlaması an meselesi. Onun kutsal mekanına girmesine izin verilen bir avuç insandan biriyim. O

kasasının varlığından haberdar olduğumu bilmiyor ama bu önemli değil. Noktaları birleştirdiğinde buradan uzakta olmalıyım, çünkü zaman ihtiyacı olan cevaplara sahip tek kişinin ben olduğumu bilecek.

Mezara kadar götüreceğime söz verdiğim cevaplar.

Arkamda, Lolita'nın bitişikteki banyoda kaybolduğunu duyuyorum. Yüzme bonesini başımdan çıkarıyorum ve tokaları çıkarırken rahatlayarak inliyorum.

Tüm iğneler çıktıktan sonra yatağımın kenarına oturup ağrıyan kafa derime masaj yapıyorum. Bu iş *gerçekten* eskimeye başladı. Şapkayı ve iğneleri başka bir yere, bu kez Lolita'nın en sevmediği el çantasının fermuarlı bölümüne saklıyorum. Daha önce sakladığım üç yeri bulmuş ve şapkaları parçalara ayırmıştı. Eğer onları değiştirmek için Getty Falls'taki spor mağazasına gidip değerli vaktimi harcamaktan bıkmamış olsaydım, onun bu maskaralıkları beni eğlendirirdi. Mağazaya son gittiğimde kasiyer bana tuhaf tuhaf baktı. Yüzme bonesinden nasıl bir seks oyuncağı yapmaya niyetlendiğimi öğrenmek için can attığını söyleyebilirdim. Sessiz kaldım ve kendi acınası fantezisini kurmasına izin verdim.

Kapının çalındığını duyduğumda o gün için kıyafetlerimi hazırlamanın ortasıyındaydım. Müşterimin tercih ettiği inci gerdanlığı sıkıca kavıyorum. Kuzey Kanadı'nın kapısını sadece oraya ait olmayan insanlar çalar.

Kuzey Kanadı, Villa'nın müşterilerine ve erkek personelin çoğuna kesinlikle yasaktır. Villa hiyerarşisinin üst kademelerindeki kızların uyku odaları buradadır. Buraya girmenin tek yolu Doğu Kanadı'ndaki bir dizi çift kapıdan, Clayton'ın iki koruması tarafından yedi gün yirmi dört saat izlenen güvenlik kodlu bir girişten geçmektir.

Günün bu saatinde, Villa'nın kapıları açılmadan önce, kapıyı çalabilecek tek kişi-

"Ne, şimdi de kapıyı açamayacak kadar , değil mi?" Lolita banyo kapısında duraksıyor, ıslak saçları nemli tenine yapışmış, havlusu şehvetli vücudunun üzerine örtülmüş.

Parmaklarımı zorlayarak gergiyi bırakıyorum ve kapıya doğru yürüyorum. Kim olduğunu gördüğümde kısa süreli de olsa rahatlıyorum.

"Hey, Ridge," oda arkadaşım arkamdan hüznle selam veriyor.

Önümdeki dağ, bakışlarını tekrar bana çevirmeden önce başını sallayarak onu zar zor onaylıyor.

Harika, benden nefret etmesi başka bir şey.

Ridge Mathews'a bakıyorum.

Clay'in tüm bakıcıları arasında beni en çok korkutan o ve çoğu eski asker ya da paralı asker ve başlangıçta oldukça korkutucu. Sözde bizi korumak için buradalar ama yollarımız kesiştiğinde Ridge'in gözlerinin beni nasıl takip ettiğini gördüm. Bir ürpertiye bastırıyorum ve nötr bir ifade takınıyorum.

"Clay en kısa zamanda seni görmek istiyor."

Villa'daki hiçbir kız uyandığında ilk iş olarak altı kelime duymak istemez. Ya da yirmi dört saatlik bir döngü boyunca herhangi bir zamanda.

Kapının yanındaki aynalı resimde, Lolita'nın bakışlarımı yakalamadan ve normal servis devam etmeden önce yüz ifadesinin bir anlığına alaycılıktan sempatikliğe düştüğünü görüyorum.

"Tüh, babasının küçük kızı yaramazlık mı yaptı?" diye kıs kıs gülüyor. "Kapa çeneni, Lolita," diye omzumun üzerinden fırlatıyorum.

Gülüyor, havluyu bırakıyor ve çıplak kıcıyla dolabına doğru yürüyor. "Dayak yiyen kığın için soğutma kremine ihtiyacın olursa sonra gel beni bul."

Ona cevap verme zahmetine girmiyorum. Bakışları tüm bu süre boyunca son derece rahatsız edici bir yoğunlukla bana sabitlenmiş olan Ridge'e, "Ona yirmi dakika içinde orada olacağımı söyle. Duş almam lazım."

Başını sallıyor ve bakışları aşağıya kaymasa da, sadece gözlerimin içine bakarak beni çırılçıplak soymuş gibi hissediyorum. Geri çekilip kapıyı kapatıyorum, sonra da Lolita hiç havamda olmadığım bir doz daha kıskançlık dolu iğneleme yapmak için ortaya çıkmadan önce banyoya doğru ilerliyorum.

İşe gitmeden önce banyo yapmak niyetindeydim ama aceleyle duş alıp bol bir güneş elbisesi ve kovboy çizmeleri giydim, saçlarımı atkuyruğu yaptım ve Kuzey Kanadı'ndan çıkmadan önce dudaklarıma biraz parlaticı sürdüm.

Villa, kirli ününe rağmen büyük bir konuttur. Orijinal Deep South köklerine sahip bir baron tarafından inşa edilmiş Kolonyal dönem öncesi bir malikane olan bu dört katlı derme çatma yapı şüpheli bir dekorla yenilenmiş, ancak Clay'in ofisinin bulunduğu bodrum katına doğrudan inen güvenlik kodlu bir asansör de dahil olmak üzere üst düzey çağdaş olanaklarla donatılmıştır.

Fotokopi makinelerinin ve bilgisayarların uğultusu ve ara sıra çalan bir telefonun sesiyle çıkıyorum.

Clayton Getty, fahişeliğe babasından miras kalan diğer yasal işler gibi davranıyor. Kimse onu sorgulamaya cesaret edemiyor çünkü Getty Falls'taki herkese rüşvet ya da tehdit yoluyla sahip oluyor.

Hatırladığım kadarıyla, ona karşı cüret eden tek kişi, babam olduğunu düşünerek büyüdüğüm adamdı. Ve bunun bedelini çok ağır ödedi.

Earl Gilbert sanki düşüncelerimden fırlamış gibi Clay'in ofisine açılan kapıdan çıktı ve beni görünce yavaşlayarak durdu.

"Ne diye böyle giyindin lan?" diye alay ediyor üzerimdekini görür görmez.

"Saat ikiye kadar işe başlamıyorum. Sürtük kıyafetleri geçit töreni başlamadan önce bir süre daha kendini tutman gerekecek *baba*."

İşleyen tek gözü, Clayton Getty'nin kendisine ait olanı almaya cüret ettiği için intikam olarak oymadığı tek gözü, bana cehennem ateşi saçıyor. "Bana öyle dememeni söylemiştim. Beni böyle azarlamaya devam edersen kızım, bunun sana ne getireceğini göreceksin."

"Bu kadar yeter, Earl. Onunla kendi zamanında tartış. Lucky, buraya gel."

Bininci kez, Clayton'ın ona yaptıklarından sonra Earl'ün Getty Falls'u neden terk etmediğini merak ediyorum. Clayton'ın Earl'ün canını bağışladığı ve onu diğerlerine örnek olması için yüceltilmiş bir uşağa dönüştürdüğü ya da *düşmanlarını yakınında tut* mantrasına inandığı sonucuna varabilirim.

Babama tükürük mesafesinde olduğumda normalde yaptığım gibi kollarımın erişebileceği mesafeden uzaklaşmıyorum çünkü Clayton'ın kulak mesafesindeyken bana saldırmayacağını biliyorum. Gerçi son zamanlarda Clayton etrafta yokken bile bunu yapmıyor. Geçenlerde sarhoş bir müşteriyi nasıl idare ettiğimi gördükten sonra. Earl kendimi savunmaktan korkmadığımı biliyor.

Yine de, yanından geçip Clayton'ın ofisine girdiğimde bana buzgibi bir kötülükle bakıyor.

"Kapıyı kapat, Lucky."

İtaat edip arkamı dönüyorum, Ridge'in ve babamın varlığında hissettiğim korku dalgaları yerini gerçek, katıksız McCoy'a bırakıyor.

Clayton Getty uzun boylu ve geniş omuzludur, vücudu bir genelev patronundan çok bir çiftçiye ya da ödül avcısına uygundur. Koyu kahverengi saçları düzgün ve sakalları haftada bir stilist tarafından kesiliyor.

Clayton atalarından kalma bodrum katını ofisi olarak kullansa da, imparatorluğunun başındaki kral gibi. Bakışları beni tepeden tırnağa tararken taht benzeri sandalyesini döndürüyor.

"Earl haklı, biliyor musun? Standart bir kıyafet kuralı var. görevde olmasalar bile gerekir."

"Üzgünüm Clay. Ridge önemli olduğunu söyledi," diyerek beyaz yalanı ağzımdan kaçıyorum.

Tam bir dakika boyunca ağzı sıkı bir sessizlik içinde bana bakıyor. Sonra başını salladı. "Krakov'un bugün birinci sınıf muamele beklediğini size şahsen bildirmek istedim. Buraya son geldiğinde senin biraz... kapalı görüldüğünden bahsetti."

Derim ters yüz olmak istiyor. Zar zor bir arada tutmayı başarıyorum. "Ben... kendimi iyi hissetmiyordum. Sanırım bir virüs kapıyordum."

"Bu yönde bir açıklama yaptım ama sonuçta müşteri o. Bugün kendini daha iyi hissettiğine göre, bence onu mutlu etmek için daha fazla çaba göstermeliyiz, öyle değil mi?"

Boğazımda bir kaya parçası düğümleniyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim, uçağı ikiden kısa bir süre önce indiğinde onu karşılayarak işe başlayabiliriz. Ayakları yere değer değmez ona şarap ve yemek ikram etmeye başlarız ve *unutulmaz* bir deneyim yaşaması için elimizden gelen her şeyi devam ederiz. Bunu başaracağımıza güvenebilir miyim?"

"Tabii ki."

"Güzel. İkiye çeyrek kala giyinmiş ve aşağıda ol. Ridge seni limuzinle piste götürecekt."

Bir yandan, Edward Krakov'un yakınına gitme düşüncesi yüzünden midemin içindekileri boşaltmama iki saniye kaldı. Diğer yandan, bu çağrının iki gün önce kasasından aldığım belgeler hakkında beni sorguya çekmek için yapılmadığına sevinerek başım dönüyor.

Başımı salladım ve hızla kapıya yöneldim. Kolu kavradım, zor bulunan özgürlüğün tadını aldım. "Bir şey daha var, Lucky."

Kalbim hırpalanmış botlarımın tabanına düşüyor. Nefesimi tutuyorum, yüz hatlarımı nötr hale getiriyorum ve dönüyorum.

"Güvenlik sistemim iki gece önce mesai saatleri dışında şifreme erişildiğini gösteriyor. Bu konuda bir şey biliyor , değil mi?"

Şaşkın bir . Kaşların çatılması. Sonra hafif bir hakaret. Bunu aynada binlerce kez denedim. "Tabii ki hayır." Hiçbir sesli harfte çekim yok. Mükemmel, dehşete düşüren bir teslimiyet.

Elindeki altın kaplama tükenmez kalem ileri geri sallanıyor. Beni izlerken ileri geri. Sonunda başını salladı.

"Tamam. Hepsi bu kadar."

SÜREKLİLİK

Sarsılarak uyanıyorum, hızla atan kalbim yanıyor, sessiz bir çığlık boğazımda kilitleniyor. Bir gecede iki kâbus görmek benim için bile bir rekor. İlki artık tüyler ürpertici bir şekilde tanıdık geliyor: Ridge'i göğsünden vurduğumda yüzünün aldığı şekil ve Clayton'ın ofisinde yere düşüp ölürken gözlerindeki yaşamın kayboluşunu izlemek.

İkincisi yeni. Nefret ettiğim türden bir rüya. Neşeyle ve sonsuza dek mutlu olma vaadiyle başlayıp, sarp bir vadinin kenarında, iliklerinize kadar ölümünüze düşmek üzere olduğunuzu bilerek sona eren bir rüya.

Geçmişin ve şimdinin hayaletlerinin bu gece beni yalnız bırakmaya niyetli olmadıkları açık, bu yüzden parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum, uykusuzluğa teslim oluyorum ve yataktan kayarak çıkıyorum.

Durma noktasına anda, bir başka ezici inançsızlık nöbeti ile sarsıldım.

İçinde bulunduğum oda, Fionnella'nın ekibinin Midtown'daki dairesinde kullandığı büyük odadan daha büyük. Aslında, çatı katının tüm katının dörtte üçünü kaplıyor. Fionnella'ya göre burası, altı saat önce geçirdiğim sinir krizinden sonra beni teslim ettiği sitedeki en küçük çatı katı.

Villa büyüklüğünde bir malikânede yaşamış olmama rağmen, en azından önümüzdeki birkaç hafta boyunca buranın... bu mekânın... tamamen bana ait olduğunu aklıma getirmekte hâlâ zorlanıyorum.

Tabii önce Clayton beni bulmazsa.

Yatak odasında dolaşırken yerden ısıtma ayaklarımı ısıtıyor. Sözünün eri Q, bana yardım etmek için elinden geleni yaptı.

Hell's Kitchen'daki tesis tamamen mobilyalı, merkezi ısıtmalı ve daha da önemlisi, bazılarını hiç duymadığımı, tatmadığımı yiyecek, şarap ve lezzetlerle ağzına kadar dolu.

Asma kattan geçip aşağıdaki kavernöz alana bakan korkuluklara doğru yürüyorum. Çağdaş mobilyalar ve geniş bir eğlence merkezi, oturma odasını yemek alanından ayırıyor; pahalı görünümlü saksı bitkileri, tablolar ve eklektik

sanat eserleri. Mutfak bir gurmenin rüyası ve içindeki aletlerin yarısına dokunacak kadar cesur olamayacağımı hissediyorum.

Fionnella'nın gidişinden sonra karanlık köşeleri aydınlatmak için birkaç ışığı açık bıraktım. Karanlıktan korkmuyorum ama tedirgin olmak fazlasıyla sebebim var. Endişe edilecek şeyler listesine karanlık köşelerdeki gölgeleri eklememeyi tercih ederim.

Yatak odasından çıkıp yavaşça merdivenlerden iniyorum, sonra oturma odasının ortasında durup etrafıma bakıyorum.

Kim bu adam?

Q...

Komik, onun için bulduğum isim hakkında düşündükçe, duvarın arkasındaki yabancıya daha çok uyuyor. Ama daha uzun süre yabancı olarak kalmayacak.

Onunla tanışmaktan düşündüğüm kadar korkmadığımı fark ettim. Zihnim onun ne olabileceğine dair olasılıkları tükettiğinden mi, yoksa şimdiye kadar bana davranışının geçmişte alışık olduğumdan daha az canavarca olduğundan mı, emin değilim.

Her iki da, şu ne hissediyor olursam olayım, onun yanında gardımı düşürmenin tehlikeli olduğunu içten içe biliyorum. Yine de oturma odasının ortasında duruyorum ve birkaç saat öncesine göre daha az korkuyorum.

Ve bir kez daha *umutlanıyorum*.

Bu duyguyu bastırıyorum ve çift kişilik buzdolabına geçiyorum. Bu kadar lezzetli yiyeceklerle karşılaşınca sevinçten çılgılık atmak istiyorum ama her şeyden biraz yeme isteğime karşı koyuyorum ve ızgara peynirli sandviç yapmak için malzemeleri çıkarıyorum. Daha önce bir sandviç presi görmüştüm ve beş dakika sonra kucagımda sandviçimle kanepede bağdaş kurmuş oturuyorum.

İnlemeye değer bir ısırık alıp televizyon kumandasına uzanıyorum, tam o sırada sehpanın üzerindeki şık siyah bir aletten bip sesi geliyor. Bir ucunda yanıp sönen yeşil bir ışık var. Çıldırılmamak için kendimi uyararak onu elime alıyorum. Işığın altında *Talk/On* yazan bir komut var.

Yarısını yediğim ızgara peynirim ağzımda hızla donarken hareketsiz kalıyorum ve paniklememek için kendime telkinde bulunuyorum. Işık bir dakika sonra yanıp sönüyor. Tam kalp atışlarım yavaşlamaya başlamışken ve

Neredeyse kendimi bunun kötü bir şey olmadığına ikna etmişim ki ışık tekrar yandı.

Bunun neden en kötü senaryo olamayacağını düşündüm. Bir kere Clayton, bir kez hedefine girdiğinde onunla oynayacak bir adam değil. Nerede olduğumu bilseydi, çoktan onun pençesine düşmüş olurdu. Bu yüzden tek mantıklı sonuç, lütfen Tanrım, bunun başka bir şey olduğu.

Düğmeye bastım. Işık yanıp sönmeyi bırakıyor ama yeşil yanmaya devam ediyor.

Önce nefes verdiğini duyuyorum. Ses odanın içinde süzülürken başım yukarı kalkıyor.

"Şanslı."

Aleti düşürdüm. "Q?" Sesinin pürüzsüz alışmaya başlıyorum. Kullandığı teknoloji her ne ise en üst düzey olmalı, çünkü her konuştuğumuzda sesi daha az robotik ve daha çok insani çıkıyor.

"Evet."

Etrafıma bakıyorum, oturma odasının çeşitli köşelerine yerleştirilmiş gizli hoparlörleri .

"Bunu nasıl yapıyorsun... Yani, uyanık olduğumu nereden biliyorsun?"

"Son teknoloji ürünü bir güvenlik sistemim .
tuhaf saatlerde mülkte hareketlilik. Saat sabahın üçü. Uyuyor olmalıydınız. Sistemim davetsiz misafir olduğunuzu düşünüyor. Olmadığınızı doğrulamak istedim." Sesi etrafımda dolaşıyor.

Birkaç adım geri gidip sandviçimi geri alıyorum. Açıklama makul. Ama rahatlamış olsam da hâlâ biraz ürkmüş durumdayım. Bakışlarım etrafı tarıyor.

"Peki ya kameralar? Buraya da kamera yerleştirdiniz mi?" "Sadece dışarıdan. İkisini de sökmek için size kodu verebilirim.
sizi daha rahat ettirir mi?"

Yemeğimden küçük bir ısırık alıyorum. "Bunu uzaktan yapamaz mısınız?"

"Elbette, ama yapıldığını söylersem bana inanmayacağınızı sanıyorum?"

Beni göremese de suçlu kızarıklığımı gizlemek için başımı eğiyorum. Ya da en azından göremeyeceğini umuyorum.

Cevap vermeden önce yutkunuyorum, " değil. Eğer bitti diyorsan, sana inanırım."

"Teşekkür ."

Bir ısırık daha alıyorum ve sessizlik boyunca çiğniyorum. "Hareket etmem seni uyandırdıysa özür dilerim."

"Uyumuyordum."

"Oh, tamam. Sabahın 3'ünde uyanık ne yaptığını sorabilir miyim?" "Bir içki içiyorum. Ve içkilerinizi gözden geçiriyorum."

Fotoğraf çekiminin bir makarası zihnimde dönüyor ve vücudum ısınıyor. Şu anda o fotoğraflara bakıyor olduğu düşüncesi bir titretirken, diğer yanım zonkluyor. Sessiz kaldığında, "Ve?" diye sormak zorunda kalıyorum.

"Ve seni becermek için sabırsızlanıyorum, Lucky."

Teknoloji ağının içinden yumuşak bir şekilde söylenen gerçek sözler, hayatımda duyduğum her şeyden daha sıcak. Vücudum ağırlaşıyor ve biraz zayıflıyor ve oturduğuma memnun oluyorum.

"Çok zayıf olduğumu düşünmüyor musunuz?" "Bunun üzerinde çalışıyoruz, değil mi?"

Gülüyorum ve bu ses uzun zamandır duyduğum en doğal ses. "Fionnella beni şişmanlatmak konusunda kesinlikle kararlı, bu kesin."

"Talimatlarıma uyuyor. Sağlıklı ve güçlü olmanı istiyorum. Bana ayak uydurabilmeni istiyorum."

Bakışlarım koşu bandı ve cross trainer'ın yoga matının yanına yerleştirildiği odanın uzak köşesine kayıyor. "Buradaki aletleri kullanabilir miyim?"

"Dairedeki her şey senin, Lucky. İzin almana gerek yok."

Bir an duraksıyorum ve sonra bir süredir aklımda olan soruyu soruyorum. "Peki... konser nerede olacak?"

"Benim başka bir mülkümde." "Yani Midtown'daki daire değil mi?"

"Hayır."

Rahatlamayla karışık bir nefes bırakıyorum. "Tamam. Bu iyi bir şey." "Neden iyi?"

Omuz silkiyorum, kendimi biraz aptal gibi hissediyorum.

"Yok bir şey. Önemli şey değil." "Önemli, yoksa sormazdın."

"Sadece... Fionnella etrafımda bunu yapmak isteyeceğim türden bir insan değil."

Cevap vermeden önce bir an duraksıyor. "Peki neden?" "Sadece anaç bir tipe benziyor."

Duraklama daha uzun sürdü. "Bana saf gibi gelmiyorsun Lucky. Herkes bir maske takar, Fionnella gibi görünüşte kurabiye pişiren tipler bile. Bildiğin kadarıyla en kalın maske onunki." Sesinde sert ve uğursuz bir şey var.

Tenim karıncalanıyor. "Dediğim gibi, önemli şey değil. Her şekilde yapardım."

"Bunu duyduğuma sevindim." Sesi hâlâ kırılmış, daha mekanik geliyor.

Aniden soğuyan kollarımı ellerimle ısıtıyorum ve koltuktan kalkıyorum.

"Ben... beni kontrol ettiğin için teşekkürler."

"Benim için zevk."

"Sanırım şimdi yatağa döneceğim."

"Daha yeni yedin, çiğnediğini duydum. Bu kadar erken yatarsan hazımsızlık çekersin."

Mantıksız bir an için, acaba yalnız mı ve benimle konuşabilmek için beni burada tutmaya mı çalışıyor diye düşündüm. Ama onun gibi servet ve güç parmaklarının ucunda olan bir adamın sabahın üçünde bile meşgul edecek fazlasıyla şeyi vardır, değil mi?

Yine de kendimi tekrar buluyorum. "Sanırım biraz daha ayakta kalabilirim, belki biraz televizyon izlerim..."

"Eğer istediğin buysa."

Fütüristik görünümlü bir beşikte oturan şık alete bakıyorum ve buna karşı karar veriyorum. "Ya da belki de yapmam. Alarm falan çaldırmak istemiyorum."

"Bana ne tür bir eğlenceye ihtiyacınız olduğunu söyleyin, ben de buradan yola çıkayım."

O ürkütücülüğün küçük bir parçası daha yakından fısıldıyor. "Böyle iyiyim, teşekkürler. Ben sadece..." Neredeyse dile getirdiğim dileği fark ettiğimde duruyorum.

"Sadece ne?" diye teşvik ediyor.

Seğiren parmaklarım bir tutam saçı kavırıyor ve onunla oynuyor. "Sorun olmazsa konuşmayı tercih ederim. Uzun zaman oldu."

Bir süre abartıdan da öte. En son konuştuğum kişi... açık ve aleni bir şekilde cinsellik içermeyen bir konuşma yaptığım kişi annemdi. Ve öleli yedi yıl oldu. Ve son birkaç haftadır, bir dakikadan fazla sohbet ettiğim tek kişi Quinn'di.

Blackwood ve o adamla ilgili her şey beni korkutuyor, neredeyse nutkum tutulacak.

Parke zeminde belli belirsiz ayak sesleri duyunca yeniden odaklanıyorum. Hareket . İlk kez konuşmak dışında bir şey yaptığını duyduğumu fark ediyorum.

Hayal gücüm ateşleniyor, elektronik sesinden bile bir imge yaratmaya çalışıyorum, nerede olduğunu, pencereden dışarı baktığında ne hayal etmeye çalışıyorum.

"Kulağım sende Lucky."

"Burada mısın? New Yorkta mı?" Kendimi durduramadan ağzımdan kaçırıyorum. Duraksama uzun, rahatsız edici bir şekilde. "Hayır."

Aynı şehirde olmamamızın keyfimi neden kaçırdığından emin değilim. "Aynı ülkede miyiz?" Geri çekilmem gerektiğini yeterince iyi bilmeme rağmen üsteliyorum.

Bu seferki cevabı sorunsuz bir şekilde geldi. "Evet, Amerika'dayım. Bu seni memnun ediyor mu Lucky?"

Gülüşüm tamamen bilinçli. "Bunu bana neden sordun?" "Çünkü beni aynı şehirde bulamadığın için mutsuz olduğunu hissettim. sen."

"*Hissettin* mi? Nesin sen, medyum mu?" Eğleniyormuş gibi yapıyorum, ama içim onun zekâsı karşısında korkuyla sıkılıyor.

"Etrafım senin fotoğraflarınla çevrili, Lucky. Yüzün ruh halini güzel yansıtıyor, vücudun daha da güzel yansıtıyor. Sesin duygularının bir başka kanalı sadece."

"Ya da çok iyi bir oyuncu olabilirim."

"Sanmıyorum, ama ısrar ediyorsanız, hangi versiyonun daha doğru olduğunu keşfetmek için sabırsızlanıyorum."

"O zaman poker suratımı alıştırmak için zamanım var." "İyi şanslar."

Tüm sözlerinde olduğu gibi, bu sözlerde de ince bir zalimlik izi var. Rahatsız olmalıyım. Ama kendimi dolgun bir yastığı tutarken buluyorum ve başımı çevirdiğimde kanepeye uzandığımı, yataarken giydiğim tişörtün şimdi külot çizgimin hemen altında durduğunu fark ediyorum. "Peki, sen... tüm fotoğrafları beğendin mi?"

"Her biri. Ama özellikle bir tanesi dikkatimi çekti."

Nefesim kesiliyor. Birden kendimi çok sıcak hissediyorum ve tişörtümü başımdan sıyırmak istiyorum ama hareket etmek istemiyorum. "Hangisi?" Fısıldıyorum, yarısı

Bir yanım sesimin onun duyamayacağı kadar kısık çıkmasını umuyor, diğer yanım ise bir cevap bekliyor.

"Oturuyorsun. Dizleriniz bitişik, ayaklarınız ayrı. Çelişkili görünüyorsun. Sanki teslim olmak istediğiniz ama kendinize izin vermediğiniz bir şeyle savaşıyormuşsunuz gibi."

Göğsüm heyecanlı nefes alışımın gücüyle titriyor. Tişörtün altında meme uçlarım sert, açgözlü tepeler halinde. Karnım çukurlaşmış ve kalçalarımın tamamen istemsiz bir şekilde seğirmesi, ince, beyaz külotuma karşı çıplak amımı açıkça ortaya çıkarıyor.

"Suçluluk duygusu da var," diye devam ediyor, "sanki arzulamanıza izin vermediğiniz şeyi hak etmediğinizi düşünüyorsunuz."

"Vay canına, bunların hepsi tek bir resimde mi? Kendini bir kâhin gibi görüyorsun," diye takılmaya cüret ediyorum.

Buzun bardağa çarpışını duyuyorum. "Bana hangi kısmı yanlış yaptığımı söyle," diye emrediyor.

Yapamam tabii ki, o yüzden cevap vermiyorum.

"Seni becerdiğimde suçluluk duymayacaksın, Lucky. Suçluluk yok, kavga yok, sadece senin tam teslimiyetin var." İfade bir amaçla kaynıyor ve o kadar güçlü bir his ağına yakalanıyorum ki bacaklarımın arasında en küçük salınımları yaşıyorum.

Kalçalarım tekrar seğiriyor ve dönüp yastığı ısıyorum. Sertçe.

Hay sikeyim.

"Anlıyor musun?" diye .

Yeniden odaklanabilmek için gözlerimi kırıştırıyorum. "Evet." Sesim utanmazca bir mırıltıya dönüştü.

"Şanslı mı?"

Tanrım, o elektrik akımının içimde yarattığı titreşim! "Evet?"

"Yatma vakti geldi."

Bakışlarım odanın içinde geziniyor, yatak odasına çıkan merdivenleri .

"Hareket edebileceğimi sanmıyorum."

"Neden olmasın?"

Çünkü hareket etmek, sesinin klitorisime yaptığı şeyi mahvedecek. "Ben... burada rahatım."

"Anlıyorum. Kanepe yeterince rahat ama bunu alışkanlık haline getirmemenizi tercih ederim. Zorunlu olduğunda kesintisiz dinlenmeniz sağlığınızın devamını sağlayacaktır."

Bana nerede uyumam gerektiğini söylediği için kızgın olmalıyım. Ama vücudumda dolaşan yoğun şehvet nehri bir kavgayla mahvedilemeyecek kadar lezzetli.

Katlanmış kaşmir örtüyü kanepenin arkasından çekip üzerime örtüyorum ve derme çatma yatağıma iyice sokuluyorum.

"Doğru. Not edildi. Anlayışın için teşekkürler, Q." Onun adını söylemek beni gülümsetiyor.

"İyi geceler, Lucky." Onun sesinde de belli belirsiz bir eğlence duyduğumu hayal ediyorum.

Başımı çevirip kara kutuyu arıyorum. Hâlâ daha önce düşürdüğüm yerde duruyor. Yeşil ışık hala yanıyor. Üzerime bir rehavet çökerken ona bakıyorum.

Neyse ki uykum rüyasızdı. Dört saat sonra uyandığımda gözlerim hemen kutuya odaklanıyor. Hâlâ bıraktığım yerdeydi.

Ama ışık söndü.

Ve bir kez daha tüm bunların bir halüsinasyon olup olmadığını merak ediyorum.

YERLER

Fitness eğitmeninin benimle işi dokuzda bitiyor. Wall Street metrosundan çıkıp Blackwood Tower'a doğru yol alırken iki saatlik yoğun seans beni güçsüz ama uyanık bırakıyor.

Bugün, bu sabah kapıma gelen sekiz Bloomingdales alışveriş poşeti sayesinde kendimi biraz daha az bilinçli -ama daha az uyanık değil- hissediyorum. İlkini açtığımda Fionnella'dan bir not buldum.

Daha önce de belirtildiği üzere, kıyafet provaları bugün başlıyor. Kapalı ilk seçimi bulun.

Tartışıldığı gibi mi? İlk seçim mi?

Kıyafet provasına ihtiyaç duyacak kadar bilgisiz miyim? Kahvaltı boyunca kaşlarım çatıktı. Dün gece apartmanda yaptığım destansı konuşmadan sonra biraz kendimde değildim ama yeni bir gardıropla ilgili bir tartışmayı hatırlayacağıma eminim. Beynim korkunun neden olduğu düğümlerle kaynıyor olabilir ama eminim Bloomingdales'e benim adıma planlanmış bir alışveriş gezisini de hatırlardım. Bu yöndeki mesajıma tek satırlık bir yanıt geldi.

Özür dilerim. Talimatlar hala geçerli. Patron ısrar ediyor.

Hikayenin sonu.

Merdivenlerden bodruma inerken boynumdaki atkıyı çekiştiriyorum ve Blackwood Kulesi'nin dışında hafifletmeyi başardığım sorunların içeride tam tersi bir etki yaratıp yaratmayacağını merak ediyorum.

Miguel'in ilgisi özellikle son birkaç gündür, üst katta çalışmaya başladığımdan beri çok keskin. Kaçamak cevaplarımı umursamadan görmezden geliyor ve daha fazla soru soruyor.

Ve tabii ki dinlenme odasına girdiğimde gördüğüm ilk kişi o oluyor. Mutfakta mola veren birkaç kişi vardı ama biri ben girerken dışarı çıktı, diğeri de telefonuna dalmıştı ve Miguel beni fark edip alçak sesle ısıklık çaldığında başını kaldırıp bakmadı bile.

"Hola, chiquita." Koyu kahverengi gözler beni tepeden tırnağa tarıyor. "Vay canına, bugün biri ayağı takılıp Vogue Dergisi'nden düşmüş gibi görünüyor."

Onu görmezden geliyorum ve geçmeye çalışıyorum. Bileğimi yakaladı, yeni siyah şelalemin etiketini incelerken şaşırtıcı derecede sert bir şekilde tuttu-

tarz ceket.

"*Valentino...*" Spekülatif bakışları etiketten yüzüme ve oradan da tekrar bana yönelirken kaşlarını çatıyor.

Paniğe kapılıp bileğimi öyle sert kavıyorum ki iz bırakacağını biliyorum.

Kahretsin. "İznim olmadan bana asla dokunmayacaksın, Miguel.

Asla." Bu sessiz cümlenin her milimetresinde öfke var.

Elini kaldırır ve geri çekilir. "Sakin , tatlı şey. Sadece bir bayana iltifat etmeye çalışıyordum, hepsi bu."

Tüm içgüdülerim çekip gitmemi söylüyor ama gözlerinde dönen soruları görüyorum. Bu yeni ilgiyi mantarlaşmadan önce dağıtmalıyım.

Kendimi korumak için söylemem gereken yalanlara karşı dişlerimi sıkıyorum. Ama başka seçeneğim yok. Miguel'i kızdırabilirim ya da sonunda ipucunu anlaması umuduyla lakayt davranmaya devam edebilirim. Gerçi gözlerinin yüzümden ayrılıp göğüslerime dikilmesine bakılırsa, o günün yakın olduğunu sanmıyorum.

"Bu...palto...sahte. Ve işten sonra bir işim var. Bu yüzden böyle giyindim."

Başını sallıyor. "Dediğim gibi, biz iyiyiz. Bunu syleyebilirdin."

Beni tuttuğu için özür dilemediğini fark ettim. Ona, iznim olmadan bana dokunan son adamın göğsüne bir kurşun yediğini söylememeyi seçiyorum. Aslında, bu anıyı sıkıca *oraya gitme* kutusuna saklıyorum ve dolabıma yöneliyorum. Gözlerini üzerimde hissedebiliyorum. Omzumun üzerinden baktığımda, telefonunun kamerasını bana doğrulttuğuna yemin edebilirim.

Tanrım.

Hızla arkamı dönüp iş alıyorum. Soyunma odasında kıyafetlerimi çıkarırken her bir etiketi inceliyorum ve ağzım açık kalıyor. *Valentino, Ferragamo, Balenciaga, Forever 21.* Yeni deri botlarım şık ama oldukça standart görünüyor. Ta ki etiketini kontrol edene kadar.

Manolo Blahniks.

Kalbim daha da battı.

Kahretsin.

Kahretsin. Lanet olsun. Lanet olsun.

Bu sabah fitness eğitmeni gittikten sonra duşa girdim ve acele etmem gerektiğini ya da vardiyama geç kalacağımı bildiğim için aceleyle giyindim. Her bir çantayı hızlıca incelediğimde bütün bir takım ortaya çıkınca Tanrı'ya şükrettim

Çünkü kıyafetleri koordine etmek için zaman kaybetmeme gerek kalmadı. İlk çantadaki kot pantolon, bluz ve montu giydim, botları giydim ve çıktım.

Dikkatsizliğim yüzünden istemeden de olsa sırtıma bir hedef tahtası çizmiş olabileceğim düşüncesi, Executive Restaurant'ta masaları yerleştirmeyi ve çeşni sepetlerini sıralamayı bitirdiğim sonraki iki saat boyunca içimi kemiriyor. Bu iş bittikten sonra kısa bir veriyorum ve şefin Quinn Blackwood'un öğle yemeğini hazırlamasını beklemek üzere tezgâhın yanına dönüyorum.

Onu tekrar görme düşüncesi bile dikkatsizliğimin bana nelere mal olabileceğine dair dehşetin çıplak alevini silemiyor. Şef, CEO'nun yemeğini servis etmenin inceliklerini anlatırken dikkatim azalmış bir şekilde dinliyorum. Başımı sallayarak dinliyorum ama el arabasını Quinn'in buzlu çift kapısından geçirdiğimde çoğunu unutmuş oluyorum.

Her zamanki gibi masasında oturuyor.

Kapı kapanır kapanmaz bakışları bana takılıyor ve kalıyor. Her zamanki gibi.

Dördüncü ya da beşinci adımda, bacaklarım onun bakışlarının çekim gücünün altında yol vermekle tehdit ediyor. Orada da yeni bir şey yok. Bir aksilik olmadan yemek masasına varıyorum, ama hala kafamda biraz kaybolmuş durumdayım.

"Bir odaya girerken genel görgü kuralları konusunda anlaştığımızı sanıyordum."

Tanrım. Onun sesi.

Derin, kültürlü, sınıf, para, güç ve ihtişamla yağlanmış. Sizi yolunuzda durduran, yumuşaklığınızı onun sertliğine fırlatmak istemenize neden olan, kendinizi onun dikkatinde çürüten türden bir ses.

Sesinin ve bakışlarının zorlayıcılığı beni ona döndürüyor.

"Özür dilerim. İyi günler, Bay Blackwood."

Siyah tükenmez kalemimi tekrar eline alıyor ve hassas bir hareketle yere bırakıyor. Gözleri yüzümden hiç ayrılmıyor. "İyi günler, Elly."

Arkamı dönüyorum ve masasını hazırlamaya başlıyorum. Ayağa kalkıp masasının önüne doğru yürüdüğü anı biliyorum çünkü hava farkındalıkla yoğunlaşıyor.

"Öğle yemeği mi?" Öncekiyle aynı soru.

Bugün farklı bir cevap, molam sırasında Fionnella'dan gelen ve öğleden sonra beni beslemeyeceğini söyleyen bir mesaj sayesinde. "Hayır. Henüz değil."

"Kendine bir yer ayarla."

Bir an donup kalıyorum, sonra duygularımın çalkantılı akışını dizginliyorum. "Ah, hayır teşekkürler. Ben böyle iyiyim."

Ona o kadar uyumluyum ki, doğrulup bana doğru yöneldiği anı anlıyorum. Tıraş losyonunun baharatlı sandal ağacı kokusu etrafımı sarmadan çok önce aurası çarpıyor. "Seninle aynı fikirde olmamaktan nefret ediyorum ama hayır, iyi değilsin."

O delici gümüş mavisi gözlere bakmak için can atıyorum ama bunun olacağından korkuyorum. Bu yüzden tabakları arabadan masaya aktarıyorum ve gerekli mesafelerin sağlandığını kontrol ediyorum. "Ne demek istediğinizi anlamıyorum."

"Son zamanlarda hasta mıydın, Elly?"

Soru, ona bakmama yeminimden vazgeçmeme neden olacak kadar şaşırtıyor beni. Üzerimde gezinmeden önce bir saniyeliğine beni yakalayan elektrikli gözlerle karşılaşıyorum. "Hayır... Bakmadım."

"Yemek sevmiyorsun, mi?" diye . "Bu yüzden mi bu kadar... kırılabilir görünüyorsun?"

"Hayır, ben yemeği severim."

Başını sallıyor. "O zaman ben olmalıyım?"

"Sen... ne?"

"Benimle yemek yeme fikri seni dehşete mi düşürüyor?" Gözlerim büyüdü. "Ben...hayır."

"O zaman kendinize bir yer ayarlayın."

O yemek yerken karşısında oturmak, tabaklarını toplamak için beklemek başka bir şey. Endişe verici yoğunluğuna rağmen, bunu yapmak için para alıyorum. Onunla birlikte yemek yemek, ağzına koyduğu aynı yemeği tatmak...

Başımı salladım. "Yapamam."

Bana doğru tek bir adım atıyor ve ben onun maddesiyle sıırılsıklam oluyorum. Bugün, bir ton daha koyu lacivert gömlekli lacivert bir takım elbise giyiyor. Siyah ince çizgili kravat, siyah kemer ve cilalı elbise ayakkabıları bu çarpıcı takımını tamamlıyor. Bileğinde modern gümüş bir saat parıldıyor. Birbirimize hâlâ kol mesafesindeyiz ama beni iplerle bağlıyor da olabilir. Quinn Blackwood'un güç alanı işte böyle bir şey.

Bir elini masanın üzerine, tabağının yanına koyuyor. "Binanın tepesinde kimin adı yazıyor, Elly?"

"Senin mi?"

"O zaman sanırım bu bana burada olup bitenler konusunda biraz söz hakkı veriyor, değil mi?"

"Sanırım."

"Tahmin mi ediyorsun?"

"Yani, evet, eğer bu kartı oynamak istiyorsan."

"Bu kartı oynamak istemiyorum. Ama oynayacağım. Tabii neden benimle yemek yemediğini ." Sesi konuşmaya benziyor ama çelik var. İki metrelik canlı elektriğin etrafına sarılmış çelik.

"Bunun uygun olduğunu düşünmüyorum. Hepsi bu."

Bir adım daha attığında, gözlerindeki mavilikte parlayan gümüş ışıltıları görebiliyorum.

"Yemek masasına bak Elly, on iki yer var. Sence on iki yeri de aynı anda, her zaman kullanıyor muyum?"

"Tabii ki hayır."

Bir adım daha. Nefes alma yeteneğimi kaybediyorum.

"Kimse bakmıyorken sandalye kapmaca oynamak için değilse ne için kullandığımı sanıyorsun o zaman?"

Ağzım seğiriyor, sonra onun huzurunda eğlencem kaçıyor. "İş yemekleri."

Son tabağı da arabadan alıp masanın üzerine yerleştiriyor. Sonra yedek bir tabak ve çatal bıçak alır ve yemek masasının diğer ucuna doğru ilerler.

bitirdiğinde, tıpkı buraya son iki gelişimde yaptığı gibi bir koltuk çekti. "Sen ve ben birer tane alalım."

"İş yemeği mi? Neden?"

"Herhangi bir dile getirmek için." "Hiç şikayetim yok."

"Ya ben çok doğru bir şey yapıyorum ya da sen yalan söylüyorsun. Ben ikincisi olduğuna inanıyorum."

Pek konuda yalan söylüyorum ama bunun hoşlanmıyorum. "Beni bu değerlendirmeyi yapacak kadar iyi tanımıyorsunuz Bay Blackwood."

"Öyle değil mi?" Bu iki kelimeyi öyle bir fısıldıyor ki içim ürperiyor. Onu ilk beni heyecanlandıran ve korkutan o ölümcül durgunluk havada kayıyor ve ikimizi de olduğumuz yerde donduruyor.

izliyoruz, bakışları yüzümdeki sabit odağından hiç ayrılmıyor. Her ne kadar gözleri...

Tanrım. Orada bir şey var, derin, karanlık ve acımasızca dehşet verici bir şey. Ama daha önce her şeyi kapsayan bir şey gibi hissettiriyordu.

görünüm, bu kez tek bir şeye odaklanıyor.

Ben.

"Hayır." Bu kelimeyi kullanıyorum ama doğruluğundan ben bile şüpheliyim. Onun yanında geçirdiğim her saniye, bakışlarını derimin altında bir bıçak gibi hissediyorum, beni içten dışa doğru açıyor.

"O zaman bana bir şans ver," diyor. İri parmakları yemek sandalyesinin üstünde yavaşça kayıyor. Sonra eklemleri beyazlayana kadar kenarlarını kavıyor. "Otur, Elly."

Sandalyeye oturduğum an ile yemeğimi koyduğu an arasında bir şeyler oluyor. Sanki içinde bir şalter atmış gibi.

Konuşma kesilir ve artık tartışmak istediği hayali şikayetin peşinden gitmekle ilgilenmez.

Cesar salatası yatağında kızartılmış Wagyu sığır eti şeritleri mükemmel bir şekilde pişirilmiş, ancak her lokmayı çiğnemek ve yutmak için mücadele ederken zar zor tadına bakıyorum.

Villadaki müşterilerimi konuşturmak için kullandığım basit ama ilgi çekici sohbet parçalarının hepsi, sessiz yemeğin yarısında başımı kaldırıp bakışlarının bileğime kilitlendiğini gördüğümde kuruyor. Özellikle de sol bileğimi çevreleyen Miguel'in nezaket parmağı izli morluğa.

Bakışları çürükten yüzüme doğru kayıyor.

Gözleri içime saplanan binlerce beyaz bıçak gibi. Yanlış yutkunuyorum. Parmaklarım su bardağıma doğru uçuyor.

Sakince çatal bıçağını yere bırakıyor, yemeğini bırakmış.

Daha fazla su içiyorum. Suyu seçmemin basit bir nedeni vardı; zihinsel yetilerimi her zamankinden daha keskin bir şekilde kontrol etmem gerekiyordu. The Villa'da çalışma saatleri içinde alkol tüketimi teşvik , ancak hem müşteriler hem de kızlar üzerindeki kötü etkilerine uzak duracak kadar sık tanık oldum.

Ama şimdi Quinn'in kendisi için doldurduğu Bordeaux şarabından bir bardak istemeli miydim diye düşünüyorum. Şu anda beni izlerken yudumladığı Bordeaux.

"Şikayetler. Onları dinleyelim." Bu sorunun tartışmak istediği bir soru olmadığı açık. Bakışları sürekli bileğime kayıyor. Her seferinde gözlerindeki bakışlar, deliliğin neye benzediğini hayal ettiğim uçuculuk ölçeğini daha da uçuruyor.

Tek parça halinde çıkıp çıkamayacağımı merak ederek kapıya bakıyorum. İki içmemiştim ama yine de içimden geçen yüksek oktanlı duyguların yoğunluğuyla çakırkeyif olmuş durumdayım. "Hiç içkim yok. Gerçekten."

Eli şarap kadehinin etrafını sarıyor. Onu kaldırıyor. Geri .
Avuçlarını masanın üzerine koyuyor. "Hmm. Peki ya iş ? Onlar da şikayetsiz mi?"

Omuz silkmeye çalışıyorum. Omzum işbirliği yapmayı reddediyor.
"Bilmiyorum. O kadar uzun süredir burada değilim."

"Belki gözlerinin akına bakmak için bir ziyaret gerekiyordur.
Memnuniyetlerini ya da memnuniyetsizliklerini kendim değerlendirebilirim."

"Eminim bunu sizin için yapacak adamlarınız vardır?" "Onlardan oluşan bir ekip."

atalımla mızraklamadan önce bir parça bifteği itiyorum. " bakalım. Sizin için anonim bir anket hazırlamalarını sağlayabilirsiniz."

Bir an için cevabımı düşünüyor. "Devretmekten şeyler var. Bu onlardan biri değil," diye nefes alıyor.

Bakışları yine bana takıldı. Sonra bileğime.

Tanrım. Adam ciddi.

Zihnim, CEO'nun onun için çalışmaya başladıktan üç gün sonra bodrumu ziyaret etmesinin olası sonuçları arasında uçuşuyor. Hiçbiri iyi değil. Bana göstereceği kişisel ilginin yanı sıra, bir de Sully var. Bana nakit ödeme yapmaktan nasıl kaçındığını bilmiyorum ama en son isteyeceğim şey onun üzerinde inceleme yapılması.

"Lütfen. Bunu yapmasan olmaz mı?"

Sol işaret parmağı masaya vuruyor. Acaba bu bir tür topraklama mekanizması mı? "alışanlarımın mutlu olup olmadığını öğrenmemi istemiyor musun?"

"Bunu yapabilirsin... oraya kişisel bir yolculuk yapmadan. Zaten oraya en son ne zaman gittin?"

"Hiç böyle bir ayrıcalığım olmadı."

"Ama birdenbire istiyorsun? Üç gündür size hizmet ediyorum. Ziyaretinizin benim bir tür muhbir olduğumu düşünmelerine yol açmaması mümkün değil."

"Peki bu şekilde etiketlenme fikri sizi üzüyor mu?"

"Elbette üzüyor. Öyle değil mi?"

Bir yanağından tek bir tik geçiyor, hayalet gibi bir gülümseme. "Benden bir iyilik mi istiyorsun, Elly? Seninle ilgilenmemi mi istiyorsun?"

konfor?"

Soru garip. Quinn Blackwood şimdiye kadar tanıştığım en tuhaf insan. Aynı zamanda heyecan verici derecede yakışıklı ve nasıl hala tek parça olduğumu merak ettirecek kadar korkutucu.

"Buna hakkım olmadığını biliyorum-"

"Tam tersine, haklarınız var. Belki de bildiğinizden daha fazla." Sanki bastırıldığı şeyle beni korkutmak istemiyormuş gibi yine yumuşak bir ses tonuyla konuşuyor.

"Teşekkürler. Yani, oraya gelmeyecek misin?"

Bakışları, çekildiği yerin orta mesafesinden yeniden odaklanıyor. Sonra benimkini buluyor. Ve sıçrayan kalbim bana uçurumla yakınlaşmak üzere olduğumu söylüyor.

Oturduğu yerden kalkışını, bana şık bir orman kedisini anımsatan ölçülü, yırtıcı adımlarla bana doğru ilerleyişini izliyorum. Sandalyemin yanında duruyor ve gözleriyle buluşmak için başımı kaldırmak zorunda kalıyorum. Hızla atan nabzım şimdi çılgılık atıyor ve kendimi nefes nefese kalmaktan alıkoymam gerekiyor. Ya da kapıdan dışarı fırlamaktan.

Ağır çekimde uzanıyor, sanki niyeti ne olursa olsun, bunu mümkün olduğunca uzun süre devam ettirmek istiyormuş gibi.

Parmakları yaralanmamış sağ elimin arkasını buluyor. Cızırtı hissiyle irkiliyorum ve nefesim kesiliyor. Gözlerinde bir şey değişiyor. Bir onaylama. Kabullenme. Sonra göz kapakları düşüyor. Benimkine değen etine bakıyor. Küçük bir damarı bileğime kadar izleyip tekrar geri dönüyor. Elini benimkinin üzerine kapatıp avuç içini yukarı çevirmeden önce burun delikleri hafifçe açılıyor. Yine parmaklarını avucumun üzerinde gezdiriyor. Bu his bin kat daha güçlü. Şehvet, ateş ve sertçe becerilme ihtiyacı kanıma hücum ediyor. Amım o kadar sert kasılıyor ki sularımın külotumu ıslattığını hissediyorum.

Bir ses çıkarıyor ve bu ses beni sarsıyor. Bakışlarını kaldırıp bana keskin, yıkıcı bir açlıkla bakarken bir parmağı bileğimdeki nabzın üzerinde duruyor.

"Oraya gelmeyeceğim, Elly. Ama bana borçlu olacaksın."

HIATUS

Quinn Blackwood ona tam olarak ne borçlu olduğumu söylemeyi reddediyor. Ben de sormayacak kadar korkağım. Ofisinden her zamankinden daha derin bir sersemlik içinde çıkıyorum ve fırsatını bulduğum ilk anda kendimi banyoya kilitliyorum. Hayatımda ilk kez mastürbasyon yapma isteği, annem ölmeden ve hayatım boka sarmadan önce beni kısa süreliğine etkisi altına alan ergenlik merakından ziyade çılgınca bir hayal kırıklığından kaynaklanıyor.

Kapalı tuvalete oturuyorum, başımı serin fayansa yaslıyorum ve gözlerimi kapatıp parmaklarımı bana dokunduğu avucumun üzerinde gezdiriyorum.

Ürperiyorum ve bacaklarımın arasındaki ateş topu kontrolden çıkmakla tehdit ediyor.

Tanrım.

Vücudum gelecek haftadan itibaren başka bir adamla yatmaya hazırlanıyor ama ben yine de Quinn'i deliliğin ötesinde bir ihtiyaçla arzuluyorum.

Yüzü zihnimin gözüne kayıyor ve bir inilti serbest kalıyor. Yavaşça bacaklarımı açıyorum ve elimi külotumun altına kaydırıyorum. Parmağım şişmiş klitorisime dokunduğu anda ihtiyacın gücü beni neredeyse klozet kapağından fırlatıyor. Nefes nefese, elimi aşağıya, yanan merkezime doğru kaydırıyorum. Bir fırından daha sıcak ve uyluğumun iç kısmındaki kayganlığı hissedecek kadar ıslağım.

Kendimi kurtarmak bir uçurumdan atlamak kadar kolay ve tatmin edici olacak. Ama bir parçam direniyor. Hayal ettiğim kadar tatmin edici olmayacağına dair doğuştan gelen bir bilgi, ihtiyaca boyun eğmemi engelliyor. Beni korkunç açlığın içinden nefes almaya çalışırken amımın dış dudaklarına masaj yapmaya başvuruyorum. Beynim sonunda rahatlıyor ve mesajı amıma . Açlık, gözlerimi yırtıp açmama, kıyafetlerimi ayarlamama ve duraktan tökezleyerek çıkmama yetecek kadar azalıyor.

Öğleden sonrasının geri kalanı olaysız geçti ve ben hala sersemlemiş bir halde Hell's Kitchen'a geri döndüm.

Saat yedide, fitness eğitmenim Bruce beni doksan dakikalık bir cehenneme daha sokmak için geri döndü. O gittiğinde soyunup duş alıyorum, sonsuz sıcak suyun tadını çıkarıyorum ve bacaklarımın arasında hala zonklayan donuk ağrıyla ilgilenemeyecek kadar bitkin olduğum için .

Yepyeni bir takım salon pantolonu giydim ve kapı çaldığında mutfağa doğru gidiyordum.

Alarm tam olarak devreye önce güvenlik ekranına geçip dış kamerayı açıyorum.

Fionnella.

Kilidi açıyorum ve çift güvenlik kapısından geçmesini bekliyorum. Son kapı da kapandıktan sonra ön kapıyı açıyorum.

Çantası bir omzuna asılmış ve elinde tanımadığım bir logosu olan büyük kahverengi bir çanta tutuyor.

"Yemek yedin mi?"

"Hayır, ama ben de tam kendime bir sandviç yapmak üzereydim." Birkaç basit yemeği pişirebiliyorum ama mutfak konusunda uzman sayılmam, bu yüzden buzdolabımın yiyeceklerle dolu olması hem bir lütuf hem de bir lanet. Bu hafta sonu ızgara peynir ya da makarna dışında bir şeyler yapmayı planlamış olsam da, çatı katındaki bol miktarda okuma materyali arasında keşfettiğim bir yemek kitabını kullandım.

Paket servisi olan poşeti uzattı. İçinden yayılan kokular ağzımı sulandırmaya yetiyor. "Kıyafet karmaşasını telafi etmek için" diyor.

Sağ elimle kapıyı daha geniş açıyorum ve sol elimle çantayı almak için uzanıyorum. Bakışları bileğime takılıyor. Korktuğum gibi morarmamış ama belirgin sararma açıkça görülüyor. Bakışları keskinleşiyor.

"Bir şey yok," diye ama yüzündeki teslim olmuş ifadeyi görünce kalbim sıkışıyor. "Lütfen ona söyleme."

İçeri giriyor, kapıyı arkasından kapatıyor ve bana sempatiyle bakıyor. "İşler yürümüyor, Lucky. Eğer bilmemiz gereken bir durum varsa-"

"Yok, yemin ederim."

Çantasına uzanır ve panosunu çıkarır. "Bana özet notları ver. Bunun nasıl gideceğine dair bir söz veremem. Ama benim de senin gibi yapmam gereken bir iş var."

"Ve bu onu bu kadar küçük bir şeyle rahatsız etmeyi de içeriyor mu?" Yakınıyorum.

Bakışlarındaki sert bir titreşim bana Q'nun herkesin görüldüğü gibi olmadığına dair uyarısını hatırlatıyor. "Kısa notlar, Lucky. Kim? Nasıl. Ne zaman."

"Bugün, işte." Durdum ve yüzümü buruşturdum. "Yeni kıyafetlerim beklediğimden biraz daha fazla dikkat çekti. Hepsi bu."

Anlayışla başını sallıyor ama bakışları . "Kimin geleceğini bekliyorum."
"Birlikte çalıştığım bir adam. Miguel. Oldukça zararsız biri," diye aceleyle ekledim.

Notlarını bitirir ve telefonunu çıkarır. "Git ye." "Fionnella..."

"Yemek soğuyor, Lucky. Bu senin favorin. Hala sıcakken tadını çıkarmak isteyeceksin."

Oturma odasının en ucundaki cam ve tuğla duvara çekilmeden önce ben mutfığa gidene kadar bekliyor. Hamburger ve patates kızartmasını tabağa koyuyorum ve göz ucuyla telefonu çevirip kulağına götürmesini izliyorum. Sesi çok kısık olduğu için konuşmanın sonunu yakalayamıyorum ama buna gerek de yok. Patron'un bir milyon dolarlık vücudundaki hafif çentik usulüne uygun olarak rapor edildi.

Mutfakta bana katıldığında yüzündeki iyimser gülümseme geri geldi. Ben yemek yerken önümüzdeki birkaç günün programını gözden geçiriyoruz. Sonra tartılmam için beni banyodaki tartının üzerine çıkarıyor. Bir başka parlak gülümsemeyle beş kiloluk kilo artışımla katalogluyor, ardından yakında iletişime geçeceğine söz veriyor ve gidiyor.

Arayacak. Ama ne zaman arayacağını bilmiyorum, bu yüzden ayrıntılı TV/eğlence merkezi kontrollerini çözmeye çalışarak dikkatimi dağıtıyorum.

Sonunda anladım ve *The Big Bang Theory*'nin tekrarlarını izliyordum ki kara kutu yeşil renkte yanıp sönmeye başladı.

Kalbim boğazıma tırmanıyor. Görmezden gelmeyi tartışıyorum. Tartışmak istemediğim konunun üzerine dün geceki konuşmamızı hatırlıyorum. Vücudum başka bir erkeğe duyduğum çekimle gerilmiş durumda. Şu anda deliliğime Q'nun elektronik ateşini eklemek isteyip istemediğimi bilmiyorum.

Ama başka ne seçeneğim var ki?

Yavaşça kutuya uzanıyorum. Dokunamadan yanıp söniyor. Geri sırıyorum, içimde rahatlama ve hayal kırıklığı birbirine karışıyor. Beş saniye sonra, yanıp sönmeye devam ediyor.

Elime aldım ve 'açma' düğmesine bastım.

"Bana cevap vermemeyi mi düşünüyordun, Lucky?" Sesi canlı bir varlık gibi odanın içinde dolaşıyor. "Cevap vermeden önce iyice düşün."

Parmaklarım kutunun etrafında kıvrılıyor. "Evet,
." "Dürüst olduğun için teşekkür ederim. Neden?"

"Çürük bir şey değil. Bir şeye dönüşmesini istemedim." "Buna karar vermek sana düşmez."

Şok olmuş kahkahama biraz da kızgınlık karışıyor. "Affedersiniz?"

"Benim hakkımda bilmeniz gereken küçük bir gerçek var. Sahip olduğum her şey benim için değerlidir. Sahip olduğum her şey, elden çıkarmayı zamana kadar tartışmasız benimdir. Sahip olduğum her şeyi bozulmamış halde tutarım. Sana sahip miyim, Lucky?"

Öfkemin onun obsidyen gücü ve cevabımın kaçınılmazlığı hiçbir şansı yok. "Evet," diye fısıldıyorum.

"Bir kez daha. İnançla. Sana sahip olduğuma ikna olduğumu bilmem gerek."

"Evet," diye tekrarlıyorum. Kutuyu kanepenin üzerine fırlatıyorum ve ona bakmaktan çocukça bir zevk alıyorum. "Evet, *bana sahipsin!*"

Sessizlik birkaç kalp atışı boyunca kaynıyor. "Acı çekiyor musun?"

Ne bunu ne de sese eklenen farklı ritmi bekliyordum.

Beni duygusuzca bir nesne olarak etiketledi. Eninde sonunda elden çıkarılacak bir eşya. Zengin insanlar ölümlülerin acılarını umursamazlar.

Ve yine de, barınağa ya da daha kötüsüne düşmemenizi sağladı.

Duygularım bunun için şükranla iç çekerken, beynim geri çekiliyor ve başıma gelen her şeyin hala zengin bir adamın fantezisindeki çarpık bir oyun olabileceği konusunda beni uyarıyor.

Q olarak etiketlediğim adam bir yabancı. Yüz yüze gelene ve onu başka türlü değerlendirene kadar, bana nasıl hissettirirse hissettirsin, şekilde kalması gerekiyor.

Ayaklarımı kanepede altıma sokuyorum ve televizyonun sesinin bir şekilde kısılmış olduğunu fark ediyorum. "Bugün fitness eğitmeninizin bana yaşattıklarıyla kıyaslandığında bileğimdeki acının çocuk oyuncağı olduğunu söyleyebilirim."

"Sence aynı şey mi? Kasıtlı olarak verilen acı ile vücudunuzu geliştirmek için katlanılan acı?"

Kaşlarımı çattım. "Tabii ki hayır. Sen sadece... Açıklamaya çalışıyordum... Tamam, anladım. Hayır, biraz rahatsız ediyor ama acı çekmiyorum. Artık bu konuyu kapatabilir miyiz lütfen?"

". Önceden gereken bir işim var. Bir daha böyle bir arama yapmak zorunda kalmayacağımdan emin olursanız çok memnun olurum.

o."

Ben cevap vermeye fırsat bulamadan kutu kararıyor. Ya da kıyafetler için teşekkür edemeden. Ya da sadece... elektronik sesinin tadını çıkarıyorum.

Tamamen sönmüş durumdayım.

Televizyonun sesi mucizevi bir şekilde tekrar açıldığında, en sevdiğim diziden aldığım keyif sıfıra iniyor. Kendimi odanın diğer ucundaki ikili kitaplığa sürüklemeyen önce bir saat daha koltukta debeleniyorum. Bir korsan gemisinde yüksek uğursuzluk vaat eden psikolojik bir gerilim kitabına gönülsüzce razı oluyorum ve onu yatak odasına götürüyorum.

Zihnimi boşaltmaya ve kendimi hikayeye kaptırmaya çalışsam da, ikinci bölümden itibaren ilgimi kaybediyorum.

iki konuşma akışı dönüyor, her biri düşüncelerimi allak bullak eden kendine özgü bir zihin bulandırıcılığa sahip.

Kızgın tavadan atladım çünkü hayatta kalmam buna bağlıydı.

Ancak topuklarımı yalayan ateş beni tüketebilir çünkü içimde ben farkına bile büyüyen bir arzu beni korkunç pençesine almış durumda.

SERĞİ Q

Ses bozucuyu ve bağlantı kulaklığını yüzümden söküyorum ve hassas teknolojiyi avucumun içinde eziyorum. Bir parçası derimi delip geçiyor ama acısı . Ölümcül öfkenin Everest'inin altında çok derinlere gömülmüş.

Masamın yanındaki çöp kutusuna doğru ilerleyerek elimi açıyorum ve parçaların düşmesine izin veriyorum. Elim ters çevirdiğimde, bir parmağımda üç parlak kan lekesi görüyorum. Başparmağımla ovalayıp avucuma bulaştırıyorum. Çok kılcal damarlar , vücudumun doğal savunması yarayı kapatmak için acele ediyor. Pişmanlık bir monitördeki kalp atışı gibi titriyor, sonra düzleşiyor. Bakışlarım çıplak kolumdan dirseğimin iç tarafındaki neredeyse görünmez yara izine doğru ilerliyor.

Doktorlar iyi iş çıkardı. Ama ölüm acısıyla hiçbir kanıt bırakmamaları emredilmişti. Benim bulmam için bile.

Ancak böyle zamanlarda yarayı hissetmek için görsel bir yardıma ihtiyacım olmuyor. Kendi başına bir yaşam gücüyle titreşiyor, kendimi kaybetmem için açık bir davet. Kalıcı karanlığa teslim olmak için.

Daveti reddediyorum, yumruğumu kapatıyorum ve masamın üzerine koyuyorum. Diğer elim de onun yanına düşüyor. *Vissi D'arte*'nin tınları kafamı dolduruyor. Dizileri teker teker sayıyorum. Tekrar ve tekrar.

Parmağımla daha hızlı ve daha hızlı vurarak sayarken ter cildime çakıl taşları döküyor, yüzümden, boynumdan ve çıplak gövdemden aşağı damlıyor. Ama kafamın içindeki kükreme azalmıyor.

Bileğini gördüğüm an başladı. Tenindeki o leke neredeyse felaketim olacaktı.

Benim gerçek felaketim ona dokunduğum an geldi. O alev, yakıcı ve aydınlatıcı...acıttı. Uyandırdı. Ve telaşlandırdı.

Her şeyi bu gece, *şimdi* bitirme dürtüsüne teslim olmayı düşünmeme yetecek kadar. İçimde sarmal bir yılan gibi kıvranıyor, saldırıyor, durdurmak için hiçbir girişimde bulunmadığım zehirli delikler açıyor.

Cazibesi çok güçlüdür.

Ama böyle bitmiyor.

Bundan kurtulmasına izin veremem.

Bitkin bir halde sandalyeme çöküyorum ve karanlığa bakıyorum.
Karanlığa yakın bakışlarım masamın üzerindeki resmini buluyor.

Anne.

Gülümsemek. Her zaman gülümsemek. Güveniyor. Çok güveniyor.

Bir nefes alıyorum ve içimde gençleştirici bir gelgit gibi ilerliyor. Ya da boşlukta var olan bir ruhun deneyimleyebileceği kadar yakın.

Ama bu öğleden sonra Elly ile böyle hissetmedim. Bana meydan okuma ve teslimiyetle baktığında değil. Ya da onu obsidyen ağımın derinliklerine çekmem için bana yalvardığında. Boşluk o zaman değişti, kim bilir neye yer açmaya çalıştı.

Onun ruhunu istemiyorum. Onun kalbine ihtiyacım yok. Ya da duygularına. Ama vücudu benim.

Ve buna dayanmaya cesaret etti, incindi... gölgelendi. Dokunduğum teni, on yıllık bir plana orkestral bir son getirecek bedenine etrafına sarılmış teni hiçbir şeymiş gibi geçiştirmek mi?

Ayağa fırlıyorum, bir kez daha en rahat kıyafetim olan ahlaki iflas ve neşter keskinliğinde odaklanma ile tamamen sarılıyorum.

Hayır, pek neşter keskinliğinde değildi. Bu keskinlik bugün dipsiz yeşil gözler ve sikilmek için yalvaran dolgun, titrek bir ağız sayesinde körelmişti.

Odaklanmamın geri geldiğini sanmıştım. Ama on dakika önceki konuşma...

Zehir asit keskinliğinde, kontrolümü kemiriyor.

Özel bir şeye ihtiyacım var. Aklımı Lucky'den uzaklaştıracak bir şey. Ve Elly'den.

XYNYC Çarşamba geceleri kapalı. Axel'in beş yıl önce açtığı yeraltı kulübü Punishment Club'ı düşünüyorum. İhtiyacım olan şeyi büyük olasılıkla orada bulacağım ama bu gece bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Bir kere, avımı avlamak için zaman harcamak istemiyorum. Yanlış seçim yaparsam, ruh halim daha da kötüleşecek.

Bir diğeri, Ceza Kulübü Hell's Kitchen'da, Lucky'yi sakladığım çatı katından üç blok ötede. Kendimi onun mekanına bırakmak ve her şeyi sona erdirmek, göz ardı etmekte ustalaştığım bir senaryo değil.

Anlık soluklanmalarım söz konusu olmadığından telefonuma uzanıyorum.

Adriana Nathanson halsiz bir şekilde "Alo?" diye cevap veriyor. "Ofisiniz. Bir saat sonra."

"Quinn? Saat gecenin 10'u."

"O kadar erken, ha? Yarım saat olsun o zaman." Telefonu kapatıyorum, apartmandan yatak odama doğru yürüyorum ve siyah pantolonumun üstüne siyah bir tişört giyiyorum. Soğuktan korunmak için hırpalanmış bir deri ceket ve dışarı çıkmadan önce yüzüme su dökmek ve avucumdaki kanı temizlemek için hızlıca banyoya gidiyorum. Telefonumdaki vale uygulamasını etkinleştiriyorum ve binadan çıktığımda DB9'um beni bekliyor oluyor.

"İyi akşamlar, Bay Blackwood."

Vale çocuğa bir ellilik uzattım ve direksiyonun arkasına geçtim. Neyse ki trafik hafif ve Adriana'nın ofisine beş dakika ulaşıyorum.

Ofis güvenliğini uyarmış olmalı çünkü ofisine kadar eşlik edildim ve bir güvenlik görevlisi tarafından içeri alındım. Topuklu ayakkabı sesleri beni ofisinin kapısına götürene kadar yürüdüm.

Beni görüyor ve koridorun ortasında duruyor. Bakışları simsiyah kıyafetlerimin üzerinde geziniyor ve kıpırdamadan gergin bir nefes alıyor.

"Neden, Adriana. Benden korktuğunu söyleme sakın?"

Başını bir kez salladı. "Şiddet yanlısı değilsin. En azından o şekilde değilsin."

Bunun beni neden rahatlattığından emin değilim ama . "Bu seansı koridorda mı yapacağız?"

"Yani ciddi misin? Gerçekten konuşmak istiyor musun?"

"Ya öyle, ya da seni götünden sikmek istiyorum. Henüz tam olarak karar vermedim."

Gözleri genişliyor ve bakışları düşmeden önce bastırılmış bir heyecanla parlıyor. "Belki de... ikisini birden yapabiliriz?"

Gülüyorum. "Bu hoşuna giderdi, değil mi? Seni eve, sevgili Stanley'e, ağrıyan bir kışla ve yaptığın tüm iyi işler için tatmin olmuş bir kalple geri göndermemi? Söylesene, sevgili kocan bugünlerde nasıl?"

Bana doğru yürümeye devam ediyor. "Quinn, eğer beni buraya kadar benimle oynamak için sürüklediysen, uyarayım, hiç havamda değilim." Üzerindeki anvelop elbisenin altında kalçalarının pratik salınımı sözleriyle çelişiyor. Bunu belirtecek kadar umursamıyorum.

Beni ofise götürmesi için yan dönüyorum. Durdu ve bana baktı.

"Bir şey oldu," diye düşünüyor sessizce. "Ne oldu Quinn?" "İçeride. Şimdi."

İçeri girdi ve ben de kapıyı kapattım. Teklif ettiği içkiyi reddediyorum, odayı geçiyorum ve kanepeye uzanıyorum. İki elimi de saçlarıma götürüyorum ve kelimeler arıyorum.

"Haklısın. Ben... etkilendim."

"Baban şehre döndüğü için bu anlaşılabilir bir durum-"

"Bu o değil. *Hepsi* o değil. Ama şimdilik iyi bir iblis gibi davranıyor ve kendisine ayrılan kutuda kalıyor."

"O zaman kim o?"

"İsimler önemli değil." Burada onun adını anmak istemiyorum, sahte olduğunu bildiğim isimler bile. Bu mide bulandırıcı pisliğin ve yarım yamalak iyileşmenin olduğu yerde olmaz. İlk kez gerçek adının ne olduğunu merak ediyorum. Nereli olduğunu. Kendimi tutuyorum ve Adriana'nın bakışlarına karşılık veriyorum. "Önemli olan tek şey ondan nasıl kurtulacağımız."

"Neyden kurtulmak? Ne hissediyorsun?"

"Yenik düşme ihtiyacı." Söylüyorum. Sesim ancak gümbür gümbür çıkıyor. Ama gecenin bu saatinde ve ofisin sessizliğinde beni duyuyor.

Bakışları üzerimde geziniyor. Yana doğru. Kolumdan aşağıya. "Yine kendine zarar mı veriyorsun?"

dolandırmadığı için onu sessizce takdir ediyorum. Tam psikiyatrist modunda ve buna ihtiyacım olduğunu fark ediyorum.

"Hayır. bu değil. Ayrıca, zarar vermek devam eden bir durumu ima eder. Benimki öyle değildi. Tek seferlik bir şeydi."

"Ama yapmadan önce bir süre düşündüğünüzü söylemiştiniz, yani önceden düşünmüştünüz."

Başımı bir kez sallıyorum. "Bu öyle bir şey değil Adriana. Güven bana."

"Tamam. O zaman bana bu kişinin seni ne şekilde etkilediğini söyle."

Görüntüsü . Meydan okuyan. Muhteşem. . Tamamen sikilebilir. Tehlikeli. Omuz silkiyorum. "Kara boşluklarıma delikler açıyorlar."

"Ve bu seni üzüyor mu?"

"Kesinlikle hayır. Onlar için üzülüyorum."

"Neden. Senin için önemli mi?"

Cevap vermeden önce bir saniye duraksıyorum. "Çatlaklarımdan düşme ihtimalleri var. İkincil hasara ihtiyacım yok. Umursamadığımı sanıyordum. Hâlâ umursadığımdan emin değilim. Ama bu beni etkiliyor."

"Belki de önce çatlaklarınızı sağlamlaştırmayı düşünmelisiniz? Bu kişiyi henüz durumunuza dahil etmeyi erteleyebilir misiniz?"

Saten gibi pürüzsüz tenine dokunan parmaklarımı, ıssız manzaramdaki beyaz alevleri düşünüyorum. "O kadar kolay değil. Ben zaten yatırım yaptım."

"Kendinize katı bir sınır koymayı düşündünüz mü?"

"Çok geç olabilir." İçimden bir ses çok geç olduğunu söylüyor. En azından Quinn için.

Q başka bir konu.

"Yatırımın hangi noktada değer kaybetmeye başlayacağına yalnızca siz karar verebilirsiniz. Zor seçimler yapmaktan korkmuyorsun Quinn. Ama aynı zamanda kaos yaratmaktan da hoşlanıyorsun. Üstesinden gelmeyi reddettiğin şeylerden biri de bu oldu. Belki de şimdi başlama zamanıdır?"

"Zamanlama benim için iyi değil. Başka bir çözüm bulun."

İç çeker ve arkasına yaslanır. "Diğer tek alternatif, kim olduğunu görmelerine izin vermek. Onlara gitme seçeneği vermek. Ama ben bunu tavsiye etmiyorum."

"Neden olmasın?"

"Çünkü insanlar görmek istediklerini görüyorlar. Ve çünkü siz insanların gitmek istemedikleri ama kendilerini engelleyemedikleri bir yolda yürümelerini konusunda özellikle yeteneklisiniz." "Burada hâlâ sadece benden mi bahsediyoruz, Dr. Nathanson?" Sırıttıyorum.

Yüzünde tedirginlik belirliyor. "Ben ciddiym, Quinn."

Omuz silkiyorum. "Yani senin çözümün bu kişiyi kendi seçimleriyle kendine zarar vermeden önce benim sosyopatlığımdan kurtarmak mı?"

"Bu bir oyun değil Quinn. Endişelenmeseydin beni gecenin bu saatinde uyandırmazdın-"

"Netlik arayışı endişeyle eşdeğer değildir."

"O zaman açık konuşayım. *Kendindeki* sorunu düzeltmek için adımlar atana kadar *onları* tehlikeye atıyorsun. Muhtemelen bunu zaten biliyorsunuz ama kendinizi umursamadığınıza ikna etmişsiniz. Ama kendinize sormanız gereken şey şu: Onlar bunu hak ediyor mu?"

Dinginlik çöküyor. Kükreme de dahil olmak üzere her şeyi durduruyor.

Netlik istiyordum.

Ben .

Şeytanlar onu tutmama izin verecek mi? Kaderimin ağırlığı bunu düşünmeme bile izin verecek mi?

Ayağa kalktım ve penceresine doğru yürüdüm. Aşağıda, Lexington Bulvarı'nda trafik her zamanki gibi akmaya devam ediyor.

Yansımadan Adriana'nın ayağa kalktığını görüyorum. Bana doğru gelmeden önce bir an tereddüt ediyor. Eli sırtımın ortasına değiyor. Daha yukarı değil. Bunun ona ne kazandıracığını biliyor.

"Ben de onu özlüyorum Quinn. O en iyisiydi. Bu yüzden iyileşmene yardımcı olmak için elimden gelen her şeyi yapmak istiyorum. Biliyorum ki sana bir şey olursa Adele asla-"

Arkamı dönüp sırtımdaki eli tuttuğumda ve onu pencereye doğru itmek için kullandığımda nefesi kesiliyor. Ellerim kollarının üzerinde birleşiyor ve yüz yüze gelene kadar hafif bedenini yukarı kaldırıyorum.

"Sakın onun adını ağzına alma, beni duyuyor musun? Onun adının bir daha dudaklarından geçmesini istemiyorum. En iyi arkadaşın olduğu ve onu *özlediğin* için değil. Seni vaftiz annem yaptığı için değil, ama reşit olduğumdan beri sikimi yalamaktan zevk alıyorsun. Yap. Konuşma. Konuşma. Onun. Adını. Çünkü ne olduğunu biliyorsun. Sen de oradaydın. Ve *hiçbir şey* yapmadın."

Yüzü ofisindeki duvarlar gibi bembeyaz olur. "Quinn, lütfen-" "Kapa çeneni. Adımı söylemeni istemiyorum. mazeretlerini duymak istiyorum." Tıslamam alçak sesle, ciddi olduğumu anlamasına yetecek kadar ölümcül.

Ağzı kapanıyor. Onu bırakmadan önce bir dakika bekledim.

Kükreme geri döndü. Sesini bastırmak için kafamı duvara vurmak istiyorum. Onun yerine ellerimi ceplerime sokuyorum.

"Hoşça kal, Adriana. Bir süreliğine şehir dışına çıkıyorum. Ne zaman döneceğimden emin değilim. Göt sikmediğim için üzgünüm. Muhtemelen seni ağırlayacaktım, ama bana gerçekte nasıl bir insan olduğunu hatırlatarak bunu mahvettin. Eminim benim yokluğumda sana eşlik edecek başka birini bulursun."

Yüzü buruştu. O daha ağzını açamadan ben kapıdan . Arkama bile bakmadım.

Adımı tekrar söylememesi gerektiğini iyi biliyor.

Arabama döndüm, anahtarı kontağa soktum ama motoru çalıştırmadım. Parmaklarım sarıyor, gözlerim kapalı, başımı koltuğa yaslıyorum. Sonsuz anlar boyunca kayboldum.

Nefret, intikam ve seks varlığını besleyen ve pusulamı doğru tutan araçlar. Ama onu düşünmek... annemi... her zaman beni sürüklüyor.

O hayatımdaki en saf şeydi. En gerçek. Yılanların yuvasındaki narin bir çiçek. Onun sevgisi, daha iyi bir insan olmayı en çok yaklaşan şeydi. Onun için, kendimin daha az şeytani bir versiyonu olmak için çabalayacağımı düşünmek istiyordum. Onun her bakışı bir zamanlar benim için bu vaadi, bu umudu taşıyordu. Ve bir annenin sevgisini oğluna bağlayan göbekboyunca bir yerlerde, içimde bir tohum filizlenmeye cesaret etti. Ta ki acımasızca yok edilene kadar.

Yılanların yuvasındaki kırılğan bir tohum. Adele Blackwood'un hiçyoktu.

Göğsümdeki yanma genişleyerek yukarı doğru yayılıyor, boğazımı, genzimi geçerek gözlerimin arkasına yerleşiyor. Safranın ekşimiş tadını yutuyorum ve kara kederin beni yutmasına izin veriyorum.

Daha fazlasını yapmalıydım. Onu kurtarmalıydım.

Ama sen .

Gözlerim yaşardı. Direksiyonu ölümüne kavrayışımı bırakıyorum ve motoru çalıştırıyorum. Tam olarak olmamam gereken yere gelene kadar bir saat boyunca amaçsızca . Hell's Kitchen. Caddenin karşısına park ediyorum ve binaya bakıyorum.

Açık bıraktığı lambalar yumuşak ve davetkâr bir parıltı yayıyor, şu anda hissettiklerimin tam tersi. Kendimi içeri bırakırsam ve cehennemin serbest kalmasına izin verirsem hissedeceklerinin tam tersi.

Ben orada otururken, motorum rölantide çalışırken cehennemin çekiciliği artıyor. Gözlerimi arkasında mükemmel zehrimin yattığı büyük kare camdan ayırmadan direksiyonumdaki arama düğmesine basıyorum.

"Evet, Patron," diye cevap veriyor Fionnella, eski hükümet ajanı ve güvenilir ekip liderim. Başından beri benimle birlikte; Q'nun kimliğini ve oyunun sonunun ne olduğunu bilen tek kişi o. Ayrıca bu yarışta bir atı var, bu da onu motive ediyor.

"Seni bu kadar geç aradığım için özür dilersem bana inanır mısın?" Soruyorum. Yukarıda, Lucky'nin gölgesinin pencereden geçtiğini gördüğüme yemin ediyorum ama zihnimin tam bir kaos modunda olduğunu ve bir şeyler uyduruyor olabileceğimi kabul ediyorum.

"Sanırım pişmanlık bir an için aklınızdan geçmiş olabilir, efendim."

"Eğer bu sayılırsa, bir güncelleme için minnettar olurum."

"Bu akşam konuştuğumuzdan beri tek gelişme kan tahlili sonuçları. Rapor edilecek bir sürpriz yok. Sağlıklı. Seninkiler de temiz çıktı."

Bu haberden memnun olan sikim kıpırdanıyor ve seğiriyor. Başımı koltuğa yaslayıp sikimi avuçluyorum. En son unutulmaz sikişim üç hafta önce Latin bir ateşle yaptığım yirmi dört saatlik bir alemde. Karanlığımı memnuniyetle karşılamıştı ve işler biraz kontrolden çıkmış olabilir, akıl sağlığımın her parçasını kaybetmeme yetecek kadar değil, ama yeterince yakın.

Sağlık raporunun temiz çıkması sabırsızlığı da beraberinde getiriyor. "Programı bir hafta öne çekmenin artı ve eksilerine ihtiyacım var."

"Tesisteki kurulum kırk sekiz saat içinde tamamlanmış olacak. Ekip araştırması da Pazartesi gününe kadar tamamlanmış olacak. Doğum kontrol iğnesi Cumartesi gününden itibaren tamamen etkili ."

"Tüm profesyoneller."

"Eksileri, mülke bir süre kalmaya niyetli olup olmadığınıza bağlı. Pasaportu yok ve sahte kimliği gördüğüm en kötü kimlik. Onuncu sınıftaki bir çocuk bile bir mil öteden kusurları fark eder. Saf biri değil, bu yüzden her ne sebeple olursa olsun karşısına ilk çıkanı kabul edecek kadar çaresiz olduğu sonucuna varabilirim."

Aletim kalınlaşıyor ve nefes veriyorum. Onun çaresizliğini düşününce sertleştiği için utanması gereken yanımda, sertleşmemin önüne geçmeyecek kadar mutlu bir şekilde iflas etmiş durumda.

"Eğer onu ülke dışına çıkarmam gerekirse, bunu organize edebilir misin?"

Fionnella iç geçirir. "Elbette efendim. Ama mümkün olduğunca önceden haber verirsiniz sevinirim. Birlikte çalıştığım insanlara ama fotoğraflarla ilgili konularda asla rahat olamıyorum. Hata için çok fazla alan var."

"Bildiriminizi alacaksınız."

"Teşekkürler."

Telefonu kapatıyorum, bakışlarımı çekiyorum ve ayağımı fren pedalından indiriyorum.

Lucky çatlaklarımdan düşebilir, ancak bu deneyimin unutulmaz bir şey olmasını amaçlıyorum.

İKİNCİ ÇEKİM

Fionnella'nın Cuma sabahı bana attığı mesaj, kostümlü provenanın bittiğine dair ilk uyarı oldu.

Bir şoför sizi akşam 7'de alacak. Hazır olun. Lütfen ilgili tüm bağların sağduyulu bir şekilde koparıldığından emin olun.

Miguel konusunda bana inanıp inanmadığını merak ederek metni tekrar tekrar okudum. Belki de iş arkadaşından daha fazlası olduğumuzu düşünüyordur? Ama bu mesaj bana Sully'ye ne söyleyeceğimi düşündürdü. Kabul ediyorum, iş teklifinin kalıcı olacağını hiç ima etmedi. İhtiyacım olduğunda bana yardım etti. Bir gün içinde yerimi alacak bir düzine kişi olacak.

Ama Blackwood Kulesi'ne yaklaşırken aklımı meşgul eden ne Miguel ne de Sully. Bugün Quinn Blackwood'a hizmet ettiğim son gün olacak. Beni yine öğle yemeğine davet edecek mi, yoksa dün yaptığı gibi sadece kahve isteyip, ofisinde koltukta servis yapmamı söyleyecek ve bana çok yakın oturarak mı içecek?

Şimdi bile, kalçasının benimkine sürtünmesini hatırlıyorum; teninden akan sandal ağacı ve erkek miskini. Alt dudağının fincanın üzerinde kıvrılışını, yutkunurkenki güçlü boğazını.

Ona borçlu olduğum iyiliği hâlâ benden istemedi. Bugünden sonra da böyle bir şans olmayacak. Bu düşünce, izin vermemin akıllıca olduğunu bildiğimden daha fazla beni sinirlendiren bir pişmanlık dalgası yaratıyor.

Kendim için farklı bir senaryo düşünmeme yetti. Bir ay Blackwood Kulesi'ne dönüp Sully'den işimi geri isteyeceğim. Ama bir ay sonra, eğer her şey yolunda giderse, Clayton'ı bir milyon dolar karşılığında hayatımı bağışlaması için ikna etmenin bir yolunu bulmakla meşgul olacağım ve Blackwood Kulesi'ni düşünemeyeceğim. Ve tüm bunları Clayton'la birlikte, kendimi onun yörüngesine sokmadan yapmaya çalışacağım.

Ya da kalbimde sıkı sıkıya kilitli olan sırrı ifşa etmek.

Tüm bu engelleri aşmayı başırırsam, evet, Blackwood Tower'a geri dönüp işimi geri istemeyi deneyebilirim, böylece ulaşılamaz ve şüpheli bir şekilde istikrarsız CEO'sunun peşinden koşmaya devam edebilirim.

Son günüm için üniformamı giyerken yarı kıkırdıyorum. Miguel ortalıkta görünmüyor, bu biraz şaşırtıcı ama dolabımı güvene alıp Sully'nin ofisine gidiyorum.

Orta yaşlı adam beni dinliyor, düşünceli bir şekilde kaşlarını çatıyor ve teşekkür etmeyi bitirdiğimde omuz silkiyor. "Önemli şey değil. Senin için yaptığımı umarım bir başkası da benim çocuğum için yapardı. Yine de Bay Blackwood'a birini bulmak için elimde bir iş olacak. Senden etkilenmiş görünüyor."

Kalbim küt atıyor. "Hiç sanmıyorum."

Sully gülümsüyor. "Üç yıl önce babasından görevi devraldığından beri adamın ofisinde kaç kez öğle yemeği yediğini biliyor musun?"

Başımı sallıyorum.

"Düşündüğünüzden çok daha az. Ve kesinlikle geçtiğimiz hafta olduğu gibi bir hafta boyunca her gün değil."

"Ben... Bunun benim yüzümden olduğunu sanmıyorum."

"Kendini küçümseme, Elly. En iyi şeyler küçük paketlerde gelir. Ya da karım bana öyle der." Beni başından savdı. "Hadi git şimdi. Son gününü en iyi şekilde değerlendir. Ve işin bittiğinde gelip maaşını almayı unutma."

Muhtemelen zaman, hayatımın geri kalanı gibi, bana parmak göstermeye kararlı olduğu için sabah hızla geçiyor ve ne olduğunu anlamadan Quinn'in buzlu kapılarının önünde duruyorum. İsviçre kadar nötr bir ifadeye sahip, sylph benzeri bir esmer olan EA'sı, kilidi açmak için kapıya bir kumanda doğrultuyor.

"Henüz içeride değil, ama yukarı geliyor. Normal şekilde devam etmenizi istiyor."

Başımı sallamaya başlıyorum ama o çoktan işine dalmış. El arabasını getirip bugünün suşi ve eşlik eden yemeklerini boşaltıyorum. Osetra havyarıyla kaplı mavi yüzgeçli ton balığı içeren kristal kadehi yere bırakırken arkamda onu hissediyorum.

"Elly. Merhaba."

Yutkunuyorum ve arkamı dönüyorum. "Merhaba, Bay Blackwood."

Güneş kadar parlak ve ölümcül gözler ağzıma yerleşmeden önce beni bir aşağı bir yukarı tarıyor. "Bana Quinn deyin lütfen. *Bay Blackwood*, çalışanlarına şeyleri yaptırmak gibi sağlıksız bir alışkanlığı olan bir adamdır." Seksi ve nabız yok edici bir sahne fısıltısıyla açıklıyor.

Nefesim buna göre tepki veriyor. "Ne gibi şeyler?" Kendimi durduramadan soruyorum.

Yarı döner ve ceketini kanepenin üzerine atar. "Mideni bulandırır diye öğle yemeğinden önce anlatmamayı akıllıca bulduğum şeyler."

"Ben narin değilim."

Nedense, bu cevap o korkunç ölümcül durgunluğu davet ediyor. Sadece gözleri hareket ediyor. Dudaklarımdan nabzıma kadar izliyor. Göğüslerimden kalçalarım, oradan ayaklarıma ve tekrar yukarı.

"Senin hakkında ne hissettiğimi biliyor musun, Elly?"

Aslında bu beklenmedik soru karşısında şok içinde nefes nefese kaldım. "Ben...hayır, bilmiyorum."

Sanki Kobe bifteğinin fiyatını tartışıyormuşuz gibi başını sallıyor. "Şanslıyım çünkü ben de bilmiyorum, itiraf etmek gerekirse ne zaman konuştuğunuzu duysam, ne zaman bana baksanız, o ucuz giysiye uzanıp mükemmel teninize yaslanmak, onu vücudunuzdan sökmek ve size korkunç şeyler yapmak için hatırı sayılır bir zaman harcamak istiyorum. Bu yüzden narin olmadığınızı öğrendiğim için çok rahatladım."

Sözlerinin ardındaki gizli güç, şiddetli odaklanma beni bir adım geriye itiyor. Kalçam yemek masasına çarptı. "Yapamazsın."

Bakışları acımasızca ilerliyor. "Bay Blackwood *kesinlikle* yapabilir. Quinn inkar edilemez bir şekilde bunu istiyor. Ama yalvaran argümanları dinlemeye hazır."

"Kendinizi sık sık ayrı varlıklar olarak düşünüyor ve adlandırıyor musunuz?"

Bir gülümseme fısıltısı yüzünü dönüştürmekle tehdit ediyor, ancak daha güçlü bir güç, korkutucu bir güç, onu yaşayamadan yutuyor. "Psikiyatristim muhtemelen öyle olduğumu düşünüyor. Beni... zorlayıcı buluyor. Aslında, bu küçük skeçte onun da parmağı olabilir."

Gözlerim büyüdü. "Bana ne yapmak istediğini söylemeni mi istedi?" "Birinin kartını masaya koymasını savunuyor. Benim tek kartım Şu anda ilgilendiğim şey, *seni becermek istiyorum* kartı. Ve kapıdan çılglık atarak kaçmadığına göre, belki de onun fikrinde haklılık payı vardır?"

Kan şimşek hızıyla içime akıyor. Dilim ağzımın içinde o kadar kalın ki konuşabilmek için çenemle manevra yapmak zorunda kalıyorum. Ve söyleyeceğim her kelime sanki çivilerle perçinlenmiş gibi geliyor. "Mr....Quinn, üzgünüm ama bugün benim son günüm."

Gözünü kırpmıyor. "Son günün."

Sertçe yutkunuyorum ve başımı sallıyorum. "Evet, bu sabah istifamı verdim." "Neden?"

Göz temasını korumak için mücadele ederken dişlerim dudağımın içiyle uğraşıyor. Başka tarafa bakmak beni ele verir. "Pozisyonum hiçbir zaman kalıcı olmadı ve ben... kişisel nedenlerden dolayı biraz izin almam gerekiyor."

"Bakalım doğru anlamış mıyım? Bu sabah istifa mı ettin?"

Bay Quinn Blackwood tarafından becerilme düşünceleri, panik alevlenirken biraz geri çekiliyor. "Evet."

"Anlıyorum."

Elimde tuttuğumu unuttuğum peçeteyi benden alıp masanın üzerine bırakıyor. Parmakları parmaklarımın etrafına dolandığında, o işaret fişeği daha sert ama bu sefer bir yığın şehvetle patlıyor. Bana masasına kadar eşlik ediyor ve koltuğa itiyor. Telefonunda bir numaraya basarken yanımdan ayrılmıyor.

"Bay Blackwood, size nasıl yardımcı olabilirim?" diye soruyor mide bulandırıcı derecede duyarlı bir kadın sesi.

"Nancy, bana bu şirketin iş akdinin feshinden önce ihbar süresinden vazgeçip geçmediğini söyleyebilir misin?"

Nefesim kesiliyor ve öylece kalıyor.

"Hayır, Bay Blackwood. El kitabında, kıdemsiz çalışanlar için en az iki hafta, kıdemli çalışanlar için ise yukarı doğru kayan bir ölçek olduğu açıkça belirtilmektedir."

"Her zamanki gibi aydınlatıcı, Nancy. Teşekkürler."

Bağlantıyı kesiyor ve masaya yaslanıyor, ayak bileklerini kavuşturmuş, kalın kollarını kavuşturmuş bana bakıyor. "Aşağıda biri topu düşürdü. O kişinin kim olduğu konusunda beni aydınlatmak ister misiniz?"

Buz ve şehvet ve panik ve kendi kıcımlı tekmeleme dürtüsü, sert, üstünlük için savaş. Hem güçleri dağıtmak hem de kendime biraz zaman kazandırmak için başımı sallıyorum. Sully'yi otobüsün altına atmamın imkânı yok ama Quinn'in beni kimin tuttuğunu öğrenmesi için tek gereken basit bir telefon görüşmesi.

"Ben... kimsenin başını belaya sokmak istemiyorum."

"Sanki bu konuşmanın bir varyasyonunu yapmışız gibi hissediyorum. Çok yakın zamanda." Dudaklarımı büzüyorum ama sessizlik şu anda bana hiç iyi gelmeyecek. "Lütfen, Bay Blackwood."

Gözlerinde ısı parlıyor. Ayağa kalkmadan önce tam bir dakika boyunca sessiz kalır. "Gel."

Beni yemek masasına götürüyor. Suşi ve buzda ton balığı tutan özel kaplar, her şeyin üstüne öğle yemeğini mahvetmemek için işlerini yaptılar

Başka. Quinn bu sefer beni yemek masasının diğer ucuna oturtmuyor. Masanın başına bir yer ayarlıyor ve oturmamı işaret ediyor.

Korku içinde kıvranarak oturdum. Yanımdaki koltuğa oturuyor ve narin çatalı eline alıp havyarlı ton balığından bir lokma alıp bana sunuyor. Bu oda, bu adam, hatta yemek bile üzerimde delice bir etki yaratıyor. Ağzımı açıyorum ve lokmayı alıyorum. İlahi tatlar dilimde patlıyor ve gözlerimi kapatıp içimdeki ve dışımdaki his bombardımanı karşısında ölmek istiyorum.

Ben çiğnerken ceketine uzandı ve bir çıkardı. Ya da bir kartvizit olduğunu hayal ettiğim bir şey. altın rakamlar olan siyah bir kart, masanın üzerinden bana doğru uzatıyor.

"Telefonunuz var mı?"

Tereddüt ediyorum. Teknik olarak, elimdeki telefon belirli bir amaç için kullanılıyor ve eminim ki bu amaç şu anda içinde bulunduğum senaryoyu içermiyor. Yani hayır demeliyim. "Evet."

Bekliyor.

Cebime uzandım ve onu aldım.

Elini uzatıyor ve ben de telefonu elime alıyorum. Birkaç dokunuş sonra masasındaki telefon çalıyor. Aramayı iptal ediyor ve telefonumu kartla birlikte bana geri veriyor.

İkisini de cebime geri koyuyorum. Her şeyin neredeyse sessiz olması beni hem büyülüyor hem de dehşete düşürüyor.

Quinn mükemmel bir lokma daha hazırlarken göz kapakları iniyor.

"Bugünden bana... *bir şey* borçluydun, değil mi Elly?"

"Evet."

"Yani şimdi bana bir şey borçlusun artı iki hafta." Soru olarak sorulmadı. Quinn Blackwood'a iki hafta borcum var.

"Sana iki hafta veremem. Başka bir yerde olmam gerekiyor."

Çatalı tekrar kaldırıyor, bana bir lokma daha yediriyor. "Ne süre için?"

"Birkaç hafta. Belki üç. Bundan kurtulamıyorum."

"O zaman bir anlaşma yapalım, Elly. Sen git ve içinden çıkamayacağın işini yap. Belki bir seni ararım, belki de . Her iki durumda da, bu işi bitirdiğinde buraya geri gel ve bana iki hafta ver."

"Geri dönüp senin için çalışmamı mı istiyorsun?"

"Buna karar verilecek. Sonuçta, sizden tam olarak ne istediğimi belirlemek için birkaç haftam, belki de üç haftam olacak."

"Ya geri dönmezsem?"

Soğuk mavi gözleri sertçe takılmadan önce bana bir lokma daha yedirmek için zaman ayırıyor. Korkunç Bay Blackwood'un burada olduğundan hiç şüphem yok. "Eğer geri dönmezsen Elly, değerli bodrumunda çalışan altmış sekiz kişinin her biri kovulacak."

KALDIRMA KAPALI

Limuzinin arka camları renkli. Bu da iyi bir şey, çünkü kritik seviyeye ulaşan erime halime ne kadar az insan tanık olursa o kadar iyi.

Son bir saattir nefesimin altında üç mantrayı tekrarlayıp duruyorum:

Bir milyon dolar.

Hayatımı kurtar.

Sırrı sakla.

Her seferinde kafamın arkasında sessiz bir dördüncü yankılanıyor.

Kendini Quinn Blackwood'a teslim et.

Tehdidi boş değildi. Bir yıl boyunca her gün saat başı yeni bir yemek personeli seti satın alabilecek ve cüzdanında bir çimdik bile hissetmeyecekken değil. Ama ne kadar ciddi olduğunu bana göstermeye kararlıydı. "Ve Sully Manning ile başlayacağım." diye eklediğinde çubuklar tempura parçasını aç dudaklarıma zar zor ulaştırdı.

Limuzin trafikte ilerlerken histerik bir kıkırdamaya kapılıyorum. Saat yedide Hell's Kitchen'dan ayrıldık. Şoför nazik bir selamlamanın yanı sıra, limuzindeki bölmeyi kaldırarak her türlü konuşma girişimini engelledi ve böylece beni hareketli lüks yastıklı hücreme kapattı. Şoförün beni nereye götürdüğünü öğrenmek için Fionnella'ya mesaj atmadan önce on beş dakika dayandım. Cevap vermiyor.

Nereye gittiğime dair ilk ipucu bir havaalanı tabelasını gördüğümde geliyor. Ama JFK ya da Newark değil. Teterboro Havaalanı'na doğru gidiyoruz.

The Villa'dan birkaç müşterinin buraya atıfta bulunduğunu duydum, bu yüzden özel bir havaalanı olduğunu biliyorum.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Havaalanı demek güvenlik demek.

Güvenlik, bir veritabanında bir ismin ortaya çıkması ve işaretlenmesi anlamına gelir. Korku, sıcak ve yakıcı, içimi dolduruyor. Terk edilmiş telefona uzanıyorum ve titreyen parmaklarımı Fionnella'yı arayacak kadar sertleştiriyorum.

Bu sefer cevap veriyor. "Her şey yolunda mı?"

"Hayır! Havaalanına gidiyoruz. Ben uçamam. Kimliğimi çatı katında unuttum."

"Merak etmeyin, bakıldı."

İçim buz kesiyor. "Bu da ne demek oluyor? Çatı katından kimliğimi mi aldın?" New York'a geldiğimden beri sadece bir kez kullandım ve o da Sully'ye 18 yaşından büyük olduğumu kanıtlamak içindi. İkimiz de sahte olduğunu biliyorduk ama o buna izin verdi. TSA kontrolüne dayanması imkansız. Tarayıcı biplemeyi bitirmeden kelepçelenmiş olacağım.

"Hayır, Lucky. Haneye tecavüz benim alanım değil. Demek istediğim, ülkeyi terk etmiyorsun, yani iyisin."

"Ama... benim adım bir tür manifestoda yer almayacak mı?" "Ne ismi?" diye karşı çıkıyor.

Sustum.

"Kesinlikle," diye mırıldanıyor. "Emin misin?" "Eminim."

Midemdeki düğüm biraz dağılıyor. Kendime, beni buraya getirmek için zaman ve emek harcadığımı hatırlatıyorum. Seçeneklerimin son derece sınırlı olduğunu. Kimseye güvenemem. Ama geri çekilmek şu anda bir seçenek değil.

"Tamam. En azından nereye gittiğimi söyleyebilir misin?"

"Bu benim görevimin bir parçası değil. Patron bilmenizi istiyorsa, size kendisi söyleyecektir."

"Fionnella-"

"Sana bir tavsiye, Lucky. Küçük şeylere ya da senin kontrolün dışında olan şeylere takılma. Bunu yapmayı sen seçtin. Nedenleriniz elbette size ait, ancak oyunun sonu sizin için önemliyse, yolculuğa teslim olmayı öğrenin. Diğer taraftan sağlam çıkmanın tek yolu budur. İyi yolculuklar. Ve uçağa bindiğinizde ızgara karidesi deneyin. Uğruna ölünür."

kapatıyor ve beni konuşmaya başladığımdan daha fazla soruyla baş başa bırakıyor. Uzun süre düşünecek zamanım yok. Limuzin yavaşça özel uçaklarla dolu bir alandan geçiyor ve parlak ışıklı bir hangara giriyor. Beyaz ve altın rengi bir G650'nin bir düzine metre ötesinde duruyor.

Çenem düşemeyecek kadar felç olmuş durumda ve bir gemi dolusu *WTF-are-you-doing* daha suratıma çarparken uçağa bakıyorum.

"Hanımefendi? ."

Başımı sallıyorum, ayaklarımı hareket ettirmeye zorluyorum ve dışarı çıkıyorum. Şoföre bakıyorum. Yüzü kibarca nötr ve ondan herhangi bir cevap alamayacağımı biliyorum. Ne de uçağın merdivenlerinin dibinde bekleyen görevli ve pilottan.

Sırt çantamı kavırıyor ve bir ayağımı diğerinin önüne atıyorum.

"Gemiye hoş geldiniz, bayan." Pilot şapkasını çıkarıyor.

"Teşekkürler."

"Sizin için de uygunsa, önümüzdeki on beş dakika içinde havalanacağız."

Bir yutuyorum. Korksam da da gidiyoruz. Bunu hepimiz biliyoruz. Ama sanki her şey bana bağlıymış gibi hissettirmeleri çok hoş.

Sessizce merdivenleri çıkıyorum ve farklı bir dünyaya varıyorum. Midtown'daki daire, Hell's Kitchen'daki çatı katı, makyaj, hepsi Q'nun son derece zengin olduğunun göstergeleriydi. Ama özel jetin inkar edilemez lüksü, sonunda karşı karşıya olduğum şeyin potansiyel boyutunu gözlerimin önüne seriyor.

Q gibi bir adam benimle yüz görüşmeden beni satın alabilecek güce sahipse, başka şeyler de yapabilecek güce sahiptir. Beni ortadan kaldırmak gibi.

Ve gerçekten de, çatlaklardan düşenler ya da saklanmaya çalışanlar, acımasız bir avcı için kolay bir av değil midir?

Duyu organlarım çınılıyor ve arkamı dönüyorum. Kapıya doğru bir hamle yapmadan, basamaklar kalkıyor ve beni dünyanın en pahalı tüpünün içine hapsederek eve doğru kayıyor.

Panik işledi. "Bekle!"

Pilot kapıyı sürgüler ve döner. "Üzgünüm hanımefendi, ama şimdi kalkmamız gerekiyor yoksa yerimizi kaçıracağız."

Kapalı kapıya bakıyorum. "Kapıyı aç. Lütfen, zorundayım." Gözleri benimkilerde sabit kalıyor. "Özür dilerim. Artık çok geç."

Yardımcı pilotun izniyle motorun çalışma sesini duysam da, pilotun sadece kapıdan bahsetmediğini biliyorum. Gumbür gumbür atan kalbim bakışlarındaki mesajı yankılıyor.

Son yirmi dört saat içinde bir yerlerde, geri dönüşü olmayan bir noktaya doğru görünmez bir çizgiyi geçtim. Q beni bir hafta önce seçmiş olabilir, ancak bunu takip eden her şey bir başka test oldu.

Ani hareketlilikten de anlaşılabileceği üzere bu testi geçtim. Ve şimdi kararını verdi, geri dönüşü yok.

"Oturun bayan. Görevli birazdan uçuş öncesi içeceğinizle birlikte yanınızda olacak."

Kokpite doğru yöneliyor ve ben kapının kesin tıkırtısını duyuyorum.

Arkamı döndüm. Görevli bir kadeh şampanya dolduruyor ama dikkatinin üzerimde olduğunu hissediyorum. Uçağın kapısını açmak gibi aptalca bir şeye kalkışırsam, bir saniye içinde peşime düşeceğinden hiç şüphem yok. Muhtemelen onu alt edebilirim ama o zaman bu benim için ne anlama gelir?

En azından bir şey kesin. Eğer kendimi içine soktuğum bu boktan durumdan kurtulamazsam, Clayton sırrı ele geçiremeyecek. Parmaklarım sırt çantamın sapını sıkıca kavriyor.

Bacaklarımdaki kilidi açıp uçağın ortasındaki krem rengi deri koltuğa yönelirken, parmaklarımın sırt çantasının altına diktiğim gizli bölmede gezinmesine izin veriyorum. Belki de annemin bana verdiği mektubu ve belgeyi yanımda taşımak aptalcaydı. Ama bu bulmacanın sadece bir yarısı. Clayton'ın beni yakalaması durumunda bana daha fazla zaman kazandıracığı umuduyla yakmadan önce diğer yarısını ezberledim.

Onu düşünmek garip bir şekilde paniğimi yatıştırıyor. Ondan kaçtıktan sonra içine atladığım ateş henüz beni tüketmedi. Yani hâlâ nefesim varken, hâlâ umudum var.

...yolculuğa teslim olmak.

Sırt çantamı bir kenara bıraktım, kemerimi bağladım ve ilk uçak yolculuğum için nefesimi tuttum.

Biraz baş döndürücü bir kısa bir süre sonra, bir kadeh şampanya ve ızgara karides teklifini kabul ediyorum.

Fionnella'nın sözüne sadık kalarak, karides ilahidir. Kraker üzerinde servis edilen ezme, mini burgerler ve beraberindeki tatlı patates kızartması da öyle. Tuvaletten döndüğümde kanepeye kıvrılıyorum ve pencereden dışarı bakıyorum.

Coğrafya yine beni yanıltıyor ve dışarısı geceyle örtülüyken nereye gittiğimize dair hiçbir fikrim yok.

düşünmemeye çalışarak bir kadeh şampanya daha alıyorum. Birkaç yudum aldıktan sonra tadında ince bir fark olduğunu fark ediyorum, ama gerçekten, eski şampanyalar hakkında ne bilebilirim ki?

Köpükler hoş bir şekilde karıncalanıyor ve alkol korkunun baskısını hafifletiyor. Birkaç yudum daha alıyorum ve jetin kanadında yanıp sönen ışığa bakıyorum.

Garip bir şekilde hipnotikleşiyor. Dalıyor muyuz yoksa sallanma sadece kafamın içinde mi emin değilim. Bir yudum daha almaya çalışıyorum ama uzuvlarım ağırlaşıyor, uyuşuklaşıyor.

Göz kapaklarım düşüyor. Tam kapanmadan önce, görevlinin bana doğru hamle görüyorum.

Oops. Bardağı düşürdüm.

Şakağımda donuk bir baş ağrısı zonkluyor. Kötü değil, ama etrafımda daha fazla ağrı olması ihtimaline karşı gözlerimi açmak istemememe neden olacak kadar rahatsız edici.

Ayrıca, güneş ışığı hissediyorum. Ve bu baş ağrısı her nereden kaynaklanıyorsa, parlak ışıklardan hoşlanmayacağını biliyorum. yüzden gözlerimi kapalı tutuyorum, nefes alıyorum ve yönümü bulmaya çalışıyorum.

Limuzin. Havaalanı. Uçak. Şampanya.

Akşamdan kalma mıyım? Bir kadeh şampanya yüzünden mi? Yoksa iki miydi? Zihnim bulanık anıyı çözmekten vazgeçiyor ve yoluna devam ediyor.

Yataktayım. Gıcır gıcır çarşafların ve deniz havasının kokusu hafif sisli duyularıma işliyor.

Ama buraya nasıl geldim? Ve *burası* hangi cehennem?

Bir nefes çekiyorum ve gözlerimi açıyorum. Evet, duvardan duvara güneş ışığı. Bir futbol takımının uyuyabileceği kadar geniş bir yatak ve taraftarlarını ağırlayacak kadar büyük bir oda.

Kendimi dirseklerimin üzerine sürüklüyorum, tekmeliyorum ve kendime bakıyorum.

Havaalanında giydiğim kıyafetler gitmiş. Gıcır gıcır beyaz bir tişört ve külot giyiyorum. Sütyen yok.

Kalbim sıkışıyor ve midem . Gözlerimi kapatıyorum ve vücudumun tecavüze uğrayıp uğramadığını kesinlikle anlayacak kısmına odaklanıyorum. Uygunsuz bir şey hissetmiyorum. Henüz rahatlamama izin vermiyorum.

Yatağın kenarına kayıyorum. Mesanemi rahatlatma ihtiyacının yanı sıra, kendi kendime yapacağım bir muayenenin de uyuyup uyumadığım konusunda beni aydınlatacağını umuyorum.

Beş dakika sonra dudak uçuklatan mermer ve arduvaz banyodan hiçbir şey anlamadan çıkıyorum. Eşyalarımı hızlıca ararken giyinme odasına giriyorum. Çatı katındaki tüm kıyafetlerim ve ayakkabılarım asılmış ve düzgün sıralar halinde düzenlenmiş. Sırt çantam küçük bir dolabın içinde, makyaj malzemelerim ve yeni aksesuarlarımla dolu bir tuvalet masası var.

Bir çift salon pantolonu alıp üzerime geçiriyorum ve yatak odasına dönüyorum. Ağır, yarı kapalı perdeler odanın her iki tarafındaki tavandan tabana pencereleri gizliyor. Bir tarafı itiyorum ve dışarı bakıyorum.

Koyu renkli kum ve çakıl taşlı plaj, yerini sınırsız bir su manzarasına bırakıyor. Güneş parlıyor olsa da, koyu renkli su bana hala Doğu'da olduğumuzu düşündürüyor. Ama gerçek şu ki bilmiyorum.

Perdeyi indirip dönüyorum ve odayı inceliyorum. Krem ve altın rengi dekor, pahalı sanat eserleri ve zarafet ve şıklık kokan avize lambalarla süslenmiş. Bir milyon dolara satın alınan seçkin bir fahişenin isteyeceği her şey var.

Ama bu fahişe, nerede olduğunu bilmemesi için kendisine ilaç buraya getirildiği fikrinden kurtulamıyor.

İçim titremeye başlıyor, aceleyle odayı geçip yatak kapısını açıyorum.

Yakındaki bir hoparlörden yayılan yumuşak nefes sesi, kemerli bir koridora ulaştığım anda beni dondurup durduruyor.

"Şanslısın. Uyanmışsın. Evime hoş geldin."

KANSAS, KANSAS
DEĞİL.

Başım dönüyor, ancak Q'nun benimle hâlâ hoparlörlerinden konuşmayı tercih ediyorsa kendini göstermesinin pek olası olmadığını biliyorum.

"Senin evin mi?"

"Birçoğundan biri, ama evet."

Koridorda ilerlemeye devam ediyorum, ciddi bir sanat aşkı olduğunu fark ediyorum. Şimdiye kadar gördüğüm üç her birinde etrafa serpiştirilmiş bir ya da on şaheser vardı. Sahanlığa ulaştım ve durdum. "Tam olarak , Q?"

"Buradasın, benimlesin. Sonunda." Sesi alçak ve trabzanın sabitleyici desteğine uzanmama yetecek kadar beklentiyle zonkluyor. Beni nereye getirdiğini öğrenmemi engellemek için muhtemelen bana ilaç vermiş olabilir ama sesi hâlâ içimde iğrenç şeyler uyandırıyor.

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Nerede olduğunu bilmek neyi değiştirir ki? Kaçmayı düşünmüyorsun, değil mi?"

Banyodayken bu düşüncenin aklımdan geçmediğini inkar edemem. "Sadece bilmek istiyorum, hepsi bu."

"Bilmeniz gereken tek şey güvende olduğunuz ve benim korumam altında olduğunuz sürece size iyi ."

"Korumanız beni *uyuşturmayı* da içeriyor mu? Çünkü uçakta bana yaptığın , değil mi?"

"Şanslı-"

"Lütfen. Bana gerçeği söyle."

Sessizlik bir dakika boyunca zonkluyor. "Rahatlamanıza yardımcı olması için size hafif bir yatıştırıcı verildi."

Kalbim sıkışıyor. "Neden?"

"Seni sakinleştirmek için. Pilotum biraz... tedirgin olduğunuzu rapor etti." Öfke omurgama tırmanıyor. "Yani cevabın beni bayıltmak mıydı?"

"Olmaması gerekiyordu. Ama alkolle birleşince-"

"Yine de iyi değildi."

"Asla tehlikede değildin."

"Bunun bir önemi yok." Serbest kalan elim, içimde fokurdayan duygu çorbasını sakinleştirmek için nafîle bir çabayla saçlarımı kesiyor "Bu durum benim için normal bir durum değil. Ama her ne kadar berbat olsa da, sana temel düzeyde güvenebilmek istiyorum."

"Anlıyorum."

"mi? Gerçekten mi? Nedense buna inanmakta güçlük çekiyorum." "Nedenmiş o?"

"Senin sadece istediğini alan bir adam olduğunu düşünmeden edemiyorum."

"Öyleyim. Ama asla zorla almam. Sana hiçbir şekilde zarar vermedim, değil mi? I?

Gülüyorum. "Dün gece ne oldu? Küçük zararsız bir uyuşturucu işveren ve çalışan? Bir sonraki şikayetimde ne olacak?" "Neyi kabul ettiğiniz size hatırlatılacak. Bedeniniz, sizin bir milyon dolar karşılığında razı olmak." Sesinde bir keskinlik var, bıçaklar yerine kayıyor.

Ama bunun peşini bırakamam. "Buna uyuşturulmak dahil değildi. Bunu kesinlikle kabul etmiyorum. Ve bunun doğru olmadığını kabul etmeni istiyorum."

Uzun bir süre sessiz kalıyor. Bakışlarım boşlukta geziniyor, hoparlörlerin nerede saklı olduğunu arıyorum. Hiçbirini bulamıyorum. Sanki duvarların içinde yaşıyor.

Konuşmadan önce yumuşak bir nefes alıp veriyor. "Bu iyi değildi. Sadece yolculuk süresince uyumanız gerekiyordu, sekiz saat boyunca sizmanız değil. Özrümü kabul et."

Nefesim göğsümde kilitli kalan rahatlamayı dışarı atıyor, ancak özrümde süregelen bir eksiklik hissi var. "Teşekkür . Kabul ediyorum."

Nefes veriyor. "Artık tam sahipliğe devam edeceğim Lucky."

Kalbim başka bir nedenle çarpmaya başlıyor. "Tamam."

"Güzel. Alt kata in. Mutfak solunda. Kahvaltınız hazır."

Tırabzanı bırakarak, masif açık meşe ağacından oyulmuş geniş bir merdivenden aşağı iniyorum.

Dibe ulaştığımda bakıyorum.

Burası, televizyondaki hanedan destanlarında gördüğünüz türden görkemli bir ev. Sadece çağdaş bir dekor ve yüksek teknoloji dokunuşlarıyla. Örneğin, burada

muhteşem fuayede asılı olan avizenin içine yerleştirilmiş bir kamera. Ve üst kattaki duvara yerleştirilmiş tablet benzeri panelin aynısı dışarı açılan çift kapının yanına sabitlenmiştir.

Sol koridora giriyorum ve çift kileriyle şeflerin rüyalarını bir mutfığa ulaşıyorum.

Kahvaltı adasında taze kahve, beş çeşit meyve suyu ve smoothie, simit ve her türden çeşniler almaktadır. Kubbeli tabaklarda kabarık çırpılmış yumurtalar, Eggs Benedict ve dilimlenmiş sosisler yer almaktadır.

Midem zevkten takla atıyor ama sıcak bir tabağa uzanırken duraksıyorum.

"Burada mısın, benimle evde misin?"

"Henüz değil, ama yoldayım."

Kalbim de sirkteki trapez gösterisine katılıyor. O midemle boğuşurken ben tabağı kavırıyor ve başka bir ikilemi düşünüyorum.

"Ye, Lucky."

Bakışlarım buzdolabının üzerinde yanıp sönen bir ışık görene kadar mutfakta dolaşıyor. "Beni görebilirsin."

"Evet. Seni endişelendiren başka bir şey mi var?"

Başımı salladım. "Eğer burada değilsen, dün gece beni kim yatırdı?"

"Güvendiğim biri."

Bunun benim için güvence değeri yok ama yine de başımı sallıyorum ve sıcak bir simit alıyorum. Üzerine kalın krem peynir sürerek bilinçli bir şekilde ısıtırıyorum, kuduz bir hayvan gibi mideye indirmemek için kendimi zor tutuyorum. Portakal suyu onu yıkıyor ve boğazımı temizliyorum.

"Burada, bu evde, benimle mi kalacaksın?"

"Başka bir kanatta, evet. Ama birbirimizi sadece sevişirken göreceğiz."

Nefesim kesiliyor. Hassas meme uçlarım tişörtümün üzerinde topaklar oluşturduğunda sütyen giymediğimi hatırlıyorum. Bir kolumu rahatça çaprazlayıp

ve dirseğimi adaya yasladım. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Devam et."

"Anonim kalmak için çok zahmete giriyorsunuz. bu... üretim sizin özel kullanımınız için değil mi?"

"Öyle ya da sizin için fark eder mi?"

Başım biraz düştü. Beş yıl boyunca vücudumu sattım, sadece başımı sokacak bir çatı ya da karnımı doyurmak için değil

başka seçeneğim yoktu. Doğduğum andan itibaren Clayton Getty üzerimde hak iddia etti ve eğer kader ve suç beni kurtarmasaydı Getty Falls'tan mümkün değildi. Ancak cinsel eylemler özel olarak yapıldı, aşağılanmam ödeme yapan müşterinin ahlaksız gözlerine saklanırdı. Bir kamera önünde performans sergileme düşüncesi, dijital bir zaman kapsülünde ölümsüzleştirilen eylem, kahvaltımı geri göndermekle tehdit ediyor.

"Bu... önemli olmamalı, ama bunu düşünmemek çok zor."

"Bu konuda size yardımcı olamam. Yaptığınız işin doğası sizi en kötü senaryo olduğunu düşündüğünüz şeye hazırlamalı."

Nefesim titriyor ve başımı sallıyorum.

Tabağımı lavaboya taşıyorum ve musluğa uzanıyorum. "Bunu halledecek adamlarım var, Lucky."

"Evet ama burada değiller, değil mi?" Musluğu çekiyorum ve bir su seli tabağın ortasına çarparak sırlıslıkla bir fiskiye halinde dışarı akıyor. Önüm sırlıslıkla oldu ve sıcaklık yüzüme hücum etti. "Kahretsin," diye mırıldandım.

"Tedirgin olmayı bırakmanı istiyorum."

"Ve kendim için *küçük bir şey* yapmam gerekiyor." Bir durulama bezi tezgahın üstünü paspaslıyorum.

"Burada kontrol sende değil."

Tabağı bıraktım, dönüp kameraya baktım. "Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?"

"Bunu kabul etmelisin."

"Neden?"

"Çünkü seni alıştırmak için değerli vaktimi harcamak istemiyorum."

Dışlerimi sıkmadan önce ağızım bir avuç kalp atışı kadar açık kalıyor. "Ben lanet bir köpek değilim."

"Hayır, değilsin. Sen ıslaksın."

Yumuşak, ölümcül bir cinsel beklenti mırıltısı olan sesi bir elektrik kanalı görevi görerek kameradan bedenime doğru şarj oluyor.

Tişörtümün ıslak olduğunu biliyordum ama onunla tartışırken bu uzak bir farkındalıktı. Şimdi aşağıya bakıyorum ve şeffaf kumaşın içinde göğüslerimin, meme uçlarımla ve karnımın net hatlarını görünce neredeyse inleyeceğim. Kollarım kendimi örtmek için acele ediyor.

"Kal." Komut alçak sesle verilmiş. İnkâr edilemez. Tam olarak bir adamın evcil köpeğine verdiği gibi.

Bunu ona söylemeliyim.

Bunun yerine kollarım kurşuni ağırlıklar gibi yanıma düşüyor. Meme uçlarım daha da sertleşiyor, yakınlaştırılmış inceleme altında oldukları bilgisi onları acı verici, dolgun noktalara doğru şarj ediyor.

"Ellerini arkana koy, Lucky."

Parmaklarım kısa bir an bile düşünmeden birbirini bulup kenetleniyor. Dakikalar önceki komutları saldırgandı, bir parçam beni kırmaya çalıştığını görme beklentisiyle biraz heyecanlansa da.

Ama şu anda, gergin ve patlayıcı bir sessizliğin içinde, onun istediği gibi davranabiliyorum. Çünkü burada olup bitenlerin baş döndürücülüğü tarif edilemez.

Nefeslerim sığ pantolonlarda ortaya çıkıyor. Kalbimin hızından onu zar zor duyabiliyorum.

"mı?" "Evet."

"Benim yapmama izin vermenin senin için ne kadar tatmin edici olabileceğini görüyor musun?"

Parmaklarım seğiriyor ama kendimi örtme ihtiyacıyla değil. Aksine göğüslerimi avuçlamak, içimde kabaran zevkin tadını çıkarmak istiyorum.

Cevap vermeyince devam etti. "Çok güzel göğüslerin var, Lucky." "Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum.

"Onları becermek için sabırsızlanıyorum."

Boynuma daha fazla ısı akıyor. Gizli hoparlörlerden bir ses geliyor. İnleme mi homurtu mu emin değilim ama derin ve etkilenmiş bir ses. "Gitmem gerek."

Hayal kırıklığı içime işliyor ve ellerim tekrar yanlarıma düşüyor. "Tamam."

"Personel saat 10'da burada olacak. Talimatlarımı aldılar. Onlarla birlikte çalışın lütfen."

Hafif bir vızıltı kesiliyor ve gittiğini anlıyorum. Lavaboya doğru sarkıyorum, biraz sönük, sonra dönüşümlü olarak şok ve kendime kızgınım. Kendime bunun sebebinin son üç haftada Fionnella dışında en çok konuştuğum kişinin Q olması olduğunu söylüyorum. Ama bundan daha da önemlisi, bu gece olacakları dört gözle beklediğim gerçeği.

Kamerada fahişesi olmam için bana bir milyon dolar ödeyen adamla tanışmayı dört gözle bekliyorum

Kaçınılmaz olarak, personel arasında bir fitness eğitmeni ve şef de bulunuyor. İkincisini hiç umursamıyorum. İlki, havuz kenarında yapmam gereken yüzlerce mekik hareketinden dakika sonra terletiyor ve sızlatıyor. Aynı zamanda yoga eğitmeni olduğu ortaya çıktı, bu yüzden sonunda beni serbest bırakmadan önce sayısız pozisyonda gerildim. Topallayarak içeri giriyorum ve bir kez daha huşu içinde duruyorum. Burası kelimelerin ötesinde.

Kahvaltıdan sonra büyük salonun yanındaki kütüphaneyi keşfettim. Tonozlu tavanlar ve kükreyen bir şömineyle tamamlanan oda tarih kokuyor. İpek duvar kağıtları ve her biri konukları oyalanmaya davet eden bir dinlenme temasına sahip üç grup oturma alanını aydınlatan iki büyük avize ile oda da aynı derecede nefes kesici. Tesisin bu tarafında yapılan tam turda tamamen bağımsız bir konuk evi, havuza bağlı bir spa ve kabin, bir tiyatro odası ve şarap mahzeni ortaya çıktı.

Ancak büyük merdivenin arkasındaki çift kapı kilitliydi. Ve eğer üzerindeki GİRİLMEZ yazısı yeterince açık değilse, kapının yanındaki ciddi şekilde korkutucu bir elektronik panel beni Q'nun alanı olduğu belli olan yerden uzak durmaya ikna etti.

Saat dörtte personelin üçüncü üyesi Stephanie yatak odamın kapısını çalıyor. Bir temizlikçi ile kişisel stilistim arasında bir şey olduğunu varsayıyorum, çünkü bir giysi rayı, portatif bir masaj masası ve daha fazla bakım ürünü ile içeri giriyor.

Yeni duş almıştım ve o hazırlandıktan sonra masaya uzandım. Tüm vücudumu keselemesi cennet gibi ve ardından gelen masaj da aynı derecede ilahi. Ancak güneşin suyun üzerinden alçalması ve kalbimin durmaksızın çarpması, içimi düğümleyen bir şeyin yaklaştığına işaret ediyor.

Sonunda gerginliğe dayanamayıp dilimde patlayan soruyu soruyorum. "O burada mı?"

"Evet. Patron bir saat önce geldi. Ekibiyle birlikte."

Yutkundum. "O... benim için herhangi bir talimat var mı?"

Stephanie dönmemi işaret ediyor ve baldırıma ve uyluğuma ilahi kokulu jeli sürüyor. Parmakları ustaca masaj yapıyor ve ben bir iniltiyi bastırıyorum.

"Saat altıda kanatta olmanı istiyor."

İki kısa saat sonra. Hazırlandığım ve hazırlandığım saatler hızla geçiyor. Stephanie kalçamdaki doğum lekesini küçük bir kapatıcıyla kapatmayı bitirdiğinde, bana patronun kızıl kahve rengini seçtiğini bildirdi.

i amaşıırı, çıplak hortum ve jartiyer takımıyla birlikte bu gece için. Salarınıı korkmadan giydim çünkü sırtımdan aşıağı sarkan basit dalgalı bukleler halinde şekillendirilmişlerdi.

Kırmızı ve altın rengi stiletolar yeni şımartılmış ayaklarımı sımsıkı sarıyor, bileğimde ve boğazımda ise pahalı parfümlerin dokunuşları her kalp atışında havayı kokluyor. Stephanie göz alıcı bir kolye ve uyumlu küpelerle öne çıktığında takımım tamamlanıyor.

"Bunlar gerçek *elmas* mı?" Kolyeyi çevreleyen tek sıra mücevherlere bakıyorum.

"Tabii ki."

Şok kahkahalar boğazımda patlıyor. *Tabii ya.*

Geri çekilip beni tepeden tırnağa incelediğinde kahkahalar kesiliyor.

"Hazırsın." Bana yere kadar uzanan ipek bir bornoz uzattı.

"Hiç olamayacağım kadar." Bornozu kuşandım ve onu kapıya kadar takip ettim.

Daha önceki turumda görmediğim küçük bir asansöre doğru sessizce yürüyoruz. Bir anahtar sokuyor ve asansör açıldığında bana gülümsüyor. "Sen yalnız git. Yarın görüşürüz."

Kendimi Roma arenasındaki bir gladyatör gibi hissederek içeri adım atıyorum, çelik kapılar onları kıyametleriyle yüzleşmek üzere dışarı fırlatmadan hemen önce

Ama gladyatör kadar güçlü değilim. Uzunlarım kedi yavruları kadar zayıf ve bacaklarım o kadar titriyor ki asansörün duvarına sırt üstü düşüyorum. Ancak hemen doğruluyorum çünkü cübbeyi ya da bu ilk buluşma için seçilmiş başka bir şeyi lekeleme riskini almak istemiyorum.

Araba durduğunda, karanlık halı kaplı bir koridora çıkıyorum ve buranın evin geri kalanından gecenin gündüzden farklı olduğu farklı olduğunu hemen fark ediyorum.

Bir , tonlarca donanım var. Kapıda başlıyor ve duvarlar boyunca hem bel hem de baş üstü seviyesinde uzanıyor. Daha sonra karanlık koridorun her iki tarafında devam ediyor ve solda yüksek bir elektrik ve makine uğultusunun yayıldığı bir odada kayboluyor.

Koridor başka bir çift kapının önünde bitiyor. Ben onlara ulaşmadan kapılar açılıyor ve başka bir fantezi dünyasına adım atıyorum. Bu bölümdeki dekor daha cesur. Kırmızı ve altın maunla harmanlanmış. Daha koyu İtalyan mermeri cilalı zeminler boyunca uzanıyor ve uzman taş işçiliği daha çarpıcı sanat eserleri için bir zemin sağlıyor.

Tıkırdayan topuklarım iki geniş merdivenin kesiştiği noktada duruyor ve buranın ne kadar büyük olduğunu ve kaybolmayı başarırsam bulunup bulunamayacağımı merak ediyorum.

Tam bir daire çiziyorum. Kameraları ancak o zaman fark ediyorum. Küçük, dikkat çekmeyen. Bazıları çok ince kablolarla bağlı. Diğerleri sabit ve dekorun içine karışmış.

Ama mevcut. Ve çok sayıda. Ve hepsi bana odaklanmıştı.

Kendimden son derece utanarak merdivenlere dönüyorum. "Yukarı gel, Lucky."

Elektronik bir sesin bana güvence vermesi saçma ama doğru merdivenleri çıkmak için tam da ihtiyacım olan itici güç bu.

Kraliyet mavisi halı ayak seslerimi boğuyor ama yüzüstü düşmeden en tepeye varıyorum. Sağımda ve solumda ışıksız koridorlar ve önümde daha kısa, ışıklı bir koridor daha var. Işıkları takip ediyorum ve açık bir kapının önüne geliyorum.

Geçiyorum ve duruyorum.

Yatak odası erkeklere özgü. Heybetli yatak çelik ve ferforje demirden yapılmış. Çarşaflar siyah, halı koyu bordo. Odanın etrafına serpiştirilmiş birkaç mobilya daha var. Pencerenin yanında bir şezlong. Yaşlı bir adam için hiç de uygun olmayan sallanan bir sandalye, başka bir hakim şöminenin yanında oturuyor. Uzun, kan kırmızısı bir şaplak sehpa ve ona uygun bir Osmanlı bir duvara yaslanmış. Ve yatağın ayakucunda, nefesimi kesecek kadar güzel, görkemli ve karmaşık bir tasarıma sahip, arkalıksız, çift kaydırma kenarlı bir koltuk. Dolgun koltuk saf siyah ipekten yapılmış, ama kollara yerleştirilmiş bronz oymalar beni öne doğru itiyor.

Yolun yarısında bir koku burun deliklerimi dolduruyor. Tütsülenmiş sedir, biraz adaçayı ve yırtıcı bir erkeğin kusursuz misk kokusu. Bu kokudan başka her şeyi unutuyorum.

Bakışlarım odanın içinde geziniyor, bekleyebileceği gölgeleri arıyor. İzliyordum.

Elim boş dönüyorum. Beklentimin yükselmesini , başarıyor. Tam bir seksen yapıyorum, ama yatak odasında yalnızım.

Bir düzine kamerayla tek başıma. Artık neye bildiğim için, buradakiler henüz kırmızı yanmasa da onları seçmem kolay oluyor.

Bazıları baş üstünde asılıdır, ikisi yatak başlığına sabitlenmiştir. Daha fazlası mobilyalarla harmanlanmış. Çoğu yatak üzerinde eğitilmiştir.

Arkamdan gelen yumuşak bir vınlama sesi dikkatimi yeniden topluyor. Omzumun üzerinden baktığımda kapıların kapandığını görüyorum.

"Performansınız başlamak üzere. Kameralar seni geriyor mu?"

Duh? "Evet."

"Eğer , orada olduklarını unutmaya çalış." Başımı salladım. "Tamam."

"Bornozunu çıkar. Seni görmeme izin ver."

Titreyen parmaklarım bornozumun bağlarını çözüyor. İpek omzumdan en ufak bir hareketle kayıyor ve yerde birikiyor. Yavaşça eğilip onu alıyorum ve yatağın üzerine bırakıyorum.

"Yatağın yanındaki masanın üzerinde bir göz bağı var. Git onu al ve yatağın ucuna geri dön."

Koltuktan kalkıp göz bağını buluyorum. Tik ağacından geniş bir komodinin üzerindeki kocaman lambanın yanına yerleştirilmiş. Talimatlara uyarken adımlarım yavaş ve ürkek.

Göz bağı ağır siyah ipekten yapılmıştır. Bir ipe bağlı bir yay tasarımı olmasına rağmen, iki taraf yanlışıyla gevşemeyi önleyecek metalik bir toka tasarımıyla bitiyor. Elimde ısınmaya başlayan yumuşak malzemenin üzerinde parmaklarımı gezdiriyorum.

Onu sıkıca tutarak parşömen koltuğuna dönüyorum.

"Otur, Lucky."

Koltuğa oturuyorum, göz bağını kucağıma koyuyorum. Odadaki ışıklar bir parça kararıyor ama tam üstümdeki ışık parlıyor ve beni yumuşak bir spot ışığı altına alıyor.

Bir kamera tavandan yavaşça iniyor ve başımın bir ayak üstünde duruyor. Yanıp sönen kırmızı ışık bana her göz kırpmasını kaydettiğini söylüyor. Her nefes alışımı. Sinirlerime hakim olmakta zorlanıyorum ve dümdüz önüme bakıyorum.

Beş dakika kadar öylece kaldıktan sonra, kapalı buzlu yatak odasının kapısını bir gölgenin çerçevelediğini görüyorum.

Uzun boylu, geniş omuzlu, kaslı. Puslu silüetinden tüm söyleyebileceğim bu. Nabzım ürkeklikten çılgınlığa dönüşüyor.

"Göz bağını tak. Sıkıca sabitleyin. Sonra ellerinizi avuç içleriniz aşağı bakacak şekilde yankoyun."

Görmemi daha da engelleyeceği düşüncesi beni tereddüt ettirecek kadar tedirgin ediyor. Göz bağına bakıyorum, sonra tekrar gölgesine.

"Sana söyleneni yap." İtaatimi gerektiren daha sert bir emir. Aynı zamanda bir heyecan durumunu tetikleyecek kadar tehlikeli. Ama spot ışıklarının sıcaklığı bana bir sahnede olduğumu hatırlatıyor. Kameralar herhangi bir itaatsizlik belirtisini yakalıyor.

Bu oyunu sadece rolümü doğru oynarsam kazanırım. ne kadar duygularımı kontrol altına almakta bu kadar uzman olan adamı görmek istesem de, bunca yolu şimdi düşmek için gelmedim.

Göz bağıını kaldırıp gözlerimin üzerine yerleştiriyorum.

Anında, kalan duyularım farkındalıkla çığlık atıyor. Kokusu daha keskin, odaya süzülen yumuşak hava daha gürültülü. Siyah ipek canlanıyor, her bir pahalı iplik parmak uçlarımin altında sıcıyor. Yoksun bırakılmış tek duyum, gelecek olanın tadı. Beklenti içinde, tükürük ağzımı dolduruyor.

Ancak tüm bu hislerle birlikte ağır dozda bir endişe de geliyor. Bu oluyor.

Kameraların önünde.

Endişe heyecanımı yiyip bitiriyor. Titreme ayaklarımdan başlıyor, dizlerime doğru ilerliyor. Saniyeler sonra tüm vücudumu sarıyor.

İşte o zaman kapıların yumuşak bir şekilde açıldığını duyuyorum. O burada. Canlı bedende. Tam önümde.

Boğazım neredeyse kendiliğinden gergin bir yutkunmayla hareket ediyor ve ona odaklanmaya çalışırken başım sarsılıyor. Ama sinirlerim tamamen alarma geçti ve o zapt edilemez. Her tarafımda ve içimde. Hızlı nefes alışım hiperventilasyondan bir fısıltı kadar uzakta. Ellerim ve ipek arasında hafif bir ter tabakası oluşuyor.

Damarlarımdaki kan akışı bir kükremeye dönüşüyor ve bayılmak üzere olduğuma dair inancım gerçek oluyor.

"Titriyorsun." Tam , iri, güçlü ve otoriter.

"Evet." Cevabım titrek bir karmaşa, göz bağıının arkasındaki siyahlık kalınlaşıyor gibi görünüyor, mantıken bu imkansız olsa da.

"Korkuyor musun?"

Sertçe yutkunuyorum. "Biraz," diye yalan söyledim. "Ne için?"

"Bilinmeyenin..."

"Sana zarar vereceğimi mi düşünüyorsun?"

Başımı sallamaya başlıyorum ama çıplak gerçek yüzüme tokat gibi çarpıyor. "Bilmiyorum. Sen bilecek misin?"

Kısa bir duraklama. "Sana yalan söylememi ister misin, Lucky?" "Hayır."

"O zaman ben de bilmediğimi söyleyeyim."

Sesinde bir nota var. Kabullenişin, pişmanlığın ve varoluş halindeki sevincin bükülmüş dalları. Nefesim kesiliyor.

Tutarlı bir yanıt oluşturmamdan ya da karanlık beklentiye karşı kendimi savunmanın bir yolunu düşünemedim, havanın sürüklendiğini, gücün yükselmekten kuşatmaya doğru kaydığını hissediyorum.

O benim önümde. Tam yüzümün önünde.

"Ama endişelerinizi unutmuş değilim. Başarılı ama onları ihlal etmemek için elimden geleni yapacağım."

Sanırım bu ilgi için minnettar olmalıyım. Ama elektrikli sesindeki karanlık zevk ve hayvani açlık -nasıl oluyor da tam karşımdayken hâlâ böyle konuşabiliyor- minnettarlığın işe yaramaz bir meta olabileceği konusunda beni uyarıyor.

İçimden durdurulamaz bir titreme daha geçiyor. Beklerken dağılıyor.

Bekle.

Ama acelesi yok. Avını yakaladı. Sadece onun varlığıyla hipnotize edildi.

"Çok güzelsin." Ağır, tarafsız bir iltifat. Saf bir sahiplenme ifadesi.

Nefesim kesildi. Havaya ihtiyacım yok. Şu anda değil. Bu kadar yakinken, vücut ısınısını hissederken olmaz. Konuşurken nefesini hissediyorum.

"Ben... teşekkür ," diye mırıldanıyorum.

"Sana dokunacağım, Lucky." "Tamam," diye fısıldadım.

İki parmağım köprücük kemiğimin üzerinde, pırlanta kolyenin oturduğu çizgi boyunca geziniyor.

Q ile ilk bağlantım.

Basit bir dokunuşun verdiği çığ, sert his karşısında nefesim kesiliyor. Yavaşça bir köprücük kemiğini inceliyor ve sonra telaşsızca diğerine geçiyor.

"Sana dokunmayı hayal etmişim. Nabzının parmaklarımda altında attığını hissetmeyi. Teninin nasıl bir his olduğunu merak ettim."

"Şimdi... biliyorsun," diye fısıldadım.

"Artık biliyorum, tadına , her santimini yalamak istiyorum."

Arzu ve korkunun eşit parçaları içimde titriyor. Arzu çünkü tadına bakılmasını . Yalanmak. Korku çünkü sesi hâlâ seksi bir otomat, bir makinenin içine hapsolmuş düşmüş bir melek gibi çıkıyor. Ayrıca makinenin küçük vızıltılarını da duyabiliyorum.

Kameralar, lenslerin tenimin üzerinde gezindiğini, her nefesimi belgelediğini hissedebiliyorum.

Ben onun anlık zevki için bir fahişeyim ve sonsuza dek onun röntgenci hazzı için bir fahişe olacağım.

Birdenbire gözbağı için minnettar oldum. Bana sadece zihnimde olduğunu bildiğim bir koruma sağlıyor, ama de hoş karşılıyorum. Bana bu amaçla ya da başka bir amaçla taktırmış olsun, şimdi bunun için minnettarım.

Odaya girdiğinden beri ilk tam nefesimi alıyorum. Tenimde ileri geri, ileri geri hareket eden parmaklarına odaklanıyorum. Her kayış meme uçlarıma ve klitorisime cızırtılı bir sıcaklık gönderiyor.

"Bunun için uzun süre bekledim. Bu yüzden sadece tatmak ve yalamakla yetinmeyeceğim. Seni yiyip bitireceğim. Seni ıslatacağım ve kurutacağım. Ve bunu defalarca yapacağım Lucky." Güç, amaç ve sınırsız şehvet sesini bastırıyor.

Q saldırmadan önce bir nefes daha alacak zamanım var.

Güçlü parmakları saçlarıma batıyor. Sıkı kavırıyor. Kırılmaz. Başımı geriye yatıran, yüzümü, çenemi ve boynumu içimde yandığını hissettiğim spot ışığına maruz bırakan bir çekiş.

"Sen benimsin."

"Evet."

Yüzümü bir o yana bir bu yana çevirirken başparmakları yanaklarımda hafifçe geziniyor. "Her santimin bana ait," diye nefes alıyor.

İfadenin dehşet verici kesinliği tüm duygularımı harekete geçiriyor.

Elleri saçlarımda kilitlenene kadar yükselirken bir başka hava değişimi ve kameraların vızıltısını hissediyorum. Sert parmakları kafa derime nazikçe masaj yapıyor.

"Bacaklarını aç."

Dizlerim ayrılıyor. Aralarına giriyor, özünü ve ihtişamını daha da yakınlaştırıyor. Başımı daha da geriye yatırıyor, bir eliyle beni sabitliyor. Diğer eliyle , boğazımda bir iz bırakıyor, nabzımda duraklıyor ve omzumun üzerinden geçip kolumu kavırıyor. Öne doğru eğildiğini hissediyorum.

Dumanlı sedir ağacı kokusu yoğunlaşıyor. Nefesi yüzümün üzerinde fısıldadığında karnım titriyor.

"Dudakların için hazırım, Lucky. Sen benimkine hazır mısın?"

Ağzımı ele geçiren karıncalanma anında gerçekleşiyor. Üzerlerine sürülen kızıl kırmızı parlaklık, kuruluklarını hiçbir şekilde hafifletmiyor. Dilimi üzerlerinde gezdiriyorum. "Evet."

Uğursuz bir fısıltıyla karışık alçak bir kahkaha. "O dudakları kastetmiyorum, tatlım. Onlar bekleyebilir. Benim arzuladığım dudaklar o muhteşem bacakların arasında." Bir adım geri çekildi. "Ayağa kalk."

Ayağa kalktım. Biraz kafam karışmış ve baş döndürücü duygularla sarhoş olmuş bir halde sallanıyorum. Beni sabitlemiyor. Ayağa kalkmadan önce kollarım bir saniyeliğine sallanıyor. İleri uzanıp ona dokunma dürtüsü içimde alevleniyor. Ama o bana özel izin verene kadar dokunmanın yasak olduğunu içten içe biliyorum.

Ya da belki de insan olup olmadığını öğrenmek istemiyordumdur? Bu saçma düşünceyi bastırıyorum ve ellerimi iki yanına götürüyorum.

Elleri omuzlarıma iniyor, beni serbest bırakmadan önce kollarımdan parmak uçlarıma kadar iniyor. büyük bir boy farkı olduğunu hissediyorum. O da bunu düşünüyor olmalı, çünkü bir sonraki sözleri başımın bir karış üzerinde, "Çok küçük. Çok kırılgan."

Başımı sallıyorum, içimde bir isyan kıvılcımı ateşleniyor. "Ben-"

"Şşş. Sus, benim küçük cep fişeğim. Külotunu çıkar."

Koltuğun arkasını pusula olarak kullanarak yavaşça dönüyorum. Bir adım daha geri attığını hissediyorum. Kameranın ani vızıltısı bana hareket sensörleriyle çalıştıklarını düşündürüyor. Parmaklarımı Fransız şortumun içine sokup kalçalarımın üzerinden sıyrırken onları engellemeye çalışıyorum ama ses, engelleyemeyeceğim kadar artıyor.

Parmaklarım oyalanıyor, külotun bir köşesi kalçamın üstünde, diğeri altında.

"Bekliyorum, fişek." Sesinde gergin bir uyarı var.

Yutkunuyorum ve devam etmek için kendimi zorluyorum. İpek parçasından için öne doğru eğiliyorum ve sıcak ten kokusu burun deliklerimi dolduruyor. Vücudunun hangi bölgelerine daha yakın olduğumdan emin değilim ama yüzüme bir santimden daha yakın olduğunu biliyorum.

Bu bilgi beni sıcak ve şiddetli bir arzuya sürüklüyor. Külotum düştü. Onlardan dikkatlice çıkıyorum ama doğrulmak istemiyorum. Daha da öne eğilmek istiyorum. Tadına bakmak.

"İstediğin bir şey mi buldun?" Q soruyor, sesi hararetli çekirdeğimi daha da .

"Belki," diye fısıldıyorum, kendi sesim zayıf.

"Beklemek zorundasın, Lucky. Arzum yerine gelene kadar. Anladın mı?"

Burada kontrol sende değil. Bunu bana bu sabah mutfakta basit bir tabak yıkarken söyledi. Bu odada bin kat daha fazla olduğunu biliyorum.

"İstiyorum."

"Otur yerine. Ellerini sandalyeye koy. Bacaklarını aç."

İtaat ediyorum.

"Daha geniş aç."

Dizlerimin yanları koltuğa değinceye kadar ayrılıyor ve açıkta kalıyorum. Yumuşak hava göbeğime hücum ediyor, orada oluşan ıslaklığa dokunuyor ve onu soğutmaya çalışıyor. Isı boynuma ve yüzüme doğru yayılıyor.

"Amin çok güzel, Lucky. kadar güzel ki, neredeyse bozmak istemiyorum. Ama o bana ait. *Benim malım*. Bu yüzden ona saygısızlık edeceğim. Bunu , değil mi? Onu tokatlayacağım, yiyeceğim ve acıtacağım. Aynı senin kışın gibi."

Yutkunarak nefes alıyorum. Uyluk kaslarım titriyor, ama yarattığı güçlü imgeler karşısında kelimeler üretmemiyorum, bu yüzden sessiz kalıyorum.

Dizlerinin üzerine çöküyor. "Ama önce öpücüğüme ihtiyacım var. Arkana yaslan." üst kısmı yatağın ucuna değene kadar vücudumu yavaşça gevşetiyorum. Hayatımda daha önce birkaç pozisyonda bulunmuştum ama daha önce hiç bu kadar açıkta, bu kadar savunmasız hissetmemiştim.

Sert, erkeksi dudaklar çıplak amımı paranteze almadan önce tek alabildiğim bir nefes. Kalçalarım sarsılıyor ve boğazımdan boğuk bir nefes dökülüyor. Ateş gibi sıcak bir his omurgamdan yukarı fırlıyor, sırtımı kavislendiriyor. Bacaklarımı kapatıp alevleri kontrol altına almaya yönelik doğal içgüdüm, acımasız eller dizlerimi kavrayıp beni açık tuttuğunda engelleniyor.

Q klitorisim ya da ateşli merkezim gibi belirli bir noktaya odaklanmıyor. Tüm amımla öpüşüyor, dudaklarımı arasına alıyor ve dilinin düz kısmıyla tadıma .

Bu his daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyor. Şimdiden başım dönmeye başladı. Görme yetisinden yoksun kalan duyularım bana bahşedilen seksi, kirli öpücüğe odaklanıyor. Beni en sevdiği yemekmişim gibi yiyor. İyi hissettiriyor. Çok iyi.

Belirgin bir elektronik dalga ile iletilen gırtlaktan gelen bir mırıltı odayı doldurur.

Tanrım, bunu nasıl yapıyor?

Beni daha sert öpüyor. Dilinin ucu şişmiş klitorisimi okşuyor. "Oh!"

kesiliyor. Kalçalarımı öne eğiyorum, daha fazlasını arıyorum o eşsiz zevk.

İhtiyacımı görmezden geliyor ve amımı yalamaya devam ediyor. Sıcak, sert çekişler etimi ağzına çekiyor, vulvamı dilinin üzerinde yuvarlıyor. Klitorisimin kaputu derin, güçlü, sabit emişlerle çekiliyor ve kabarık sinir demetini daha da alevlendiriyor. Benden uzun bir inilti kaçıyor ve o başını kaldırıyor.

Keşke yüz ifadesini görebilseydim. Keşke kameranın kusursuz uğultusunu bastırabilseydim.

Keşke-

", mükemmelsin. Tadın çok güzel."

Elleri dizlerimin altına takılıyor, bacaklarımı daha yukarı ve daha geniş açıyor. Daha derin, daha uzun bir tat için geri döndüğünde başım yatağa geri dönüyor ve parmaklarım koltuğa kıvrılıyor. Zevk kalın ve hızlı bir şekilde yayılıyor. Kalçalarım kıvrılmaya başlıyor, vücudum ilk iyi niyetli, mastürbasyon kaynaklı olmayan doruk noktasının amansız bir arayışına kapılıyor.

"Oh Tanrım!"

Q uyarı vermeden durdu. Başım yataktan fırlıyor ama hiçbir şey göremiyorum.

"Lütfen." Bu kelimeyi neden fısıldadığımdan emin değilim. Kameranın yalvarışımı yakalamasını istemediğim için mi? Yalvarıyor olsam da, bana doğru geldiğini hissettiğim patlamaya dayanabileceğimden emin olmadığım için mi?

"Gelmek istiyor musun Lucky?"

Sertçe yutkunuyorum ve başımı sallıyorum. "Kimin bu beden?" diye soruyor. "Bu... senin."

Bacaklarımın arasına ağzı açık bir öpücük daha kondurdu. "Kimin amıcığı?"

Bunun nereye gittiğine dair bir fikrim var. Bundan hoşlanmadım.

"Senin." "Kimin dölleri?"

Bacaklarıma uyguladığı güçle kalçalarım titriyor. "Ben... Ben..." "*Kimin. Cum?*"

"O senin, Q."

Belki de içinden geçen ürpertiye hayal ediyorum. Belki de o üç kelimeyi söylerken içimde bir şeyler sallanıyor. Belki de aklımı kaçırmışımdır.

"*Benim,*" diye hırlıyor. "Öyleyse tekrar sorayım. Gelmek istiyor musun Lucky?" "Evet. Lütfen. Ama senin izninle," diye cevap veriyorum. Çabuk öğrenen biriyim.

Bu bana bir öpücük daha kazandırdı. Sonra bir tane daha. Erime devam ediyor, yoğunlaşıyor.

Başım arkaya düşüyor. Koltuğa sıkıca tutunduğum için kollarım ağrıyor.

Boğuk sesler ve elektrik uğultuları inlemelerime karışıyor. Bana olanların kaydedildiği gibi aşağılayıcı bir düşünceden kaçamıyorum. Performansımın sonunda müstehcen bir miktar para vaadi olmasaydı burada olmazdım.

Ama aynı zamanda arasında biriken mutluluk dalgasını da durduramıyorum. Yutkunarak hava alıyorum ve inleyerek nefes veriyorum. Meme uçlarım, zaten tayt noktaları

Neredeyse dayanılmaz bir zevkle, göğüslerim şişerken kızıl yarı Teddy'yi kovalıyorum.

Q öpücüğünün havasını değiştiriyor. Dizlerimi bırakıyor, ellerini kalçalarım doluyor ve başparmaklarını kullanarak amımı ayırıyor. Sivri uçlu, kararlı bir amaçla dillemekten bir saniye önce klitorisimin başlığı onun sıcak nefesine maruz kalıyor. Tam kontrolümü kaybedeceğimi düşündüğüm anda daha da alçalıyor ve dilini girişime saplıyor. Değişen ilgi beni uçurumun kenarına getiriyor, ta ki renkler bağlı görüşümde dönmeye başlayana kadar.

"Q...oh, Tanrım! Lütfen," diye nefes nefese kaldım. "Gelmek istiyorum... Gelmem gerek."

Derin homurtusunun izin mi yoksa inkâr mı olduğunu bilmiyorum. Bakıcılığını hiç bırakmıyor.

Lanetlenmeye ne kadar yakın olduğumu bildiğim için tekrar deniyorum. "Lütfen, gelebilir miyim?" Sesim kalın ve sert. Tutarsız olma ihtimalime karşı tekrar yalvarmaya hazırlanıyordum ki, amıma doğru mırıldandı.

"Çok güzel. Bu mükemmel amcığı yalamaya devam etmek istiyorum."

İçimde gök gürültüsü kadar güçlü bir sarsıntı var. Ne kadar emin değilim. Dışlerimi sıkmaya çalışıyorum ama o hınzır dilin her fiskeinde patlama harflerle geri sayıyor. "Boşalabilir miyim? *Tanrım, lütfen?*"

"bak..." Sesi boğuk, . "Tatmak istiyorum.

Her

damlasını.

" *Alabilir*
miyim?"

"Hmm. Evet, benim küçük fişeğim. Benim için gel... Ağzıma."

Kendimi bırakıp çarpan dalgaya teslim olduğumda boğazımdan bir hıçkırık kopuyor. Beni parçalara ayırıyor ve kendimi ondan korumak istediğim içinde boğulmak istiyorum. Q beni tutuşunu gevşetiyor, ama aç yalamalarla beni yalayıp yutarken bacaklarımı sıkıca açık tutuyor.

"Siktir," diye mırıldanıyor ben mutluluğumla sarsılırken.

Birkaç vızıltı zevk sisime nüfuz ediyor ve doruk noktamı kaydetmek için kaç kamerayı etkinleştirdiğini merak ediyorum. Sertleşmeye başlıyorum, bundan zevk aldığım fikri aniden giderek artan bir utanç yaratıyor.

Neden bunu hissettiğini ya da neden onu kızdırdığımı bildiğimi bilmiyorum. Ama beni son bir kez çektiğinde, beni irkilten bir zalimlik dokunuşu var.

Bacaklarının üzerine oturduğunu hissediyorum. Bir saniye sonra ayakkabılarımı çıkarıyor. "Yatağa doğru sürün. Göz bağının yerinde kaldığından emin olun." "Yatağa sürün.

Sesinin mekanik tınısı hâlâ tahrik edici bir ses kısıklığı iletiyor, ancak amansız bir gücün yanı sıra mideme buz gibi bir uyarı indiren sinirli bir saldırganlık da var.

Durgun bedenim hala titriyor ama söyleneni yapıyorum, yatağın tepesine ulaştığımda ona çarpmamak için biraz daha yavaş hareket ediyorum.

Ellerim yine yanlarımda, beklerken dolgun saten yastıklar bedenimi destekliyor.

Odada sinsice dolaştığını hissediyorum. Derimin altında dalgalanan aşırı farkındalıktan beni izlediğini biliyorum.

Bir dakika sonra fermuarının indiğini duyuyorum. Karnımdaki kaslar geriliyor. Göz bağının ne zaman çözüleceğini öğrenmek için can atıyorum ama sormaya cesaret edemiyorum. Beni incitmeden edemeyeceği konusunda uyarmıştı. Onun acımasızlığının tadına daha yeni . Daha fazlasını davet etmek istemiyorum.

DOKUZ İNÇ

Geri çekiliyor ve bir klik sesi duyuyorum, elde taşınan bir dijital fotoğraf makinesinin çıkardığı ses. Korkum ve utancım geri dönüyor. Dizlerim bitişik, ama ellerinin izini uyluklarımda canlı bir şekilde hissediyorum, bana birkaç dakika önce dijital gözlerine ne kadar açık olduğumu hatırlatıyor.

Yatak alçalıyor ve adam yaklaşıyor. "Kendini biraz aşağı indir, kıyafetlerinin geri kalanını çıkarmak istiyorum."

Eğilip sessizce ellerimi kaldırıyorum. Bu girişimim onu memnun ediyor mu bilmiyorum. Yarım tişörtün eteğini yakalıyor ve yavaşça başımın üzerinden çekiyor. Göz bağı bir parça bile kıpırdamıyor. Dantel ve ipek parçası fırlatılıp atılırken yumuşak bir vınlama duyuyorum. Nefesi kesiliyor. Sonra sıcak eller göğsümün yamaçlarından aşağı inip göğüslerimi avuçluyor.

"Kahretsin, bunlara bayıldım. Mükemmel göğüslerin var, Lucky. Mükemmel şekilde sikilebilir." Başparmaklarını meme uçlarımin üzerinde ileri geri gezdirerek sıkıyor ve şekillendiriyor. Yaladığım kuru amım nemleniyor, nefesim işe yaramaz bir şekilde yıpranıyor.

"Arkana yaslan," diye . "Kollarını başının üstüne koy. Ellerini bağlayacağım."

Boğazıma kadar yükselen protestoyu yutuyorum. Birkaç katı ve hızlı istisna üzerinde anlaştık. Ama esaret, hafif ya da başka türlü, tartışılmadı. Arkama yaslanıp kollarımı yatak başlığına doğru kaldırdığımda huzursuzluğum orta derecede artıyor.

Sıkı ipler, ağzı bir meme ucuna kapanmadan önce beni yatağa sabitlemek için kısa bir çalışma yapıyor. Beni sertçe ve meme ucumu ağzının çatısına kadar düzleştirecek kadar derin emiyor. Bu his, beyaz alevleri doğrudan amıma fırlatıyor.

Beni emerken çıkardığı minnettar iniltiler beni da ateşliyor. Ta ki bir kameranın derin uğultusu bilincimi etkileyene kadar. Kaskatı kesildim.

Durdu, göğüs ucumu serbest bıraktı. "Bunu yapmayı bırakmalısın, Lucky." "değil. Hareket ettiklerini duyabiliyorum."

"Birkaç tanesi benim hareketlerimi takip etmeye programlandı. Onlara alışman gerekecek." Sertleşmiş tepe noktamı parmaklarının arasında yakalıyor. Nefes nefese kaldım. "Deneyeceğim."

"Denemekten fazlasını yapacaksın. Seni becerirken gerilmeni istemiyorum."

Parmaklarının yerine dilini geçiriyor ve gergin bir çıkıntıya birkaç kez vuruyor. Nefesim dışarı fırlıyor ve küçük bir çığlıkla son buluyor.

Q parmaklarını titreyen göbeğimde ve karnımda göğüslerimi yalamaya ve sıkmaya devam ediyor. "Bacaklarını aç. Ben aksini söylemedikçe, benimleyken her zaman amını görmek istiyorum. Anlaşıldı mı?"

"Evet."

Ellerini bacaklarımın arasına kaydırmadan önce aşağıya doğru iniyor, sonra çıplak amımı okşamak için bir süre duraklıyor. Islak ve ateşliyim.

"Tanrım. Nefissin." Bir parmağı içeri kayd. Sıkı, açgözlü etim parmağının etrafını sarıyor. "Ve çok sıkı."

Parmağını yavaşça ileri geri hareket ettirirken bir göğsüne yapışıyor. Birkaç dakika içinde tekrar eşiğe geldim. Bacaklarım arasındaki sürtünmenin temposunu artırıyor, başparmağı acımasızca klitorisimin etrafında dönüyor.

Zihnimin bir köşesinde, ağız ve parmakları dışında bedenimin onun hiçbir parçasıyla bağlantı kurmadığını fark ediyorum. Yüzü ve vücudu bana hâlâ yabancı olan bir adamla -yakın zamanda izin almak şartıyla- ikinci orgazmımı yaşamak üzereyim.

Düşüncelerim, şehvetimin juggernaut'u altında yok oldu. Ben mutlu doğru dörtlüye koşarken kameraların sesleri bile kayboluyor. "Q, gelebilir miyim?"

"Seni bekletmek istiyorum. Ama bu muhteşem vücudunu sikmek için ölüyorum."

"Bu... izin mi?" çalışırken nefes nefese kaldım. "Ne düşünüyorsun?"

Başımı salladım. "Lütfen. Tahmin etmek istemiyorum. Söyle bana."

"Lanet , her santimin bağımlılık yapıyor. Gel, Lucky."

Zihnim çalışmayı bırakıyor. Saf hisler beni ele geçirirken tüm içgüdülerim bacaklarımın arasına ok gibi saplanıyor. Odadaki inleme sesinin boğazımdan geldiğini fark etmem tam bir dakika sürüyor. Kasılmalarım küçük titremeler halinde sessizleşene kadar meme uçlarımı alternatif olarak kızdırmaya ve yalamaya devam ediyor.

Sonra göğüslerimin arasına bir öpücük bırakıyor. "Çok güzel."

İltifat kulağa neredeyse pişmanlık gibi geldiği için küçük bir kaş çatma hissi oluşur. Sanki değerli bir şey parlaklığını kaybetmeye başlamış gibi.

Parmağı çıktığında küçük bir inilti çıkarıyorum. Sonra hareket ettiğinde kaşlarım tamamen çatılıyor ve ilk kez kalçasının benimkine değdiğini hissediyorum.

Sıcaksın," diye aptalca geveledim.

Kısık bir kahkaha. "Beni başka türlü mü hayal ettin?"

"Sesin..." diye fısıldıyorum.

"Ellerimi hissettin. Ağzımı hissettin. Benden çok daha fazlasını hissetmek üzeresin. Robot olmadığımı anlayacak kadar."

"Seni görebilir miyim?"

"Henüz değil, fişek. Bu gece sadece beni *hissetmeni* istiyorum."

arkasındaki mantığı merak ediyorum ama sorgulamamayı akıllıca buluyorum. Kendini yanıma ayarlıyor ve onu ilk kez gerçekten hissediyorum. Tüm o toplantılar boyunca hayal ettiğim gibi, vücudu yontulmuş, göğsünden kalçasına kadar sert. Arada sikinin kalınlığı bacağıma geliyor. Görmediğim için boyutunu tam olarak tahmin edemiyorum ama uzunluğu nefesimi kesmeye .

Bir elim bağlı ellerimi okşuyor. Alt kollarımı. Dirseklerimi. Koltuk altımı. Eli yan tarafımda gezindiğinde biraz sarsılıyorum. Devam etmeden önce , hareketi dosyaladığımı hissediyorum. Beni ne kadar çabuk mantıklı bir kadından titreyen bir karmaşaya dönüştürebildiğini hayretle fark ediyorum.

Sabırsız eli kalçalarımı aralıyor ve ikinci orgazmımdan sonra onları tekrar fark ediyorum. Bacaklarımın açılmasına izin verdim.

"Daha geniş," diye .

Uyuyorum.

Nefesinin altından sert bir ses çıkarıyor ve yanımdan ayrılıyor. Bir sonraki anda bacaklarımın arasına diz çöküyor, her bir bileğimi inatçı bir şekilde tutuyor. Bacaklarım dizlerimden geriye doğru itilerek daha da açıldı. Bağlıyım ve ona karşı tamamen açığım ve saklanacak hiçbir yerim yok. Yutkunuyorum ve buna katlanıyorum çünkü başka seçeneğim yok. Hareketini izleyen kamera vızıldadığında, gözle görülür bir şekilde yaltaklanmamak için kendimi zor tutuyorum.

Bana baktığını hissediyorum. Bacaklarımın arasından. O sonsuza kadar sessiz kalırken nefesim giderek kesiliyor.

Sonunda nefes nefese kalınca bir bileğini serbest bırakıyor.

Aletin başı sırlıslıkla olmuş ateşimi okşuyor. Ağır kolanını bana vurmadan önce birkaç kez yukarı ve aşağı. Q'nun büyüklüğü hakkında edindiğim ilk ipucu buydu.

İkincisi, kafasını içime soktuğu zaman.

Vücudum kalın, sert istilaya karşı geriliyor. Birkaç saniye duraklıyor. Bileğimi kavrayan eli bacağımı daha da geriye iterek beni daha da açıyor.

Bir kez daha içime girdi. Kafamın hemen sokmayı başarıyor. İrkiliyorum ve haykırıyorum. Göğsü kabarıyor ve nefes verirken çıkardığı sesler elektronik olarak iletiliyor.

"Orospu çocuğu!"

Göz bağının ardında, gözlerim . Kendini içimde daha derine bastırırken genzim şok olmuş gözyaşlarımın saldırısıyla karıncalanıyor. "Ah!"

"Senin içinde olmalıyım, Lucky."

"Çok büyüksün," diye soluk soluğa bağıriyorum, o kurnazca geri çekilip tekrar denediğinde. "Çok sıkışın amına koyayım," diye homurdanıyor.

Parmakları klitorisime iniyor ve

Beni anında sular altında bırakan nokta atışı uzmanlığıyla masaj yapıyor. Ama yenilenen ıslaklık bile ona sadece birkaç santim daha kazandırıyor. "Tanrım, benim için rahatla bebeğim. İşte böyle. Rahatla."

Onun sesi ve masajın birleşimi gerginliğimin bir kısmını serbest bırakıyor. Yanık hâlâ çok yoğun ama Q'nun siki kanalında ilerliyor. Daha derine. Daha dolgun.

"Nefes al, Lucky." Talimat kısaydı, yanlış bir hareketin bu şeyin kontrolden çıkmasına neden olabileceğini söyleyen vahşi bir açlıkla doluydu.

Çok ihtiyacım olan bir nefes alıyorum ve o da aynı anda kabzama doğru itiyor. Kapasitem doldu, handa yer kalmadı.

"Siktir!" Ayak serbest bırakıyor ve parmakları klitorisimden ayrılıp vücudumdan göğüslerime doğru ilerliyor. İkisini de avuçlayıp parmaklarının arasında tepe noktalarını yuvarlamadan hemen önce öne doğru sallandığını hissediyorum. "Göğüslerine bayılıyorum."

Beni becermeye başladığında inlemem boğuk bir nefesle son buluyor. Küçük koçlarla biten uzun vuruşlar, tüm vücudum her penetrasyonla sarsılıyor.

Zevkin başka bir boyutu yanıkla yan yana geldikçe inlemeler iniltiye dönüşüyor. Zevk ve acının bir karışımı, eziyor, her nefeste artıyor. Amcığıma ne yaptığından emin değilim ama ağzı bir meme ucunun üzerine kapandığında Q inliyor.

"Tanrım, evet! Ver onu bana, bebeğim. O güzel amcığın her santimini bana ver."

Ona her şeye sahip olduğunu söylemek istiyorum. Ama zihnim parçalanıyor, Q'nun sikinin içimdeki hissi inanılmaz derecede muhteşem, kelimeleri oluşturmamıyorum. Beni beceriyor.

hızlı ve sert, beni u uruma s ur kl yor, sonra tempoyu yava lat yor. V ucudum zaten iki kez doru a ula m   olmasını umursam yor. Daha  nce hi  hissetmedi im bir a lık, omurgam  hızlandır yor.

D n yorum ve d n yorum. Bana izin verdi inde kal alar m onunla buluşmak i in kalk yor. Ki bu da  ok uzun s rmez.

Uzun bir emi ten sonra g  slerimi serbest bırak yor ve kollar n  dizlerimin altından ge iriyor. E er daha  nce iyice gerildi imi d   nd ysem, bu daha fazla gerilebilece imin bir kanıt .

Belli ki birkaç yoga seans  i ini yapıyordu. G  l  kollar belimin iki yanına yerle iyor. Kamera onun hareketini takip ediyor. Ucuna kadar  ekiyor, sonra sert e i ime giriyor.

"Q!"

"Bu amc  n sahibi kim?" diye homurdan yor. "Sen! Sen."

"Siktir, evet."  ekil yor, tekrar itiyor. Sonra ger ek vuru  ba lı or.

Q bana yapmak istedikleri konusunda  aka yapm yordu. Bu saygısızlık beni bir daha asla b t n olarak g rmeyecek. Beni tamamen kontrol altına alırken bunu ruhumda hissediyorum.

Siki inin yo unlu u v ucudumun her santimetresinde hissediliyor. Bileklerim ipin beni sabitledi i yerde zonkluyor ama bu rahatsızlık bile zevki yo unla tır yor. Aniden i imden  ık p beni ters  evirdi inde yanmak  zereyim.

Nefesim kesiliyor ve t m v ucudum titremeye ba lı or.  ı lık atmak ve beni tekrar doldurması i in yalvarmak istiyorum. İkisini de yapamadan bacaklar m  a ıyor ve a z  yine  zerimde. A  am m  yiyor, koca elleriyle k c m   ekillendirirken dili sikinin ele ge irdi i yeri yokluyor. Sonsuz dakikalar boyunca klitorisimle ziyafet  ekiyor, ok amaları sertle iyor ve bo azından  ıkan sesler giderek vah ile iyor.

Keskin yırtıcı i   d lerim boşalmak  zere oldu umu anlı or   nk  tekrar do ruluyor ve beni yata a sabitleyerek tekrar i ime giriyor.

"Agh!"

"Orospu  ocu u!"

G  l  kal alar m n iki yanına yerle tirm  , elleriyle belimi  evreliyor. Tamamen hareketsizim. Ka acak yerim yok. Saklanacak yer yok. Ve benim canıma okuyor.

Yalvaran, boşalmak için ılık atan bir enkaz gibiyim. İznini hırıldayarak verdiğinde vücudundan akan ter sırtımdan aşağı damlıyor. İçimi parçalayan kasılmalar ondan gelen bir ılığı tetikliyor. İim yanıyor, içime gömülü kalın sakin canını çıkartıyor.

Geri çekiliyor ve başka bir hayvani homurtuyla dalgalanan kaslarımın arasından geri dönüyor. Ve sonra, beni fişkıran dölleriyle dolduruyor.

"Tanrım!"

Belimi saran eller beni, verdiğinin farkında olmadığından emin olduğum bir acıyla sıkıyor. Aleti içimde çılgınca sarsılıyor ve spazmlar yatağı sallıyor.

Bir sonsuzluktan sonra beni bırakıyor, öne doğru düşüyor ve kendini kollarının üzerinde yakalıyor. Ardından gelen vızıltı bana kameraları hatırlatıyor. Ama bir sonraki nefesimi kovalamaktan fazlasını yapamayacak kadar paramparça olmuş durumdayım.

Yavaşça nefeslerimiz kesiliyor. Uzun nefes verişlerini kürek kemiklerimin arasında hissediyorum. Parmakları nemli saçlarımı bir tarafa kaydırarak enseme ortaya çıkartıyor. Tenime konan bir öpücük bir ürperti yaratıyor.

"Bir dahaki sefere, o mükemmel göğüslere boşalacağım," diye mırıldanıyor memnun bir orman kedisinin tembelliğiyle. "Ondan sonra da o muhteşem kıcına boşalacağım. *Evet de, Q.*"

Ses tellerimi çalıştırmakta zorlanıyorum. "Evet, Q."

İçimde bir kez sarsılıyor. Kürek kemiklerimin arasına bir öpücük daha. Sonra bir tane daha, daha aşağıya. Omurgamın sonuna kadar ve tekrar yukarı.

Benden biraz uzaklaşıyor. Bakışlarının gücünü, yavaş ve derin nefes alışını hissediyorum. Kendini tekrar alaltmaya başlıyor.

Başını sırtıma yasladı.

İşte zaman hissettim. Yüzünün olması gereken yerde soğuk metalin dokunuşunu.

DONDURMA ÇERÇEVESİ

Bu kasıtlı, tüyler ürpertici bir hareket.

Ne için hesaplanmış? Beni korkutmak mı? Tamamen yabancı birinin beni anlamsızca becermesine izin verdiğimi hatırlatmak için mi? Yoksa kontrolün onda olduğunu mu? Ona ait olduğumu ve benimle istediği gibi oynama gücüne sahip olduğunu mu?

Her düşünce bir ürperti gönderiyor. Her ürperti sırtımda duran soğuk metale .

Maske mi takıyor? O ses... metal... Bir çeşit biyonik adam mı? Ama ağzını, dilini hissettim. Sikini. O her neyse, büyük bir kısmı insan. Ama yüzü.

Zihnimin panikle dolup taşmayan kısmı bu soruyu düşündükçe, saçma olandan daha da uzaklaşıyorum. O biyonik bir ucube değil. Ama bir şekilde hasar görmüş olması mümkün.

Ses, maske, anonimlik ihtiyacı... Mantıklı geliyor. Kalbim sıkışıyor.

"İyi misin?" Girişimde bulundum.

Geriliyor ama uzaklaşıyor. "Bunu sana benim sormam gerekirdi. Soruyor musun?"

Seksim sanki binlerce damla balmumu damlatılmış gibi zonklıyor.

Uzun bir süre çok ağrım olacak ama başımı sallıyorum. "Ben iyiyim."

Küçük bir güvensizlik homurtusu çıkarıyor ama sesli olarak bana karşı çıkmıyor. Parmakları yanlarımda geziniyor, aşırı hassasiyete tepki biraz sarsıldığımda duraklıyor.

"Kameralar kapalı," diyor.

Kalın bir gerginlik düğümü çözülüyor ve yatağın daha derinlerine sarkıyorum. Öylece kalıyoruz, ellerim hâlâ başımın üstünde bağlı, onun vücudu benimkini sarıyor. Gözlerim hâlâ kararmış durumda.

"Göz bağını çıkarabilir miyim?"

Birkaç saniye cevap vermiyor. "Hayır."

Bu kesin bir cevap, ama yutkunuyorum ve kırgınlık yaratmayacak kelimeler bulmaya çalışıyorum. "Ben... Nasıl görüldüğün umurumda değil."

Tenimi yakan sert, metalik bir kahkaha. "Evet. ." Yine kesin.

Bu sefer ona kulak veriyorum ve sessiz kalıyorum. Nezaketi gitmiş olsa da beni okşamaya devam ediyor. İki eli de vücudumun altına uzanıyor ve göğüslerimi avuçluyor.

İçimde, kalınlığının genişlediğini hissediyorum. "Kahretsin, seni tekrar becermek istiyorum."

Ben durduramadan iniltim kaçıyor.

"Vücudum. Benim amım." Öfkeyle karışık sert bir iddia.

Karnım titriyor. O kızgın. Nedenini tam olarak bilmiyorum. İçimden çekiliyor ve karışmış sularımızla kayganlaşmış sikini kış yanaklarımın arasından yukarı doğru kaydırıyor. İleri geri sallanıyor, elleri hâlâ göğüslerimi sıkıp okşuyor.

"Eğer seni tekrar becermeye karar verirsem, kamera yok. Bu sefer sadece benim için, itiraz eder misin?"

Az önce söylediklerinin iki kısmı beni. *Sadece onun için* derken ne demek istedi? Ve biraz önce bana bedenimin ona ait olduğunu hatırlatmamış mıydı? Kaşlarımın çatılması beynimin içinde dönüp duran kafa karışıklığını yansıtıyor. "I..."

"Becerilmekten hoşlanıyorsun, Lucky. Bunu itiraf etmekte utanılacak bir şey yok."

Başımı sallıyorum çünkü yanılıyor. Becerilmekten hoşlanmıyorum. En azından bu geceye kadar sevmiyordum. Ta ki bana bir milyon yıl önce, seksin tek amacı mideme yemek koymak olan klinik bir gerçeklik değil de sıcacık bir gizem olduğu zamanlarda, sadece kendi elimle başardığım üç orgazmı yaşatana kadar.

"Bana sahipsin. Bir aylığına. İstedğin zaman beni becermek de anlaşmanın bir parçası." En iyi The Villa sesimi kullanıyorum, içten içe söylediklerine şaşırmış olsam da.

"Öyle, değil mi?" diye mırıldanıyor. Sesindeki öfke kaybolmuş. Sanki onu ele geçiren şey kontrol altına alınmış gibi. Tekrar kış yanaklarımın arasına giriyor ve bir inilti çıkarıyor. "Kameraları tekrar açacağım. Bir sonraki orgazmını filme almayı kaçırmak çok yazık olur."

Soğuk metali ve sıcak bedeni yanına alarak yükselir.

Uğultu geri döndüğünde gerginlik beni tekrar ele geçiriyor. Beni tekrar sırt üstü yatırdığında hâlâ bununla uğraşıyorum. Dikkati tekrar göğüslerime yöneldi. Yalama, ısırma, çimdikleme. cinsel ihtiyacın girdabına düşmeye hazırım. Dikkatini vücudumun geri kalanına veriyor. Kalçalarımın ulaştığında jartiyerin klipslerini açıyor ve hortumu yavaşça önce bir bacağımdan, sonra diğerinden aşağı yuvarlıyor. Jartiyer de onu takip ediyor ve ben tamamen çıplak kalıyorum.

Başparmakları uyluğumun iç kısmına doğru ilerleyerek nabız gibi atan dudaklarımın iki yanında duruyor. "Benim vücudum. Benim tatlı amcığım."

Dudaklarımdan bir inilti geçiyor.

Gülüyor. "Bu seni tahrik ediyor, değil mi?" Başparmaklarından biri klitorisimin üzerinde hafifçe gezinerek onu ürpertiyor. Kahkahası derinleşiyor. Ağzı kulağımın üzerinde gezinene kadar yakınıma eğiliyor. "Olmayacağını mı sanıyordun?" diye fısıldıyor. "Bunun klinik bir sevişme, kendi kendine konuşacağın ve bittiğinde çekip gideceğin bir kızışma egzersizi olacağını mı sandın?"

Hay sikeyim. Şimdi neyi yanlış yaptım?

Yine sinirli. Beni bombardımana tuttuğu ruh hali yüzünden başım dönüyor.

Dudaklarımı yalayıp fısıldayarak cevap veriyorum. "Q, lütfen bana ne istediğini söyle." "Seni deli gibi becermek istiyorum. Ve bunu sevmeni istiyorum." "Seviyorum."

"Sesin pek emin gelmiyor." Sesi daha keskin, ses bozucudan gelen elektrik son sinirlerimi de cızırdatıyor. "Eğer doğru hatırlıyorsam, uyumluluğumuzu sorgulamıştın."

". Artık yok."

"Hmm. Ama titiz olmayı severim. O yüzden kesinlikle emin olalım mı?" diye kulağıma fısıldıyor.

Cevap verme şansım olmadı. Sert siki giriyor, beni bir nanosaniye içinde boştan doluya götürüyor.

Çığlık atıyorum.

Homurdanıyor, sesini sinsi bir memnuniyet kaplıyor. Kayganlığıma ikinci kez çarpıyor. İçime işleyen hazzın yoğunluğu kalbimin vahşi bir alarla çarpmasına neden oluyor.

Q benden uzaklaşıyor. "Hoşuna gitti." Artık fısıldamıyor.

Bana kameraların iyiliği için mi soruyor yoksa kendisi için komik derecede açık olan bir şeyin sesli olarak teyit edilmesine mi ihtiyaç duyuyor, bilmiyorum.

Ama bana acı bir şekilde hatırlatıldığı gibi, kontrol onda. "Evet," diye inliyorum. "Daha yüksek sesle bebeğim, seni duyamıyorum."

"Evet!"

Vuruşları yüce. Nefes alsam mı yoksa nefesimi tutup yaklaşan patlamaya teslim mi olsam bilemiyorum.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Kreman beni boğmakla tehdit ediyor. Yarın yürüyemeyecek hale getireyim mi Lucky?" diye hırlıyor.

Buna nasıl cevap verebilirim? Yürüyebilmek istiyorum. Ama onun şalterini tekrar kızgınlığa çevirmeden nasıl hayır diyebilirim? Var olmamasından korktuğum tarafsız bir bölgeye yerleşiyorum. "Nasıl istersen, Q."

"Benim istediğim, sikimi daha fazla içine alman. Her şeyimi içinde istiyorum."

Panik omurgamdan aşağı süzülüyor, birazcık da olsa hazzımı eritiyor. Ondan daha ne kadar var? Beni yan çevirip bir bacağını omzunun üzerinden atmadan önce bu soru zar zor canlanıyor. Sanırım öğrenmek üzereyim.

Beni içine alıyor ve nefesim kesiliyor. Alt yarımı yataktan kaldırıyor ve neredeyse zahmetsiz bir güçle beni uzunluğunun üzerinde yukarı ve aşağı kaydırmaya başlıyor. İnanılmaz bir şekilde, her itiş onu içimde daha derine oturtuyor. Bu pozisyon onu memnun etmiş olmalı çünkü beni daha hızlı beceriyor, nefesi gittikçe düzensizleşiyor. Elimini beni yatağa bağlayan ipin etrafına doluyorum ve çılgınca bir yolculuk için sıkıca tutunuyorum.

Çok geçmeden baskı kırılma noktasına ulaşır. "Lütfen... Gel... İstiyorum... Lütfen..."

Ben onun ipindeki bir kuklayım. O beni kendinden geçirirken kelimeler dudaklarımdan boş yere dökülüyor.

"Q..."

"Bekle," diye . *İt. İt. İt. İt.*

Sıcak ter damlaları bacağıma düşüyor ve göbeğime doğru kayıyor. Dokunuşu kayganlaşıyor ve ben de terden sıırsıklam olduğumu fark ediyorum. Yarın yürüme ihtimalinin pek mümkün görünmediğini düşünüyordum ki homurdandı.

"Şimdi, Lucky."

Göz bağının arkasından gözlerimi sıkıca kapatıyorum ve görüşümdeki renk patlamasının ve bedenimdeki zevk patlamasının tadını çıkarıyorum. Q kendi doruk noktasını haykırıyor ve bir kez daha onun tohumuyla dolup taşıyorum.

Bu orgazm kısa, keskin ve yüce. Ama yine de içten dışa doğru alevleniyor ve benimle işi bittiğinde işe yaramaz hale geliyor.

Q neredeyse hemen içimden çıktı. Tepeden tırnağa kayganım ama özellikle arası sıırsıklam. Yataktan çıkarken bir tıkırtı duyuyorum. I

Kameraları hatırlıyorum ve gereken manzara karşısında yüzümü buruşturmamaya çalışıyorum.

Sert eller beni ipten kurtardığında hâlâ nefesimi tutmaya çalışıyorum.

Sessizce bileklerime masaj yapıyor ve sonra onları yanlarıma getiriyor. Birkaç dakikalığına geri çekiliyor, sonra geri döndüğünü hissediyorum.

"Benim için otur," diye talimat veriyor. Sesi ne sert ne de nazık. Kafamı daha da karıştıran bir orta yol tutturmuş.

Kendimi yukarı kaldırıyorum ve o da omuzlarıma bir şey doluyor. Bornozum. Kollarımı kollardan geçirip kemeri sabitliyorum.

"Şimdi seni geri götüreceğim. Ben söyleyene kadar göz bağını çıkarma."

Sorular beynimi dolduruyor ama başımı sallıyorum. "Tamam."

Beni kolayca kollarının arasına alıyor ve bir kez daha sert karın kasları ve gerilme gücüyle yakınlaşıyorum. Yürümeye başladığında kolumu boynuna dolamak niyetiyle uzanıyorum.

Dondu kaldı. "Hayır."

Elimi . "Umm...üzgünüm."

"buysa, izin vermeyeceğim." "Göz bağı. Sadece... buna alışık değilim."

Yürümeye devam ederken, "Çok uzun süre açık kalmayacak," diye homurdanıyor.

Bu gece başıma çok şey geldi. Bu ifadeyle şu anı mı yoksa yakın geleceği mi kastettiğini düşünecek beyin gücüne sahip değilim. Dün gece uyuduğum kanada doğru emin ve hızlı adımlarla ilerliyor. Kapıları açıp kapatmaya ihtiyaç duymaması, ona yardım eden başka biri olup olmadığını merak etmeme neden oluyor. Bu düşünceden uzaklaşıyorum. Aklımda beni delirtecek yeterince şey var.

Yatak odam olduğunu tahmin ettiğim yere giriyor ve banyo tuzlarının kokusuyla karışan akan suyun sesi havaya yayılıyor. Banyoya girdiğimizde ses daha da yükseliyor.

"Banyo her türlü rahatsızlığa iyi gelecektir."

Beni aşağı indiriyor ve bornozu omuzlarımdan alıyor. Elim tutuyor ve beni küvetin kenarına doğru birkaç adım götürüyor. "Sıcaklığı test et."

Dikkatle eğilip ılık suya dokunuyorum. " yok."

Beni kucağına alıp nazıkçe küvete yerleştiriyor ve ellerimi tutuyor.

"Otur."

Kendimi suya bırakıyorum ve su ve köpükler beni içine çektiğinde küçük bir inilti çıkarıyorum. Koku lavanta, okaliptüs ve aloe'nin cennet gibi bir karışımı. Ellerimi bırakıyor ve ben de kısa bir dokunuşla kendimi şımartmanın cazibesine direnmek onları suya indiriyorum.

Elmas kolyeyi ve küpeleri çıkarmama yardım ediyor ama hemen gitmiyor. Nefesim kesiliyor ve göz bağıını çıkarmamı söylemesi için can attığımı biliyorum. Tam bir dakika boyunca hiçbir şey söylemeyince başımı ona doğru eğiyorum.

"Q?"

"İyi geceler, Lucky. Stephanie yakınlarda. Yardıma ihtiyacın olursa onu çağır. Yarın nasıl hissettiğinizi ona bildirin. Eğer tıbbi yardıma ihtiyacınız olursa bu sağlanacaktır."

İçim geri tepiyor. Bunu dışarıya yansıtmadığım için kendimle gurur duyuyorum. Ama aynı zamanda aramızda bir bağ olabileceği düşüncesini aklımdan geçirdiğim için de kendimi tekmeliyorum.

İsterse her gün, saat, pazar gününe kadar on şekilde sikilmek için buradayım. Beynimin aklına gelen müfredat dışı senaryoların durdurulması gerekiyor.

Hemen şimdi.

"İyi geceler, Q."

Hemen ayrılıyor. Sadece banyoda gizli kameralar olabileceği ihtimali, banyo kapısı kapandığı anda göz bağıını çıkarmamı engelliyor. Yumuşak bir klik sesi duyana kadar beş dakika geçiyor.

"Artık göz bağıını çıkarabilirsin."

Tokayı çözüyorum ve güzel dekore edilmiş banyonun neyse ki az olan ışığında gözlerimi kırıştırıyorum. Göz bağına bakıyorum, zaten beynimi dolduran sorulara milyonlarca soru daha ekleniyor, ama bir tanesi delip geçiyor.

Q'nun bunu kendisi için yapmıyor olma ihtimali.

Tüm bunların bir başkasının çıkarı için sahnelenmiş olması aklımı karıştırıyor.

Jakuzinin rahatlatıcı suyu aşırı kullanılmış kaslarımı çalıştırmaya başlıyor. Göz bağıını makyaj masasının üzerine atıp suyun içinde rahatlıyorum, sonra bu gecenin artılarını ve eksilerini zihnimde tartıyorum.

Profesyonel. Sert sikişiyor ve doyumsuzluk sınırında. Ama sadist değil. Düşünceli görünüyor ve rahatlığımı önemsiyor.

Con. O bir sadist değil. Ama potansiyeli .

Bir sünger alıp kendimi yıkıyorum. Bacaklarımın arasına dokunduğumda nefesim kesiliyor ve zihnim son sevişmeye geri dönüyor.

Gölgelerde gizlenen daha karanlık bir karakterin kısa süreli sergilenmesi beni çok korkuttu. İçgüdülerim Q'ya karşı dikkatli davranmam konusunda beni uyarmıştı.

Su soğuyana kadar banyoda oyalanıyorum. Suyu tekrar ısıtmak ve bir süre daha oyalanmak çok cazip geliyor. Ama çok yorgunum ve banyoda uyuyakalmayı göze alamam.

Yine de... izliyor olabilir. Ne yani, gelip beni kurtaracak mı? Ya banyoda boğulmamı izlemek de bu tuhaf anlaşılanın bir parçasıysa?

Bu ürkütücü düşünce ve Q'nun beni bir kafa karışıklığı bataklığında kıvrandırdığını bilmek beni banyodan dışarı gönderiyor.

Konsantre olmam gereken şey ödülde olması. Birinci performansın üstesinden .

Sadece dokuz tane kaldı.

Bu düşünce aklıma iyice yerleşmiş olmasına rağmen, yatak odasına tekrar girdiğimde sendeleyerek duruyorum.

Çünkü yatağın üzerinde küçük, açık bir çanta duruyor.

İçinde, on bin dolarlık on deste, çantanın içine düzgünce yerleştirilmişti.

Birinci performans.

Yüz bin dolar.

Yüzünü hala görmediğim bir adamla seks yapmak için.

Q

Oturma odamı süsleyen büyük monitörlerden birinden onun uykusunu izliyorum. Acaba zaman çıplak mı uyuyor, yoksa bu gece canı yandığı için mi böyle yapmayı tercih ediyor? Yatak odasındaki monitörü açmanın cazibesine, ihtiyacım inkar edilemeyecek kadar güçlenene kadar direndim. İlk etapta direnmemin nedeni, düşmeyi çevirdiğim anda aklımdan çıktı. Bekle, bekle. Hayır. Çünkü ya onu izlemek ya da uyandırıp güney kanadındaki yatak odasına geri çağırmak arasında kalmıştım.

Bu ...

Düşünürken viskimden bir yudum alıyorum ama doğru bir tanımlama yapamıyorum.

Bu gecenin nasıl geçtiğini tarif edemem.

Yine de bir şey acı bir şekilde ortada. Kızgın olsa da olmasa da yarın bu deneyimi tekrarlayacağım. Çünkü, lanet olsun, son on yılımı besleyerek geçirdiğim kara delik kadar bağımlılık yapıyor.

Koltukta gevşiyorum, elimi hiçbir azalma belirtisi göstermeyen şiddetli sertleşmenin etrafına sarıyorum ve kendimi sıkıyorum.

Ne oluyor lan? Beni saran volkanik uyarılma daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyor. Kahretsin, en son bir performans sahnelediğimde, haftanın yarısında küçük bir mavi hapa başvurmak zorunda kalmıştım, her şeyden zevk almıyordum. Bu sefer böyle bir güçlendiriciye ihtiyaç duymayacağımı hissediyorum. Tabii zaten tamamen mevcut olan zevkin maksimum faydaya ulaşmasını sağlamak için değilse.

Yirmi dört saat boyunca tamamen içine gömülmek. Bu fikrin cazip yanları yok değil.

Onun dönüp durmasını izlerken bu fikri aklımda evirip çeviriyorum.

Rahat bir şekilde dinlenmiyor. Varlığımı hâlâ *bacaklarının* arasında hissettiği için olduğunu düşünmek istiyorum -Tanrım, gülünç derecede küçüktü- ama banyodan çıkıp ödemesinin ilk taksitini gördüğünde yüz ifadesini yakaladım.

İkinci mülakatı sırasında bir milyon dolarlık ödemenin onaylanması gibi, parayı gördüğünde de tahmin edilebilir bir tepki vermedi. Selefi sevinçle sıçramış, bir avuç banknotu havaya fırlatmış ve sonra hızla etrafta dolaşarak, Tanrı korusun, kaybolmadan önce onları karıştırmıştı.

Lucky sadece kasayı kapattı, odanın içinde güvenli bir yer aradı ve sonunda onu soyunma odasındaki yüksek rafa itti. İlk destenin üstündeki, parayı yatak odasındaki kasaya koymasını öneren ve kasayı kullanma talimatlarını içeren daktilo edilmiş notu tamamen gözden kaçırmıştı.

Paraya her ne için ihtiyacı varsa, bu kişisel tatmin için değil. Ya da belki de son derece kişiseldir?

Bu öngörülemeyen tepkiyi incelemekten vazgeçip güney kanadındaki yatak odasında olanlara . Analiz edilmesi gereken bazı yönler.

Tamamen zevk ölçeğinde -çünkü ölçebileceğim başka bir parametre yok- onu becermek tek başına tatmin edici bir deneyimdi. Bana sevişmeyi ne kadar çok sevdiğimi tekrar hatırlattı. Bu tatlı şeyden ne kadar zevk aldığımı.

bir kadının bacakları arasındaki yer. Ve bu onun lehine bir işaret. Bir dakikalığına kendimi şımartmayı bile başarabilirim.

Önümüzdeki birkaç hafta bu sayede katlanılabilir olacak. Bunu neden yaptığının hatırlatılması beni çok az sakinleştiriyor. Hâlâ çok sertim ve her geçen saniye daha da sertleşiyorum. Tekrar dönüyor, uykusunda mırıldanıyor. Bir elini yanağının altına, diğerini de kalçalarının arasına sokuyor. Bir kısmı masum, bir kısmı pis bu hareket beni ayağa kaldırıyor. İçkinin kalanını geri fırlatıyorum ve bardağı yere çarpıyorum.

Monitörü kapatmalıyım.

Tıpkı ofisimde bana geri dönmesi için ültimatolardan vermekten kendimi alıkoymam gerektiği gibi.

Ancak o zaman olduğu gibi şimdi de zorlama tamdır.

Bizi ayıran düzinelerce odaya hücum etmek istiyorum. Onu istiyorum. Onun dölünde boğulana kadar ona vurmak, sonra gözlerimiz pisliğin içinde olana kadar tekrar tekrar içine boşalmak istiyorum.

Sonra her şeye yeniden başlamak istiyorum.

Ona onarılamayacak şekilde zarar verme olasılığım çok yüksek. Q, psikiyatristinin tavsiyesine uymamaya karar verdi bile - Lucky'yi ondan kurtarmak mümkün olmayacak. Quinn'e gelince... Zihinsel olarak omuz silkiyorum. Adriana Nathanson'la konuşmamdan bu yana geçen kırk sekiz saat içinde çatlaklarım daha da genişledi, bu yüzden Lucky için risk daha büyük.

Adriana haklıydı. Babamın şehirdeki varlığı karanlığın tırmanışını tetikledi. Lucky ile geçirmem gereken süre boyunca burada kalmalı mıyım yoksa bir taşla birkaç kuş vurmayı mı denemeliyim diye düşünmeme yetecek kadar.

Bir , Delilah benimle ilgili çabalarını iki katına çıkardı.

Onunla gerekiyor. Onu daha uzun süre görmezden gelmek, bu işi patlatma potansiyelini riske atmak anlamına gelir.

Maxwell'in de halledilmesi gerekiyor. Miami'deki durum onu hâlâ heyecanlandırmıyor. Değerli mülklerinden ikisini daha verdiğimi fark ettiğinde daha da sinirlenecek. Kampanyasına katılmayı kabul etmem kaçınılmaz nükleer erimeye doğru giden alevleri yavaşlatmış olsa da sonuç değişmedi. New York Valisi olabilir, ki bu en iyi zamanlarda bile zorlu bir görevdir, ama o aynı zamanda bir Blackwood'dur. Artık kralı olmadığı ama büyük bir kısmını elinde tuttuğu imparatorluğun nabzını tutmak bir zorunluluktur. Özellikle de

artık vali olmadığında krallığı yeniden ele geçirmek için gizli hamleler yapıyor.

New York dışında olmak için iyi bir zaman değil. Ama biraz hareket alanım var. Bakışlarım monitöre dönüyor ve yaklaşıyorum. Tekrar dönmüş, yüzüstü yatıyor, karamel sarısı saçları narin vücudunu okşuyor.

Omurga.

Sikim daha sert zonkluyor.

Üç gün oldu.

Dört numara.

Fişeğimle kesintisiz dört güne ihtiyacım var. En az.

Sonra düşmanlarımın hedefimde kalmasını sağlamak için ihtiyaç duyduğum kısa molayı vereceğim.

YAKIN ÇEKİM

Ağrılı uyandım. Hiç şaşırmadım.

Yataktan banyoya yürümeye çalıştığımda bacaklarım titriyor. Dün gece yaptığım banyo bacaklarımın arasındaki zonklamayı biraz olsun dindirdi ama mucizevi bir tedavi değildi. İç baldırlarımda ve belimin etrafında hafif kırmızı izler var. İşerken irkiliyorum ve şişmiş dudaklarıma dokunmak, Q'nun dün gece bana yaptıklarına dair erotik anılar selini geri getiriyor. Bugün bana ne yapmayı planladığını.

Benden zahmetsizce çektiği orgazmlar. Villa'da ustalaştığım sahte orgazmlara yol açan sahte inleme ve sızlanmalar dizisini bir araya getirmek aklımın ucundan bile geçmemişti.

Bunun teknik bir egzersiz olması gerekiyordu. Para için vücudun klinik değişimi. Ama bana dokunduğu anda bunu başka bir şeye dönüştürme yeteneğine sahip olduğunu anladım.

Yoga pantolonumu ve likralı atletimi giyip dışarıdaki egzersiz alanına gittiğimde aklıma takılan başka bir şey var. Saat dokuzda yapılması gereken egzersizden birkaç dakika erken geldiğim için güneş alan terasın sonuna kadar yürüyorum ve kanadın sonunu işaret eden yüksek duvara bakıyorum. Büyük odanın diğer tarafında da benzer bir duvar yükseliyor ama orada kocaman bir bahçe, bir havuz ve dik bir patikadan aşağıya, suya sarkan bir iskeleye inen bir kapı var. Henüz bahçeye inmeye cesaret edemedim ama evin yüksek konumundan dalgaların çarptığı sarp kayaları görebiliyorum.

Duvarlar, buranın ne kadar büyük olduğunu gizlemekte etkili bir iş çıkarıyor. Ayrıca beni bahçeye çıkaran kapılar dışında dışarı açılan bir kapı bulamadım. Bu da tek kaçış yolumun, eğer ihtiyacım olursa, su olduğu anlamına geliyor.

Ben yaldızlı, iyi beslenmiş, elmas takan bir mahkumum ve nerede olduğuma dair hiçbir fikrim yok.

Bazı açılardan, nerede olduğumu bilmezsem Clayton'ın ya da babamın da bilmeyeceği konusunda kendimi rahat hissediyorum. Ama bunun gerçekte karşılığı olmayan boş bir hayal olduğunu biliyorum, ama bir anlığına da olsa içimi sürekli saran korkuyu biraz olsun yok etmesine izin veriyorum.

Duvarı düşünmeyi bırakıyorum ve su manzarasının beni rahatlatmasına izin veriyorum. İlk yüz binimi aldım. Dün geceki gibi dokuz gün daha ve sonra kendime bir gelecek olasılığını düşünme izni verebilirim.

Belki New York'ta. Belki

Quinn Blackwood.

Buraya geldiğimden beri onun hakkında pek düşünmediğimi fark ettiğimde irkiliyorum. Sanki Q ile birlikteyken, gözlerinde cehennemin çorak toprakları olan esrarengiz CEO'yu düşünmeyi bırakıyorum. Ve Quinn'le birlikteyken, hipnotize edici derecede seksi mekanik sesli adam var olmaktan çıkıyor. Her ikisinin de üzerimde farklı da olsa derin etkileri olduğunu inkar etmiyorum. Ama biri bir amaç için sınırlı bir araç.

Diğerleri ise...

En üst basamağa yerleşiyorum ve ellerimi dizlerimin üzerinde birleştiriyorum. Dürüst olmak gerekirse, Quinn Blackwood'un ne olduğunu bilmiyorum. Ya da benim için bir şey ifade edip etmediğini.

Ama istiyorsun.

"İşte . hazır mısın?"

İrkildim ve Fred'e baktım... ya da Freddie'ye. Yoksa Eddie miydi? Fitness Eğitmeni. Vücudumu başka bir sikiş gecesine hazırlamak için buradayım. Başımı sallarken yüzüm kızarıyor.

Tepkimi görse de yorum yapmamayı tercih ediyor. Yarısı bitmiş su şişemi onaylarcasına başını sallıyor ve başlıyoruz.

İşimiz bittikten sonra tekrar içeri girdim. Stephanie mutfakta kahvaltı hazırlıyordu ve ben de bir tabak domuz pastırması, yumurta ve mücver yiyip üstüne bir bardak meyve suyu içtim. Yemeğimi bitirdiğimde buzdolabına yiyecekleri yerleştiriyor ama tabağımla lavaboya doğru giderken durup beni durduruyor. Nedense kafam buzdolabının üzerindeki kameraya takılıyor.

Kırmızı yanıp sönüyor. İtiraz etmeden tabağımla uzattım. Gitmek için döndüğümde Stephanie'nin sesi beni durduruyor. "Hazırlanmana yardım etmek için bir saat içinde geleceğim."

Gözlerim büyüdü. "Bir saat içinde mi? Bu geceye kadar bana ihtiyaç olmayacağını sanıyordum."

Stephanie, "Benim görevim seni öğlene kadar hazırlamak," diye .

Bakışlarım kameraya dönüyor. Göz kırpmaya devam ediyor. Beni izlediğini hissediyorum. "Anlıyorum."

Mutfaktan çıkıyorum ve kalp atışlarım yirmi dakika öncesine göre rahatsız edici bir şekilde yükselmiş bir halde merdivenleri tırmanıyorum. Bir saat. Sonra

onunla tekrar o odada olmak.

Omuriliğime tırmanan sınırlar, bilinmeyene geri adım atacağım için olmalı. Ama bu duygunun bir kısmının heyecan olduğunu fark ediyorum. Yatak odama giden koridorda başka bir kamera bana göz kırıyor. Adımlarım yavaşlayarak duruyor. Bir şey söylemek istiyorum ama pelvisimde yanan yavaş cızırtıyı ele vermeyecek bir şey düşünemiyorum. Midtown'daki çatı katındaki kameralar gibi, bunlar da içimi yakıyor.

Yutkunuyorum ve bakışlarımı indiriyorum. Odama girdiğimde, "Bir saat Lucky" diye mırıldandığını duyduğuma yemin edebilirim.

Adımlarımı takip ederek kilitli çift kapıya geliyorum. Bu sefer kıyafetim siyah dantelli bir slip ve ona uygun bir tanga. Jartiyer ya da başka bir iç çamaşırı yok. El ve ayak tırnaklarım, ayaklarımdaki kırmızı tabanlı siyah topuklara uyacak şekilde kırmızıya boyanmış ve göğüslerimin arasında altın bir zincir üzerinde kan kırmızısı bir yakut asılı. Taş başparmağımın iki katı büyüklüğünde. Ona bakmaya, hatta dokunmaya bile korkuyorum.

Saçlarımı topladığım ve bugün üzerimde bornoz olmadığı için karanlık koridordan geçip Q'nun kanadının fuayesine girdiğimde kendimi açıkta hissediyorum. Bunun beni dezavantajlı duruma düşürmek için zekice bir oyun olup olmadığını merak ediyorum. Nefesimin altından homurdanıyorum.

Hiç avantajlı oldum mu?

Dün yaptığım gibi süpürme merdivenleri arasında duraklıyorum.

"Sağ merdiven. Üstten sola dönün."

O ses dün gece rüyalarımın girdi. Bana öyle güçlü duygular uyandıran şeyler ki, ter içinde ve utançla uyandım. Bu da daha kötü rüyalara yol açtı. Clayton hakkında. Ridge hakkında. Babam hakkında. Annem. Ölüm. Yıkım.

Merdivenleri çıkarken zihnim ve bedenim dinlenmiş olmaktan çok uzak. Ancak merdivenlerin yarısına geldiğimde bir kamera görüş alanıma girdiğinde, soluklanma düşünceleri aklımdan uçup gidiyor.

Bir makaraya asılmış, merceği bana çevrilmiş.

Bornoz olmadan açıkta kalan tenimin her santimini seçebileceğini biliyorum. Serin hava ve bariz odaklanmanın birleşimi hassas meme uçlarımı olgunlaştırıyor. Dantelin altında dikkat çekiyorlar ve her an, dudağımın içini ısırmama neden olan utanç verici derecede lezzetli bir sürtünmeyle sürtünüyorlar.

Merdivenlerin başına ancak gelebildim ve tahrik oldum. Parmaklarım kendimi sabitlemek için ahşap trabzanın etrafında kıvrılıyor.

"Hızlan, havai fişek."

Bu lakap hakkında ne hissettiğimden emin değilim. Bir yandan, bana cazip gelen bir tutsak almama ipucu var, ama diğer yandan, yardım edemem ama benimle dalga geçtiğini, bir kedinin bir fareyle oynadığı gibi benimle oynadığını düşünüyorum.

Tepeye ulaşıyorum ve sola dönüyorum. Güneş ışığı iki uzun katedral benzeri pencerelerden dökülüyor. Durup içlerine bakmak, yönümü bulmak istiyorum. Ama bundan hoşlanmayacağını biliyorum. Sağ pencereden hızlıca bir göz atmakla yetiniyorum ama tek gördüğüm su. Hayal kırıklığı duyguların kokteyline karışıyor. Sonra başka bir kapının önüne geliyorum ve iki duygu birden baskın çıkıyor.

Trepidation.

Heyecan.

İçeri giriyorum. Dün gece kullandığımızdan farklı olarak bu odanın penceresi yok. Ancak dekor aynı derecede cesur ve erkeksi, lacivert ve koyu sarı çizgiler geniş alana hakim. Odak noktası yine yatak; dört direğin etrafına yerleştirilmiş kameralar yatağın kral boy heybetini destekliyor.

Bel yüksekliğindeki yatağın ucunda koltuk yok, sadece göz bağı ve bir çift altın renkli ip var.

Beni yine bağlayacak.

Bu düşünce beni güçlü kuşkularla doldurmalı. Hatta belki de bir reddediş. Ama beni izlediğini, dinlediğini bilsem de konuşmuyorum.

Odanın ortasına doğru yürüyorum ve ellerimi yatağın üzerine koyuyorum. "İyi günler, Lucky."

Resmi selamlama karşısında ürperdim. İkimiz de onun nezaketinin bir olduğunu biliyoruz. Ama numara olsun ya da olmasın, şimdi ona bağlı olan vahşi talepkâr erkeği biliyorum, bu ses nabzımı ateşlemekte son derece etkili. "Merhaba."

"Göz bağı, lütfen. Sonra ellerinizi tekrar yatağın üzerine koyun."

Titreyen parmaklarımla alıp başımın etrafına sabitliyorum. Kopçalar yerine oturuyor ve dünyam kararıyor.

Bu sefer oyalanmıyor. Neredeyse hemen içeri girdiğini duyuyorum. Ardından kameranın sesi geliyor, her geçen saniye daha da yaklaşıyor. Kapı kapandığı anda, güçlü, prangalı kollar beni hapsediyor.

Sıcak, sert vücudu bedenime değdiğinde nefesim ciğerlerimi terk ediyor. Çıplak ve ereksiyon hali sırtıma karşı devasa, ellerim göğüslerimi buluyor, sert ve talepkâr.

"Bunları özledim." Dantelle kaplı sert tepelerin üzerinde acilen başparmaklarını gezdiriyor, sonra parmaklarının arasında yakalayıp sıkıyor. Meme uçlarındaki sürekli çekiştirme, şehvet oklarını doğrudan bacaklarının arasına gönderiyor. Bir dakikadan kısa bir süre içinde, sıvı ısı beni sular altında bırakıyor. Havayı kokluyor ve boğazının derinliklerinde hırlıyor.

Bir eli göğsünden ayrılıyor, slipi yukarı çekiyor ve külotunun içine kayıyor. "Bu güzel amcığı daha çok özledim. Çok ıslak." Parmağı klitorisimi buluyor ve acımasızca oynatıyor.

Kameranın onun hareketlerini takip ettiğini duyuyorum. Mekanik sesin uyandırdığı utanç her zaman mevcut, ancak uyarılma örtüsü kalınlaşıyor. Bir parmağını içime soktuğunda çıkardığım inilti çığ ve korunaksız.

"Ağrın var mı?" diye soruyor, sesi üzerimde yüklü bir titreşim. "Yalan söyleme."

"Evet, öyleyim."

Cevap onu memnun etmiş gibi görünüyor. Siki sırtımın alt kısmına doğru sarsılıyor. "Sana karşı nazik olmamı ister misin, Lucky?"

Zihnimi farklı yönlerle savrulurken bir ürperti daha kaplıyor içimi. Evet demeliyim, bana yumuşak davranmasını istemeliyim. Ama bunun onu memnun etmeyeceğini hissediyorum.

Onu memnun etmek istediğim gerçeği zihnimi daha da parçalara ayırıyor. Bacaklarının arasındaki baskı artıyor. Nefesim kesiliyor. Parmaklarım ipek çarşafın içine kıvrılıyor. "Cevap ver bana, fişek." İçime dalan kalın parmak beni ayak parmaklarının ucuna gönderiyor.

"Vücudun. Kukun."

Yüksek sesli bir nefes patlıyor ondan. Göğsümü okşayışında ve amıma masaj yapan parmaklarında onayını hissediyorum. "Evet," diye mırıldanıyor. "Çok doğru."

Beni aniden serbest bırakıyor ve parmağının içimde olmamasından dolayı neredeyse inleyeceğim. İç çamaşırımı çekiştirerek vücudumdan çıkarıyor. Tanga da ters yöne gidiyor ve topuklu ayakkabılarım ve gözbağım dışında çıplak kalıyorum.

Ucu girişimi buluyor ve kesiliyor.

"Bedenim."

O kadar sert ve kaba bir hamleyle içime giriyor ki yerden kesiliyor. Çılgık atıyorum ve yumruklarım çarşafı pençeliyor.

"Kukum."

Aynısı tekrarlanıyor. Daha çok ıgık atıyorum. Üçüncü itişte, beni tıka basa doldurdu. Eğer zafer iniltisi bir gösterge ise dün başardığından daha dolu. "Benden daha fazla almanı seviyorum, bebeğim." Titreyen bedenimin üzerine eğilmeden önce beni tam bir dakika boyunca emin, uzun vuruşlarla beceriyor. "Hafta sonu bittiğinde her şeyimi , değil mi *benim küçük fişegim*?" Son üç kelimeyi sert hayvani itişlerle nokt alıyor.

"Oh!" Çalınan nefesimi bulmak için mücadele ediyorum. "Evet." "Peki bunu neden yaptın Lucky?" "Vücudun... amın."

Bu dört kelime onu çılgına çevirdi. Ayaklarım bir daha yere değmiyor. Kalın bir kol belimi sarıyor ve yerden kaldırılıyor. Bacaklarımı kaslı kalçalarının etrafına sarmam için verdiği sert talimat, beni içten parçalamaya başlamadan önce pozisyonumu sabitliyor. Her itiş, yakalamayı başardığım küçük nefesi ciğerlerimden geri çıkaran keskin bir yoğunlukla sonuma çarpıyor. Beni uzman bir orkestra şefi gibi çalıştırıyor, saf, katıksız coşkuyu doğrudan kan akışıma veriyor.

Neredeyse ondan izin istemeyi unutuyordum. İç kaslarım geriliyor ve titriyor, zevk beklentisi neredeyse dayanılmaz.

Onun bağırması ve ardından gelen kalın "Siktir!" sesi, o söylemeden boşalamayacağım konusunda beni uyarıyor.

"Yapabilir miyim?" Beynim ve dilim kelimeleri zar zor oluşturabiliyor.

"Bu da neydi güzelim?" diye üstümden homurdanıyor.

"Gel... lütfen, Q yapabilir miyim?" Varlığımın her zerresi hazır ve nazır. Kanalım daha da sıkılaşıyor, gelme ihtiyacı neredeyse onun itişlerini engelliyor.

"Tanrım, inanılmaz hissediyorsun!"

"Pleeeeeeeeeaaaase!"

Bir saniye daha dayanamayacağım. Bunu biliyorum. Eğer onun isteklerine karşı gelirim cezamın ne olacağını bilmiyorum. Çaresiz bir nefes çekiyorum ve tutuyorum, kendimi lanetlemek üzere olduğumu biliyorum. Ağzım gevşiyor ve bırakmaya hazırlanıyorum.

"Evet," diye , sesi ilkel bir kükreme gibi parçalıyor.

O kadar sert boşalıyorum ki sularımın amımı doyurduğunu ve kalçalarımın aşağı aktığını hissediyorum. Nefesimi bulamıyorum ve zaten karanlık olan görüşüm daha da kararıyor. I

Kollarım ve bacaklarımdaki gücü kaybediyorum ve işe yaramaz bir yaratık gibi sarkıyor ve çırpınıyorum.

Q beni kontrol altına alırken etrafımdaki kol sıkışıyor. Beni yatağın kenarına taşıyor ve üzerime tırmanmadan önce beni yere atıyor. Bileklerim bir eliyle yakalanıp hapsediliyor, bacaklarım bir kez daha ayrılıyor ve çılgınca bir kalp atışıyla diğeri arasında tamamen içime oturuyor.

Beni yenilenmiş bir güçle sikerken sırtım yataktan kalkıyor. Islak etin ete çarparken çıkardığı kirli, çökmüş sesler bu iffetsiz birleşmenin fon müziğini oluşturuyor. Kameraları duyuyorum. Utanç dalgası artıyor. Ama hislerin saldırısı da öyle.

Üstümde Q'nun nefesi daha da sertleşiyor. Aleti içimde kalınlaşıyor. Sonuna kadar gerildim ve bir yay gibi gerildim.

O kendi zevk transına girerken kalın, mekanik kelimeler üzerimden akıyor. *"Seni günlerce becereceğim... beni çok iyi sağlıyorsun... benim... lanet olası benim... orospu çocuğu!"*

Sözcükler ateşimi yakan meşale kağıdı gibi.

Bundan zevk almamalıyım. Kelimenin tam anlamıyla bir spot ışığı altındayım, bir ya da bir milyon seyirci için bir performans sahneliyorum. Dudaklarından dökülen kelimeler, bu garip yerde bir odada ayna karşısında çalışılmış kelimeler olabilir.

Bundan zevk almamalıyım.

Ama ben öyleyim.

FRANSIZCA SAATLER

Bedenimin kendine ait bir aklı var. Kendisini böylesine kapsamlı ve uzman bir şekilde ele geçiren gizemli adam üzerinde sahip olduğu güçten zevk alıyor.

Yeniden parçalanmaya, mutluluğun kıyılarına akılsız bir çılgınlıkla çarpmaya hazırlanıyor.

"Benim için gel, fişek. Öldür beni o amcığınla."

Uğruna ölmeye değer olduğuna beni ikna et.

İlk buluşmamızdaki sözler kafama çarpıyor. İçimde garip bir duyguyu tetikliyor. Birdenbire bunun, odadan çıkar çıkmaz omzunun üzerinden fırlatıp attığı unutulacak bir sevişme olmasını istemiyorum.

Hayatımı kurtarmak için bedenimi satıyor olabilirim. Bu, gururumun da öldüğü anlamına gelmez.

Ellerim onunkilere zincirli ama kalçalarım var. Bacaklarım var.

Beline doladım. Zayıf, mükemmel bilenmiş. Bacaklarımı etrafında kilitlemek için mükemmel. Son zamanlardaki fitness rejimim sayesinde kalçalarım daha güçlü. Kendimi kaldırmak için satın almayı kullanıyorum, onun itişini havada karşılıyorum. Bana çarpan aşırı his yükünden neredeyse bayılıyorum.

"Siktir!"

Kükreme kulaklarımı tırmalıyor. Bu benim için. Her hareketimizi kaydeden kameralar için değil. Utanç hala içimde canlı bir tel gibi dolaşıyor. Ama bunun yanında gurur da var. *Bu benim için.*

Bir sonraki hamlesi beni yatağa geri itti. Ama içimdeki bir şeyi serbest bıraktım. Beslenmesi gereken bir hayvan.

Hareketi tekrar yapıyorum ve göğsünden boğuk bir inilti çıkıyor.

Vücudumda oluşan basınç ve onun amansız itişlerine karşılık vermenin verdiği zevk-acı arasında, uzun süre dayanamayacağımı biliyorum.

Ter onun vücudundan benimkine damlıyor. Aramızdaki sıcaklık yanıcı. Cehennemde yok olmak üzereyim. Kelimelerin nereden emin değilim. Tek bir anının üzerine inşa edilmiş olmalılar.

Göğsünden kaba bir inilti yükseliyor. Boştaki eli kalçalarımına saplanıyor, beni son hamlesine doğru yönlendiriyor.

Ve kulağına mırıldandım, *"ölmeye değer miyim?"*

Q vurulmuş gibi geriliyor. Sonra deli gibi boşalıyor, içimi kalın, sıcak meniyle dolduruyor. Onun boşalması benimkini tetikliyor. Vücudum onunkinin altında sarsılıp bükülüyor ve hava almak için savaşıyoruz. Birkaç dakika sonra hala içimde seğiriyordu.

Zihnim, bedenimin bana verdiği derslerin altında sendeliyor. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım. Nefret etmek istiyorum ama iyi hissettiriyor. Kendimle bir dakika boyunca savaşıyorum, sonra bırakıyorum. Nefes veriyorum ve kendimi anın tadını çıkarmaya bırakıyorum.

Başı göğsüme düşüyor.

Soğuk metalin dokunuşu her şeyi donduruyor. Bir andan diğerine bu durumla ilgili yanlış olan her şeyi hatırlıyorum.

Sanki geri çekildiğimi hissetmiş gibi geriliyor. Sonra kalkıyor.

Bileklerim onun kurtuldu. Ben onları indiremeden, "Kal." diye homurdandı.

Yatak bir saniyeliğine alçalıyor, sonra o uzaklaşınca düzleşiyor. Girdiği hızla çıktığını duyuyorum.

Bir dakika geçiyor. İki. Utanç ve doygunluğun çarpık bir tablosunda donup kaldım. Kan hala kulaklarımda uğulduyor, kameraların çekmeyi bırakıp bırakmadığını anlayamıyorum. Duyularım sakinleşmiyor ve beni hırpalayan duyguların saldırısını durduramıyorum. Sesi odaya yayılmadan önce orada ne kadar yattığımdan emin değilim.

"Kameralar artık kapalı. Göz bağını çıkar."

Kendimi kurtarıırken ellerim titriyor. Işıklar gözlerimi rahatsız etmeyecek kadar düşük. İpek yastıklar ve aşağılanma denizinde yalnızım. Bakışlarımı kaldırıyorum ve Tanrı'ya şükür kameralar çekilmiş. Göz bağını kenara fırlatıyorum ve vücuduma bakıyorum. Onun kaba mülkiyetinin kanıtları her yerde. Kalçalarım, göğüslerim, bileklerim. Odanın etrafına bakıyorum ve bir tarafta bir kapı görüyorum.

"Banyo. Gerekirse kullan ama ." Gözlerim büyüdü. "Neden?"

"Seni kirli istiyorum. Geri döndüğümde, benim gibi kokmanı istiyorum." Bu ifadedeki ilkel sahiplenme hiçbir özür içermiyor.

Damgasını tüm vücudumda hissediyorum. "Ne zaman döneceksin?"

"Birkaç saat içinde. Süitten ayrılma. Aç mısın?"

Açlıktan ölüyorum. Yemekten daha fazlası için. Gerçi benden bu kadar güçlü orgazmlar emrederken bunun nasıl olabileceğini anlayamıyorum. Bir floş

Başımı salladığımda boynumdan aşağı süzülüyor. "Evet."

Kahkahasında acımasız bir ton var. "Yakında bana tekrar sahip olacaksın, Lucky. Şimdilik dinlenin. Yemeğiniz birazdan size getirilecek."

Onun hakkında hiçbir şey bilmediğim halde beni bu kadar kolay okuyabilmesi beni rahatsız ediyor. "Teşekkür ederim. Çok nazıksınız."

"Hayır. ." Bu üç kelimede omurgamı hemen ürperten ölümcül bir tını var. Aynı zamanda beynimin bir bölümünü harekete geçiriyor, kısa bir an için bocalayan bir bağlantı kurmaya çalışıyor, sonra fiyaskoyla sonuçlanıp ölüyorlar.

Ağır örtünün bir köşesini yakalayıp üzerime çekiyorum. Bunu konuşmanın bittiği şeklinde mi algılıyor yoksa söyleyecek başka bir şeyi mi yok, o an anlıyorum.

Yorgunluk kemiklerime kadar sızıyor. Her hareket ettiğimde bir inilti çıkaran türden bir ağrım var, ama üzücü bir acı değil. Yatağa gömülüyorum ve içimde şiddetlenen çatışmaya teslim oluyorum. Benim yardımım olmadan kendini tükettiğinde, uykuya dalmam için beni yeterince uzun süre serbest bırakıyor.

Stephanie beş dakika sonra beni nazikçe uyandırıyor. Pencerelemler olmadan ne kadar zaman geçtiğini anlayamıyorum. Bana dört saattir uyuduğumu söyledi.

Kucağıma koyduğu büyük tepside kremalı soslu, dumanı tüten bir kase linguine . Parma jambonu pirzolarları ağzımda eriyor ve kalan kremayı kalın *focaccia* ekmeğiyle ıslatarak yemeği dakikalar içinde bitiriyorum. Şarabı bırakıp bir soda ile yetiniyorum. Tepsiyi götürdüğünde yataktan kayarak çıkıyorum ve yavaşça banyoya doğru ilerliyorum.

Q ile ilgili diğer her şey gibi banyo da devasa, her türlü lüks ve konfor elimin altında. Başımı sallamadan önce çok başlıklı duşa biraz özlemle bakıyorum.

İşlerimi hallettikten sonra odaya dönüyorum ama yatağa Cam bir yüzeyin üzerinde şık görünümlü bir MP4 çalar bulunan bir eğlence merkezi var. Bu kumanda, Hell's Kitchen'daki çatı katında kullandığımın aksine basit görünüyor. Güç düğmesine basıyorum ve bir İtalyan operetinin dizeleri odayı dolduruyor. Yüzümü buruşturup bir sonraki düğmeye basıyorum.

Imagine Dragons'un *Demons* şarkısı yavaşça canlanıyor. Gözlerim açılıyor ve şaşkın nefesim kahkahayla son buluyor. Küçük bir parçam Q hakkında öğrendiğim ilk şeyi sevdiğim için heyecanlanıyor. Bu ikincisi. Onun hakkında sevdiğim ilk şey vücudumun içine ve dışına damga vurması. Q, bir kadının vücudu söz konusu olduğunda son derece yetenekli.

Onu tekrar hissettiğimde şarkının yarısına gelmişim. Tenim ateşleniyor ve karnım korku ve heyecanla yuvarlanıyor.

Tanrım, adam kaçırılar böyle mi hissediyor? Bu bir çeşit erken başlangıçlı Stockholm Sendromu muydu? Kumanda elimden kayıp yere düşüyor ve onu almaya zahmet etmiyorum.

"Lucky." Kapının dışında.

Yatağa dönüyorum ve göz bağıcı tekrar takıyorum. Beni nerede istediğinden emin değilim, bu yüzden yatağın kenarında durmaya devam ediyorum ve ellerimi gürültülü çarşafın üstüne koyuyorum. Bana doğru maksatlı adımlarını doğrulamak için görmeme gerek yok. Hava yoğun, cinsel bir niyetle kaynıyor.

Bana ulaşıyor, beni kendine doğru çekiyor ve ellerini vücudumda gezdiriyor. Her güçlü okşayışı içimde bir ürperti yaratıyor. Başını eğiyor ve omzumun kıvrımını kokluyor. "Birkaç dakika önce duyduğum, müzik seçimimden duyduğun eğlence miydi?"

"Ah...hayır. Beklenmedik bir şeydi, hepsi bu." "Neden beklenmedik?"

"Onlar benim en sevdiğim grup." Kendimden emin bir kahkaha attım. "Sadece şaşırdım... Nasıl görüldüğünü ya da sesinin nasıl olduğunu bilmiyorum ama aynı müzikten hoşlanıyoruz."

Ellerini göğüslerimin altına kaydırıyor. "Ve bu seni memnun ediyor mu?" diye geveliyor.

Omuz silkiyorum. "Bunu biraz daha az... tuhaf hale getirmeye yardımcı oluyor." Bir an duraksıyor.

"Başka ne yardımcı olabilir ki?"

İçgüdüsel olarak, göz bağıcı çıkarma talebimin reddedileceğini biliyorum. Bu nezaket, *eğer* gerçekleşirse, ondan gelecektir. "Sana dokunmak istiyorum. Ellerimle. Belki seni görmek?" Yine de söyledim.

Beni kucağına aldığı anda nefesim kesiliyor. Dokunmama izin verilmediği için, o yataktan uzaklaşırken ellerim yanlarımdan aşağı sarkıyor.

Birkaç saniye sonra, şöminenin yanındaki deri kaplı La-Z-Boy koltuğa benzediğini hatırladığım bir koltuğa yerleşiyor ve ayaklarım iki yanında yerde olacak şekilde beni kucağına yatırıyor. Aletinin kalın çubuğu am dudaklarımın arasında rahatça uzanıyor ama içime girmiyor. Arkasına yaslanıp kalçalarımı kavırıyor ve beni yavaşça sertliğine doğru çekiyor. Kaygan ve ıslak ve o lezzetli sürtünmeden dolayı inliyor.

Yaklaşık bir dakika sonra, elleri yanlarımı okşuyor. Biraz sarsılıyorum ve o kıkırdıyor.

"Tam gıdıklanıyorsun."

"Evet..." Kalçalarım onun üzerinde hareket ediyor, pompalama arzusu neredeyse bilinçsizce.

"Şimdi bana dokunmana izin vereceğim."

Nefesim bir heyecan patlamasıyla dışarı çıkıyor. "Tamam."

Elleri göğüslerimin üzerinde geziniyor. Uzun bir süre sadece göğüslerimle oynuyor. Sonra omuzlarımı kavriyor, ellerini kollarımdan aşağı çekiyor ve ellerimi yakalıyor.

Birbirine dolanmış ellerimizi karnına götürüp avuç içlerimi tenine yasladığında nefes almayı tamamen bırakıyorum. Onun sert, sıcak ışıltısına, dokunuşumun altında değişen sıkı kaslarına karşı yumuşak nefesime engel olamıyorum. Ellerini kaldırmadan önce bir dakika boyunca ellerimin üzerinde kalıyor. Geçici olarak onu keşfediyorum, kısa tırnaklarım tenini sıyırdığında keskin nefes alışını duyuyorum. Bacaklarımın arasında siki kalınlaşıyor, biraz daha uzuyor. Ellerimi göğüs kafesinin üzerinde gezdirirken kalçalarım yavaşça sürtünmeye devam ediyor. Düz meme uçları dokunuşumla sertleşiyor ve ondan bir keskin nefes daha alıyor.

Göğüs kaslarına ulaştığımda ellerini benimkilerin üzerine yerleştiriyor.

"Kal," diye emrediyor.

Ben eğlendim. Ama çoktan bitti. Hayal kırıklığı parçalıyor ama bu his uzun sürmüyor. Elleri benimkilerden ayrılıyor, kalçalarımı kavriyor ve beni girişime yerleştirecek kadar kaldırıyor. Bir nefes ve diğeri arasında, kazığa oturtuldum. Hoparlörlerden *Ready, Aim, Fire sesleri* yükselirken ılgık atıyorum. Ve ben üstte olmama rağmen, Q alttan amıma acımasızca girerek beni tamamen zirveye taşıyor.

"Çılgınlıklarını duymak hoşuma gidiyor..."

Tutunmaya çalışırken tırnaklarım derisine batıyor. Ama faydası yok. Beni nirvanaya fırlatacak soruyu soracak kadar uzun süre ılgık atmaya bırakıyorum. İzin verildi. Başımı geriye atıyorum ve bacaklarımın arasında patlayan ateş topuna teslim oluyorum.

Öne doğru çöktüğümde, göğsünde dinlenmeme izin veriyor. Ama itişler hiç azalmıyor. Kendi salıverilişini kükremeden önce benden akıl almaz bir orgazm daha çıkarıyor.

"Yarın, Lucky." diye mırıldandığında ben onun üstünde işe yaramaz, kemiksiz bir karmaşayım. Beni görmene izin vereceğim."

ÇIKIŞ

Pazartesi günü, sabahın köründe ilk kolon temizliğimi yapacağım haberiyle uyanıyorum. Unutulmaz bir deneyim olmasını beklediğim bu işlem, Stephanie'ye göre, vücudumun dün geceki aktivitelerden sonra biraz toparlanmasına izin vermek için öğleden sonra saat dörde planlanmıştı.

Saat 3'e kadar odama geri götürülmedim. Ancak önceki gecenin aksine Q beni Stephanie'ye emanet etti, o da banyomu denetledi ve yorgun bedenimin yatağa girmesine yardımcı oldu. Saniyeler içinde uykuya daldım, zihnim yorgunluktan kapandı ama neyse ki rüyalarım bozulmadı.

Artık tamamen uyanığım ve öğleden sonra beni nelerin beklediğini düşünmekten kendimi alıkoymak için, bugün fitness eğitiminden izin aldığım için yüzmeye gitmeye karar verdim. Beyaz bikini takımı yeni gardırobumun bir parçası. Onu giyerken aynada kendime bakıyorum. Stephanie, Fionnella'nın sağlık takibi görevini devraldı ve bu sabah şimdiye kadar sekiz kilo aldığımı bildirdi Kalçalarımın ve popomun biraz daha dolgunlaştığını ve diğer kemiklerimin biraz daha az çıkıntılı olduğunu görebiliyorum. Ayrıca cildimde, seks öncesi rejimimin bir parçası haline gelen losyon ve iksirlere atfedilebilecek bir canlılık var.

Seksle ilgili düşünceler tahmin edilebileceği gibi aklımı Q'nun gece boyunca bedenimi neredeyse çılgınca taciz etmesine yönlendiriyor. İkinci kez döndükten sonra gitmedi Dayanıklılığı da bir nebze olsun azalmadı.

Amımı kirleteceğine yemin etti. Ve sözüne sadık kaldı.

Ve gece, vücudunun diğer kısımlarına doğru ilerliyor.

Bu düşünceyi bir kenara itip aynadan uzaklaşıyorum ve bu sabah beni bekleyen diğer şeyi gördüğümde duraklıyorum. Yatağımın başucundaki para yığınının.

Özgürlüğüm için bir araç.

Peki neden onu görmek beni hasta ediyor?

Soruyu duymazdan gelerek parayı aldım, soyunma odasına döndüm ve dünden kalan yığının yanına koydum.

Gevrek banknotlara bakıyorum. İki yüz bin dolar. Muhtemelen saklanabileceğim kadar derin bir delik satın almaya yeter de artar bile. Ama asla . Clayton'ın olduğunu bile bile.

Kesinlikle peşinde diğer sırrın sır olarak kalmasını sağlayacak bir araç olmadan olmaz. Bunu yapmak için, ironik bir şekilde, açıkta kalmam gerekiyor.

Saklanmak, ona göz kulak olamayacağım anlamına geliyor. Kız kardeşimi.

Petra.

Clayton'ın şüphelendiği kız onun. *Tanıdığım* 15 yaşındaki çocuk onun.

Ölüm döşğinde anneme verdiğim, ne pahasına olursa olsun onu Clayton'dan koruyacağıma dair söz hâlâ yüreğimi yakıyor. Elbette her ne pahasına olursa olsun cinayet ve kundaklamayı planlamamıştım. Ama başka seçeneğim yoktu.

Petra için öldürdüm.

Bunu tekrar yapmak istemiyorum ama Clay'in onu ele geçirmesine asla izin vermeyeceğim. Petra annemin ve benim kaderden kaçtı. Clay ona elini sürerse, onu kendi iğrenç dünyasına sürükleyeceğinden en ufak bir şüphem yok. Bunun olmasını istemiyorum. Villa'dan kaçtığımda üzerimde yüz dolardan az para olmasının sebebi o. Acı çekerek topladığım paranın çoğu onun saklanmasına yardım etmeye gitti.

Geri kalanı Clay'in izini kaybettirmek için kayıtları değiştirmek ve belgeleri taklit etmek üzere bana bir hacker hizmeti satın aldı.

Kokuyu uzun süre kaybetmeyeceğini biliyordum. Clay sonsuza dek kandırılmayacak kadar zeki. Ama Ridge bombayı patlatana kadar çabalarım bana üç ay kazandırdı.

ARKA LOT

5 Mart 2015

Havalimanı

Pistte Edward Krakov'un uçağını beklerken plan çözülmeye başlar.

Ridge benden iki adım ötede, kişisel alanıma saygı göstermek için hiçbir şey yapmıyor. Uçak özel hangara giriyor ama gözleri müşterinin güvenli inişini gözlemlemiyor. İş tanımında olduğu gibi güvenlikle ilgili şey de yapmıyor. Aslında, geldiğimizden beri etrafına bakmadı bile.

Hayır, o çakmaktaşı renkli gözler Villa'dan ayrıldığımızdan beri olduğu gibi sıkıca bana sabitlenmiş durumda. Bir ağaca çarpıp bizi öldürmeden arabayı sürmeyi ve gözlerini göğüslerimden ve çıplak bacaklarımdan ayırmamayı nasıl başardığını sadece Tanrı bilir.

Üzerimdeki iğrenç derecede kısa buz mavisi elbiseyi çekiştiriyorum ve uzanıp inci gerdanlığı koparmamak için kendimi zor tutuyorum. Mart ayında bile Kaliforniya güneşi bir armadillo'yu kızdıracak kadar sıcaklık yayıyor ve ben de farklı değilim.

Clayton'ın bu sabah ofisinde söylediği veda sözlerini ve birkaç düzine metre ötedeki özel uçağın merdivenlerinde pilotuyla son sözlerini paylaşan aşağılık Rus'u gördüğümde sinirlerim altüst oldu.

Ridge'in gözlerinde gizlenen uğursuz ya da ondan sıçrayan ürkütücü dalgalara yerim yok.

Ondan uzaklaşma girişimim, hamlemi hemen gölgelediğinde geri tepiyor.

Ondan korkmalıyım. Kendimi korumaya çalışıyorum. Ama öfkem en kötü zamanlarda bile aklımı başıma getirebiliyor.

"Tanrı aşkına, Ridge. Biraz daha yaklaşırsan, geçen hafta ne yediğini yakından öğreneceğim."

"Ağzından çıkana dikkat et, küçük kız," diye homurdanıyor. Ama elini cebine atıyor ve ağzına bir nane şekeri atıyor. Sonra daha da yaklaşır.

"Bak Ridge, Krakov'a beni Clay'e ihbar etmesi için bir bahane daha vermek istemiyorum. Ne kadar sahiplenici olduğunu biliyorsun. Neredeyse nefesini kesiyorsun."

boynum iyi gitmeyecek."

"Sikeyim o komünist pisliği. Sana dokunmayı hak etmiyor."

Hem sesindeki kabarcıklı sahiplenme duygusu hem de devasa gövdesinden yayılan düşmanlık dalgaları nefesimi kesiyor. Şok olmuş bakışlarım onunkileri yakalama hatasına düşüyor ve bakışlarında bariz bir niyet görüyorum.

İçimde bir endişe yumağı düğümleniyor. Göz ucuyla Edward Krakov'un yaklaştığını görüyorum. Ridge benden yarım adım uzaklaşıyor, ama kalın kollarını kavuşturup soğuk, ölü gözlerle Krakov'a bakarak bu hareketi engelliyor.

Beynim az önce kucağıma bırakılan ekstra sorunla çalkalanıyor, ancak ince bir kapağı üzerine itiyorum ve bir kral gibi hissettirmem gereken adam için kör edici bir gülümseme üretiyorum.

"Eddie, seni tekrar gördüğüme çok sevindim."

Uzattığım elleri tutuyor ve küçük kutup grisi gözleri Ridge'e kayarken bile beni her iki yanağımdan iki kez öpüyor.

"Ben de seni gördüğüme sevindim, *babuşka*. Umarım küçük... rahatsızlığınızdan tamamen kurtulmuşsunuzdur?"

Başımı salladım ve daha parlak gülümsedim. "Öyleyim ve bunu sorman çok hoş."

zaman tüylerimi diken diken eden o yılan gibi parıltı gözlerine giriyor. "Ben sadece senin için tatlıyım, *bushka*. Çünkü sen benim özelimsin."

"Ve bunun için seni daha çok takdir ediyorum."

Arabaya kadar yol boyunca boş boş konuştuk. , Ridge'in dağ gibi varlığı uğursuzca yükseliyor. Bir şeyler hissinden kurtulamıyorum. Benimle ilgili bir şey.

Dönüş yolunda limuzinde Krakov'u eğlendirmek için elimden geleni yapıyorum. Eli elbisemin altından kayınca boğazıma bir şey kaçıyor. zihnimi boşaltıyorum ve bakışlarımın dolaşmasına izin veriyorum. Ne yazık ki bakışlarım dikiz aynasına takılıyor ve Ridge'in nüfuz edilemez bakışlarını yakalıyorum. Dikkati tekrar yola dönmeden önce rahatsız edici derecede uzun saniyeler boyunca bana kilitleniyor.

Karnımdaki korku düğümü genişliyor.

Kesinlikle bir şeyler oluyor.

Villa'ya varıyoruz ve cesurca dekore edilmiş geniş fuayeye giriyoruz. Bir avuç konuk, seçim alanı olarak kullanılan alanda birbirleriyle kaynaşıyor ve *Entertainer*'lar müşterilerle sohbet etmekle meşgul. Bir tepsi şampanya taşıyan bir sunucu yaklaşıyor ve Krakov kendisine bir kadeh alıyor. Sulandırılmış bir mimoza seçiyorum ve Clay'in yaklaştığını görünce gerilmemeye çalışıyorum.

Krakov'a "Seçilmiş birkaç misafir için şehirdeki kumarhanede bir oda ayırttım. Sizi özel konuğum olarak ağırlamak benim için bir onur olacaktır."

Krakov'un ağzı buruşuyor ve omuz silkiyor. "Kendi işimle çok meşgul olabilirim. *babushka*, bu gece. Sana haber veririm."

Clayton'ın Getty Kumarhaneleri'nin yarı sahibi olduğu ve Villa'nın konuklarının paralarını oyun masalarında daha da fazla boşaltmalarına yardımcı olmaktan daha iyi bir şey sevmediği kötü saklanan bir sırdır. Krakov'u ikna etmeye çalışırken dolar işaretlerini neredeyse görebiliyorum. "Elbette. Ve doğal olarak, eğer bize katılmaya karar verirsiniz Lucky de size eşlik edecek."

İki adama da gülümserken midemin dönmemesi için kendimi zor tutuyorum. "Bana bir saniye izin verirsiniz, programa hızlıca bir göz atacağım." Çoğu erkek gibi Edward Krakov'un da Villa'daki favorileri vardır - onun durumunda ben - ama üç günlük konaklamaları sırasında başka malları da denemeyi sever. Clayton'ın uzun süredir asistanlığını yapan ve aynı zamanda resepsiyonist olarak da görev yapan Remi, gizli mini tabletinde elektronik bir program tutuyor. Şanslıysam Krakov iki ya da üç kıza daha randevu vermiş olur ve böylece günde beş ya da altı saat boyunca onun iğrenç ilgisinden kurtulmuş olurum.

Edward Krakov, Villa'daki ilk müşterim olma onurunu taşıyor. Bugüne kadar Clayton'a benim için ne kadar emin değilim ama on yedinci doğum günümün gecesinde Krakov'un odasına teslim edildiğimde Clayton'ın gülümsemesine bakılırsa, küçük bir servet olmalıydı. Krakov ise vücudumu her türlü sapkınlığını tatmin etmek için kullanmaktan zevk alıyordu, Rus'un acıya dayalı seks eğilimi, annemin ölümünden iki ay önce bekaretimi elimden alan beceriksiz gençlik çabalarından çok uzak bir dünyaya kaba ve şok edici bir girişti.

Tek kurtarıcı lütuf, Krakov'un rahatsızlığa neden olan ancak kalıcı bir acıya neden olmayan kalem ince bir aleti olmasıdır. Tabii ki, horoz departmanında eksik olan şey, elleri, ağzı ve bol miktarda seks oyuncağı ile telafi etmekten daha fazlası.

Bir ürpertiye bastırıyorum ve dönmeye başlıyorum.

Clayton kolumu yakaladı. "Daha önce söylememiş miydim? Edward üç gün boyunca senin için rezervasyon yaptırdı."

Bu sefer korkumu etmemek için kendimi zor tutuyorum. Krakov'un gözlerine soğuk bir bakış giriyor. Yatıştırmalıyım yoksa bunun bedelini sonra öderim.

Yanına dönüyorum ve elimi kolundan aşağı kaydırıyorum. "Bu durumda, gidip burnumu pudralayacağım. Sen de acıkmış olmalısın. Aşçıya size pancar *çorbası* hazırlamasını söyleyeyim mi? Yoksa bu akşam *pelmeni* mi tercih edersiniz?"

Boncuk bakışları üzerimde geziniyor ve alt dudağını yalıyor. "Biraz sonra karar vermeme yardım edebilirsin, *myshka*."

"Tamam. Küçük kızların odasına bir uğrayayım, hemen dönerim."

Tuvalete girene kadar gülümsemem yüzümde kalıyor. Sonra güçsüzce lavaboya yapışıyorum ve kusmamak için mücadele ediyorum.

Krakov'la üç gün. Bırak üç günü, ona üç dakika bile zor dayanırım. Son ziyaretindeki sahte hastalığının sebebi beni prezervatifsiz becermek istemesiydi. Fazladan beş bin dolar için Clayton buna izin veriyor. İçimde hiçbir bariyer olmadan onu düşünmek beni fiziksel olarak hasta edecek kadar sıkıntıya soktu, bu da onu memnun etmedi.

Bugün hem onun hem de Clayton'ın aynı fikirde olduğunu biliyorum. Clayton'la ciddi sorunlara yol açmadan bunun olmasını engelleyemeyeceğimi de. Zaten beni hedef alan şüphelerle başıma yıkmayı göze alamayacağım sorunlar.

Tökezleyerek banyoya giriyorum ve hızla akan zihnimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Edward Krakov tarafından çıplak bırakılmaktan nasıl kurtulacağıma dair net bir çözüm bulamadan beş dakika geçiyor.

Tuvaletin sifonunu çekip kabinden çıkıyorum.

Ridge'i kollarını kavuşturmuş, makyaj masasına yaslanmış buldum.

Çıplak korku beni değerli saniyeler boyunca donduruyor. Sonra tekrar kabine girip kapıyı çarpıyorum. Ya da bunu deniyorum. Beni kolayca engelliyor, üstün gücü çabalarımınla dalga geçiyor. Ve fazla enerji harcamıyor bile.

"Sakin ol kızım. Buraya seni incitmeye gelmedim," diye .

"O zaman kapıyı bırak," diye cevap veriyorum, korkudan sesim ve bedenim titriyor. "Sadece konuşmak için buradayım ama lanet olası kapalı bir kapıya konuşmayacağım,

Şanslısın. Ya sen çıkarsın ya da ben girerim." Sesindeki hastalıklı zevk, *sadece konuşma* çizgisiyle çelişiyor.

Kızların resepsiyona yakın tercih ettiği şık tuvalet yerine mutfağa en yakın, nadiren kullanılan, daha az lüks tuvaleti seçtiğim için kendimi tekmeliyorum. Krakov'la arama biraz mesafe koymak istedim, Ridge'i ve bütün gün bana gönderdiği yüklü bakışları tamamen unuttum.

"Seni buradan gayet iyi duyabiliyorum," diyorum sesime titrememin izin verdiği kadar güç .

"Olmaz. Dışarı çık da şu bitirelim. Clay yakında seni aramaya gelecek."

"Öyle mi? Peki seni burada bulduğunda ne diyeceğini düşünüyorsun?"
Meydan okuyorum.

"Burada ağladığını duydum. Araştırmaya geldim." Sesindeki omuz silkmeyi duyuyorum. "Kendini buraya kilitledin çünkü o pisliği becermek istemiyorsun. Seni vazgeçirmeye çalışıyorum."

Cevap kulağa geliyor. İyi düşünülmüş. Bunu ne kadar zamandır planladığını merak ettiğimde kalbim sıkışıyor.

"Dışarı çık, Lucky. Sonsuza kadar orada kalamazsın."

Onu dışarıda tutmaya çalışmaktan kollarım titriyor. Hafif dehşet beynimi karıştırmakla tehdit ediyor. Kendime, eğer isteseydi şimdiye kadar girmiş olabileceğini söylüyorum.

Yavaşça kapıyı açıyorum ve dışarı çıkıyorum. Yüzündeki ifade hiç değişmemişti. Nasıl tarif bilemiyorum. Şehvet, sahiplenme, acıma ve öfke arasında bir şey. İlk ikisini anlıyorum. Son ikisi beni şaşırtıyor.

Kapı ile mesafeyi hızlıca ölçüyorum. Yapmaya çalışabileceğim her hareketi fark ediyor ve engelliyor.

Yumruklarımı sıkıyorum ve bakışlarımı bununla buluşmaya zorluyorum.
"Konuşmak istiyorsun. Konuş o zaman."

Hemen konuşmuyor. Çakmaktaşıdan gözleri beni tepeden tırıyor, çıplak bacaklarıma ve göğüslerime takılıyor. "Tanrım, çok güzelsin." Sesi aklıktan kalınlaşmıştı.

Dehşetim artıyor. "Ridge-"

Boğazını temizliyor ve kafasını tek bir kez sallıyor, sanki düşüncelerini temizliyormuş gibi. Bu düşüncelerin ne olduğunu kesinlikle bilmek istemiyorum, bu yüzden sessiz kalıyorum. Uyanık.

"Ne yaptığını biliyorum."

Gerginlik omurgamda kükrüyor. "?"

"İki gece önce Clay'in ofisine girmişsin. Bir şey aldın. Sen olduğunu biliyorum."

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok." "Ağzını topla."

Bir küfür daha savuruyorum ve sesimi eşit tutmaya çalışıyorum. "Ne bildiğinizi sandığınızı bilmiyorum ama Clay'in ofisine ben girmedim."

Yanıma doğru ilerliyor ve beni tekrar sıkıştırıyor. Aşırı derecede sürdüğü tıraş losyonunu içime çekiyorum ve öğürmemeye çalışıyorum.

"Felluce'de iki tur yaptım. Bunu biliyor muydun?"

"Ben . Hizmetiniz için teşekkür ederim."

Yüz hatları iç dondurucu yoğunluğuna geri dönmeden önce bir saniyeliğine sırtıyor. "Benim uzmanlık alanım neydi biliyor musun?"

Başımı sallıyorum.

"Bilgisayarlar. Elektronik. Çipi ya da anakartı olan her şeyi söküp takabilirim." Elini cebine atıyor ve elektronik bir kart çıkarıyor. Binalar arasında geçiş için kullandığımız güvenlik kartına benziyor. Sadece rengi yanlış. "Clay bu özel bebeği onun için bana tasarlattı. Kendisi de dahil olmak üzere herkesin binalar arasındaki hareketlerini kaydediyor ve ayrıca dizüstü bilgisayarındaki yüz tanıma yazılımına da bağlı.

Bu kartın akıllıca yanı, tutarsızlıkları da işaretlemesi. Örneğin, kamera sizi Kuzey Kanadı'nda görürse, ancak kartınız iki dakika sonra ön kapıda kaydırılırsa, bir uyarı gönderir. Nereye varmak istediğimi anlıyor musun Lucky?"

Kalbim boğazıma tırmanıyor. "Eğer... eğer bu Clay'e aitse, neden sende?"

"Güzel soru. Yanlış yere *düşünüyor*." "Ve?"

"Onu bulmak için yarına kadar vaktim var ya da onun için başka bir tane yaparım. Her iki durumda da, bu kartı tekrar ele geçirdiğinde ne bulacağını ikimiz de biliyoruz."

Sertçe yutkundum. "Ne istiyorsun Ridge?"

Yüz hatları beklenti ve zafer karışımı bir ifadeyle kıvrılıyor. Kartı cebine geri sokuyor ve başka bir şey çıkarıyor. İçinde yaklaşık üç tutam beyaz toz bulunan küçük bir kese.

Lanet olsun.

Öne çıktı ve keseyi bana uzattı. "Bunu bu gece o pisliğin içkisine koy."

Geri çekiliyorum. "Hayır."

boşluğu kapatıyor. "Sana fazla seçenek bırakmıyorum."

"Ne oldu?"

"Bu zehir değil. Her ne kadar onu yeryüzünden silmek istesem de, bir kere seni o duruma sokmayacağım."

Beyaz pudraya bakıyorum. "Peki bu hangi pozisyon o zaman?"

Omuz silkiyor. "Bu onu sabaha kadar bayıltacak. Hafif bir baş ağrısıyla uyanacak ve önceki geceyi hatırlamayacak. Ama başka bir şey olmayacak." Torbayı sallıyor. "İkimiz de onu becermekten nefret ettiğini biliyoruz, Lucky. Sana bir çıkış yolu veriyorum."

"Ama sen değilsin, değil mi Ridge? Bir şey istiyorsun."

Gülümsemeye çalışıyor ama yüz hatlarını yaran çıplak açlığı geçemiyor. Çantayı tutan eliyle öne uzanıyor ve işaret parmağını yanağımda gezdiriyor. "Uyuduğumda seni hayal ediyorum. Her gece. Bunu biliyor musun?"

Cevap vermeyince elini çekti.

"Clay'in ofisinden bir şey aldığını biliyorum. Henüz ne olduğunu bulamadı. Sekiz buçukta kumarhaneye gidecek. O saatten önce Krakov'un içkisine ilaç kattığından emin ol. Clay'in o pisliliğin gelmeyeceğini bildiğinden emin olacağım. Clay kumarhaneye gittiğinde, ofisine gel. Ne aldıysan getir, ben de bütün küçük günahlarını söyleyim."

"...?"

Bakışları ağzımın üzerine düşüyor. Adem elması sallanıyor. "Ne istediğimi biliyorsun. Clay beni iki yıl önce işe aldığından beri istediğim şeyi. Beni yeterince inkar ettin, Lucky." Çantayı uzatıyor. "Bunu gerçekleştir."

Başka bir şey eklemesine gerek yok. Meşhur sikik kaya ile sikik sert bir yer arasında kaldığımı biliyorum. Poşeti alıp çantamın küçük fermuarlı gözüne sokuyorum.

Bolca özür dileyerek ve en iyi oyunculuk becerilerimi sergileyerek fuayeye dönüyorum. Ama Clay hâlâ bana sert ve spekülâtif bir bakış fırlatıyor. Krakov'un salonda ve kokteyl barda kaldığı süre boyunca bu bakışlar endişe verici bir sıklıkta bana yöneliyor. Yoluma çıkacağını düşündüğüm şeyin aksine, Krakov beni süitine götürdüğü anda çekiliyor. Akşam yemeğini yedide istediğinde rahatladığım hissediliyor. Her isteğini yerine ama içimde yapış yapış bir karmaşa var.

İçgüdülerim, kendimi Clay'den kurtarmak için Ridge ile yatağa girmenin sorunlarım için mümkün olan en kötü çözüm olduğu konusunda beni uyarıyor.

Ama Krakov yemekten sonra elimi tutup beni yemek odasından uzaklaştırmaya başladığında, seçeneklerim tükendi. Clay kadehini Krakov'a kaldırıyor.

onun koltuğunun yanından geçiyoruz. Dört saattir içtiği birinci sınıf votkaya rağmen endişe verici derecede ayık olan Rus, sırtına bir tokat atıyor.

Clay'in bakışları benimkilerle buluşuyor ve gözlerindeki tuhaf ifade karşısında kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Ben odadan çıkarken yakınlarda pusuya yatmış olan Earl de bana sert bir bakış gönderiyor. Kendime bunun benim hayal gücüm olduğunu söylemek istiyorum ama kafamın içindeki ses buna izin vermiyor.

Krakov bir içki içmek için barda durduğunda, şansımı deniyorum ve onu karanlık bir kabine sürüklüyorum. Başı göğüslerimin arasına gömülüyken, tozu içkisinin içine atıyorum. Beyaz tozun çözünmesi için geçen sürede kalbimin atışı duruyor ve votkayı kabul edip geri devirdiğinde bayılmaktan bir fısıltı kadar uzağım.

İlaç etkisini göstermeden önce ne kadar zamanım olduğunu bilmiyorum, bu yüzden ayağa kalkıyorum, en iyi surat ifademi takınıyorum ve göğüs dekolterim tam olarak görünecek şekilde eğiliyorum. Yemi yuttu. Asansöre doğru acele ediyorum, iki korumasını gönderdiğinde minnettar oluyorum.

Süitine ulaştığımızda yürüyüşü ağırlaşmaya başladı. Kolumu ona doluyorum ve neredeyse kurbağa yürüyüşüyle onu içeri sokuyorum. Yatak çok . Krakov kafasını yastığa koymadan uyuyor. Bu gece onun dokunuşuna katlanmak zorunda olmadığım için minnettar olan yanımda, geleceğimde gizlenen daha büyük kötülüğe karşı ne yazık ki güçsüz.

Kalbim hızla çarparak onu soyuyorum, giysilerini odaya dağıtıyorum, sonra hızlı bir dua ile seyahat boy parfümümü çıkarıp vücuduna iki nefes sıkıyorum. Ridge'le buluşmaya gittiğimde ne olacağını bilmiyorum ama Krakov'un uyanma ihtimaline karşı, yatağındaki kokum bana biraz inandırıcılık kazandırabilir.

Aceleyle odadan çıkıp Kuzey Kanadı'na yöneldim. Clayton'ın kasasından aldığım şifreli USB belleği Ridge'in sekiz buçukta verdiği son tarihten önce almak için on dakikam var.

Odama vardığımda kalbim kontrolden çıkmış bir şekilde hızla atıyordu. Yatağıma oturuyorum ve titrememi kontrol etmek için bir dakikamı ayırıyorum. Bakışlarım dolabıma takılıyor. Neden ayağa kalkıp ona doğru gittiğimden emin değilim. Geride bırakmamam gereken kutsal eşyalarımın bulunduğu sırt çantamı neden çıkardığımdan emin değilim.

Yüce bir gücün beni kolladığına, beni bu yönde yönlendirdiğine inanmak istiyorum. Ama bu boş inancın beni ayakta tutması için çok fazla kez ezildim. Yine de, çantamı ve daha küçük

sırt çantamı büyük olanın içine koyuyorum. Gecenin bu saatinde kızlardan herhangi birinin burada olma ihtimalinin düşük olduğunu biliyorum ama yine de koridor boyunca temkinli bir şekilde ilerliyorum ve kimseyle karşılaşmadan asansöre ulaştığımda rahat bir nefes alıyorum.

Kartımı bodrum için okutuyorum ve kapılar açıldığında dikkatle dışarı bakıyorum. Bölgenin çoğu gece için kapatılmıştı ama Clay'in ofisine giden küçük koridor aydınlatılmıştı. Sırt çantamı asansöre en yakın masanın altına koyuyorum ve Clay'in ofisine doğru ilerliyorum.

Yaklaştığımda, puro dumanı kokusu alıyorum. Kalbim durdu.

Clay.

Kübalıları içen tek kişi o. Ama Clay kumarhaneye gitti. Hayır, bekle, aslında onu giderken görmemiştim.

Kaçmak mı yoksa kaderimle yüzleşmek mi gerektiğinden emin olamadan olduğum yerde kalakaldım.

Ofisin kapısı açılır ve Ridge içeri girer. "Asansörün sesini duydum sandım." Gülümsemeye çalıştı ve yanan bir Küba purosunu uzattı. "Umarım kokuya aldırmazsın. Patron uzaktayken falan, değil mi?"

"C-Clay burada değil mi?"

Kaşlarını çattı. "Hayır. Sana söyledim, kumarhaneye gitti." Geri çekildi ve beni içeri çağırdı.

Ayaklarım çözülüyor ve içeri giriyorum.

Ridge kapıyı kapatıyor ve belirgin bir tıkırtı duyuyorum. Dönüp ona bakıyorum ve o da omuz silkiyor. "Buraya kimse gelmeyecek ama rahatsız edilmemizi de istemiyorum. Sorun olur mu?"

Başımı salladım, çünkü başka ne diyebilirdim ki?

Purosundan uzun bir nefes çekiyor, kirli halkaları tavana doğru üfledikten sonra ofisin ortasında durduğum yere doğru yürüyor. "Her şey . Clay'in kasasından aldığın şey. Onu alalım." Elini uzattı.

Yavaşça belleği çıkardım. Bu, hafta başında kasadan çaldığım ve yerine boş bir tane koyduğum belleğin aynısı. Geri verdiğim disk, Clay'in özel dedektifinin Petra'nın nerede olduğuna dair bulduğu bilgileri içeren gerçek disk, ama hacker ona bir virüs yerleştirmiş. Clay ya da teknoloji meraklısı olmayan biri bu bilgilere erişmeye çalışırsa disk bozulacaktı. Onu yok etmeyi düşündüm ama bir şey beni . Belki de bu anı önceden gören o yüce güç?

Zihinsel olarak omuz silkiyorum.

Ridge sürücüyü benden aldı ve kasaya gitti. Şifreyi giriyor ama diski yerleştirmek yerine boş diski çıkarıp ikisini de masanın üzerine koyuyor. Kasayı kapatmadan geri dönüyor ve Clay'in masasının kenarına tünüyor. Bir başka puro dumanı bulutunun arasından, "Saçlarını aşağıya indir," diye mırıldandı. "Saçlarını böyle toplamandan nefret ediyorum."

Bir müşteriyle birlikteyken yaptığım gibi zihnimi boşaltmaya çalışıyorum. Ama bu durum farklı. Petra'nın güvenliği tehlikede.

Ellerim titreyerek saçımı tutan tokaları çıkarıyorum. Saçlarım yüzümün etrafına döküldüğünde onayını mırıldanıyor. Purosunu kül tablasının kenarına yerleştiriyor ve bana yaklaşıyor.

Uzun bir süre bana baktı. "Tatlı cennet, harikası."

Beni kaldırıp duvara doğru götürüyor. Kollarındaki bastırılmış gücü hissediyorum. Nazik olmaya çalıştığını söyleyebilirim ama nazik olmak onun doğasında yok. Gözlerinin içine bakıyorum ve şiddetli açlığını bu kadar uzun süre bastırabilmesine şaşıyorum.

Beni vücuduyla destekliyor ve ellerini üzerimde gezdiriyor. "Bunun için ne kadar beklediğimi biliyor musun?"

"Uh...hayır. Ridge?"

"Hmm?" diye mırıldanıyor ama dikkati göğüslerimi şekillendiren ellerde.

"Clay. Bilmediğine emin misin?"

Bakışları göğsümden ayrılmıyor. Elbisemi aşağı çekiyor ve dantelli sütyenimin üzerinden beni tekrar kavıyor. "Bırak Clay için ben endişeleneyim."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Aynen öyle. Eğer bana istediğimi verirsen... eğer bana istediğimi vermeye *devam edersen*, senin ne yaptığını asla öğrenemeyecek." Başı aşağı iniyor ve göğüslerimin üst kısımlarına ağzı açık öpücükler konduruyor.

Yanlış bir şeyler var. Bunu içten içe biliyorum. Yemek odasından Clay'in bakışlarını hatırlıyorum ve nefesim kesiliyor. Ridge parmaklarını sütyenimin altına sokuyor. Yüz hatlarında canlı bir heves var. Gözlerimi kapatıp kendimi destekliyorum.

Cep telefonu çalıyor.

"Siktir!" Göğsümden yüzüme bakıyor ve bir an için çağrıyı görmezden geleceğinden korkuyorum.

Ama beni yere bıraktı. "Bu düşünceni unutma." Telefonunu çıkardı. "Evet, patron."

Elbisemi düzeltmeye çalışırken durdum ve nefesimi tuttum.

Ridge ofisin sonuna doğru adım attı ve bana doğru döndü. "Evet, iki sürücü de ."

Gözlerim panik içinde açıldı.

Sırıttıyor. "Hayır, henüz kontrol etme fırsatım olmadı. Eğer üzerinde bir solucan varsa dikkatli kullanılması gerekecektir."

Kalbimin atmayı bıraktığının, korkumun çıplak ve çiğ olduğunun farkındayım. "Evet, patron. Sabaha kadar size bilgi vermiş olurum. Hayır. Sorun. Peki Clay? Bu gece onu bana verdiğin için teşekkürler." Bakışları benimkilere kilitlendi. "Onun senin için ne kadar özel olduğunu biliyorum."

Görüşüm bulanıklaşıyor. Duvara yaslanıyorum ve biliyorum. Ama bayılamıyorum.

Petra. Kardeşimi kurtarmalıyım.

Kapıya doğru ilerliyorum. Başarıyorum ama yerinden oynamıyor. Ridge'in hatırlıyorum. Anahtar cebinde olmalı. Çaresizlik ve dehşet içinde tekrar çekiyorum.

Güçlü kollar beni yerden kaldırdı ve masaya doğru çekti. "Yanlış hareket, küçük kız."

"Neden?" Sesime yansıyan korkudan nefret ama içine düştüğüm tuzağın ölümcüllüğünden dolayı zihnim dönüyor.

"Kendine de aynı soruyu sor. Bir babayı çocuğundan uzak tutmaya çalışıyorsun! Bakım sisteminin seni nasıl mahvettiğini biliyor musun?" Beni masanın üzerine fırlattı ve büyük bir eliyle beni tuttu. Nezaketi gitmişti. "Hiçbir çocuk bunu hak etmez."

İddiayı çürütmek için ağzımı açıyorum ama tam zamanında duruyorum. Ona Petra'nın sevgi dolu bir ailenin yanında olduğunu söylemeyeceğim. Taşınmayı kabul eden bir aile, sırf onu korumak için saklanıyor.

"Clay ve ben geçen ay çok yaklaştık. Idaho'da saklandığı o boktan çiftlik var ya? Onu kaçırdık. Ama Clayton Getty için çalışmayı neden seviyorum biliyor musun? Çünkü o *acımasız* biri. Sadece bir yıl amirim oldu ama hizmet etmeyi hayal ettiğim lider o."

Clay, babasının ölümü onu Getty Falls'a geri getirmeden önce bir süre orduda görev yapmıştır. İki adam arasındaki bağ sonunda anlam kazanır. Korkum üçe katlandı.

"Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorsun! Neden onu buraya, bu yere getirmek istiyorsun?" Çığlık atıyorum.

"Kraliçe gibi muamele görmektense at pisliğini temizlemesini mi istiyorsun?"

Hayal görüyor.

"Biz . Senin ya da Clay'in ona dokunmasına izin vereceğime ölürüm daha iyi!" "Bu sana bağlı değil prenses. Fotoğraflarını görmüştüm. Sen Çok etkileyici. Ama kız kardeşin... o başka bir şey. Buranın *sahibi* olabilir." Gözlerindeki ışık beni ruhuma kadar hasta ediyor.

Beni ele karşı mücadele ediyorum. Ama o beni kolayca dizginliyor. Yavaşça eğildi. Kendimi toparlamaya çalışırken bacaklarım çırpınıyor. Ağzı benimkine değişiyor ve inliyor. Karnımda ereksiyonunun kalın çıkıntısını hissediyorum.

Daha çok mücadele ediyorum ama o başını kaldırıp gülüyor. "Bu gece sana sahip olacağım, küçük kız. Bu gece ve kardeşin kadar her gece. Sonra ona da sahip olacağım."

Boğazımdan çıkan kalın kükreme beni bir anlığına kör ediyor. Ama sadece kükreme değil. Duman havaya karışıp ciğerlerime doluyor ve ben kendimi savunacak bir şey, herhangi bir şey arıyorum. Parmaklarım sert camdan yapılmış kalın kül tablasını buluyor. Tutup savuruyorum.

Ridge sendeleyerek yanımdan uzaklaştı. Öfke gözlerini dolduruyordu. Masadan kalkıp ondan hızla uzaklaştım. Bana doğru hamle , intikam ve şehvet yüzünde alev alev yanıyordu.

Korku beni felç etmekle tehdit ediyor ama buna izin veremem. Odayı ve bakışlarım açık kasaya takılıyor.

İçinde siyah, pırıl pırıl bir parça var. Clay'in silahı.

Onu tutuyorum. Ona doğrulttum. "Dur. Lütfen."

Gülüyor. "Beni durdurmanın tek yolu, küçük kız, beni vurmaktır."

Zihnim boşalıyor.

Silahı

kaldırıyorum.

Ateş ediyorum.

Paraya bakıyorum.

Bunu neden yaptığımı kendime tekrar hatırlatıyorum.

Benim güzel, masum kız kardeşim. Tüm bunların içinde önemli olan tek kişi.

Clayton bir kızını daha fahişeye dönüştürmesin diye yapıyorum.

Evet, Clayton Getty benim *biyolojik babam*. Earl'ün değil de onun olduğumu öğrenince Earl'ün hayatını bağışladı.

Ama aynı zamanda on yedi yaşındaki kızını kirletecek ilk erkeğin kim olacağına dair yabancılardan teklif alan adamdır.

Ridge Mathews'i kız kardeşimin peşinden gitmesini engellemek için vurdum. Clayton Getty'ye Petra'nın varlığını unutması için bir milyon dolar teklif edeceğim.

Eğer kabul etmezse, onu da vuracağım. Çünkü bana yaptıklarını Petra'ya yapmasına asla izin vermem.

ÜÇÜNCÜ
BÖLÜM
QUINN

MARİSLASİS

Bu terimi ilk duyduğumda on iki .

Yüce İyilik.

Tanım bana garip geldi.

Başkasının istekleri uğruna kendi isteklerini feda etmek nasıl iyi bir şey olabilirdi ki? Muhtemelen bende bir şeylerin yanlış olduğunu ilk kez o zaman fark ettim.

Şımarık, şımartılmış, tek çocuktum. Gerçek gücün ne olduğunu anladığım andan itibaren yetişkin erkeklerin önümde diz çökmesine neden olabilecek iki güçlü hanedanın erkek çocuğuydum. Fedakârlık benim kelime dağarcığımda yoktu. *Makul* ya da *düşünceli* gibi kelimeler de.

Bana tamamen yabancı olan özel bir kelime de paylaşmaktı.

Paylaşmadım. Nokta. Annemi babamla paylaşmak zorunda olmam, doğduğum günden beri benim için büyük bir sorundu. Bu acı hapi her gün yutmayı öğrenmek bence yeterli bir fedakârlıktı.

Bu yüzden bu *paylaşım* saçmalığının gerçekten bir şey olduğunu fark ettiğimdeki şaşkınlığımı hayal edin. İnsanlar buna gerçekten katılıyordu. Kendi özgür iradeleriyle.

Ama o zaman bile, o gece ondan istediği şeyin doğru görünmediğinin sarsıcı bir şekilde farkındaydım.

Anneler ve babalar birbirlerini sevmeliydi. *Sadece* birbirlerini. Değil mi?

Bu yüzden onu koridorda misafir odasına götürdüğünü görmek yeterince rahatsız ediciydi. Daha da tuhafı, giydiği süper dar gecelikti. Annemin gecelikleri her zaman uzun ve dökümlü olurdu, üzerinde de onu bir kraliçe gibi gösteren kuyruklu bir bornoz bulunurdu.

Ama bu gece değil. Bu gece, şoförüm Wesley'in benim geldiğimi görünce araba koltuğunun altına saklandığı ucuz dergilerdeki kızlardan birine benziyordu. Aptal, bahçıvanımız Armand sayesinde kendime ait üstün bir koleksiyonum olduğunu bilmiyor.

Ama konudan sapıyorum.

Anneciğim. Kraliçe gibi görünmüyor. Evin, babamla paylaştığı yatak odası süitinden olan bölümünde.

Yatakta olmalıydım. Ama misafirlerimiz olduğunda nadiren uyuyabiliyorum. Bir kere herkes annemden bir parça istiyor ve bazen onun ilgisi için çalışmak zorunda kalmaktan duyduğum rahatsızlık geceleri beni uyutmuyor. O benim ve sadece benim.

Dünyamı döndüren şey onun tek ilgisi.

Ne dersiniz ... Boktan bir Ödip Kompleksi mi? Evet, ne anlama geldiğini biliyorum. Geçen gün şehir kulübüdeyken annemle benim hakkımda şaka yapan bir pislik duyunca araştırdım. Belki de bende olan budur. Annemle aramdaki bağın cinsellikle uzaktan yakından alakası yok ama başkalarının ne düşündüğü kimin umurunda? Tek bildiğim, bana gülümsediği zamanki kadar mutlu olmadığım.

Bana sarılmak. Kitapları, TV programlarını ve dergileri titizlikle tarayıp bulduğum ve ona anlattığım esprilere gülmesi. Beni gördüğünde yüzünün mutlulukla çiçek açmasını izlemek, korkunç bir fırtınadan sonra güneşin doğmasını görmek gibi.

Onlardan nefret ediyorum. Fırtınalardan. Gülümsememesinden de nefret ediyorum. Bu gece, gülümsemiyor. Ağlıyor.

Ses bir dizi anıyı tetikliyor. Daha önce duyduğumu fark ettiğimde kaşlarımı çatıyorum. Onun ağlama sesi. Bunun üzerinde hiç düşünmemiştim çünkü zaman Bayan Harper'ın, aşırı duygusal hizmetçimizin, özellikle de annemle birlikteyken ağladığını varsaymışım. Ağlama sesini duyduğum birkaç seferde, ağlayanın annem değil Bayan Harper olduğu ortaya çıktı. Annem beni gördüğünde her zaman mutlu bir gülümseme takınırdı.

Ama bu gece yanakları ıslak. Babam Maxwell onu koridordan geçirip misafir odasının çift kapısına götürürken omuzları kamburlaşmış.

Kaptan Harrington'ın süiti.

Onun için duyduğum endişe, misafir kanadındaki büyük dede saatinin arkasında saklandığım yerden çıkmama neden oluyor. Gölgede kalmaya ederek duvar boyunca yaklaşıyorum. Annem yumruğunu ağzına götürürken kalbim korku ve şaşkınlık içinde kaburgalarımın çarpıyor.

"Kabul ettin, Adele. Beni hayal kırıklığına uğratmak , değil mi?"

Annem başını sallıyor.

Maxwell memnuniyetle başını sallıyor ve onu alnından nazikçe öpüyor. Ona karşı gösterdiği nezaket, ona olan kızgınlığımı bir olsun azaltıyor. Ama kalbim hâlâ hızla çarpıyor, beynim olan bitene tamamen şaşırmış durumda.

"Nihai hedefi unutmayın. Bunun kamu yararı için olduğunu unutmayın."

Boğazında bir hıçkırık düğümlendi. Maxwell kapının kolunu çevirip iterek açtığında saklandığım yerden çıkmaya hazırım. Annem tökezleyerek ilerliyor, yüksek topukları halıya takılıyor. Dönüp Maxwell'e baktı. Yüzü yalvarır gibi, gözleri büyük bir sıkıntı dolu. Çenesi geriliyor ve çenesini ona doğru sallıyor.

"Daha büyük iyilik, Adele."

Neden böyle söylüyor? Saklandığım yerden bitenin iynin tam tersi olduğunu söyleyebilirim. Annem ağlıyor. Bu *kötü* bir şey.

Onu kurtarmak zorundayım.

Dışarı çıkıyorum. Sonra koridordan sessizce gelen iki adamı görünce hemen geri çekiliyorum. Kaptan Harrington'ın yardımcıları; Kaptan'la birlikte geldiler ve hafta sonu için Güney Carolina'daki çiftlik malikanemizde kalıyorlar. İkisi de tüylerimi ürpertiyor, özellikle de iri ve kaslı olanı.

Maxwell onları görür ve kapı aralığından geri çekilir. İkisi de pijamalarını giymiş ve birinin elinde bir şey tutuyor. Annemin bana son doğum günümde aldığı video kamera gibi. İçeri giriyorlar ve onunla konuşmadan kapıyı kapatıyorlar.

Maxwell yanımdan geçip yatak odasına kendimi duvara yapııştırıyorum. Bakışlarım tekrar misafir odasının kapısına yöneliyor.

Annem bir şey yapıyor. Yapmak istemediği bir şey. Onu ağlatacak bir şey.

Ve bunu *daha büyük bir iyilik* için yapıyor.

saklandığım yerde kalıyorum, üç kelime kafamın içinde çalışıyor. Sonunda göz kapaklarım düşmeye başlıyor. Gidip kapıyı çalmak, annem iyi mi diye bakmak istiyorum. Ama ayaklarım bana itaat etmiyor. Diğer yöne, odama doğru koşmak istiyorlar. Onlara izin vermiyorum. Çünkü annemi o odada bırakmak istemiyorum.

Bayan Harper beni gün doğarken saklandığım yerde buldu. Yatağa dönmem için beni zorladı. Aklımdan geçen tüm soruları sormak istiyorum.

Ama yaşlı kadın yine ağlıyor ve her zaman cebinde taşıdığı o lanet beyaz mendili kokluyor.

Bana kahvaltıda krep sözü veriyor, sanki bana nadir, muhteşem bir ikram sunuyormuş gibi. Bu aptalca, çünkü ben Quinn Blackwood'um. Krep istersem, krep yerim. Teslimat üzerinde hiç gücü yok.

krepleri alıkoymak. Yapmasını istediğim Şey o odaya annemi getirmesi. Kendim yapardım ama gözlerimi zar zor açık tutabiliyorum. Ama annem neyi kabul ederse etsin o odada kalamaz.

Çünkü benim durduğum yerden, daha büyük iyiliğın berbat olduğu çok açık.

BOM ATIŞI

Ayak sesleri beni Blackwood plantasyonunun malikane koridorundan günümüze çekiyor. Yakın geleceğimde daha iyi olan tek şey, bu odada ona yapmayı planladığım şey.

Büyük plan zaten halledilmiş durumda.

Bakışlarım masadaki eşyaların üzerinde geziniyor. İhtiyacım olacağını düşündüğüm oyuncakların yarısını atmıştım. Saf, sulandırılmamış kimya, ekstra uyarıcı ihtiyacını ortadan kaldırdı. Daha önümüzde birkaç gün var ve bu eşyalar çok işimize yarayabilir.

Şimdilik Lucky'nin vücudu yeterli. Sadece onun esnek formunu düşünmek bile beni kaya gibi sertleştiriyor.

Suyun karşısındaki Blackwood malikânesine baktığım Fransız pencerelerinden dönüyorum. Yıllardır oraya adımımı atmamıştım. Bir an için Bayan Harper'ı düşündüm. Ve onun iğrenç derecede bağımlılık yapan krepleri.

Ayak sesleri yaklaşıyor ve düşüncelerim dağılıyor.

Bulduğum oda karanlık. Ama yemek odası benim özelliklerime göre düzenlenmiş ve aydınlatılmış. İçeri giriyor ve kasıklarındaki cehennem daha da alevleniyor.

Vücut zinciri boynunu çevreliyor ve vücudunu mükemmel bir şekilde örtüyor. Göğüslerinin üzerine düşen altın zincir saçakları tahrik olmuş meme uçlarıyla oynuyor. Daha aşağıda, başka bir zincir belini çevreliyor ve amının üzerinde bir saçak var. Işıkların altındaki her hareketiyle vücudu parlıyor ve mükemmelliğini vurguluyor. Aletimin çarpmasına karşı dişlerimi sıkıyorum.

Üzerimdeki gerginlik de eklenince, kontrolü bulmaya çalışıyorum. Bu yüzden kendimi olduğum yerde kalmaya zorluyorum, ona katılmadan önce birkaç vuruş yapıyorum. Bizi ayıran kapılara yaklaşıyorum ve onun yer sofrasının yanındaki notu almasını izliyorum.

Daha bir saat önce, bu gecenin farklı geçeceğini düşünmüştüm. Beni 'görmek' istedi. Ben de bunu mümkün kılmak için bir şeyler ayarladım. Ama bu, anıların karanlığını germesinden önceydi. Lucky üzerinde bıraktığım etkiyi umursamamalıydım. Ama Elly'nin gözlerimin içine ilk kez baktığında verdiği tepkiyi hatırlıyorum. O zaman sakindim ve o bana zar zor bakabiliyordu.

Şu an sakin değilim.

Kapüşonlu bakışlarım Lucky'nin öne doğru eğilip ilk 'çanağın' üzerindeki kubbeyi kaldırırkenki hareketlerini takip ediyor. Göz bağıını görünce hayal kırıklığına uğradı. Göğsümdeki sancı onun hayal kırıklığını önemseydiğimi gösteriyor.

Merak ettim.

Elimdeki kumandayı parmaklıyorum, bir saniye düşündükten sonra oynat düğmesine basıyorum. Tanıdık müziğin sesiyle kafasını kaldırıyor.

Ve gülümsüyor.

Parmakları elindeki ipek parçasını okşuyor ama giymek için hareket etmiyor. Sertleşmiş sikim gecikmeyi protesto ediyor.

"Hareketsizliğinin bir nedeni var mı, Lucky?" Söylüyorum.

İrkiliyor, sonra yüzünde bir acı izi belirliyor. Hemen gözlerini kırıştırıyor. "Sana da merhaba."

"Göz bağı, lütfen," diye ısrar ediyorum.

Bir saniyeliğine geriliyor. Sonra söylendiği gibi tabağı kaldırıyor ve masaya tırmanıyor. Dizlerinin üzerine çöküyor, tehlikeli derecede seksi stiletoları çıplak kıkına yaslanıyor. Ellerini kaldırarak göz bağıını yerine sabitliyor ve ellerini avuç içi yukarı bakacak şekilde kalçalarının üzerine koyuyor.

Fransız kapılarını açıp odaya giriyorum ve uzun ziyafet masasının yerimi alıyorum.

"İyi akşamlar Lucky. Muhteşem görünüyorsun."

Cevap vermeden önce iç dudağını dişlerinin arasında yakalıyor. "Teşekkür ederim. Keşke seni görebilseydim de iltifatına karşılık verebilseydim."

Bu numara beni neredeyse gülümsetiyor. "Gece daha yeni başlıyor. İşimiz bitmeden fikrimi değiştirebilirim."

"Umarım yaparsın."

Onun isteklerinin bu küçük göstergesi beni alışık olmadığım bir şekilde sarsıyor. Ona arzuladığı şeyi sunmayı... yine... saçma bir şekilde... istememe neden oluyor.

Konuyu değiştiriyorum. "Bu öğleden sonraki hazırlıklarınız nasıldı?"

Yanakları alev alev yanıyor ama utanç içinde arkasını dönmüyor.

"Onlar... farklıydı."

"Nasıl hissediyorsun?"

Yüzünü buruşturuyor. "Kıçımdan başka bir şey hakkında konuşabilir miyiz lütfen?"

"Hayır, Lucky. Senin... popon bu geceki eğlencenin odak noktası."

Dudakları büzüldü ve bir an için gözlerini kaçırdı. "Sen iyi misin?"

Beklenmedik sorular sarsıyor. "İyi miyim?"

Başını sallıyor. "Sesin biraz... kapalı geliyor." Gülüyorum. "İlginç bir sonuç."

"İstediğin kadar alay et. İstemiyorsan cevap vermek zorunda değilsin. Ben sadece... akşamı iyi olup olmadığını merak ederek geçirmek istemiyorum. Hepsi bu."

"Ben..." Yalan söyleyecek havada olmadığını fark ettiğimde duruyorum. Düşüncelerimin kameraya kaydedilmesini de istemiyorum. Zaten bu kısmın montajlanması gerekecek. "Endişeniz not edildi."

Yüzünde bir acı izi daha beliriyor. Görmezden ve aramızdaki boşluğa odaklanıyorum. O çok uzakta.

"Bana gel, Lucky. Korkma, sana rehberlik edeceğim."

Bir nefes alıyor, sonra ileri uzanıyor. Avuç içleri masanın yüzeyine belli belirsiz öne doğru sürünüyor. Zincirler vücudunda sallanıyor ve bana güzel, pembe uçlu göğüslerini gösteriyor.

Siyah pantolonumun fermuarının ardında, sikim acıyla şişiyor ve zonkluyor. Basıncın bir kısmını hafifletmek için tabanı sıkıyorum ve onu yaklaşıtıyorum. "İkinci tabak önünüzde. Dur...şimdi."

Duraklıyor ve yavaşça öne doğru uzanıyor. Parmakları gümüş kubbeye değiyor ve kapağı kaldırıp koyuyor. Ararken hediyesini bulur ve eline alır. Araştırırken başını bir yana eğiyor. Sonra nefesi kesilir.

"Elinde ne tuttuğunu biliyor musun, fişek?" Mırıldanıyorum. "Evet, sanırım öyle."

"Aç şunu."

Tutuşunu ayarlıyor ve aleti ilk ayarına çeviriyor. Düşük bir uğultu müziğe katılır.

"Bacaklarını aç. İçine sok."

Dudakları tek bir ayrılıyor. Dizleri yavaşça masanın üzerinde birbirinden ayrılıyor. Lucky'nin gümüş vibratörü bacaklarının arasında kaydırışını, kalçalarının sarsılışını ve elektriğin hassas kıvrımlarına çarpmasıyla tüm vücudunu saran ürpertiye izlemek seksiliğin de ötesinde. Kameralar onun her hareketini yakalıyor ve bunun uzun süre tekrarlayacağım bir çekim olduğunu biliyorum.

"Bacaklarınızı kapatın. Biraz sağa doğru hareket et ve öne gel. Düşmesine izin verme."

Vibratörü am dudaklarının arasına hapsederken bir kez daha ürperiyor. Yemek tabağını kaldırıp koyduktan sonra bir kez daha sürünerek ilerliyor. Onun

Hareketleri bacaklarının arasındaki alet tarafından engelleniyor ve titreşimler sağ tarafına çarptığında nefesi kesiliyor.

Yolun üçte ikisi bana doğru geliyor. Ayağa fırlamak, son tabağı yoldan çekmek ve dün ikinci kez yaptığım gibi sertçe içine girmek istiyorum. Kendimi göze alamam. Onu becermeyi ne kadar sevsem de, bu üretim belirli bir amaç için. Zevki şaşırtıcı derecede zihin değiştirici olsa da, nihai hedeften daha ağır basamaz.

Sürünmesi onu, müzikten tedirgin nefes alışını duyabileceğim kadar yaklaştırdı. Meme uçları sert noktalar halinde ve öne doğru uzanırken kolları titriyor. Son tabak konuyor. Takdire şayan bir isabetle kubbeyi bulup kaldırıyor.

Parmakları aletin üzerinde geziniyor ve yanaklarına sıcak bir renk yayılıyor.

"Sana yardım etmemi ister misin?"

Sertçe yutkunur ve başını sallar.

", " diye talimat verdim, hayal kırıklığımı bastırdım ve siyah popo tıkacını ucundan dibine kadar yalamasını izlemekle yetindim.

Koltuğumda kayıyorum ve sıkı baskıyı hafifletmek için fermuarımı indiriyorum. Sikim dışarı fırlıyor. Sertçe kavriyorum, birkaç kez pompalıyorum ve bir inilti ısıriyorum. Öne doğru eğilip bulaşıkları yoldan çekiyorum, sonra sandalyeme geri çöküyorum. "Arkanı dön. İçine soktuğunu görmek istiyorum."

Emrime tepki olarak burun delikleri titriyor ama yüzü bana dönük olana kadar dizlerinin üzerinde dönüyor. Saçları dalgalı bir perde halinde sırtından aşağı sarkıyor, vücudunun yumuşak hatları kıvrımlı kalçalarına doğru genişliyor ve ellerimi bir kez daha onun üzerinde gezdirmek için kaşınmama neden oluyor. Bir elinin üzerinde öne doğru eğildiğinde nefesim boğazımda kilitleniyor. Duruşunu genişletiyor ve vibratörün etrafında çerçevelenmiş mükemmel küçük amını görüyorum.

Popo tıkacını büzülmüş girişine doğru itmeye başladı. Ayağa fırladım ve bileğini yakaladım. "Fikrimi değiştirdim. Bu kısmı ben halledeceğim."

Nefesi . Fişi bırakıyor ve iki elini masaya dayıyor.

Fişi yere bırakıyorum, güzel tenine dokunmaya karşı koyamıyorum. Parmağım ensesinden kuyruk sokumuna kadar narin çizgisini takip ediyor, anlık titremeleri kanımı kaynatıyor. Kıçını avuçluyorum ve sert kürelerini sıkıyorum, inleyene kadar yoğuruyorum. Göğüslerine uzanmak istiyorum, ama zaten sızıntı yapıyorum ve henüz arka geçişine yaklaşamadım. Kancayı

Elimi kıcının alt tarafına koyuyorum ve başparmağımın klitorisini okşuyorum. Boğazından bir inilti daha kopuyor.

Vibratörü ikinci ayara getiriyorum ve sırtı zevkten kıvrılıyor. "Oooh..."

"Hoşuna gitti mi, fişek?" "Hmm...evet."

Islaklık başparmağımı kaplıyor. Kık deliğine kadar izini sürüyorum ve etrafına yayıyorum. Hafifçe geriliyor ama baskı uygulamadığımda rahatlıyor. Acele etmiyorum, iki deliğin arasına nem sürüyorum. Dayanabildiğim kadar direniyorum, sonra onu iyice açıp tadına bakıyorum.

Dilimle onu yaladığımda küçük bir ıgık atıyor. Bu sestten daha fazlasını istiyorum, bu yüzden zevki arttırıyorum. Duruşumu yeniden ayarlayarak, büzülmüş deliğini yalarken bir elimi bacaklarının altına ve arasına sokup amına masaj yapıyorum. Bütün vücudu titriyor.

"Aman Tanrım... Q," diye pantolonunu indirdi.

"Hazır olduğunda benim için gel, tatlı şey. Bu gece izne gerek yok."

Sözlerim onun için daha geniş bir zevk yolu açıyor gibi görünüyor. Vücudu daha da yumuşuyor, amı daha da ıslanıyor ve ben ona baş döndürücü lezzetini bir tabakta sunuyorum.

"Tanrım, inanılmazsın."

Nefes alışını, kalçalarının sarsıntılı , ellerinin masanın üzerinde kasılmasını ayarlıyorum. Dilimin ucunu onun dar kanalına sığdırmayı başardığımda tıkaçı alıyorum.

Onu sınırda hissettiğimde, klitorisine birkaç sert dokunuş yapıyorum. Baş yukarı kalkıyor ve orgazm olurken yüksek sesle ıgık atıyor. Geri çekiliyorum ve tıpayı deliğine yerleştiriyorum. Sürüşü yavaşlamaya başladığı an, içeri itiyorum. Baskıya karşı çılgınca kükrüyor, sonra eve kayarken tekrar ıgık atıyor ve başka bir orgazm ilkinin kuyruk rüzgarını yakalıyor.

Elime doğru fişkırıyor ve neredeyse aklımı kaybediyorum. Başımı omuzlarının arasına bırakıyorum, bir an için maskemin varlığından pişmanlık duyuyorum ve metal bariyerin içinden onun titremelerini emiyorum.

Sustuğunda elimi çekiyorum, sikimi onun kayganlığıyla kaplıyorum ve yüzünü masanın üzerine yerleştiriyorum. Nefes alış verışı hâlâ kesik kesik ama beklemekten bıktım. Baş masanın üzerinden sarkacak şekilde onu öne doğru çekiyorum ve göğüslerini serbest bırakmak için zincirleri kenara . Duruşum kafasına uyacak şekilde genişliyor.

Bacaklarımın arasında, güzel kalçalarını avucumun içine alıyorum ve sikimi göğüslerinin arasında kaydırıyorum.

Bu his, dişlerimi sıkarak nefes almak için duraklamama neden olacak kadar enfes. Sarsılan hislerim beni bu kadar ateşleyen şeyin ne olduğunu bulmaya çalışıyor. Sayamayacağım kadar çok kadın siktim. Her biri, bir ya da ikisi hariç, zevk dolu bir deneyimdi. Amcığı seviyorum. İlk tattığımdan beri seviyorum.

Lucky başka bir şey. İlk gün bakışlarını kameraya anda anormalliği hissettim. Nedenini düşünmek için biraz ara verdim.

Bu boktan oyunun finali o olduğu için mi? Heyecan verici bir zafer olmasını planladığım şeyin taçlandırıcı zaferi mi? Yoksa o da benim berbat benliğim gibi, kendi anomalisinin benimkine karışmak için yaratılmış bir versiyonu mu?

Ellerimi ve düşüncelerimi yolumdan çekip göğüslerini sikimin etrafına doluyor. Kontrolü ele geçirdiği için sabırsızlığını azarlamak istiyorum. Ama bu hareket beni çok tahrik ediyor. Onun minyon, mükemmel vücuduna, benim koyu tenime karşı kremi tenine bakıyorum. Bu manzara boğazımdan sıkı bir inilti çıkaracak kadar inanılmaz derecede sürükleyici. Ellerimi yanlarından aşağı kaydırarak belini çevreliyorum. Kaldırıcı kullanarak kendimi daha sert, daha hızlı pompalıyorum. İniltisi bana bunu sevdiğini söylüyor. Hızımı koruyorum, siyah mutluluğuma giden vahşi yolculuğa hazır olmak için taşaklarımın sıkılaştığını hissediyorum. Kalçaları pompalamaya başlıyor, vibratör hala işini yapıyor. Bir elimi bacaklarının arasına kaydırıyorum ve sırlıklam oluyor. Acele daha yoğun hale geldikçe gözlerim yuvarlanma dürtüsüyle savaşıyor. Vücudunu görmek istiyorum; her hareketine bağımlıyım. Kalçaları elimin etrafında kenetleniyor ve sarsılıyor.

"Q!"

"Evet, bebeğim. Bırak ucsun."

Bıaktı ve boğazından çıkan sesler şimdiye kadar duyduğum en baş döndürücü seslerdi. Doğrudan taşaklarıma bağlanıyor. Bir, iki kez sertçe pompalıyorum, sonra ellerini tutup kaldırıyorum. Güzel göğüsleri gözlerimin önüne serildi. Sendeleyerek geri çekiliyorum, görüşüm bulanıklaşıyor ve tüm yükümü göğüslerinin üzerine boşaltıyorum. Orgazmın gücü bacaklarımı zayıflatıyor. Bir elimi masaya dayadım ve vücuduna fişkirtmeye devam ettim. Menimin tenindeki görüntüsü beynime bir şeyler yapıyor. Onu buna bulamak, benden asla kurtulamamasını sağlamak istiyorum.

Nefesimi sertçe veriyorum, düşüncelerim yalnız bırakmam gereken bir yola sapıyor. Ama sırlara olan açlığım içimi kemiriyor. Lucky'nin kim olduğunu bilmek istiyorum,

Elly'yi neyin harekete geçirdiğini. Neden burada altımda olduğunu ve bir milyon dolar potansiyelinin onu neden coşkulu değil de korkulu gösterdiğini bilmem gerekiyor. Yüzler ve bedenler denizinde tesadüfi bir yüz ve beden olan Elly'nin üzerimde neden böyle bir etki bıraktığını.

Bu yaratık hakkında her şeyi bilmek istiyorum. O zaman bunun Quinn'in işi olduğuna karar verdim, Q'nun değil.

"Bu am için pembe bir elmas alacağım." Parmaklarım dudaklarının üzerinde geziniyor, aşırı hassas vücudunda bir ürperti uyandırıyor. Dokunuşumu klitorisinin kapağında dinlendiriyorum. "Senin güzel klitorisine aynı boyutta, aynı renkte. Tam burada dinlendireceğim." Okşamamı hafifletiyorum ve başka bir titreme ile inliyor.

"Piercing sevmiyorum."

Ağzım seğiriyor. "de öyle. Bir yolunu ." Geri çekiliyorum ve başını daha fazla sarkıtmaması için onu masanın üzerinde ayarlıyorum. Öne doğru eğilip düz karnına bir öpücük konduruyorum. "Kal."

Fermuarımı çekip yandaki banyoya gidiyorum. Birkaç havlu alıp ılık suyun altına tutuyorum ve yemek odasına dönüyorum. Lucky yan yatmış, bir iniltiyi bastırırken dudakları dişlerinin arasına sıkışmış.

Onun görüntüsü tüm cinsel zillerimi çalıyor. Yüksek sesle ve sertçe. Şimdiden onu tekrar becermek istiyorum. Çekimi durdurmak ve onu temizlemek için uzaktan kumandaya bastım.

"Q?" Sesi yumuşak ve durgun. "Hmm?"

"Vibratörü çıkarabilir miyim?"

Vücudum hala orgazmın etkisinden kurtulmaya çalışıyor. Ona da kendine gelmesi için zaman vermeliyim. "Hayır. Henüz değil." *Sana iyi biri olmadığımı söylemişim.* "Ama titreşimi azaltacağım."

Ayarı düşürüyorum ve titremesi kesiliyor. "Teşekkür ."

Ona bakıyorum. Sikim tekrar uyanıyor. Onun kıcını sikmek istiyorum, hemen şimdi. Ama sert masanın üzerindeki yumuşak vücudu da sarsıyor. "Seni rahat ettirmemi ister misin Lucky?"

Başını sallayarak ipeksi saçlarını masanın üzerinde kaydırıyor. "Evet, lütfen."

Etrafıma baktım. Bu geceki çekim burada yapılacaktı. Ama biraz doğaçlama yapabilirim. Ellerimi altından geçirerek onu kucağıma alıyorum, oturma odasına götürüyorum ve kanepeye yerleştiriyorum. Burada yanan lamba yok ama yemek odasından yeterince ışık sızıyor ve ortam sıcaklığına rağmen onun titrediğini fark ediyorum.

"Üşüdün mü?"

Omuz silkiyor. "Biraz."

Yemek odasının kapısının dışında bırakması söylenen bornoz yerdeydi. Onu alıp omuzlarına örtüyorum.

"İçecek bir şey ister misiniz?"

Yutkunuyor ve dudaklarından küçük bir inilti dökülüyor. "Umm...Q?"

"Evet?"

"Vibratör..."

"Kalıyor, fişek. Fiş de öyle. İçiyor musun?" Başını sallıyor.

Yemek odasında kendime bir viski koyuyorum ve ona alkol bazlı hafif bir kokteyl hazırlıyorum. Uçaktaki şampanyaya verdiği tepkiye bakılırsa, göreceli olarak hafif biri olduğunu söyleyebilirim. Bir sonraki seansta sarhoş olmasını istemiyorum.

Ona doğru geldiğimi hissettiğinde elini uzatıyor. Görme yoksunluğuna alışmakta ustalaşıyor. Hevesli olsaydım ya da zamanım olsaydı, onu küçük kölem olarak eğitmekten zevk alırdım. Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor ve içkiyi eline tutuştururken bu lokmayı fişeğimden uzak tutmayı seçiyorum.

Oturma odasının sonuna çekilip karanlık şöminenin yanındaki koltuğa .

İçkisinden bir yudum alır, dudaklarını yalar. Bir anlık sessizlikten sonra eli göz bağına dokunmak için yukarı kayıyor.

Serbest bırakılmam vahşi öfkemi dindirdi, bu yüzden tekrar taktik değiştirdim.

"Hâlâ beni görmek istiyor musun Lucky?"

Vücudu hareketsiz. Muhtemelen bunun hileli bir soru olup olmadığını anlamaya çalışıyor. "Bu beni görebilirsin ama sonra seni öldürmek zorunda kalırım senaryosu değil, değil mi?" diye girişimde bulunuyor. Bir beklenti zonklaması var, ama aynı zamanda bu soruda birçok korkunç duygu da var.

"Hayır. Bundan çok daha az
ölümcül." "O zaman, sakıncası
yoksa."

Aklımda. Yine de uzaylıların *verme* ihtiyacı beni iğneliyor. Bu yüzden sessiz kalıyorum ve bu duyguyu düşünürken içkimi yudumluyorum. Böyle bir ihtiyacı tetikleyen son kişi-

Düşüncelerim çığlık atarak durdu. Nefes alışım, onun seğirmesine neden olacak kadar keskin ve düzensiz.

"Eğer bunu yapmak zorunda değiliz-" "Göz bağıını çıkar Lucky."

Sesimin, dikkatli olmazsa içine düşme riski donmuş bir göl olduğunun farkındayım.

"Q-"

"Son şansınız. Teklif bir sonraki nefesinizle birlikte sona erecek."

Söz konusu nefes, ayaklarının altındaki buz gibi tehlikeyi düşünürken ciğerlerinde kilitlenip kalıyor. Saniyeler geçiyor. Boştaki eli yavaşça başının arkasına doğru ilerliyor.

Merakla bekliyorum. Nabzım cinsel olmayan bir şekilde yükseldi, bu da bir başka tuhaf ilk.

Mandalı bırakıyor ve göz bağıını yüzünden çekiyor. Güzel yeşil gözleri kırışıyor ve onları görmeyi özlediğimi fark ediyorum. Neredeyse karanlık odada onları tatmin edici bir şekilde görebildiğimden değil.

Görüşü alıştığı anda beni bulacak. Beni çok az görebildiğini, siyah pantolonumun neredeyse görünmez olduğunu, düğmeleri açık beyaz gömleğimin de çok az görüldüğünü biliyorum. Bakışları karanlıkta beni delip geçerken aynı his yayılmış bedenimin üzerinde geziniyor.

"Şanslı."

Sanki adını söylemem onu özgür bırakmış gibi nefese kalıyor. "Merhaba. Tanıştığımıza memnun oldum."

Zalimce sırtıyorum. "Öyle mi?"

Gülüşü biraz gergin ve bakışları karanlıkta daha sert bir şekilde arıyor. "Kesinlikle. Senin benim hayal gücümün bir ürünü olduğunu düşünmeye başlamışım."

"Bütün hayali erkeklerin seni benim gibi mu?"

Bardak elinde sallanıyor. Bakışları alçalıyor ve yüzünün kızardığını gördüğümü hayal ediyorum. Ama cevap vermiyor. Bilmek için duyduğum yakıcı ihtiyaç beni hafifçe sersemletiyor.

"Cevap ver, fişek."

Göz kapakları kalkıyor. "Sen benim ilk hayali erkeğimsin."

Tatmin edici değil. Ve yine de değil. Zekice cevabı alkışlamak istiyorum. Ayrıca bunun için onu cezalandırmak istiyorum. "Artık gözbağı takmıyorsun. Benim etten kemikten olduğuma inanmıyor musun?"

"Odada benimle olduğunu biliyorum. Ama yüzün... sesin... Hala bir gizemsin."

"Çok meraklı olmanın bir bedeli var. Bunu riske atmaya hazır mısın?"

İçinden bir ürperti geçiyor. Hâlâ bacaklarının arasında duran aletin etkisinden mi yoksa benim cevabımdan mı emin değilim. Her iki durumda da, oynadığımız bu oyun belli belirsiz tahrik edici.

İçkisinden büyük bir yudum alıyor, bardağı indirmeden önce dudaklarını yalıyor. "Hayır. Ama bence öylesin."

Kedi yavrusu gücündeki sürpriz pençeleri bana takıldı. Varlıkları rahatsız edici değil ama dikkatimi çektiler. "Bu beni ters psikolojiye sokma girişimi mi, tatlı şey?"

Başını sallıyor. "Hayır. Ben sadece hissettiklerimi söylüyorum."

"Peki tam olarak ne *hissediyorsun*?"

"Sen... bundan zevk alıyorsun. Mahremiyetin senin için son derece önemli ama tehlike de öyle. Muhtemelen seni görmeme izin vermeden bunu atlatabilirsin, ama bundan tamamen memnun olacağını sanmıyorum."

"Neden düşünüyorsun?"

Omuz silkerek bir omzunu kaldırıyor. "Bilmiyorum. Ama bildiğim bir şey varsa, o da kalmadıkça risk almadığımdır. Yani sakladığın sır her neyse, benimle güvende. Bahsettiğin bedelin beni incitmeyi içerdiğini sanmıyorum."

."

"Bu konuda bahse girmek ister misin?"

Dolgun ağzının bir köşesi kalkıyor. Onu öpmek istiyorum. Neden onu henüz öpmedim?

"Bahse girecek bir çiftliğim yok. Ve muhtemelen yanıldığımı kanıtlayabilirsin. Yapacak mısın?" Çenesi meydan okurcasına dışarı fırladı.

Ağzım seğiriyor. Çok küçük. Çok vahşi. "Hayır, fişek. Fiziksel taciz beni tahrik etmez."

Nefes veriyor. "O zaman, evet, seni görmek istiyorum ve kimseye söylemeyeceğime söz veriyorum."

Her zaman elimin altında olan kumandalara uzanıyorum. Parmağım uygun düğmeyi buluyor ve tepemdeki küçük sarı ışık huzmeleri odayı neredeyse karanlıktan alacakaranlık kasvetine dönüştürüyor.

Öne doğru eğilerek dirseklerimi dizlerimin üzerine koyuyorum ve bakışlarını yakalıyorum. "Şimdi beni görebiliyor musun?"

TILT**Şanslı**

Hayal gücü harika, tuhaf bir şeydir.

Bir şeyler uyduruyor ve kendini beslemek için boşlukları öfkeyle dolduruyor. Q ile yollarımız ilk kesiştiği andan itibaren onu birçok şekilde hayal ettim. Bir tanrı. Bir canavar. Biçimi bozulmuş bir psikopat. Playboy Malikanesi'nin arka kapısına umutsuzca tutunmaya çalışan solmuş bir seksenlik -tamam, belki o değil. Ama düşüncelerim birkaç aşırı uç arasında gidip geldi.

Hiçbiri beni Q'yu ilk görüşüme hazırlamadı. O... çok güzel. Roma heykeli, düşmüş melek, karanlıklar prensi, Güzel. Ve bu sadece vücudunu görmekten ibaret.

Çünkü tabii ki yüzü kapalı. Beni ilk becerdiğinde maske taktığını biliyordum. Ve tüm o risklerden bahsetmesine rağmen, içgüdülerim bana onun gibi bir adamın bir hevesle kendini açığa vurmayaacağını söyledi.

Ancak vücudunun görsel olarak çarpıcı ihtişamından daha da önemlisi, dikkatimi çeken maskesi. Yüzünün yüzde doksan beşini kaplayan bu bronz, altın ve siyah metal şaheseri, sanki onun yaşayan, nefes alan bir parçasıymış gibi görünüyor. Yüzünün ve çenesinin gerçek şeklini gizleyen ince çıkıntılar var ve yüzünün görünen tek kısımları gözleri ve elmacık kemiklerinin altından ağzına kadar uzanan inç genişliğindeki yarıklar.

Dolu, seksi ağzı.

Bacaklarımın arasında vibratör ve popo tıkacı varlığını hissettiriyor. İçimi bir ürperti kaplıyor. Daha önce sadece bir kez tıkaç kullanmıştım. Şu anda içimde ikamet edenden çok daha küçük bir versiyon. Ve boyutu Q'nun sikinin bir parçası olsa da, dolgunluk hissi ezici. Odanın karşısındaki adamın arka geçidimde olmasının nasıl bir şey olacağını hayal etmemeye çalışıyorum.

Yırtık vücutlu ve koyu sarı saçlı adam.

Koyu sarışın.

Bazı nedenlerden dolayı kaşlarımı çatıyorum. Hayalimdeki adamın her versiyonunda saçları koyu renkti. Kahverengi ya da siyah. Ama benim dikkatim

onun ihtişamını uzun süre göremeyeceğim. Aramızdaki ciddi boy farkından uzun boylu olduğunu zaten biliyorum. Ama vücudu zarif ve dolgun, açık gömleği kalın göğsünü ve kılsız gövdesini bir anlığına görmemi sağlıyor. Yüzünü görmediğim için yaşını tam olarak tahmin edemiyorum ama genç olduğunu söyleyebilirim, yirmili yaşların sonunda ya da otuzlu yaşların başında.

"şanslı."

Nabzım atıyor, bakışlarımla birlikte dudaklarına düşüyor. Henüz öpme ayrıcalığına sahip olmadığım dudaklarına. Zihnim, bu kez isminin kalın mırıltısının ne anlama geldiğini bilerek, öpüşme ve cihaz görüntülerini isteksizce bırakıyor. "Evet. Seni görüyorum. Maske olmadan bile," diye maskesini gösteriyorum, "seni hayal etmek zorunda değilim. Teşekkür ederim."

Hareket etmiyor. Ya da cevabımı kabul etmiyor. Tam bir dakika boyunca. Sinirlerim tepeme çıktığında etrafıma bakındım.

"Neredeyiz biz?" diye sordum. Bir şey bana sesimi yumuşak , huzuru bozmamamı söylüyor.

Yine de geriliyor. Sanki yerimizi açıklamanın artılarını ve eksilerini tartıyormuş gibi başını öne eğiyor. "Güney Carolina," diye cevap veriyor.

"Oh, tamam."

"Rahatlamış görünüyorsun. Seni dünyanın öbür ucuna götürdüğümü mü sandın?"

Gülümsemeye çalışıyorum ama zihnim onun sesiyle bunu nasıl hala yapabildiğiyle boğuşuyor. Bir çeşit implant falan mı var? "Onun gibi bir şey."

"Yılın bu zamanı dünyanın sonu çok güzeldir." "Eminim öyledir. Ama ihtiyacım var... şimdilik yerimde kalmayı tercih ediyorum."

Küçük kaymamı düşündüğünü, yırtıcı bir hayvanın avını dürtmesi gibi hissediyorum.

"Çoğu insan için bir milyon dolar kelimenin tam anlamıyla hayat değiştiren bir meblağdır; daha büyük ve daha iyi bir yaşam tarzına ulaşmanın aracıdır. Bu da neredeyse her zaman coğrafı bir yer değiştirme anlamına gelir. Sizin için, evsizler barınağından başka bir yere terfi etmek olduğunu varsayıyorum?"

Doğrudan bir fikir yayılım ateşi beklemiyordum. Beni yoklayan belirsiz renkteki gözlerin altında kendimi toparlamadan önce ağızım bir saniye açık kalıyor. "Başka bir şey, evet. Dünyanın sonu değil ama başka bir şey."

Yine hemen cevap vermiyor. Gözleri bir dakika daha üzerimde sabit kalıyor.

"İçkini bitir ve buraya gel, Lucky."

Konuşmaktan sıkıldı. Açlığının bana doğru dalgalandığını, ayaklarımın altındaki zemini yıkıcı bir deprem gibi yırttığını hissediyorum.

Doğrudan karşılık olarak, amım ve popo deliğim beni inletecek kadar sert bir şekilde .

Duyuyor. Keskin bir şekilde nefes verir. "Şimdi, havai fişek."

Bardağı kaldırıyorum ve tatlı, keskin kokteyli boşaltıyorum. Rom ve çileğin hafif tadı damağımda kalıyor ama bornozu bırakıp titreyerek ayağa kalktığımda damarlarımdaki vızıltının alkolle hiçbir ilgisi yok. Daha önceki orgazmlarımdan dolayı hâlâ kaygıyım. Vibratör kaymakla tehdit ediyor. Yerinde tutmak için parmaklarımı vücut zincirinin saçakları arasından bacaklarımın arasına kaydırıyorum.

"Kahretsin," diye küfrediyor Q nefesinin altında.

Yavaşça yaklaşmamı karanlık, cızırtılı gözlerle izliyor. Koyu gri ya da ela, anlayamıyorum. Attığım her birkaç adımda, uzaktan kumandadaki bir düğmeye basıyor ve oda daha da kararıyor. Ondan bir metre uzaklaştığımda, onu zar zor görebiliyorum. Ama sert nefes alışını duyuyorum, parlayan gözlerini görüyorum.

Maske yakından daha da muhteşem. Ona dokunmak, güzelliğini parmaklarımın altında hissetmek istiyorum.

Beni bir kitap gibi okuyor. "Bana dokunmak ister misin, Lucky?" "Evet. Dokunabilir miyim?"

Bir beni düşündü. Sonra başını salladı. İleriye doğru temkinli bir adım atıyorum çünkü içgüdülerim dünyamı kendi ekseninde döndürecek kadar güçlü bir şekilde çınıyor. Beni riskler konusunda uyarmıştı. Ona dokunmanın neden hayatımı riske atıyormuşum gibi hissettirdiğini bilmiyorum.

Uzanıp çenesini kavıyorum. Metal sert ve pürüzsüz ama sırtıma değdiği ilk seferki kadar soğuk değil. Yukarı doğru okşadıkça parmaklarımın altında ısınıyor. Burnunun üzerinden, elmacık kemiğinden, alnından. Nefesi bileğimi yalayıp geçiyor ve ürperiyorum. Beni tüketmekle tehdit eden güçten geri adım atmalıyım.

Bir adım öne çıkıyorum. Gözleri beni çözüyor, açgözlülükle vücudumda geziniyor. Elini kaldırdığını görmekten çok hissediyorum. Sıcak parmakları boğazımdan göğsüme doğru ilerliyor, sonra meme ucumu okşamak için aşağı iniyor.

Tüm vücudumu titretmem onun tekrar sertçe nefes vermesine neden oluyor. Parmaklarım gizlice kalkıyor ve canlı saçlarının arasından kıvrılıyor. Tırnaklarım kafa derisini hafifçe sıyırdığında nefesinin altında tıslıyor.

Eli meme ucumdan ayrılıyor, bacaklarımın arasındakini yakalamak için tenimde geziniyor. Parlayan parmaklarıma bir saniye bakıyor ve sonra onları ağzına götürüyor.

Bir nefesle diğeri arasında özümü yalıyor, ağzı parmaklarımı açlıkla çekerken inliyor. Uzun bacaklarını ayırıyor ve beni arasına çekiyor. Ona dokunma isteğimin kabarmasına izin vermeden önce, bileklerimin etrafında dönüyor, onları arkamdan çekiyor ve bir eliyle onları hapsediyor.

Hayal kırıklığı içimde çiçek açıyor ama bunun üzerinde duracak zamanım yok. Ağzı ve dili tenimde delice bir sihir yapıyor. Dişler göbeğimin üstündeki hassas deriyi ısıyor. Sıcak öpücükler, sert dişler, pürüzlü nefes. Onun dumanlı sedir kokusu. Q ile ilgili her şey yeterince baş döndürücü bir deneyim olduğundan uzun süre istek duymuyorum. Hınzır dili göğsümün yamacını yalıyor ve bir meme ucunun üzerinde durmadan geziniyor. Dizlerim bükülmeye başladığında vibratörü daha yüksek bir ayara getiriyor ve kalçamı tutuyor.

Sonra beni orada tutuyor, bacaklarının arasına hapsediyor, bedenim alev alırken mutluluğun uçurumuna hapsediyor.

Görüşüm odağını kaybediyor ve içim dışım yanıyor. Bacaklarım tutmuyor, ama o orada, zahmetsiz bir güçle beni destekliyor, bana yaptıklarından bir an bile vazgeçmiyor.

"Bu çok fazla, Q! Lütfen... Tanrım, geliyorum!" Bana gelmem için izin verdi mi? Hatırlayamıyorum. Ama bu sefer kendimi durduramayacağımı biliyorum. "*Geliyorum!*" Tekrar uyarıyor ve yalvarıyorum.

Durmuyor. Beni azarlamıyor. Gırtlaktan iniltisi meme ucumu sımsıcak sarıyor ve etimi sertçe ve acımasızca çekiyor.

Ayak parmaklarımdan kopup gelen patlayıcı güce teslim oluyorum. Beyaz ateşli kasılmalar içimi parçalıyor, amımın derinliklerinde ve kıkırdaki tıkaçın etrafında kenetleniyor. Düştüğümün belli belirsiz farkındayım. Sert bir şekilde çakılacağım ama umurumda değil. Bu his nereye düştüğüm konusunda endişelenmek için fazla inanılmaz.

Sert bir şeye çarpıyorum. Onun vücuduna. ama bırakmıyor. Kalçamdaki el beni bırakıyor ve telaşlı bir beceriksizlik duyuyorum. Görüşüm hâlâ berbat durumda ve hâlâ zevk dalgalarına kapılmış . Vibratör amımdan çekilip çıkarıldığında nefesim kesiliyor. Bileklerimi serbest bırakıyor ve ellerimi başının iki yanındaki koltuğa yerleştirmem için beni öne doğru çekiyor. Sert eller beni kucağına kaldırıyor ve kalın başı giriyor. Karanlık

Gözlerini bana dikmiş, her nefesimi içine çekerken kalçalarımı onu almaya .

Odadan bir çığlık daha yükselir.

Kıçımdaki tıkaç ona çok az yer bırakıyor. Doldum. Daha önce hiç olmadığım kadar sıkışık, zevk acı ikilemini optimum seviyelere gönderiyor. Gözlerim sulanıyor ve nefes alamıyorum.

Duyu organlarım sessiz, şaşkın bir merak içinde dönüyor. Birdenbire, onun tarafından becerilmekten ne kadar hoşlandığım konusunda çelişkiye düştüm. Ben bir fahişeyim. Bundan zevk almamam gerekiyor.

Ama seviyorum. Tanrım, şu anda başıma gelenleri ne kadar çok seviyorum?

Korkutucu derecede keskin bir bana uyum sağlayan Q, gözleriyle beni daha derinlemesine araştırıyor.

"İyi mi?"

"Evet!" Cevabım, geri çekilip beni tekrar tıka basa doldururken başka bir çığlıkla sona eriyor.

"Daha fazla mı?" diye soruyor elektrikli sesiyle.

"Uh huh."

Kalçalarımındaki kavrama sıkılaşıyor. Eminim sabaha gösterecek birkaç çürüğüm olacak

Bana daha fazlasını veriyor. Ve ölümüne becerilmek ile saf coşku arasında bir yerde, bir şeyin eksik olduğunun farkına varıyorum. Burada bulunma sebebimle ilgili hayati bir şey.

Kameraların sesi.

Neredeyse tamamen karanlıktayız. Bunu çekmiyor.

Yani bu sadece onun için mi?

Bu düşünce beni olması gerekenden çok daha fazla memnun ediyor. Sandalyeyi daha sıkı kavramamı, amımı sıkmamı ve ona daha sert çarpmamı sağlıyor.

"Orospu çocuğu," diye . Sesi o kadar kalın ki zar zor anlaşılıyor.

Bir gülümseme dudaklarımı büküyor, neredeyse kendiliğinden. Altımda titrediğini hissediyorum ve ona eskisinden daha sert bir şekilde sokuluyorum. Bu hareket derin bir yankı uyandırıyor, kalınlığı görüşümde renk patlamasına neden olan bir noktaya çarpıyor.

"Kendinden , değil mi benim küçük fişeğim?" diye derin bir inilti daha çıkarıyor.

Ses, bakışlarımı boğazına, oradan da dudaklarına çekiyor. Onu öpmek istiyorum. Dudaklarım karıncalanacak kadar şiddetli bir ihtiyaç duyuyorum. ağzımın içinde yalıyorum. "Hmm." Başımı eğiyorum, tatmak için çaresizce.

Benden uzaklaşıyor. Bu hareket ince ama kesin. İçimde gerçek bir acının yankılanmasına neden oluyor.

Benim neyim var böyle?

Bu hissi uzaklaştırıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve başka zevklere odaklanıyorum.

"Artık beni görmek istemiyor musun Lucky?" diye alay ediyor. "Gördüklerin hoşuna gitmiyor mu?"

Aksine, çok hoşuma gitti. Başımı sallıyorum. "Sorun o değil." "Gözlerini aç," diye emrediyor. "Beni görmek istemiyor olabilirsin, ama ben seni görmek istiyorum."

Sözlerinde garip bir tını var. Kırılганlıkla desteklenmiş ince bir zalimlik katmanı. Gözlerimi açıyorum. Bakışları cesur ve şehvet dolu, koyu renk gözleri ses tonuyla çelişiyor.

"Seni görmek istiyorum," diye mırıldanıyorum. Bakışlarım onun sert gövdesine düşüyor. "Sana dokunmak."

"Beni becermek mi?"

Başım bir aşağı bir yukarı sallanıyor. "Evet."

Elleri kalçalarımı bırakıp yanlarına düşüyor. "Becer beni," diye emrediyor. Gözleri farklı bir parıltıya büründü. "Paranı hak et. Seni seçtiğim için beni mutlu et."

Sözlerinin ardındaki vahşi zalimlik karşısında nefesim kesiliyor. İçimdeki acı daha derin, daha keskin. Sözlerinin üzerimde neden bu kadar etkili olduğunu bilmiyorum ama gözlerim yaşıyor. Gözlerimi kırıştırıyorum, sağduyumu yeniden kazanmak için mücadele ediyorum.

Çünkü sonuçta o haklı. Onu bir milyon dolara sikkmek için buradayım. Kameranin bizi kaydetmiyor olması farklı bir şey anlamına gelmez. Paramı kazanana kadar ona aitim.

Ben de onu becerdim. Çılgınca, amansız bir ritimle zıplayıncaya kadar sert, kalın uzunluğunu artan pompalarla okşadım. Şehvet ve acı içimi parçaladığında durmuyorum. Beni yutmaya hazır bir köpekbalığı gibi dişlerini sıktığında durmuyorum.

Etrafıma uzanıp tıkcacı çekıştirdiğinde durmuyorum, benden işkence dolu bir çığlık çıkarıyor. Sert bir şekilde boşalmaya başladığımda bile.

daha önce... bağırdığında ve parmaklarını bir kez daha kalçalarımına soktuğunda ve siki sıkılaştıkça kanallım boyunca dalgalandığında bile durmuyorum.

Tamamen kuruyana kadar olmaz.

Görüşüm bir renk okyanusunda çalkalandıktan sonra parıldayan siyah bir denizde alevlenene kadar değil.

Sonra her şey düşer.

Başka bir odada uyandım. Bir yatakta yüzüstü.

Gözlerim tekrar bağlandı ve kığım yastıklarla desteklenerek havaya kaldırıldı.

Fiş hala yerinde.

Kameralar geri geldi.

Q bana doğru eğildi.

Kalbim sıkışıyor.

Parmakları aralıklı olarak tıkaçı çeğiştiriyor. Birkaç saniyede bir amımı, göt deliğimi, deliğimin büzülmüş derisini yalıyor.

Verecek bir şeyim kalmadığını hayal ettim. İnanılmaz bir şekilde ıslandım. İnlediğimde durakladı.

"Uyanmışsın." Sesi karanlık bir beklentiyle zonkluyor.

Son seansımızın nasıl bittiğini hatırlıyorum ve kalbime doğru tırmanan savaşıyorum.

Bana bir fahişe olduğumu hatırlattı. önemli. Petra'yı kurtarmak için bir ordu Q'yu sikerdim.

"Evet," diye cevap veriyorum, sesim duygularımdan arınmış bir şekilde.

Havada bir değişiklik seziyorum. Hoşnut değil. Aman ne önemli. oynaması için duygusal bir karmaşa olmayı reddediyorum. Bir fahişe istiyorsa, bir tane alacak.

"Kıçımı sikecek misin, Q?" Mırıldanıyorum. "Yapmanı çok istiyorum bebeğim."

Kıçımdaki kavrama sıkılaşıyor. Uyarıyı dikkate almamayı seçiyorum. Elini geri itiyorum. "Al bakalım koca adam. Senindir."

Sert bir tokat aniden geldi. Odanın seken ses, alev alev yanan kıçımdaki acıyı daha da artırıyor. Gözlerimi bağladıkları için gözlerim sulanıyor. Dudağımı ısııyorum ve soluğumu bir inilti haline getiriyorum. "Hmm... daha fazla. Senin yaramaz küçük fişğin daha fazlasını istiyor."

Beni tekrar tokatladı, öncekinden daha sert. Her iki yanağıma da iki kez. çok acıyor. Ama iyi olan şey, kıçımdaki acının kalbimdeki aptalca acıyı gölgede bırakmış olması.

Ben de devam ediyorum. Ona söyleyebileceğim her pis, çağrışımlı cinsel klişeyi söylüyorum.

Şaplaklar gelmeye devam ediyor. Daha da ıslanıyorum. Nefes verişleri öfkeyle daha da koyulaşıyor.

"Evet, Koca Baba. için çığlık attır bana."

Hırçın bir homurtuyla fişi kıcımdan çekti. Bacaklarımın arasından sızlayan etime bir damla ılık yağ damlıyor. Parmaklarıyla deliğimi yağlıyor.

O zaman orada.

doğru gelirken bir yumruğu başımın yanına yerleştiriyor.

Sıcak, viski ve naneli nefesi yüzümü yıkıyor. "Kapa şu lanet çeneni. Hemen. Yoksa bu iş senin için iyi gitmez," diyor kulağıma, kameranın sözlerini almasını istemediğini bilecek kadar alçak sesle.

"Neden, Q? Bir fahişe istediğini sanıyordum? Yanlış mı yapıyorum?"

Ben de fısıldadım.

Beni iterken nefesi tıslıyor. Kontrolü sınırda.

Ateşle dans ediyorum. Ama geri çekilemiyorum. "Endişelenmene gerek yok. Senin iyi küçük fahişen olacağım. Bu benim gerçek uzmanlık alanım."

Bir anlığına dondu kaldı. Gözlerim görmediği için sonsuza dek minnettar olacağım.

Kıçımın içine ittiğinde, çığlığım zevk, acı ve az önce ayaklarının dibinde patlattığım şeyin muazzam itirafı içindir.

Alçak, uzun homurtusu öfke, şehvet ve kızgın bir intikamla dolu. Bana geri dönmeden önce tam, kaba istilasının etkisini absorbe etmek için zar zor zamanım var. Kayganlaştırıcı onun yolunu kolaylaştırmaya yardımcı oluyor, ama o çok büyük. Ve her şeyi tüketen kendi girdabına kilitlenmiş, vuruşları daha sert, kalçaları acımasızca içime pompalıyor.

"İstediğin bu mu Lucky?" Sesindeki karanlık zevki duyuyorum. Ve sfinkterim utanmazca onun etrafında kenetleniyor. "Öyle, değil mi, seni pis küçük şey?"

Aman Tanrım! Gözlerimin bağlı olmasına rağmen gözlerimi sıkıca kapatıyor, içimi kaplayan açgözlülük ve utancı engellemesi dua ediyorum. Nefes nefese kaldığımda ağzım açık kalıyor, kalçalarım onun korkunç istilasını karşılamak için kendiliğinden kalkıyor.

Dudaklarından bir dizi lakap dökülür. "*Tanrım... Oh, siktir. Orospu çocuğu!*"

Boş amım her çaresiz lanetle utanmazca kremleniyor. Kendimi dirseklerimin üzerine kaldırıyorum ve maskeli yüzü amımın kıvrımlarına doğru kayıyor.

Boyun. Q beni derin, uzun ve sert sikiyor. ılık ılıa bir orgazma kaymam için yeterince uzun süre yavaşlıyor, sonra cezalandırıcı hızını artırıyor.

Altına uzanıyorum ve her açgözlü alıyorum.

Zamanın nemi kalmadı. Öfke, zulüm ve seks döngüsüne kapıldık.

Karanlıını serbest bıraktı ve ben de tüm bunların seks hipnotize olmuş alıcısıyım. Dorua ulaştıktan sonra bile devam ediyor, derimi yüzmeye devam ediyor.

Muhtemelen yine bayılırım. Bir noktada aklım kendime ait olmaktan çıkıyor. Bedenim gibi, beyin dalgalarım da onun tarafından emiliyor... onun içine.

Yere yııldıımda başımı tutuyor ve boulmayayım diye yana çeviriyor. Ama durmuyor. Asla durmuyor. Görüşüm tekrar kararana kadar.

İkinci kez uyandıımda, malikanenin kendi kanadındaki yataımdayım.

Perdelerdeki aralıktan parlak ışık süzülüyor. bir halde birkaç saniye göz kırıyorum, sonra yorganı kaldırıp kendime bakıyorum.

Kalçalarım, uyluklarım ve göğüslerim koyu pembe morluklarla kaplı. Kıım Godzilla ile on raunt yapmış gibi hissediyor ve bacaklarımı zar zor kaldırabiliyorum.

Ama derin bir tatmin duygusuyla doluyum. Sanki... Sanki hayatımda hiç bu kadar doymamışım gibi.

Stephanie kapıyı alıp elinde bir kahvaltı tepsisiyle odaya girdiğinde bu rahatsız edici ifşayı sindirmeye çalışıyordum. En sevdiklerimle doluydu.

-Pastırma, yumurta, krem şanti ve ilekle doldurulmuş waffle ve bir kase doğranmış meyve.

Gülümseyerek kucaıma bırakıyor. "İyi uyudun mu? Dün gece oldukça kendinde değildin."

Yüzüm alev alev yanıyor ve bir bardak portakal suyu doldurmaya dalmış gibi yapıyorum. "Evet," diye mırıldanıyorum.

Perdelere doğru gidiyor ve onları açıyor. Sonra bana döndü. "Patron biraz sert olabileceğinizi söyledi. Hafif bir şeyler ister misin?

Kahvaltı bitince masaj yapar mısınız?"

Yanaklarım daha da yanıyor ve başımı sallıyorum. "Ben

iyiyim." Başını sallıyor. "Gidip sana bir banyo hazırlayayım."

Yemeği utançtan tıkanmış boğazımdan zorla geçiriyorum ve tepsiyi götürmek için geri döndüğünde göz göze geliyoruz. Lafı dolandırmanın anlamı yok.

"Peki bugünün gündeminde ne var?" Oğlancılık mı? Derin boğaz mı? A Shibari çorbası, belki? Kendimi nefesimi tutarken buluyorum.

Stephanie gülümser. "Hiçbir şey."

"Ben...ne?"

"Bir şey yok. Patron gitti."

İçime saldıran nefes kesici darbeye tamamen hazırlıksızdım. "*Gitti* mi?"

Başını sallıyor. "Fionnella bugün bir noktada daha fazla talimatla sizinle temasa geçecek. O zamana kadar rahatınıza bakabilirsiniz."

Başka bir gülümsemeyle yelken açıyor.

Çarşafı göğsüme kadar çekiyorum, günümün ışığının az önce farkındayım.

Ve bu hissin tamamen, lanet olasıca, *yanlış* olduğunun da cesurca farkındayım.

Sakinleştirici banyonun hiç de öyle olmadığı ortaya çıktı. Q'nun neden gittiğini merak ederek diken üstündeyim. Dün gece aşırıya kaçan porno yıldızı anlatımımla çizgiyi aşırıp aşmadığımı merak ediyorum. Eğer öyleyse neden on yerine yirmi deste on bin dolar bıraktığını merak ediyorum. Onu memnun etmezsem bana iki katını öder miydi? Neden bana iki katını ödesin ki? Bu bana siktir git demenin bir yolu muydu?

Zihnim beni banyodan çıkarana kadar durmaksızın çalkalanıyor.

Kurulanıyorum ve ilk aklıma gelen şeyi giyiyorum; krem rengi, tereyağı yumuşaklığında, hâlâ hassas olan tenimde cennet hissi veren bir pantolon.

Odamdan çıkıyorum ve koridorda yürürken bakışlarım başımın üzerindeki kameralara kilitleniyor. Yanıp sönen kırmızı ışık yok.

Alt katta, oturma odasında, mutfakta, terasa çıkıp tekrar geri dönerek huzursuzca yürüyorum. Birden buraya geldiğimden beri telefonumu kullanmadığım aklıma geliyor. olmadı. Ana ekran düğmesine basıyorum. Hiçbir şey olmuyor. Tekrar yukarı çıkıp şarja takıyorum.

Tekerlekler dönmeyi bırakıp açılana kadar dayanılmaz dakikalar geçiyor. Üç ping sesi e-postaları duyurunca irkiliyorum.

Parmağımı ekranda kaydırırken titriyor.

Fionnella'dan gelen hiçbir aramayı kaçırmadım.

Ama Quinn Blackwood'un üç aramasını cevapsız bıraktım.

Her biri geçen Cuma g n nden beri her gece yarısı bir noktada g nderildi.

Her aramayı bir dakika sonra bir mesaj takip ediyor.

Her mesaj aynı mesajı taşıyor.

Sen benim kafamın içindesin.

MARTINI SHOT

"Bitti mi?"

"Evet. Şu anda dönüş yolunda. Uçak yarım saat içinde Teterboro'ya inecek."

"Güzel. Peki ya daire?"

"Biz konuşurken teknik elemanlar hazırlanıyor. Gece boyunca çalışmaları gerekecek."

"Sabaha kadar bitmesini istiyorum, Fionnella. maaşlarını iki katına çıkar."

"Zaten yaptım. Ve üstüne biraz da tatlandırıcı ekledim çünkü geri-diğer projede arka arkaya çalışmak."

Telefonu boynuma yaslıyorum ve siyah gömleğimin düğmelerini ilikliyorum. "Sana sonsuz minnettarlığımı sunuyorum. Bunu biliyorsun elbette."

İç çekiyor. "Uyumaya gittiğimden daha fazla gri saç uyanmayı tercih ederim. Ve lütfen bunun bana yakıştığını söylemeyin. Hiçbir kadın bunu duymaktan hoşlanmaz," diyor sertçe.

"Bunu hayal bile edemezdim. Yine de düşünmediğimden değil."

Kıkırdıyor. "Sen her zaman kendi iyiliğin için fazla düzgündün. Seninle tanıştığım andan itibaren bunu biliyordum."

İkimiz de birkaç kez duraklıyoruz, tanışmamızın koşulları konuşmamızı geçici olarak engelliyor. Fionnella Smith ile tanışmasaydım da hayatımın aynı şekilde devam edeceğinden hiç şüphem yok. Ama onun da dahil olduğu yolun daha az yalnız olduğunun .

"Neredeyse , Nella," diye mırıldanıyorum.

Nefesi bastırılmış bir acının kancasına takılıyor. Sonra hızlıca boğazını temizliyor. "Evet. Tamam."

Ön koluma geri katlamaya başlamadan önce kolumu çekip çıkarıyorum.

"Peki, herhangi bir direnişle karşılaştın mı?"

"Yani her zamanki yirmi sorusuyla dolu muydu?" "Hmm."

"Tabii ki . Bir gece için iki katını ödeyerek kızın kafasını karıştırmak zorundaydın, değil mi? Bunu neden yaptın ki?"

Çünkü ona sert davrandım. Çünkü onun kışını almanın her saniyesini sevdim. Çünkü o kadar sıkıydı ki sikim hala boğulma izleri taşıyor.

"İyi karşılanmadı mı?"

"Hıyarcıklı veba iyi karşılandı mı? Sanki ona fazladan yüz bin dolar yerine bir şarbon vakası göndermişsiniz gibi. Nedenini bilmek istiyor ve bunun bırakacağını sanmıyorum. Dün bir saatin büyük bir kısmını onun sorularıyla uğraşarak geçirdim. O yüzden senaryo dışına çıkmak için iyi bir neden bulsan iyi olur."

Fişeğimle kafa kafaya gelme düşüncesi damarlarımda kan dolaşmasına neden oluyor. "Ben hallederim."

Fionnella nefes verir. "Teşekkürler." Yanıt biraz yorgun. O da en az benim kadar uzun zamandır bunun bitmesini bekliyor. İşleyen bir kalbim olsaydı, ona giderdi. Söz verebileceğim tek şey, on yılı aşkın bir süredir gelmekte olan intikam. "Her şey hazır olduğunda sizinle temasa geçeceğim."

Telefonu kapatıyorum ve giyinmeyi bitiriyorum. Tamamen siyah kıyafetler ruh halimi pekiştiriyor ve nadiren kullandığım, sıradan Ford Mustang'im motorunu yeraltı garajından çıkarıp caddeye sürdüğümde, geçen hafta sonu yaptıklarımı bölümlere ayrılmış bir kutuya yerleştiriyorum.

Brooklyn'deki kahverengi taş, her iki yanındaki aynı boş mülklerle birlikte sahip olduğum bir diğer taş. Ama bunlar Blackwood şemsiyesi altında değil. İki düzine paravan şirket aracılığıyla izi sürülemeyen alımlar bunlar. Evlerin önünden geçip sokağın sonuna park ediyorum. Tamamen başka bir bloğa park etmeyi tercih ederdim ama tanınma riskini göze alamam.

Etrafta kimsenin olmadığından emin olana kadar bekledim ve taş binanın merdivenlerini tırmandım. İçeri ve kapıyı arkamdan kilitliyorum. Diğer mülklerimin çoğunun aksine, bu ev tamamen dekore edilmiş. Sanatsal Tiffany zemin lambaları geniş koridoru aydınlatıyor ama özel tasarım oturma odası ve mutfak karanlık.

Üst kattaki tek kişilik yatak odasından evin içine müzik yayılıyor. Evin üst katını belirli bir düzene göre değiştirdim; bu düzen, mekanın tek bir amaca uygun olduğunu ilan ediyordu.

Zevk vermek.

Merdivenleri ölçülü adımlarla çıkıyorum. Boş yatak odasına girdiğimde, baştan çıkarmak için tasarlanmış boğucu kahkahalar havada uçuşuyor. Yatak, odanın merkezi.

Geniş alanda dikkat, imparator büyüklüğünde, birden fazla partneri barındırmak için özel olarak inşa edilmiştir. Ismarlama çarşaf ve nevresimler yatağı örtüyor ve yumuşak aydınlatmayla ustalıklı iç içe geçmiş dört direğin etrafını örüyor. Bir köşede, üç şişe vintage şampanya tutan yükseltilmiş gümüş bir kovanın yanında bir şaplak tezgahı çökmüş bir şekilde bekliyor. Her şeyi karanlık bir memnuniyetle inceliyorum, banyo kapısına yaslanmak için odayı geçerken ellerimi ceplerime sokuyorum.

Ekstra büyük jakuzili küvette bile ilgi odağı o. Bir ayağını suyun dışına uzatmış, ayak masajının keyfini çıkarırken önündeki adamın iri elleriyle kavlıyor. Arkasında başka bir adam omuzlarını yumuşak, sert dairelerle ovuyor. Fıkraları o anlatıyor olmalı, çünkü kadının başı arkaya eğik, aç gözleri adamın alçak sesle, derin derin konuşmasını dinlerken onun üzerinde geziniyor.

Vurucu cümleyi söyler. Kadın gülüyor. Sonra şampanyasından bir yudum almadan önce ayak masajını onaylıyor.

Ayak ovucu adamın bakışları bana yöneliyor ve sessizce varlığını duyuruyor.

Delilah dönüyor ve beni görünce sevinçten nefesi kesiliyor. "Oh, Quinn! Burada olmana çok sevindim. Gelmeyeceğini sanıyordum." Bardağını yakındaki bir makyaj masasına bırakıyor ve iki elini bana uzatıyor.

Banyoya doğru ilerliyorum ama uzattığı ellerini görmezden geliyorum.

"Eğleniyor musun?" diye soruyorum.

Küçümseme karşısında gözleri parlıyor ama arkasındaki sığır etine yaslanıp adamın çenesini okşarken gülümsemesi yerinde kalıyor. "Derek ve Kyle bana eşlik ederek harika bir iş çıkardılar. Ama cidden Quinn, ta *Brooklyn*'de buluşmak zorunda mıyız?" Suratını asması yapay ve rahatsız edici.

Queens'te doğup büyüdüğü düşünülürse, ifadesi oldukça zengin. "Tüm bunlar için ödenecek küçük bir bedel, sence de öyle değil mi?" Söylüyorum.

Gözlerini deviriyor ve diğer ayağını Derek'e uzatıyor. Yoksa Kyle mıydı? Hangi ikizin hangisi olduğunu anlayacak kadar duramadım. "Bana bu kadar pratik davranmandan nefret ediyorum. Artık buradasın bebeğim. Önemli olan tek şey bu." Vücudumu açgözlülükle incelemeyi önce bakışları sertçe kilitlendi. "Bize katılacak mısınız?"

Makyaj masasına doğru yürüdüm ve bacak bacak atarak yaslandım.

"Kusura bakma tatlım. Yarım saat önce duş aldım."

"Hmm...utanç verici." Bakışları yukarı tırmanıyor ve saçlarımın üzerinde duruyor. "İlginç bir renk. Bir erkek grubu evresini mi gözden geçiriyorsun?"

Elimi, değiştirmeye vakit bulamadığım kirli sarı saç tellerimin arasından geçiriyorum. "Benim hiç erkek grubu dönemim olmadı. Ama evet... Deney yapıyorum."

Gözleri tekrar benimkilere kilitleniyor ve dudaklarını yalıyor. "En sevdiğim kelime... deney yapmak."

Derim vücudumdan sürünerek uzaklaşmak istiyor. Ama o bile neyin tehlikede olduğunu biliyor, bu yüzden olduğu yerde kalıyor.

Doęrulдум ve gömleğimi çıkarmaya başladım. "Sen banyoda oynamayı bitirdiğinde, ben yatak odasında olacağım." Dışarı çıkıp yatak odasına dönüyorum. Derek'e ya da Kyle'a ona yardım etmesi için talimat verdiğini duyuyorum.

Gömleğimi çekiştirerek çıkardım ve bir sandalyeye attım. Ayakkabılar ve çoraplar sonra çıkar. Pantolonum üzerimde kalıyor. Bileğimdeki eski Patek Philippe saat de öyle. Maxwell/Delilah oyununda özel bir önemi var.

Arkamdan gelen kısık, heyecanlı kahkahaları duymazdan geliyorum ve yatağa sürünüyorum.

Devasa yatak başlığına yaslanmış bir düzine yastığın ortasında uzanarak kollarımı kavuşturuyor ve dışarı çıkmasını bekliyorum.

Bu bir prodüksiyon tabii ki.

O çok güzel. Güçlü. Görevdeki valinin karısı olarak, dünyanın en büyük şehrine hükmediyor. Ama Delilah Blackwood tanıştığımız günden beri avucumun içinde dans ediyor. Bu ona hakkını vermediğim anlamına gelmiyor.

Muhteşem bir kraliçe edasıyla dışarı çıkar. Çin ipeğinden cübbesinin bağları çözülmüş ve yere kadar sarkıyor. Elbette altında çıplaktır. Banyoda tutturduğu simsiyah saçları şimdi ince omuzlarına dökölüyor. Tek yumurta ikizlerinin üç adım önünde yürüyor, onlar da onları takip ediyor, devasa köleler, bellerine havlu dolanmış. Gri gözleri kararıyor, bakışları vücudumun üzerinde gezinirken derinliklerinde ateşli bir şehvet parıltısı belirliyor.

Alt dudağını yalıyor ve bir sürtük gibi nefes nefese kalmasına ramak kaldığını anlayabiliyorum.

Yatağın dibinde durduğunda, ikizlerin her biri bornozu omuzlarından sıyrmasına yardım ediyor. Otuz beş yaşında olmasına rağmen vücudu hâlâ bir cerrahın bıçağına ihtiyaç duymayacak kadar genç. Yine de göğüslerinde doğal olmayan bir diklik var.

Bakışlarımı memelerinden ayırıp ellerini kalçalarında gezdirmesini izliyorum.

"Seni çok özledim Quinn."

"O zaman orada ne halt ediyorsun?" Söylüyorum.

Mutlu gülümsemesi tüm yüzünü aydınlatıyor. Bir dizini yatağa dayıyor ve sinsice bana doğru sürünüyor. Bacaklarıma ulaştığında, iki elini iç baldırlarımda ve uyluklarımda gezdiriyor. Yatak başlığına yaslanıyorum ve okşamasına izin veriyorum. Parmakları sikime yaklaşırken titriyor. Oldukça tahrik olmuş durumda ama aynı zamanda gergin. Quinn'hangi versiyonunu alacağını bilmiyor. Sinirlerinin üstesinden gelmeye çalışırken bakışları bana yöneliyor.

"Tanrım, çok ciddi görünüyorsun," diye yarı gülüyor. "Bu ciddi bir iş tatlım," diye cevap veriyorum.

Sevgi sözcükleri gerginliğini bir nebze olsun azaltıyor. Daha da cesaretleniyor ve pantolonumun üzerinden beni avuçluyor. Onu memnun edecek kadar tumbulum. Gülümsemesi genişliyor. Bakışları kasıklarına geri dönüyor ve kalınlığının artmasına kendini kaptırınca ağzı açık kalıyor. Başımı kaldırıp ikizlere hafifçe selam veriyorum.

Havlularını bırakıp yatağa giriyorlar. İkiz eller vücudunu okşadığında Delilah zevkle biraz sarsılıyor. Ama onlara fazla dikkat etmiyor. Onun istediği benim. Becermek için can attığı benim.

Kollarımı açarak ona sessizce onay veriyorum. Eli sikimden ayrılıyor ve gövdem üzerinde geziniyor. Çıplak tenime dokunuşu bağırsaklarımın sertçe sıkışmasına neden oluyor.

"Tanrım, Quinn, buna ne kadar ihtiyacım olduğunu bilemezsin, sevgilim."

Sürünerek yaklaşıyor ve ellerini ağzıyla değiştiriyor. Dili açgözlülükle etimi yalıyor, sonra dişleri de eğlenceye katılıyor. Her geçen dakika daha da çıldırıyor. Arkasında, ikizlerden biri kırbacı sırtında gezdirirken diğeri elini kalçalarının arasında gezdiriyor. Gözleri kapanıyor ve beklentiyle titriyor. Kırbaç taşıyıcısına başımla işaret ediyorum ve o da kırbacı sırtına sertçe indiriyor, sonra her beş saniyede bir tekrarlıyor. Delilah'nın gırtlaktan gelen inlemeleri tam bir orospu iniltisi. Uyarılmışlığının keskin kokusu havayı kaplıyor ve heyecanı arttıkça dişleri göğüs kaslarıma batıyor. Vücudumu boynuma kadar öpüyor. Ağzını nabzımın üzerine açtığı anda onu boğazından yakalıyorum. Nabzı parmaklarıma karşı çılgınca atıyor.

"Hickies sana horoz getirmeyecek," diye uyarıyorum. Sesim buzdan bir bıçak gibi. Titriyor ve tutuşuma karşı geriliyor. "Öp beni, lütfen."

"Her şeyin zamanı var."

Suratını asıyor ve iki eliyle yüzümü kavriyor. Başparmağı alt dudağımın üzerinde geziniyor, gözlerindeki doyumsuz bakış her şeyi tüketirken

kırbaçlama. "Tanrım, çok seksisin Quinn. Sanırım sana aşık oluyorum."

Tek kaşımı kaldırıyorum. "Seks o kadar iyi mi?"

Yüz ifadesi kararıyor. "Bunun sadece seks olmadığını biliyorsun. Seni önemsiyorum."

Ben ona inanıyorum. Ne de olsa, hayal bile edilemeyecek bir servetin varisi olan ve kocaman, deneyimli bir olan birini kim umursamaz ki? Maxwell'e çabalarında yardım ve yataklık edecek kadar önemsiyor ve Maxwell arkasını döndüğünde bacaklarını genç erkeklere açıyor.

", sevgilim. Teşekkür ," diye mırıldanıyorum.

Sırtına bir darbe daha indirdiğimde inlemeden hemen önce yüzü yumuşuyor. Boynunu bırakıyorum ve ağzı benimkine doğru geriliyor.

Hızlı bir hareketle onu belinden yakaladım ve döndürdüm.

Nefes nefese kalıyor ve bacaklarını belime doluyor. uzanıyorum ve parmaklarımı şıklatıyorum. Deri bir gerdanlık avucuma düştü. Derisinden yukarı doğru kaydırıyorum ve titriyor.

"Bu benim için mi bebeğim?" diye soruyor hüzünle.

"Bu odadaki *her şey* senin için. Sen bir kraliçesin. Bunu hak ediyorsun." Gerdanlığı boğazına doladım ve sıkıca bağladım. Nefesi kesiliyor ve göz bebekleri büyüyor.

Sakin ol. *Çok kolay*.

Parmaklarımı bir kez daha şıklatım ve ipleri aldım. Bir dakikadan kısa bir sürede yatağa sabitlendi. Elim boğazından göğüslerine kadar takip ediyorum. Aşağıya kaymadan önce her biriyle oynuyorum. Gözleri üzerimde, aç, her geçen saniye daha da açgözlü. Kasıklarındaki bakımlı saç üçgenini geçip derimsi klitorisine dokunuyorum.

"Oh, evet!"

Onunla bir dakika oynuyorum, sonra dokunuşumu kaldırıyorum. "Yeterince ıslak değil. Belli beni gördüğüne sandığım kadar sevinmemişsin." Kendimi kaldırıyorum ve yatağın kenarına tünüyorum.

Başını yastıktan kaldırdı. "Hayır! Lütfen, Quinn. Islandım. Söz veriyorum."

Yanına uzandım ve parmaklarımı yanağında gezdirdim. "Şşş, sorun yok. Alınmadım. İkimiz için de uzun zaman oldu. Neden Derek ve Kyle'ın o tatlı amcığı denemelerine izin vermiyoruz? Ben de senin güzelliğinin tadını çıkarayım."

İkizlere işaret vermeme gerek yok. Çoktan bacaklarının arasına gömülmüşlerdi. Sırayla amını yalıyor ve kırbaçlıyorlar. Gözleri dönmeye başladığında, parmaklarımı gerginin altına sokup çekiyorum. Bütün vücudu sarsılıyor. Sırayla çekip bırakıyorum. Bir dakikadan kısa sürede orgazm oldu. Kyle prezervatif takarken ben yanağını okşamaya devam ediyorum. Tamamen iyileşmeden önce, içine girdi.

"Hayır," diye zayıfça inliyor. "Seni istiyorum Quinn."

"Bana sahip olacaksın. Önce çocukları senin üzerindeki güzel çalışmaları için ödüllendirmeliyiz, sence de öyle değil mi?"

İsteksizce başını sallıyor, sonra itişler sertleşip sertleştikçe keskin bir şekilde nefes alıyor. Derek yatağın daha yukarısına tırmanıyor ve onun meme uçlarıyla oynuyor. Dikleştiklerinde, tepelerine küçük mandallar takıyor. Sonra kırbaçla işe koyuluyor. Her vuruşta boğazından bir çığlık kopuyor.

"Seni kaybediyor muyum, tatlım?"

Başını sertçe sallıyor, bakışları benimkinde kalmaya çabalıyor. "Güzel."

Daha yakına eğilip burnumu yanağına değdiriyorum. Başını çeviriyor başımı okşuyor ve bana sokuluyor. "Maxwell bu gece nerede olduğunu düşünüyor?" diye sordum. "Midtown'da bir Kadın Kütüphaneciler odak grubunda."

Gülüyorum. "Ne kadar da yaramazsın, kadınları terk ediyorsun.

Peki vali bu gece nerede?" Bastırıyorum.

Cevap vermeden önce titriyor ve inliyor, "Lincoln Center'da gaziler için bağış toplama etkinliği."

"Ve buradasın, onun kıymetli mücevheri, onun arkasından kendini tatmin ediyorsun," diye alay ediyorum.

Bakışları sertleşmeye başlıyor ve rakibini alt etmek için ağır bir suç işlemekten çekinmeyen Delilah'nın bir anlık bakışını yakalıyorum. Kyle'ın bir dizi acımasız darbesi bu bakışı yok ediyor. "Tatmin olduğumda daha iyi bir vali karısı oluyorum." Başını çeviriyor ve Kyle'ın bakışlarıyla buluşuyor. "Daha sert!"

O da buna uyuyor. Başını geriye atıyor ve başka bir orgazm onu katlederken çığlık atıyor. İkizler yer değiştiriyor. Derek ikisinden daha sert olanı. Kızın kendine gelmesine fırsat vermeden, kontrolü eline alıyor.

Nefesini biraz toparladığında bakışları benimkileri arıyor. Müdahil olmamamı protesto etmek istiyor ama çok fazla zevk alıyor. Kyle göğüs ucu mandallarını kabaca çektiğinde derin bir inilti ve hazza teslim oluyor.

Bir saat sonra ter içinde kaldı. Çıgıllıkları birbirinin içine giriyor. Dördüncü kez orgazm olduğunda, arkamı dönüp bir ürpertiye bastırıyorum. Kendimi karanlığa ve amaca bırakıyorum.

"Quinn, sen... Sana ihtiyacım var," diye , çoklu orgazmları onu neredeyse delirtiyor.

Ayağa kalkıyorum, pantolonumu ve boksörlerimi yarı sert horozumu çıkaracak kadar aşağı çekiyorum. Yatağa yeniden tırmanıyorum ve kendimi kalçalarının arasına yerleştiriyorum. Derek ve Kyle sırayla onun göğüslerini ve karnını öpüyor ve kırbaçlıyorlar.

Beni görmeye çalışıyor, ama ona engel oluyorlar. Bir süre sırılısıklam amıyla oynadıktan sonra ihtiyacım olan oyuncağa uzanıyorum. Onu yapay penisle tıka basa doldururken çılgınca inliyor. İşini mükemmel bir şekilde yapıyor, ama ona arzuladığı oto-erotik deneyimi veren, Kyle'ın sürekli sıkıldığı boğucu çalışıyor. Bu sefer boşaldığında kendinden geçiyor.

Yataktan atlayıp pantolonumun fermuarını çektim. "Ben gidene kadar onu çözme." "Çok kızacak," diyor Kyle.

"Eminim onunla başa çıkabilirsin. Eğer fazladan iş çıkarırsa, bana haber ver. Karşılığını almanı ."

Saati çıkarıyorum ve altındaki yazı görünecek şekilde komodinin üzerine yüz yatırıyorum.

Delilah'dan Maxwell'e. Sadakat ve Aşk. Sonsuzluk.

Ben üstümü değiştirip çıkarken ikizler birbirlerine sırtlıyor.

Brownstone'dan aceleyle çıkıp arabama doğru ilerlerken midem sıkıldığım demirlere karşı sertçe yuvarlanıyor. İçimde kaynayan safra her adımda daha da yükseliyor. Mustang'e ulaştığımda safra boğazımdan yukarı fırlıyor.

Eğildim, kaldırıma kustum.

EYLEM EKSENİ

En yakın bakkalı buluyorum, gördüğüm ilk su şişesini alıp kapağını yırtıyorum. Tezgâha bir yirmilik atıp aceleyle dışarı çıkıyorum. Yakındaki ara sokakta ağzımı çalkalayıp . Şişe boşalana kadar çalkalayıp tekrarlıyorum. Hâlâ safra ve iğrenme tadı alıyorum.

Viski. Bana viski lazım.

Ya da Lucky.

Aklım ikinci düşüncede dönüyor. Yavaşlıyorum ve elimi ağzımın üzerinde gezdiriyorum.

Hayır, Lucky değil. Viski.

Ne kadar pahalı olursa o kadar iyi. Ve nereden alacağımı biliyorum.

Direksiyonun arkasına geçiyorum, kapıyı çarparak kapatıyorum ve ayağımı gaza basıyorum. Yarım saat sonra *XYNYC*'ye varıyorum. Kalabalık sağlıklı, özellikle de bir Perşembe gecesi için. Axel mekânı kademeli bir üyelik sistemiyle işletiyor. Platin üyeler cuma ve cumartesi günleri girebiliyor. Pazar günleri altın üyeler için. Geri kalan günler herkes için ücretsiz, ancak kapıdan kimlerin girmesine izin verdiğine dikkat ediyor.

Paparazziler her zamanki gibi dışarıda kamp kurmuşlardı. Onlara parmağımla bir fiske vurarak özel bir magazin haberi yapmalarını garanti ediyorum ve içeri giriyorum. Dördüncü nesil *trustfundistaların* arasından bara doğru ilerliyorum, bana doğrultulan sinsi kameralı telefonları görmezden geliyorum.

Barmen gözüme çarpıyor ve hemen bana yöneliyor. "Macallan. Üçlü. Güzel."

Bana içkiyi getiriyor ve tek yutuyorum. Bir tane daha içmek için bardağı işaret ediyorum. Doldurduğunda daha küçük bir yudum alıyorum, yanarak nefes alıyorum ve içimi uyuşturmasını istiyorum. Uyuşukluğun sadece bir kısmı geri dönüyor. Axel barda bana katıldığında içkiyi bitiriyorum ve yeni bir tane içmeyi düşünüyorum.

"VIP odanızda sizin için ayrılmış daha iyi bir karışım olduğunu biliyorsunuz, değil mi?" diyor.

Bardağı tezgâha çarpıyorum. "Çok uzak," diye törpüledim.

Axel benimle aynı boy ve yapıda, bu yüzden spekülâtif gri gözleri benimkilerle tam buluşuyor. İkimizin de çektiği sıkıntılar yüzünden korkacak bir şey yok.

Ruhsuz gözlerime bakarken tereddüt yoktu. Bir dakika sonra gözlerini kaçırıyor. Birkaç kadın dans ederek ona yaklaşıyor, göz göze gelmeye çalışıyor. Onları görmezden geliyor ve bir dakika sonra tekrar bana bakıyor. "O kadar kötü, ha?"

Dişlerimi sıkıyorum ve derin nefes alıyorum.

"Daha kötü." "Yardıma ihtiyacın var mı?"

Başımı salladım. ". İhtiyacım olanı aldım."

Tekrar başını sallıyor ama dikkatinin dağıldığını hissediyorum. Bakışları odanın içinde gezinirken, Axel'in misafirleri için ayrılmış yerde tek başına duran kadını takip ediyorum. Korkuluklara yaslanmış, bir elinde şampanya kadehi var. İlk bakışta, *XYNYC'nin* seçkin atmosferinin tadını çıkaran birçok güzel kadından sadece biri gibi görünüyor. Ama ikinci bakışta, odanın diğer ucundan bile gergin hissediyorum. Onun yanından geçip salonun her iki yanında duran ve çıkışını engelleyen iki kulüp korumasına bakıyorum. Axel gözlerini ondan ayırmadan, "Başka bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver," diyor.

Ona bir bakış attım. "Görünüşe göre halletmeniz gereken kendi durumunuzla meşgulsünüz."

"Evet," diye homurdanıyor. "Bir de bana sor."

Kadına tekrar bakıyorum. Tanıdık geliyor ama , kendimi uçurumun derinliklerine gömme, son iki saati anlık hafızamdan silme ihtiyacından başka bir şeyi barındıramayacak kadar kablolu.

"Diğer durumla ilgilendiğiniz için teşekkürler," diyorum.

Omuz silkiyor. "Sağlık Bakanlığı'ndaki adamım bir süredir o moteller zincirine karşı bir zaafı olduğunu söylüyor. Doğru avuç içini yağlamak... onları listelerinin en üstüne çıkarmaya *teşvik etti*. Tek gereken bir telefon görüşmesi ve birkaç korumamın orayı boşaltmasıydı." Kadın bir kez daha dikkatini çekmeden önce bana bir bakış attı. "Doğru kişi olması gereken yere ulaştı mı?"

Başımı salladım. "Evet." Lucky'nin düşüncesi birden derimi daha iyi bir şekilde kaşındırıyor, ama Delilah'yla karşılaşmamın altında yatan tiksinti devam ediyor. "Üst kattaki daire hâlâ senin, değil mi?"

Axel bakışlarını kadından ayırır. "Evet, biliyorum."

"Duşuna girebilir miyim?" Sesimin saf siyah bir boşluğa karıştığının farkında olarak soruyorum.

Gözleri kısılır. "Elbette. İstedğin kadar zaman ayırabilirsin.

Kıyafetlerini de dolapta değiştir. Kızlardan birine bir şişe getirmesini söyleyeceğim."

Başımı salladım ve barın yan tarafına yöneldim. Elimi *Sadece Yetkili Personel* kapısına çarpıyorum ve arka tarafa sıkışmış küçük asansöre yöneliyorum. Daire kulübe ait, yani teknik olarak yarısı benim ama Axel zamanının çoğunu *XYNYC*'de geçirdiği için burayı daha çok kullanıyor.

Duşa girmeden çok önce kıyafetlerimi çıkarıyorum. Sıcaklığı kaynama derecesine getiriyorum, kendimi arka arkaya üç kez keseliyorum. Zar zor bir çukur açıyor. Safra tekrar yükseliyor ve kusuyorum. Tanıdık olmayan bir çaresizlikle düğmeyi dondurucu soğuğa çeviriyorum. Buz beni sakinleştiriyor ve tenimi saran ürpertiye memnuniyetle karşılıyorum.

Ellerimi duş duvarına dayayarak ne kadar süre durduğumdan emin değilim. Kapının çalınması beni suyu kapatmaya zorluyor. Havluyu belime dolayarak kapıyı açıyorum.

Kolsuz, dar siyah bir elbise giymiş olan kadın barmen geniş mavi gözleriyle bana bakıyor. Her iki kolu da özenle işlenmiş mürekkeple kaplı ve mavi-siyah saçları son derece keskin açılarla kesilmiş. Peri gibi bir güzelliği var.

"Evet?" Tıslıyorum.

Keskin nefesi, bakışlarının vücudumda gezinmesini engellemiyor. "Axel beni bir şişeye yukarı gönderdi. Kapıyı birkaç kez çaldım ama cevap vermedin..."

Onun yanından geçip yatak odasına gidiyorum. *Macallan M* gümüş tepsinin üzerinde, bir buz kovası ve bir bardağın yanında duruyordu. Elime alıyorum, mantarı dişlerimle çekip çıkarıyorum ve uzun bir yudum alıyorum. Arkamı dönüyorum. Hâlâ banyonun kapısında duruyor, gözlerinde çok aşına olduğum bir bakış var.

Yatak odasının kapısına doğru ilerleyerek, kapıyı duvara çarpacak kadar sert bir şekilde tekmeliyorum. "Teslimat için teşekkürler, tatlım. Axel'e benden sana güzel bir bahşiş vermesini söylemeyi unutma. Ama ne yazık ki bu gece başka bir şey yok."

Yüz hatlarını hayal kırıklığından umursamazlığa çeviriyor ve çenesini havaya kaldırarak dışarı çıkıyor. Bir yudum daha alıp şişeyi yere çarpıyorum ve dolaba yöneliyorum. Ödünç aldığım kotun üzerine siyah bir tişört geçiriyordum ki bir mesaj sesi duydum.

Yatak odasından çıkıyorum ve atılmış kıyafetlerimi arıyorum. Oturma odasındaki sehpanın yanında yerde duran telefonu buluyorum ve gözümü açıyorum.

Mesaj, öldüğünü sandığım kalbimin, içimdeki boşluğun kaynayan kütesinde bir yerlerde gerçekten hâlâ hayatta olup olmadığını sorgulamama neden olan bir tepki yaratıyor.

Bir adım geri çekilip kanepeye gömüldüm. Sonra mesajı tekrar okudum.
Sen de benim kafamın içindesin.

Bunu yapmamalıyım.

Bu gece Delilah ile yaptığım seans, hedeflerime dair canlandırıcı bir bakış açısı kazandırdı. Ya da daha doğrusu *hedeflerime*. Değiştirilmeleri gerekiyor. Hızlıca. Yoksa son on yılda uygulamaya koyduğum tüm planların çözülme riskiyle karşı karşıya kalacağım.

Maxwell bu sabah gayri resmi olarak ikinci dönem için aday olma niyetini açıkladı, bu da kısmen benim Salı günü Güney Carolina'dan dönmemi gerektirdi. Albany'deki vali konağında yaptığı konuşmadan sonra onun ve Delilah'nın yanında durdum, saygılı oğul ve üvey oğul olarak alkışladım.

Aklıma kazıdığım yer ve zamana aylar var. Tek yapmam gereken zamanımı beklemek.

Yani bunu yapmamalıyım. Lucky'yi bu ruhsuz sirkin içine daha fazla çekmemeliyim. Çatlaklarım ardına kadar açık, geçilmez yarıklar. Onu tekrar görmeme izin verirse neyi riske attığının farkında değil.

Ama ben Quinn Blackwood'um. Özverili olmak yabancı bir kavram.

Onu istiyorum. Ona ihtiyacım var. O benim. Onu düşünmek vücudumu tamamen farklı bir nedenden dolayı kaşıntılandırıyor. Ayrıca, sözleşmeye göre, yedi sikiş daha, o bana ait.

Ona sahibim.

Ben de numarayı çevirdim.

Zil sesi altı kez yankılanır, sonra klik sesi duyulur.

Nefes alışını duyuyorum ama hiçbir şey söylemiyor. Birkaç saniye boyunca. "Ah... merhaba?" Sesindeki keskin endişe bana bu oyunda sırları olan tek kişinin ben olmadığımı hatırlatıyor. Savaştığı şeytanlar her neyse, onu da benimkiler gibi tüketiyor.

Ortak zemin iyi hissettiriyor.

"Elly." Adını söylemek cehennem çemberinin bir katmanını daha yatıştırıyor.

Şaşkınlıkla hafifçe nefes veriyor. "Quinn? Aramanı beklemiyordum."

"Kafanın içinde kalmamı mı tercih ediyorsun?"

"Ben...hayır. Tüm mesajlarını gece yarısı gönderdin. Senden daha sonra haber alırım diye düşünmüştüm. Sizden haber almayı değil elbette. Yani..."
Tökezleyerek durdu.

Hareket ettiğimin farkına varmadan kanepeye uzanıyorum. Elim, neyse ki artık çalkalanmayan karnımın üzerinde duruyor. Karanlık hala

çalkalanıyor ama artık derimden sürünerek çıkmak istemiyorum. "Gece yarısına yirmi dakika . Bu konuşmaya o zaman devam edebiliriz. Hâlâ kafanın içinde olacak mıyım?"

"Umm, belki," diye cevap veriyor. Sesinde bir gülümseme hayaleti yakalıyorum. Ya da bu benim yerle bir olmuş hayal gücümde olabilir.

"Belki de benim için iyi değildir. Konuşmaya devam edin. Gece yarısı gelmeme ihtimalini göze almamayı tercih ederim."

"Aklına girmemden hoşlanıyor musun Quinn?" diye sordu usulca. Dışlerim bir an için gıcırdadı. "Senin için iyi olandan daha fazla." Kısa bir nefes alma. "Neden benim için iyi değil?"

Sadece gülüyorum.

"Seni eğlendiriyor muyum?" Seksi sesi giderek artan bir hakaretle sertleşiyor.

"Bana çok şey yapıyorsun Elly ve bunu biliyorsun. Bu yüzden mesajıma cevap vermedin mi? İçgüdülerin sana kaçman gerektiğini haykırırken şu anda telefonun ucunda olmanın nedeni bu değil mi?"

"Neden bilmiyorum," diye yanıtlıyor. "Neden ben senin kafanın içindeyim?" diye ağzından geçirir.

Çünkü seni becermediğim birçok geceyi uyurken seni izleyerek geçirdim. Seni çatlaklarıma sürüklemek istedim.

"Çünkü beni görüyorsun. Korkman gerektiğini biliyorsun ama kaçmıyorsun."

"Quinn... iyi misin?"

Aynı soru, soyadını bile bilmediğim kadının farklı bir versiyonu.

"Bana adını söyle."

Bu sefer nefes alış veriş daha keskin. "Ne?" "Elly neyin kısaltması?"

Uzun bir süre sessiz kalır. Sonunda, "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," diyor.

"Bana adını söylemen için mi? Bana güvenemeyeceğini mi düşünüyorsun?" Gülüyor. "Bana kaçmamı söyleyen adam mı? Ne düşünüyorsun?"

"Bence bana güvenmemelisin. Ama yine de bilmek istiyorum. Eleanor."

"Hayır."

"Eloise. Ella. Arabella. Petronella. Mariella."

"Hayır."

"Hmm, seçeneklerim tükeniyor. Fil."

Boğuk kahkahası beni yıkıyor. "Vay canına. Fil. Gerçekten mi?"
"Söyle bana. Elly senin adın mı?"
Kahkahası kesilir. "Evet," diyor. "Peki kısaltması?"
"Neden bilmek istiyorsun Quinn?" Sesi mırıltının biraz üzerindeydi. "Seni görmek istiyorum."
"Hayır, . Kaçmamı istiyorsun."
Gözlerimin kapanmasına izin verdim.
"İkisini de istiyorum." "Bu imkansız."
"O kelime benim için yok." *Asla olmadı, olmayacak.* "Benim için var."
"O zaman aramamalıydın." "Şimdi kapatabilirim."
"Sen aradın. O kapı . Bundan geri dönüş yok." "Peki ilerlemenin tek yolu ne?"
Yabancı bir ihtiyaç işliyor. "Seni görmeme izin ver. *İşin* bitti mi?"
Bir an ediyor. "Hayır. Henüz değil." Sesi değişti. İçinde isteksizlik var.
Ve heyecan.
Sikim kıpırdıyor. "Bana borçlusun, Elly."
Tekrar nefes verir. "Biliyorum, ama yaptığım bu şey... biraz karmaşık."
"Karmaşık olan, Güney Çin Denizi'nde bir yeraltı kalesindeki bir zindanda duvara zincirlenmiş olmanızdır. Öyle misin?"
"Hayır, tam olarak değil."
"New York'ta bir zindanda duvara mı zincirlendin?"
"Hiçbir yere zincirlenmedim. Ama bir şeye *kilitlendim.*" "Benimle yemek yemeni engelleyen bir şey mi?" Nefes nefese kaldı. "Beni dışarı mı çıkarmak istiyorsun?"
"İstiyorum. Şaşırmış gibisin."
"Şey, ben hiç gitmedim..." Durdu. Saniyeler geçiyor. "Seninle yemeğe gelemem Quinn."
"O prangalar yüzünden mi?" "Onun gibi bir şey."
Elim pantolonumdaki şişkinliğe uzanmak için aşağı iniyor. Sadece sesini duymak bile beni sertleştiriyor. "Seni görmek istiyorum."

İç geçirdi. "Belki... Ofisine gelebilirim. Öğle yemeği yeriz...?" "Hayır."

"Doğru. Tamam." Sesi incinmiş gibi geliyor.

"Hayır, çünkü ben orada değilim. Ve öğle yemeği çok kısa. Seninle akşam yemeği yemek istiyorum."

"Ben-"

"Bana hayır deme, Elly." Sesimi sertleştiriyorum, ona obsidyen kalbimi gösteriyorum. "Bundan hoşlanmıyorum."

Nefesi kesiliyor. Sessizlik titriyor. "Bana yarım gün verebilir misin? Hiçbir şey için söz veremem Quinn, ama belki bir şeyler ayarlayabilirim?"

Oynadığım acımasız oyuna rağmen ilgimi çekti. "Bunu yapabilirim."

"Tamam."

Bir dakika boyunca konuşmuyoruz ama sessizlik daha kolay geliyor.

"Anlat bana," diye cesaretlendiriyorum.

"Hayır. Sesin daha iyi geliyor."

Kahkahalarım beni şaşırtıyor. "Daha mı iyi?"

"Evet. Daha az ıstıraplı."

Kahkahalar kesiliyor. Gözlerimi açıyorum, beyaz tavana boş boş bakıyorum. "Çok yazık."

Bir şaşkınlık. "Daha iyi hissettiğin için üzgün müsün?"

"Olduğumdan başka bir şey olduğuma inandığın için üzgünüm." "Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum."

"Tabii ki görüyorsun," diye cevap veriyorum. "Beni görüyorsun, Elly. Görüyorsun, değil mi?"

"Acı içinde olduğunu görüyorum," diye fısıldıyor. "Bazı nedenlerden dolayı acıya kilitlenmişsin ve içinde kalmayı seçiyorsun."

Nefesim kesilmiyor. Ölü kalbim atmıyor. Gerçek gerçektir. Ellyden gelen gerçek... başka bir şey. Ama şu anda bunu irdelemeyeceğim. "Evet," diye basitçe cevap veriyorum.

"Neden?"

"Bana var olmak için neden nefese ihtiyacım olduğunu sor."

"Quinn..." Sesi, sanırım anlama çabasıyla. "Çok üzgünüm," diyor sonunda.

Sonra nefesim kesiliyor. Çünkü o anda, tam o anda, kendimi o sempatiye sarma, hiçbir şey kalmayana kadar onu tüketme ihtiyacıyla yanıp tutuşuyorum.

"Beni yarın ara. Erkenden. Ve Elly?"

"Evet?"

"Evet'e ihtiyacım var."

Telefonu kapattım ve hemen tekrar aradım. "Fionnella, daire hazır mı?"

Derin bir iç çekiş. "Hayır, sabaha kadar bitmesini istediğini söylemiştin. Saat 12:28 sabah *değil*."

"Teknik olarak-"

"Hayır. Değil." Boğuk sesler duyuyorum, muhtemelen yatakta doğruluyor. "Sana ne oldu Quinn?"

Hayaletler tavanda dans ediyor. Gözlerimi bir kez daha sıkarak kapatıyorum. "Programı öne çekmeliyiz."

Bir bile duraksamıyor. "Ne kadar?" "Haftalar, aylar değil."

"Bunu gerçekleştirebilirim. Ama emin misin?" Sesinde temkinli iyimserlik var. Ama aynı zamanda hissedilir bir rahatlama. Sona yaklaşıyoruz.

"Eminim. Vakit geldi."

"Bunun Lucky ile bir ilgisi var mı?" "Bir önemi var mı?"

"Benim için değil. Ama bunun senin için önemli olmasına izin verecek misin? Yoksa bu soru zaten gereksiz mi?"

"Çok fazla şey görüyorsun."

"Bu yüzden bu işte birlikte değil miyiz? Çok fazla şey gördük, çok fazla şey *hissettik*. Ve bedelini ödedik. Lucky'ye olan şey bu mu? O da mı -?"

"Daire hakkında-"

"Hayır. Sabah . Ben yatağa dönüyorum. Ve Quinn'e." Sessiz kalıyorum.

"Aptalca bir şey yapmasan iyi edersin."

Telefonu kapattım ve ayağa kalktım. Arabamın anahtarlarını ve cüzdanımı alıyorum, sonra atılmış giysileri çöpe atıyorum.

Mustang benim DB9'um kadar hızlı değil ama yine de beni yarım saatten kısa bir sürede daireme geri götürüyor. Q için ayrılmış ikinci yatak odasına gidip ihtiyacım olan şeyleri alıyorum.

DB9 beni Hell's Kitchen'daki çatı katından rekor sürede çıkardı.

Şifreyi giriyorum, alarmı devre dışı bırakıyorum ve içeri giriyorum. Tek bir lamba oturma ve mutfak alanını yumuşak bir şekilde aydınlatıyor, ancak üst kat

karanlık. Maskeyi ayarlıyorum, ses bozucunun iğne inceliğindeki telinin yanağımın içine sıkıştığından emin oluyorum.

Sessiz adımlarla merdivenleri çıkıyorum.

Yarın, Elly'i alacağım. Bu gece Lucky'ye ihtiyacım var.

Şanslı

Yine o aptal rüyayı görüyorum. Mutluluğun tüm parlaklığıyla benimle alay ettiği o rüyayı. Onu yolumdan itmek, korkunç kısımlara geçmek ve sadece onunla işimi bitirmek istiyorum. Ama hayır, mutlulukla gelen ölüm berbat oyununa devam ediyor.

Quinn'in

gülümsemesi.

Sesi.

Onun kahkahası.

Seni istiyorum, Elly.

Beni , değil mi?

başladım. Ve dileğim kabul oldu. Yüzü alev alev .

Gözlerimin önünde küle dönüşmeye başladı. Geri çekilmek istiyorum ama bu onun gitmesine izin vermek demek. Bırakmak istemiyorum. Tutunmaya çalışıyorum ama elim simsiyah bir isle çıkıyor.

İs. Her yerde. Vücuduma tırmanıyor, ağzımı, kulaklarımı işgal ediyor.

Burun deliklerim. Nefes alamıyorum.

Sessiz bir çığlıkla sarsılarak

uyandım. Sonra rüyanın

bitmediğini fark ettim.

Beni buldu. Benimle birlikte odada.

Yataktan fırladığımda daha yüksek bir çığlık. Geriye doğru çabalarken kaval kemiğim acıyla komodine .

"Bana zarar verme! Lütfen bana zarar verme Clay. Biz... bir şeyler yapalım."

"Şanslı-"

"Param var! Dört yüz bin dolar. Senindir. Daha fazlasını bulabilirim.

Sadece bana biraz zaman ver." *Bekle.* Ses. Tütsülenmiş sedir tıraş losyonu.

"Q?" Gıcırđıyorum.

"Şanslı."

Yüksek adrenalin beni doyurucu bir vınlamayla serbest bırakıyor. Rahatlamanın etkisiyle sendeliyorum, çarpan kalbimi sakinleştirmek için elimi göğsüme bastırıyorum. Sonra son dakikanın iması içime işliyor. "*Neyin var lan senin?*"

Bu duruma gerçek ve mecazi anlamda biraz ışık tutmak niyetiyle tekrar yatağa doğru ilerliyorum.

Alçak ve derin bir sesle, "Kal," diye emrediyor.

"Hayır, kalmayacağım! Ben senin köpeğin değilim. Yatak odama girip beni korkutamazsın, sonra da bana *kalmamı* söyleyemezsin."

"Benim yatak odam. Vücudum. Benim amım."

"*Akıl sağlığım. Dehşetim. Lanet olası kalp krizim!*"

"Gitmemi istiyor musun?" "Evet

desem gider *miydin?*" "Hayır."

"O zaman neden sorma

zahmetine giriyorsun?" "Seni

daha sakin hissettirmek için."

Titreyen parmaklarımı saçlarımın arasından

geçiriyorum. "Tanrım." "Yatağına geri dön,

Lucky."

"Neden?"

"Böylece seni daha iyi hissettirebilirim."

Korku ve öfkenin yerini başka hisler alırken nefesim titriyor. Attığım bombanın ele alınması gerekecek. Ama şu anda, karanlıkta duvara yaslanmış iri cüssesini görüyorum ve onun *burada olduğu* gerçeğinin ötesini düşünemiyorum.

Değişen ruh halimi, artan heyecanımı hissetmiş olmalı. Kendini duvardan ayırıyor. "Yatağa. Şimdi."

Adımlarımı durdurarak geri çekiliyorum, hala sıcak olan çarşafların arasından kayıyorum. İzin almadan ışıkları açamıyorum, bu yüzden gölgenin soyunmasını izliyorum. Ben içeri girdikten bir dakika sonra o da benimle birlikte yatağa giriyor. İri bir eli kalçalarımı kavırıyor ve beni vücuduna çekiyor.

Tamamen uyarılmış durumda, siki aramızda sağlam bir sütun gibi duruyor. Vücudumu keşfetmeye başladığında güzel maskesinin parıltısını yakalıyorum.

Korku azalır.

Şehvet artar.

Bacaklarımı ayırıp vücudumdan aşağıya doğru öpücükler kondururken iç çekişim memnuniyetten çok daha fazlasını içeriyor. Hedefine ulaştığında

Bacaklarını omzuna attı ve amımla öpüşmeye başladı.

Aşırı duygular beni üç dakika içinde orgazma doğru . Beni yalayarak temizliyor ve vücudumda geziniyor. Kalın siki göbeğimi buluyor ve içime derin ve sert bir şekilde giriyor.

"Oh!"

"Daha iyi hissediyor musun?" diye soruyor
elektronik sesi. "Belki."

Tekrar sertçe vuruyor ve birkaç kez girip çıkıyor. "Peki ya şimdi?"

Ellerim uzanıyor, geçici olarak kaslı kollarını okşuyor. Beni durdurmayınca ellerimi geniş omuzlarına doğru kaydırıyorum. "Y...evet!"

Korkunun son kırıntısı da buharlaşana kadar beni beceriyor. , sanırım beni öpecek. Nihayet. Ama yanağıma yaslanıyor.

"Seni korkuttum. Özür dilerim."

"Ben...sorun değil."

"Vücudum. Amım."

çöken doruk noktasına rağmen kahkahalarım irkiliyor. "Evet, şampiyon.
Unutmadım."

Memnuniyetle homurdanıyor. Beni derinden sikiyor. Daha önce hiç olmadığı kadar derinden. Vücudum iç içe geçmiş bir his yumağı. Ama bir düşünce beni etkiliyor.

"Q?"

"Hmm?"

"Kamera yok mu?"

"Hayır. Bu gece olmaz. Bu senin için... benim için... *bizim* için."

Eğer bu benim hain vücuduma şarkı söyletmiyorsa lanet olsun.
Hayatımda hiç boşalmadığım kadar sert boşalmama neden olmuyorsa kahretsin.

SAHNE 2 - VIAGRA GECELERİ **BİRİNCİ BÖLÜM**

Şanslı

"Bir çağırabilir miyim?"

Fionnella panosundan başını kaldırıyor. "Bir *arkadaş* mı?" Bu kelimeyi cinsel yolla bulaşan bir hastalıkmiş gibi söylüyor.

Başımı sallıyorum, sakince ağzıma bir kaşık mısır gevreği daha atıyorum. "Erkek mi kadın mı?" diye soruyor mutfak koridorunun karşısından. "Fark eder mi?"

Panoyu yere bırakıyor. "Saf olma, Lucky." "Tamam. Sorduğumu unut."

"Hayır, unutmayacağım. Bu *arkadaşla* nerede tanıştınız?"

"Hayatım boyunca tanıdığım biri olmadıklarını nereden çıkardınız?"

Bakışları doğrudan ve alaycı. "mi?"

Omuz silkiyorum. "Buraya kimseyi getirmemi istemiyorsan önemli bir şey değil."

Bir dakikalığına kalemiyle oynuyor. "Bu bana bağlı değil. Siz sordunuz. Ben üst kata çıkayım, bakalım *erkek* bir arkadaşının gelmesine itiraz eden var mı?"

Dilimin ucuna gelen cevabı ısıırıp yutuyorum. Uyandığımda Q'nun gittiğini ve şifonyerin üzerinde yüz bin dolar daha olduğunu gördüğümünden beri biraz huysuzum. Beş gün içinde, hayatımın herhangi bir noktasında kazanacağımı bildiğimden daha fazla para kazandım. Bunu nasıl elde ettiğime dair damgalanmayı umursamıyorum bile.

Hayır, beni huysuzlaştıran şey Q'yu her düşündüğümde kalbimin zedelenmiş gibi hissetmesi... Yüzü olmayan bir yabancıya karşı nasıl böyle ağır duygular besleyebilirim?

İki gün önce Güney Carolina'da uyandığımda Stephanie bana onun gittiğini söylediğinde hissettiklerim beni çok rahatsız etmişti. Bu sabah boş bir yatağa uyandığımda bu hisler ikiye katlandı. Neye benzediğini, gerçek adını bile bilmezken nasıl olur da onun yokluğu içimde bir boşluk hissi yaratır?

Beni daha da şaşırtan şey, Quinn'e karşı da benzer hisler besliyor olmam, beni becermeyi bırakın, bana zar zor dokunan adama karşı.

Bir parçam bu duyguların içinde bulunduğum koşullardan kaynaklandığını kabul ediyor. Quinn, Fionnella ve Q, son beş üzücü hafta içinde en uzun süreli temas kurduğum tek insanlar. Bu üç kişiden biri arkadaşım oluyor, biri beni beceriyor ve diğeri de zihnimi beceriyor. Ve garip bir şekilde, arkadaşlığa ve her iki sikiş türüne de bağımlı hale geliyorum.

Zihnim dün gece Quinn'le yaptığım konuşmaya kayıyor ve onu tekrar görme arzum yoğunlaşıyor. Fionnella'ya bir kez daha sorduğumu unutmasını söylemek yerine ona bakıp gülümsüyorum ve "Bu harika olur. Teşekkürler."

Bana tuhaf bir gülümsemeye karşılık veriyor ve panosuna geri dönüyor. "Kilonuz çok daha iyi. Genel olarak nasıl hissediyorsunuz?"

"Harika."

Bir kutuyu işaretliyor, sonra bana bakıyor. Gözleri spekülatif. "Aklında konuşmak istediğin bir şey var mı?"

Gerginim. "Özellikle değil, hayır."

Q ona Clay'den bahsetti mi? Eğer öyleyse, bu konuda ne yapacak? Bu konuda ne yapabilir ki? Burada olması, rutin kontrollerini yapması hiçbir şeyin değişmediğini gösteriyor. Ama ben ne bilirim ki?

"Güney Carolina'ya ne zaman döneceğim?" Yüzünü okumaya çalışarak soruyorum.

Hiçbir şey belli etmiyor. "."

Nefesim kesiliyor ve iştahım kaçıyor. "Bir sorun mu var?" "Hayır, bir sorun yok. Patronun şehirde işleri var, o yüzden sadece mekan değişikliği oldu, hepsi bu."

rahatlıyor. "Ah, doğru." Çatı katına bakıyorum ama yerleşim planında belirgin bir değişiklik göremiyorum. "Bundan sonra benimle burada mı buluşacak?"

"Hayır."

"Dün gece buradaydı."

Yüzünde bir şeylerin titreşimi beliriyor ama neredeyse anında kayboluyor. "Burası onun yeri, Lucky. İsteddiği gibi gelip gidebilir. Tıpkı senin gibi. Bütün gün burada kapalı kalmana gerek yok." Bakışları benimkileri inceliyor ve dün gece ağzımdan kaçırdığım şeyi bildiğini düşünüyorum.

Tezgâhtan kalkıyorum, ona için kâsemi lavaboya götürüyorum. "Soğuğu sevmiyorum. Mecbur değilsem dışarı çıkmama gerek yok."

"Bugün hava o kadar soğuk değil. Üstelik kalın giysileriniz var. İsterseniz sizin için bir araba servisi "

Yenmemiş mısır gevreğini çöp öğütücüsüne döküyorum ve musluğu açıyorum. "Hayır, teşekkürler. Ben böyle iyiyim."

"Öyle ?"

Omurgam öncekinden on kat daha fazla geriliyor. Bir sünger alıp kaseyi ovuyorum. "Ne demek istediğini anladığımdan emin değilim."

Kısa bir sessiz kalır. Sonra iç geçirir. "Tamam, Lucky. Nasıl istersen öyle olsun." Bu yanıtta neden bir parça hüzün olduğundan emin değilim.

Omzumun üzerinden bakıyorum, ama o eşyalarını topluyor, dev çantasına . Kayışı omzuna asarken bana bakıyor. Gülümsemesi geri geldi. Ancak bu sefer, birkaç varyasyonuna tanık olduktan sonra, çatlakları fark edebiliyorum.

Sıkı sıkıya sarılmış bir keder var. Buz gibi kontrol edilmiş öfke. Kararlılık.

Kapıya doğru ilerlerken bakışlarım onun üzerinde kalıyor. Bir şey söylemek istiyorum ama söyleyemiyorum. Hepimiz, kendi yöntemlerimizle, ihlal etmeye cesaret edemediğimiz, bölümlere ayrılmış sessizlik kodlarına kilitlenmiş durumdayız.

Kapıyı açıyor ama duraklıyor. "Bir sonraki randevunuz bu akşam, ama patronun bundan daha erken iletişime geçeceğinden şüpheleniyorum. Günün tadını çıkarın."

Her zamanki gibi, yirmi dakika sonra duştan çıkar çıkmaz şifonyerin üstünde yanıp sönen yeşil ışığı görüyorum. Kutunun oturma odasından yatak odasına nasıl taşındığından tam olarak emin değilim ama Q'nun dünyasında işlerin nasıl yürüdüğünü sorgulamayı bıraktım. Muhtemelen dolapta saklanan görünmez elfleri vardır.

düşünce hem rahatsız edici hem de komik ve aleti açarken kıkırdıyorum.

"Komik bir şey mi var?"

"Sadece dünyanın işleyişi karşısında şaşkıyım."

"Detaylandır."

Havlum hala üzerimde, yatağa atlıyorum ve önümde aletle bağdaş kurup oturuyorum. Sesi çatı katındaki hoparlörlerden yayılıyor ama kutu aracılığıyla aramızdaki bağlantıyı hissediyorum. "Küçük kara kutun üst kata taşındı. Cinlerin mi yoksa sadece modern teknolojinin mi işin içinde olduğunu tartışıyordum."

"O hep oradaydı. Ben sadece senin görüş alanına taşdım." "Oh, doğru."

"Bu sabah nasılsın Lucky?"

Soru kibarca soruluyor ama nedense ürperiyorum. "Ben iyiyim."

"Tekrar denemek ister misin?"

"Ben *iyiyim*," diye vurguluyorum. "Dün gece beni korkuttun, hepsi bu."

"Sıkıntınız ele alındı. Yanıtınızın içeriği ele alınmadı." "Ve olmayacak da. Bu benim işim Q. Lütfen beni rahat bırak." "Fionnella bana çatı katından ayrılmayacağını söyledi."

"Fionnella'nın da kendi işine bakması gerekiyor," diye cevap veriyorum, aniden annelik yapan bakıcıma karşı kesinlikle daha az dostça hissediyorum.

"Dışarı çıkıp çıkmamak benim seçimim olmalı, değil mi?"

"Elbette, ama nedeni soğuk değil, değil mi fişek?"

Kaliforniya güneşli bir eyalet olabilir ama orası da bazen aynı derecede soğuk oluyor, değil mi?"

Şok içinde içim daralıyor. "Ne... Nereden biliyorsun?"

"Çılgınca bir tahmin. Sen de az önce doğruladın."

Ona inanmıyorum. Titreyen ellerimi ağzıma götürüyorum ve zorlukla yutkunuyorum. "Lütfen... Q, bu işin peşini bırak." Sesim çıplak bir yalvarış.

Ama tabii ki . "Clay kim?" "Hiç kimse! Adını unut."

"Neden senin peşinde, Lucky?"

Yataktan fırlıyorum, tedirgin ayaklarım sanki ondan kaçabilecekmişim gibi kara kutudan uzaklaşıyor. "Beni dinliyor musun ki? Bu konuda konuşmak istemiyorum!"

"Sen bana aitsin. Bu kişi yüzünden tehlikeydesin. Bana bilmem gerekenleri söyle, yoksa kendi başıma öğrenmek için adımlar atacağım."

Odanın ortasında donup kaldım. "*Tanrım, hayır!* Lütfen bunu yapmayın. Bunu yapmayacağına söz ver, Q?"

O da hemen karşı çıkar. "Bana bilmem gerekenleri söylersen sana söz ."

Dudaklarımı yalıyorum, onu tatmin edecek ve aynı zamanda Petra ile beni güvende tutacak doğru kelimeleri bulmaya çalışıyorum. "O benim borçlu olduğum biri, tamam mı? Aramıza biraz mesafe koydum çünkü ona ödeyecek param yoktu."

"Bu yüzden bana geldin."

Başımı sallıyorum, beni göremediğini hatırlıyorum ve boğazımı temizliyorum. "Evet."

"Ne kadar?"

Çok fazla. "Yaklaşık bir milyon dolar." "Ona ne kadar borcun olduğundan emin değil misin?" "Ben... Ben onun bir milyon doları kabul edeceğini umuyorum."

"Ya yapmazsa?" diye karşı çıkıyor, sesi her soruda daha da sertleşiyor.

"O zaman bu benim sorunum olur."

"Yanlış cevap, fişek."

Ellerimi havaya kaldırdım. "Neden? Neden yanlış bir cevap? Bu nasıl senin sorunun oluyor? Sakın bunun sana ait olduğum için olduğunu söyleme. Birlikte geçireceğimiz zaman sınırlı. İşimiz bittiğinde çekip . Beni düşünmene ya da dışında kalmak istemediğin bu *mücadeleyi* üstlenmene gerek kalmayacak. Ne, kendi hayatından sıkıldın mı?" Adım atmaya devam ederken göğsüm kabarıyor. "Çünkü eminim benden başka ilgilenebileceğin binlerce şey vardır. Özellikle de ben seni rahatsız etmek istemezken!"

"Haklısın. Milyonlarca başka yerde olabilir, milyonlarca başka şey yapabilirdim. Ama buradayım."

Bu benim aptal, umut dolu kalbime tehlikeli bir şey yapıyor. "Seni büyülediğin için mi? *Kalmasını* emredebileceğin küçük fino köpeğin olduğum ve kalacağım için mi?"

"Birincisi doğru. Beni büyülüyorsun. İkincisine ise istediğin için karşılık veriyorsun. Sana istemediğin bir şeyi yaptırabileceğimden şüpheliyim, fişek."

Yatağa geri döndüm ve kara kutuya sertçe baktım. "Sana bilmek istediğin şeyi söyledim. Onu rahat bırakacağına söz veriyor musun?"

"Bunu düşüneceğim. Havlunu çıkar."

"Ben... *ne? Beni görebildiğini* nereden *biliyorsun?*" Bakışlarım odanın içinde geziniyor.

"Evet."

Dizlerimin üzerinde doğruluyorum. "Burada kamera olmadığını söylemiştin," diye çıkışıyorum.

"Sen beni sana fiziksel olarak zarar vermek isteyen biri sanana kadar öyle bir şey yoktu."

Beynim söylediklerinin ağırlığı altında sendeliyor. "Ama dün gecedен beri çatı katından çıkmadım. Buraya nasıl kamera soktun?"

"Son derece becerikli olduğumu kabul et Lucky ve havluyu çıkar." Başımı sallıyorum, bakışlarım hala odayı arıyor. Bulamadığım zaman, Kutuya ters ters baktım. "Nerede bu?"

"Neden bilmek istiyorsun?"

"Çünkü onu bulmak ve o lanet şeyi söküp atmak istiyorum."

"Neden?"

"Bunu bana ciddi ciddi soruyor musun?" "Hâlâ sıkıntılısın," diye soğukkanlılıkla gözlemliyor.

Şaşkınlıkla nefesim kesiliyor. "Duştan çıktığımda değildim."

Hiçbir şey söylemiyor. Bir dakika bile.

Bıkkınlıkla tekrar odaya bakıyorum. "Ne yani, sıkıntımın sebebinin sen olduğunu söylememden hoşlanmıyor musun?"

"Hayır. Orada olmadığım için üzgünüm... bunu görmek için."

Sözlerindeki kısa tereddüt, sıkıntımı normal, *rahatlatıcı* bir şekilde yatıştırmayı kastetmediğine beni ikna ediyor. Beni nasıl teselli edeceğini düşünmek kalbimin birkaç atım atmasına neden oluyor. Şu anda boğazıma tıktığı tamamen berbat durumlardan vazgeçmek için yeterli değil.

"Q-"

"Havluyu çıkar, Lucky. Tekrar sormamayı tercih ederim."

"Clay hakkında hiçbir şey yapmayacağınıza dair bana söz vermenizi tercih ederim."

"Sana söz veriyorum."

Rahatlayarak nefes veriyorum.

"Teşekkür ." "Bir şey değil."

Oturduğum yerden on saniye daha kutuya bakıyorum. Sonra yavaşça kollarımı kaldırıyorum ve havlunun kucağıma düşmesine izin veriyorum.

Nefes alış veriş değişir. "Kahretsin, en mükemmel göğüslere sahipsin, fişek. Onları bütün gün sikebilirim, biliyor musun?"

Nefesim daralıyor ve ellerimle bir şeyler yapabilmek için parmaklarım saçlarımın arasına giriyor. "Bunun için birkaç Viagra hapına ihtiyacın var," diye şaka yapıyorum.

Bir duraklıyor. "Hmm, hiç de cazip olmayan bir fikir değil." Olduğum yerde donup kaldım. "Ne? Viagra mı alıyorsun?"

"Normalde olmaz. Ama seninle sevişirken iyileşme sürelerini en aza indirmek için birlikte olurum. Onu sana verme düşüncesi, seni boşaltmak

Sürekli olarak bütün gün ve bütün gece aklımı başımdan alıyor."

Nefesimi kontrol etmeye çalışıyorum ama yansıttığı imgeler düşünme yeteneğimi bozuyor. Kahretsin, her şeyimi mahvediyor. Meme uçlarımın sıkı, acı verici noktalara dönüştüğünün ve tüysüz amımın nemlendiğinin farkındayım. Ağzım kuruyor, sonra çökmekte olan düşünceler beynime hücum ederken tükürüğüm kabarıyor.

"Bu seni ediyor mu, Lucky?"

Kısa, yırtık bir inilti benim cevabım.

"Bunu gerçekleştireyim mi, havai fişek?"

Hayır demek istiyorum. Evet demek için ölüyorum. Bir yandan, bu deneyimden sağ çıkamayacağımdan eminim. Diğer yandan, başlamak için sabırsızlanıyorum. Başımı sallamam iki saniye sürüyor, sonra başımı sallıyorum.

Gülüyor. "Bunu nasıl karşılayacağımdan emin değilim. Bir dakika içinde tekrar değerlendiririz.

O havludan kurtul ve şimdi benim için arkana yaslan bebeğim."

Reddetmek aklımın ucundan bile geçmiyor. Ben de bunu istiyorum. Arkama yaslanıyorum ve bana öğrettiği gibi bacaklarımı açıyorum.

Onay tıslaması odaya yayılıyor. Kameranin ya üstümde ya da tam olduğunu hissediyorum. Ama çatı katının tavanı çok yüksek, kamerayı saklayabileceği kalın kirişler var. Bu yüzden bakmayı bırakıyorum.

"Gitmeden önce seni tekrar becermeyi ne kadar istediğimi biliyor musun?"

Göğüslerim ağır. Onları avuçlayıp sıkıyorum. İnliyor. "Neden yapmadın? Senin vücudun, senin amın, değil mi?" Yarı alay ediyorum.

"Bir melek gibi uyuyordun. En iyi kararına rağmen, seni yalnız bırakmayı seçtim."

"Neden daha iyi karar vermene rağmen?"

"Çünkü şimdi o daracık amcığı arzuluyorum. Dokun ona, Lucky. Kendini daha geniş aç ve bana neyi kaçırdığımı göster."

Bir elim aşağıya, kıvrımlarıma doğru kayıyor. Duygular üzerime çökerken sırtım kavisleniyor.

"Çok güzelsin amına koyayım," diye homurdanıyor, alçak sesle ve boğuk. "O klitoris benim için çalıştır. Boşaldığını görmek istiyorum."

Vücudum üzerinde şehre gidiyorum. Beni izlediği gerçeği beni rahatsız etmeyi bırakıyor. Onun alçak tıslamalarından ve kalın inlemelerinden zevk alıyorum, geri dönüşü olmayan noktayı geçene kadar kendi uyarılmamı utanmazca artırmak için kullanıyorum. Serbest kalışım parçaladığında çığlık atıyorum. Sinüs ritmine geri Q'nun sert nefes alışını duyuyorum. Yüce bir uyuşukluk üzerime çöküyor ve ona teslim olmak istiyorum.

"Şanslı."

Yanıt olarak inledim.

"Konuşmamız gereken başka bir şey var."

Gözlerim kapanıyor. "Ne?"

Mırıldanıyorum. "*Arkadaşın* konusunu mu?"

Anında tetikte oluyorum. "Ah... evet?" Sesinin temposunu gözden geçiriyorum. mı? Kayıtsız mı? "Onu ağırlamam senin için sorun olur mu?"

"Bu değişir."

"Neye bağlı?"

"Ondan hoşlanıyor musun?"

Kaşlarımı çattım. "Neden umursuyorsun ki?"

"Çünkü onu becermeye niyetli olup olmadığın umurumda." "Hoşlanmak otomatik olarak sevişmek anlamına mı gelir?" "Kadınlar öyle düşünmüyor mu?"

"Peki ya erkekler? Peki ya siz?"

"Seni sikmeyi seviyorum. Hem de çok. Sahip olduğum o vücudu bana gelecek olan arkadaşına vermeyi planlayıp planlamadığını merak etmeme yetecek kadar."

"Hayır, onu becermeyi planlamıyorum." "Bu gece ya da hiç mi?"

Omuz silkiyorum. Ses tonundan kızgın olmadığı anlaşılıyor. Ama orada bir şey var. Q yine aklımı karıştırıyor. "Ben senin olduğum sürece olmaz."

"Yani ondan hoşlanıyorsun?"

"Onun hakkında ne hissettiğimi bilmiyorum. O... karmaşık biri."

"Ne şekilde karmaşık?"

"Vay canına, ne kadar çok soru soruyorsun. Sıkıldın mı, Q?"

"Bir adamın gelip benim olanı koklaması için sana izin vermemi istiyorsun. Bildiğin kadarıyla bir zihin-fuck sanatçısı olabilir. Bana tatmin edici cevaplar verin, ben de bunu değerlendireyim."

Şaşkınlığım arttıkça kaşlarım daha da çatılıyor. "Ben de tam senin hakkında aynı şeyi düşünüyordum."

"Ne?"

"Zihin sikme kısmı."

"Arkadaşınla benim ortak bir noktamız mı var?" diye soruyor.

Benden şok kahkahalar yükseliyor. "Görüyorum ki bunu inkar etmiyorsun."

"Zihin olmanın zorluğuna yeterli olduğunu kanıtladın-Berbat."

"Senin saçmalıklarını görmem ve bunları dile , bu durumdan hoşlandığımı anlamına gelmiyor, Q."

"O zaman neden gülümsüyorsun?"

Yüzümdeki gülümsemeyi siliyorum ve odaya ters ters bakıyorum. "Kamera nerede?"

"Kameralar, çoğul. Yatak başlığı ve yer lambası."

"Onları söküp atacağım. Bunu , değil mi?" "Evet."

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Bana kızmayacak mısın?"

"Geçici olmaları gerekiyordu. Daha sağlam bir koruma detayını devreye soktum."

Ayağa kalktım. "Ne tür bir koruma detayı?" İhtiyacım olan son şey daha fazla insanın işime burnunu sokması.

"Gizliliğinizi tehlikeye atacak hiçbir şey yok. Ya da kaçınmak istediğiniz herhangi bir radara sokmaz."

Biraz rahatladım, ama yine de. "Q-"

"Sana fiziksel bir zarar gelmeyecek, Lucky. Benimleyken olmaz."

Bu ifadede beni rahatsız eden bir şey var. Kötü bir şekilde. Kalbimi yerinden oynatacak ve midemi bulandıracak kadar. Ben daha uygun bir cevap düşünmeden o konuşuyor.

"Arkadaşını görmek için iznimi aldın."

Doğru. Kıskanmaması biraz canımı sıktı. Ondan daha fazla direnç beklerdim, ne de olsa *benim vücudum, benim amım*, fermanından çok .

"Tamam. Teşekkürler."

"Bir şey değil. Ama, Lucky?" "Hmm?"

"Yeterince dinlendiğinden emin ol. Gece yarısı bana gel. Ve Viagra Gecesi gerçekleşiyor."

REELŞanslı

Q telefonu kapattıktan sonra kameraları aramaya çıktım. Varlıklarının beni o kadar da üzmediğinin farkındayım ama yine de prensip gereği hareket ediyorum. İkisi de kablosuz ve blue-tooth üzerinden bağlılar. Yüksek teknoloji görünümlü aletlerin üzerinde hiçbir düğme yok, bu yüzden onları bir çekmeceye atıp kapattım.

Sonra yatağıma geri dönüyorum ve yorganı başımın üzerine çekiyorum. Kestirmem iki saat sürüyor ve tazelenmiş olarak uyanıyorum.

Yatakta baygın yatarken Q ile yaptığım konuşmayı düşünüyorum. Adamın kelimelerle arası iyi. Ve müthiş bir demir iradesi. Onun gibi biriyle hiç tanışmadığımı söylemek yetersiz kalır.

Ona karşı hislerimin fahişe ve müşteriiden biraz daha bulanık olduğunu söylemek? Bu da yetersiz bir ifade olur. Bana göz kulak olan tek kişi annemdi. O da Clayton'ın hayatındaki zalim tekeline bastırmak için ucuz içkiyle kafayı bulmadığı zamanlardı. Ama her şey kötü değildi. Petra'ya hamileyken ayık kaldığı dokuz ay hayatımın en mutlu dönemiydi.

Hamileliğini Clayton'dan nasıl sakladığını hâlâ bilmiyorum ama sanırım Clayton'ın ellerini ondan uzak tutmak için kasten kilo alması ve annesinin, yani hiç tanışmadığım büyükannesinin, Nevada'ya ilk eyalet dışı seyahatimi zorunlu kılan gerçek hastalığı ve ardından ölümünün bir kombinasyonuydu. Petra biz oradayken doğdu, bir ay erken geldi. Annem önceden plan yapmış olmalıydı, çünkü bir dakika önce kucağında bir bebek vardı, bir dakika sonra Getty Falls'a giden otobüsteydik, bebek yoktu.

Bana gizlilik yemini ettirdiğinde gözlerindeki acı ve gözyaşları bu yemini ciddiye almamı sağladı. Anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getirdim. Ama annem, benden habersiz, Petra'nın doğduğu gün çekilmiş bir fotoğrafını Petra'nın hastane bilekliğini saklıyordu. Bu eşyalar sonunda Clayton'ın eline geçti.

Ve şimdi .

Cep telefonu sıçradım. Masadan alıp ekrana bakıyorum.

Quinn. Benim destansı zihin-sikiş
impresaryom. "Merhaba."

"Araman gerekiyordu. Erkenden."

Telefonu kulağımdan çekip saate bakıyorum. Saat 2:10. "Ben..."

Meçhul sevgilim için kamera karşısında kendimi tatmin ediyorum.

"Uyuyor." "Akşam yemeği." Emir çok sıkı.

"Evet," diye basitçe cevap veriyorum.

Nefes veriyor. "Seni yedide alırım."

Akşam yemeğini burada yemeyi önermek için ağzımı açtım. Dışarı çıkamam.
Dışarı çıkmamalıyım. Ama Q'nun sesi kafamın içinde. *Sen bana aitsin. Daha
sağlam bir koruma önlemi .*

Bazı nedenlerden dolayı koruma teklifine güveniyorum. O ve benim işimiz bitmedi.
Ve ben onun olduğum sürece bana bir şey olmasına izin vermeyeceğini
söylediğinde ona inanıyorum. Aptalca davranıyor olabilirim ama telefonu
kulağıma yaklaştırıyorum. Ve "Evet." diyorum.

"Bana adresini ver."

Bir belirsizlik daha yaşıyorum, sonra ona söylüyorum. Quinn
telefonu kapatmadan önce tek söylediği "Güzel," oluyor.

Telefonu yatağın üzerine bırakıyorum ve ellerimle yüzümü kapatıyorum.
Alacakaranlık Kuşağı'na düşmüşüm gibi bir his oluşuyor. Kendimi
sakinleştiriyorum ve her şeyi mantıklı bir şekilde düşünüyorum.

Blackwood Tower'da çalışmayı bırakmadan önce toplu taşıma araçlarını
kullanıyordum ve her gün Clay'in izleyebileceği sokak kameralarına maruz
kalıyordum. Benim kılık değiştirmem iyiydi ama onun arkasında koca bir kolluk
kuvvetinin gücü var.

Quinn beni alacak ve bir restorana yemeğe gideceğiz. Eminim, bu daha
güvenli?

Zihnim alaycı bir dişlerini gösteriyor.

Ellerimi yüzümde gezdiriyorum, sonra telefonu açıp çeviriyorum.

Fionnella ilk çalışta cevap veriyor.

"Her şeye rağmen dışarı çıkmaya karar verdim. Bu akşam yemeğe.

Arkadaşımla." "Aferin sana. On bire kadar dönüp hazırlandığın sürece sorun
yok,

Biz iyiyiz. Sana yardım etmesi için stilisti erkenden . Daha sonra hazırlık
zamanı kazandırır."

"Tamam." Bir an tereddüt ettim. "Q korunmayla ilgili bir şey söyledi
mi?"

Hiçbir şeyi kaçırmıyor ya da soru sormuyor. Bu sabahki görüşmemizi çoktan geride bıraktı. Onu bu yüzden seviyorum. "Çatı katından ayrılmadan önce nereye gideceğine dair detayları bana mesaj at. Ben hallederim."

"Fionnella?"

"Evet?"

"Teşekkürler."

Yumuşak bir şekilde nefes verir. "Bir değil."

Öğleden sonrayı tembellik ederek geçiriyorum. Televizyon izledim, biraz müzik çaldım. Ve aslında ilk randevum olan bu şey için fena halde gergin olmamaya çalışıyorum.

Stilist saat altıda geldiğinde ben çoktan duş almıştım. Dumanlı gri halter yaka elbisemi ve siyah *Blahniks*'imi kontrol ediyor ve uygun makyajı yapıyor. İş bittiğinde yeşil gözlerim kocaman ve gizemli görünüyor, saçlarım fönü ve sırtımdan aşağıya doğru kat kat dalgalar halinde şekillendirilmiş.

Quinn'in gelmesini beklerken, elimde sevimli el çantamla iyi görünmenin verdiği güven duygusu sinirlerimi yatıştırıyor.

Güvenlik zili beş dakika erken çalıyor.

Randevu adabındaki eksikliğim beni zorluyor. Aşağı inmeli miyim? O yukarı gelmeli mi? Kapıyı açmak için dahili telefona basıyorum ve onun içeri girmesini izliyorum.

Kürlü siyah deri ceketimi elime alıyorum ve ön kapıyı açıyorum.

Quinn koridora giriyor, beni görüyor ve kalıyor. O ana kadar onu görmeyi ne kadar özlediğime dair çok az fikrim vardı. Tepeden tırnağa özel yapım siyah giysiler içindeydi ve gömleğinin boğaz kısmı açıktı. Koyu renk saçları koridorun ışığı altında parlıyor ve geniş omuzları görüş alanımı dolduruyor. O neredeyse insanlık dışı gümüş mavisi gözler benimkilerle buluştuğunda, içimdeki her şey sıkıca kenetleniyor.

"Elly." Sesi, kadife üzerindeki zımpara kağıdı gibi, beni ateşliyor. "Merhaba."

Bir bana bakıyor, beni , ikinciler, üçüncüler için geri dönüyor.

Sonra, hâlâ koridorda, benden bir düzine metre ötede dururken, bir elini uzattı.

Nedense eşikten adım atmaya korkuyorum. "İçeri girmek istemiyor musun?"

"Hayır."

"Neden olmasın?"

"Çünkü öyle görünüyorsun." Bakışları beni tepeden tırnağa yutuyor. Sonra eliyle beni işaret etti. "Gitmemiz gerek Elly. Şimdi."

Başımı sallıyorum, kapıyı arkamdan kapatmadan önce alarm kodunu girecek kadar beynim çalışıyor. Hâlâ elini uzatıyor. Ona ulaştığımda, elini tutuyorum.

Keskin nefesi benim sessiz soluğumu yankılıyor. Ona dokunmak bir elektrik akımına dokunmak gibi. Başka bir tarifi yok. O da bunu hissediyor ve bir dakika daha bana bakıyor.

"Tam olarak nasıl görünüyorum?" Sıkı sessizliği doldurmak için soruyorum.

"Sen..." diye durdu. Sonra dönüp beni koridorun sonuna götürüyor.

Sinirle gülüyorum. "Bu cümleyi bitirecek misin?"

Binadan çıkarken bana dönüp bakıyor. "Seni son gördüğümünden beri her ne yapıyorsan sana uyuyor. Önceden güzel olduğunu düşünüyordum. Şimdi... mükemmelsin."

Allığım yanaklarımı lekeliyor. Bunu görüyor ve ağzının köşesi seğiriyor. "Eğer yüzün kızardıysa, o zaman sana *gerçekten* ne düşündüğümü söylemediğime memnunum."

"Dene beni," diye karşılık veriyorum bir yerlerden bulduğum bir cesaretle. Beni denemesini istemiyorum. Aslında istemiyorum. Zaman oyun oynadı ve Quinn'in zihnimdeki baskın varlığının azalttı. Onu tekrar gördüğümde, gücü ve ihtişamı gözeneklerinden sızan, her nefesinde havada patlayan bir adamla karşı karşıya olduğumu hatırlıyorum.

Köşeyi dönüp alçak bir spor arabanın caddeye park edildiği yere geldiğimizde eli benimkinin etrafında neredeyse acı verici bir şekilde sıkılıyor. Yolcu kapısının koluna uzanıyor ama son anda durup bana dönüyor, hâlâ elimi tutuyor.

Serbest elini yüzüme doğru kaldırmadan önce yine uzun bir süre bana bakıyor. Parmağını yanağımda gezdiriyor. "Baştan çıktım, Elly. Seni denemek çok cazip geliyor. Ama belki daha sonra."

Kapıyı açıyor ve ben tereyağı yumuşaklığındaki koltuğa kayıyorum. Kalbim yerinden fırlayacakmış gibi atıyor, direksiyona geçmek için yanıma geldiğinde uzun ve seksi adımlarını izliyorum.

Motoru çalıştırıp yola çıkarken bana bakmıyor. Dün geceki konuşmamız kafamda tekrarlanıyor ve yutkunuyorum. Ona nasıl hissettiğini sorarak tekrar aklımı bulandırmak istemiyorum. Ama sessizlik içimi kemiriyor. Parmağını direksiyona vuruşunu izliyorum ve beynimde bir şey kıpırdanıyor. Tam olarak şekillenmeden önce Fionnella'ya mesaj atmam gerektiğini hatırlıyorum.

"Beni nereye götürüyorsun?"

Delici gözler beni kesiyor. "Neden, şimdiden bu randevudan pişmanlık mı duyuyorsun?" "Bu mudur yani? Bir randevu mu? Ben sadece bunun konuşmayı içerdiğini sanıyordum."

"Konuşmuyor muyuz? Söylenmesi gereken şeyleri zaten söylemiyor muyuz?"

"Bilmiyorum Quinn. Şifreli konuşmada senin kadar akıcı değilim."

"Beni anlıyorsun, Elly. Kabul etmek istediğinden daha fazla."

Yüzümü buruşturuyorum. "En azından yokmuşum gibi davranıp normal insanlar gibi konuşabilir miyiz? Beni nereye götürdüğün konusunda da bir cevaba ihtiyacım var."

Sarı ışıktaki hızla geçiyor, sonra bir adres söylüyor. Bir kısmını yakalıyorum ve hemen Fionnella'ya mesaj atıyorum. Saniyeler sonra 'anladım' diye cevap verdi.

"Hafızamı tazeliyorum. Normal konuşma, birbirimize geçmişimizi sorduğumuz, ortak noktalarımızı bulmak için umutsuzca çabaladığımız yerdir. Bunu yaparak gerçekten zaman kaybetmek istiyor?"

"Evet. Biraz normale ihtiyacım var." Bu sözler dudaklarımdan döküldüğünde ne kadar doğru olduklarını anladım. Son birkaç haftadır hayatım korku kaynaklı bir kaçış ile neredeyse akıl almaz bir gerçeküstücülüğün karışımından ibaretti. Miguel ve Sully bile rüyamda gördüğüm halüsinasyonlar gibiydi.

"Tamam. Önce sen. Bana soyadını söyle."

Kahretsin. Buna ben girdim. Birkaç saniye kendimi tuttum, sonra ağzımdan "Gilbert" çıktı.

Bana bakıyor ve gözlerindeki parıltı ensemdeki tüyleri diken diken ediyor. "Elly Gilbert."

"Elyse. İlk adım Elyse."

Gözleri yolda, yavaşça sağ elini uzatıyor ve benimkini tutuyor. Ağzına götürüyor ve arkasından öpüyor. "Elyse Gilbert." İsmimi dilinde test ediyor, sesi seksi bir şekilde kaba. "Sizinle tanışmak bir zevk."

Bunu söylerken ses tonundaki karanlıktan ürperiyorum. Etrafımızda, dünyanın en canlı şehrinin kalbinde medeniyetin nabzı atıyor. Güçlü arabanın içinde, vahşice ilkel bir şeyin içindeyim. Ve kaçmak isteyip istemediğimi bilmiyorum.

"Sıra sende. Üst katmanla ilgili şeyleri biliyorum, o yüzden bunları bana verme."

"Derinlere inmeme hazır olduğuna emin misin?" diye soruyor, gözleri hâlâ yolda, elim ağzından birkaç santim uzakta.

Boğazımı temizliyorum. "Belki de soruları benim sormam daha iyi olur?" Şakağında bir tik beliriyor ama başını sallıyor.

"Tamam."

"Nerede büyüdün?"

"Her yerde. Yazları güneyde, kışları yurtdışında. Ama çoğunlukla New York." "Burada mı doğdunuz?"

"Hayır. Annemin atalarının Kiawah Adası'ndaki evinde doğdum."

Yüzümü buruşturuyorum. "Nerede olduğunu bilmiyorum. Coğrafya konusunda pek iyi değilimdir.

Ama kulağa egzotik geliyor."

Elimi kalçasına indiriyor ama elini tutuyor. "Kulağa olduğundan daha egzotik geliyor."

"Sen-?" Duruyorum ve gülüyorum. "Kaç yaşında olduğunu bile bilmediğimi biliyor musun?"

Bana sertçe bakıyor. "Fark eder mi?"

Omuz silkiyorum. "Pek sayılmaz. Yaşını aşağı yukarı tahmin edebiliyorum ama tam ailen hakkında soru soracaktım ki kaç yaşında olduğunu bilmediğim aklıma geldi. Ailenin kaç yaşında olduğunu doğal olarak tahmin ettiğimden değil-" Yüzünde sert bir kutup bakışı belirince sözlerim kurudu. Elimin altında, kalçası sert bir tepkiyle bükülüyor. Büyük, zonklayan bir sinire bastım.

"Üzgünüm, isterseniz aile geçmişini atlayabiliriz."

Birkaç blok boyunca sessiz kaldı. yerden kendini toparlamaya çalıştığını söyleyebilirim. "Annem ben on beş yaşındayken öldü." Cevap tamamen duygudan yoksun. "Babam..." bana bakıyor. "Babamın kim olduğunu bilmiyor musun?"

Başımı sallıyorum.

Arabayı Gramercy Park'taki bir binanın önünde durdurur. Siyah ve altın rengi çift restoranın önündeki geniş siyah tentenin üzerindeki altın renkli tabelada *Juniere's* yazıyor.

Bir vale koşarak arabanın yanına geliyor ama Quinn'in odağı bende kalıyor. "Babam Maxwell Blackwood."

Boş boş bakıyorum. "Üzgünüm, kim olduğuna dair hiçbir fikrim yok, ancak sanırım size hizmet ettiğim ilk gün bir dergide resmini görmüş olabilirim."

Gözlerinde bir parıltı daha beliriyor ama çok uzun süre kalmıyor. "Maxwell Blackwood New York'un görevdeki valisi."

Gözlerim büyüyor ve ağzım açık kalıyor. Kendimi tamamen aptal durumuna düşürmeden önce ikisini de çabucak düzeltmeye çalışıyorum. "Vay canına. Gurur duyuyor olmalısın."

Kelimeler dudaklarımdan çıktığı anda, onları geri almak istiyorum. Çınlayan içgüdülerim *hayır* diye bağıyor, o gururlu değil. Hem de hiç değil. "Ya da değil mi?"

Elimi sıktı ve sonra . Vale kapımı açıyor ve restoranın önünde Quinn'e katılıyorum. Anahtarları valeyeye veriyor ve elini belime doluyor.

İki katlı restorana giriyoruz ve Quinn'e ismiyle hitap eden şık giyimli bir şef garson tarafından üst kata çıkarılıyor, ona uzun bir aradan sonra tekrar gelmesinden ne kadar onur duyduğunu söylüyor. Quinn'in başını sallaması, daha fazla konuşmaktan vazgeçmesi için yeterli.

Dumanlı aynalı tavanlar ve gri mermer dekor, sınıf ve ayrıcalıklı bir hava estiriyor. İkinci katta yaklaşık bir düzine masa var. Ortadaki masaya yönlendiriliyoruz, bu da Quinn Blackwood'u tanıdıkları belli olan birkaç masanın yanından geçmemizi gerektiriyor. Dolayısıyla o saygıyla başını sallıyor ve gülümsüyor, ben ise "Bu da *kim*?" bakışlarına maruz kalıyorum. Özellikle güçlü bir tanesi adımımı kaçırmama neden oluyor. Quinn'in eli belimde sıkılaşıyor.

Masaya vardığımızda ceketimi taşımama yardım ediyor ve garsona uzatıyor, sonra sandalyemi çekip arkama yaslanıyor. "Bu kadar geniş gözlü ve güzel bir şekilde kaybolmuş görünmeyi bırak. Bu benim manik düğmeme basıyor."

Koltuğuma yerleşirken tüm vücudum titremeye başladı. O oturduğunda, ona bakıyorum ve yüzümü buruşturuyorum.

"Üzgünüm, ben-"

"Lütfen yardım söyleme." Şarap ve su bardaklarını tabağından kısa bir mesafe uzağa yerleştiriyor. "Bu daha kötü."

Dudaklarımı büzüyorum, ağzından dökülen kelimelerin, gözlerinin ardında olup biten her neyse onun yanında neredeyse ikinci planda kaldığının farkındayım. Ve bir şeyler . O kadar karanlık ve derin bir şey ki, ona doğrudan uzun süre bakmaya bile korkuyorum.

Su bardağımla oynuyorum ve *garsonun* elinde soğutulmuş bir şişe şarapla gelmesi üzerine çılgınca bir hevesle başımı sallıyorum. Geceyi atlatmak için nadir bulunan alkol desteğine ihtiyacım olacağına dair bir his var içimde.

"Bana kaç yaşında olduğunu hiç söylemedin."

Şarabından büyük bir yudum alıyor ve gözleri bana takılıyor. İrisinin etrafındaki sivri siyah halka maviyi yutuyor gibi görünüyor. "Yeterince yaşlı. Hatta belki de çok yaşlı."

"Bu ne anlama geliyor?"

Omuz silkiyor.

Bardağımı yere bıraktım. "Hassas bir konuya girdiysem özür dilerim. Sormamı istemiyorsan beni durdurmalıydın."

"Katmanın altını görmek istedin. Gördüğün şey hoşuna gitmezse beni suçlama."

"Randevularınız normalde böyle mi geçer?" "Bu normal bir randevu değil."

Bana yabancı bir nedenden dolayı, daha çok deniyorum. "Bana diğer randevularının nasıl gittiğini anlat, sırf meraktan."

"Başlangıç için bir sikiş, ana yemek için bir sikiş ve tatlı için bir sikiş," diye mırıldanıyor, benim duyabileceğim kadar yüksek, duyulmayacak kadar alçak sesle.

İçime bir sıcaklık yayılıyor. "Yani ben kuralın istisnası mıyım?"

"Hiçbiri aklımda değildi. *Asla*," diyor o lanet, eşit, uğursuz sesiyle.

Biraz telaşlandım. "Quinn-"

"Medeni kalmak istiyorum. Senin için. Bana nedenini sorma. O yüzden bana vücuduna yapmak istediğim korkunç ve fantastik şeyleri düşündürmeyecek bir şey söyle Elyse. Şimdi söyle."

"Ne bilmek istiyorsun?"

"Blackwood'da benim için çalışmaya geri dönecek misin?"

Nefesim kesildi. "Dönmemi istiyor musun?"

"Hayır."

"İşimde iyi olmadığımı mı düşünüyorsun?"

"Bu işte harikaydın. Ama senin için bana yemek servisi yapmandan daha büyük planlarım var."

"Benim için planların mı var?"

Bakışları gözlerimden ağızma düşüyor. "Seni istiyorum Elyse. Zamanım kısıtlı ama seni görmeye *devam* etmek istiyorum."

"Ben... bunun mümkün olup olmayacağını bilmiyorum."

Çenesi bir an için sertleşir. Sonra kaşlarını çatıyor ve başını sallıyor. "Ne gerekiyor? Şartlarınızı belirtin."

Yarım saat içinde ikinci kez çenem düşme tehlikesi geçiriyor. Quinn Blackwood gibi insanlar benim gibi insanlara böyle sorular sormaz. Beş hafta öncesine kadar hayatımda yaptığım her şeyi, o zamandan beri neler yaptığımı düşünüyorum. Hiçbir anket sisteminde uyumlu olmamız mümkün değil.

"Beni istemiyorsun," diyorum. Kelimeler acı veriyor. "Bunlar işe yaramaz kelimeler."

Ne söylemek için ağzımı açtım, bilmiyorum. Garson elinde menülerle yaklaşıyor. Yemek Fransız füzyonu. Menü Fransızca. Neye baktığım hakkında hiçbir fikrim yok. Bakışlarım yükseliyor, Quinn'inkilerle çarpışıyor.

"Başlangıç olarak otlu ve trüflü risotto ve patatesli kızarmış kuzu eti alacak. Ben de aynısından alacağım."

Menümü gülümseyerek garsona uzatıyorum. O gidince Quinn'e bakıyorum. "Teşekkürler."

Başını sallıyor. "Ne ?"

"Ben New Yorklu değilim. Belki bunu zaten tahmin etmişsinizdir. Buraya geldim çünkü... seçeneklerim sınırlıydı. Bu seçenekler seninle hiçbir şeye başlayamayacağım anlamına geliyor."

"Zaten ."

Çıplak gerçek beni biraz utandırıyor. "Olabilir. Ama uzun sürmez."

"Bana üzerinde çalışabileceğim bir zaman dilimi ver."

"Ne?"

"İkimizin de zamanı kısıtlı. Bana ne kadar süre verebileceğini bilmek istiyorum."

Kaşlarımı çattım. "Bir yere mi gidiyorsun?"

Bakışları aşağıya kayıyor. " gibi bir şey."

"Oh. Umm... belki birkaç hafta?" Bu sözlerle birlikte içime çöken pişmanlık beni sersemletiyor.

Sandalyesinde öne doğru eğilerek doğanın kudretli gücünü de yanında getiriyor. "Yani başlangıçta ne üzerinde anlaşmıştık? Daha fazlası yok mu?" Muhteşem gözleri yüzümü yutuyor.

"tek şey bu," diyorum.

Yavaşça arkasına yaslanır. "Ben alırım."

Koltuğumda titriyorum, kendimi neye merak ediyorum. Sonra Q'yu hatırlıyorum. "Her zaman müsait olmayabilirim."

"Ben de öyle."

Ona bakıyorum, içim sorularla dolu. Soramadığım sorular çünkü onunkilerin hiçbirine cevap vermek istemiyorum. Yemeğimiz geldi. Çoğunlukla sessizce yiyoruz, ikimiz de çalkantılı duygularımızı yemeğe odaklıyoruz. Tabaklar kaldırıldıktan sonra ona bakıyorum. Gözleri hâlâ şeytani bir cehennemle çalkalanıyor. "Beni neden istiyorsun Quinn?" İçimde bir delik açan soruyu tekrarlayarak ağzımdan geçiriyorum.

Bunların hiçbirisi mantıklı değil. Mantıklı değil. Mantıklı bir şekilde dūşünmek için zaman ayırdığınızda değil.

Masanın üzerinde duran parmakları, avuç içi düzleşene kadar düzelir. Sonra parmağı zıplamaya başlar. "Belki biraz... rahatlamak istiyorum."

İçimde bir şeyler çatlıyor. Çünkü bunu anlıyorum. Uzanıp elimi onunkinin üstüne koyuyorum. Parmağı hareketsiz kaldı. "Tamam. Seni rahatlatacağım. Sorun yok, Quinn."

"Kendini neye bilmiyorsun."

İç çekiyorum. "Kararını ver. Kalmamı istiyor musun, musun?"

Keskin bir şekilde nefes veriyor. Bir an için... kaybolmuş gibi görünüyor. "" Ellerimize baktı. Sonra tekrar yukarı. "Yemeğiniz bitti mi? Tatlı ister misin?"

"Evet. Hayır."

Elini benimkinin altından çekip cüzdanını çıkarıyor ve masanın üzerine birkaç yüz dolarlık banknot atıyor. "Hadi buradan gidelim."

Dışarıda ona döndüm. "Nereye gidiyoruz?" "Seni geri götürüyorum."

Hayal kırıklığı . Onunla daha fazla zaman geçirmek istiyorum. Onu rahatlatmaya başlamak istiyorum. Şu anki gibi.

Ama Q bekliyor. Ve ben de küçük bir fahişeyim, bana vereceğı şeye ihtiyacım var. Başımı salladım ve Quinn'in arabasına bindim.

Çatı katına döndüğümüzde saat ona çeyrek vardı. Quinn beni kapıya kadar geçiriyor, eli benimkine sıkıca bağlı. Dış kapının şifresini giriyorum ve o da benimle birlikte içeri giriyor. Koridorda sessizce yürüyoruz ve ben ön kapıyı açana kadar bekliyor. Ona dönüyorum.

Birden parmakları saçlarıma saplandı. Beni duvara doğru itiyor. Sert, lezzetli ağız ağızıma gelmeden önce nefes almak için bir nanosaniyem var. Dudaklarımı diliyle kabaca ayırıyor, sonra da içime giriyor. *Oh Tanrım*. Quinn Blackwood'un tadı muhteşem. Fantezim gerçeğe dönüşürken derin derin inliyorum. Ağızımı, gözlerinin beni yuttuğı gibi öpüyor: tek fikirli, neredeyse şeytani bir niyetle. Arsızca ağızımın içini yalıyor, sonra diliyle yatıştırırmadan önce alt dudağıımı sertçe ısıyor. Çantam ceketimle birlikte yere düşüyor. Aceleci ellerim onun sert ve sıcak vücuduna tutunmak için çabalıyor. Göğsünde bir yere düşüyor ve can havliyle ona tutunuyorum. Nefes alışlarım çaresizce hava almak için yalvarışlara dönüştüğünde, geri çekiliyor, bana bakıyor ve başparmağıını yavaşça ağızıma sokuyor. Isırsam mı yoksa emsem mi bilemiyorum. İkisini de yapıyorum.

Nefesi tıslayarak dışarı çıkıyor. Bir dakika sonra parmağını çekti. Sonra beni öpmeye devam ediyor. Parmaklarım saçlarını buluyor. Külotum aptalca, utanmazca ıslanırken çekip sıyrıyorum. Elleri kabaca vücudumda geziniyor, arıyor, iz bırakıyor ama ağzı benimkini hiç bırakmıyor. Sanki açlıktan ölüyor ve tıkanana kadar bırakmaya niyeti yok.

Nefes alma ihtiyacım giderek çılgınca bir hal alıyor ve o bıraktığında çaresizce ciğerlerimi çekiyorum. Alnını benimkine yaslıyor, kalçalarını benimkine doğru sallıyor. Aletin kalın hatları hormonlu bir ergen gibi salyalarını akıtmamak için mücadele etmeme neden oluyor. Ama ben de kalçalarımın öne doğru sallanmasına, onu bir dakika boyunca leğen kemiğime yaslamasına engel olamıyorum.

İnliyor. "Tanrım, seni kırılanda kadar becermek istiyorum. Seni tekrar bir araya getirecek doğru kişi ben olmayabilirim ama yine de bunu yapmak istiyorum."

Bakışlarımı kaldırıyorum ve anında cehennemin delici gümüş mavisi havuzları tarafından yok ediliyorum.

"Yapamam," diye ağzının içine nefes veriyorum.

Kelimeleri öperek uzaklaştırıyor ama itiraz etmiyor.

Q'yu becerirken onunla seks yapamam. Bundan bile, bu yanlış geliyor. Ama günaha giriyorum. *Tanrım, nasıl da baştan çıktım.*

Çünkü öpüştüğünün yarısı kadar iyi sevişirse, vahşi bir yolculuğa çıkacağım. Dudaklarımı yalıyorum ve geri adım atmaya çalışıyorum. Kavrayışı sıkılaşıyor ve nefesinin altında hırlıyor.

"Henüz

değil."

"Quinn..."

"Henüz gitme, Elyse. Bir dakika daha."

Düzensiz yalvarışı beni duvara yaslanmaya zorluyor. "Tamam."

Bu sefer öpücükleri daha nazık. Sanki ona binen şeytanlar yerine tükenmiş ruhunu besliyor. Uzun bir süre böyle kalıyoruz, ağzı benimkini yudumluyor ve ısıyor.

Sonunda sert bir küfürle kendini yırttı. Gözlerinde kaynayan binlerce korkunç duyguyla bana bakıyor.

Sonra arkasına bile bakmadan uzaklaşıyor.

SAHNE 3 - VIAGRA GECELERİ İKİNCİ BÖLÜM

"Şu anda yolda." "Ne kadar sürecek?"

"Trafığe bağlı olarak, yarım saat." "Bana kızgınsın."

Fionnella iç çeker. "Ne olduğumu bilmiyorum. Ama ne haltlar karıştırdığınızı bilmek istiyorum. Çatı katında kalmak istedi. Bu mükemmeldi. Neden onu dışarı çıkardın? Ve neden *Juniere's* Tanrı aşkına? Maxwell ve Delilah da orada olabilirdi."

". "

"Öyle olsalardı fark eder miydin?" Çenem gıcırıyor. "Evet."

"Quinn, bu kadar yaklaşmışken kendini imha düğmesine erken basman için çok fazla yol kat ettik."

Telefonu daha sıkı tutuyorum. "Ona ihtiyacım var, Nella."

"Ne olmuş ona? Gözü kapalı üstlendiği bir iş için ona ödeme yapmak başka bir şey. Bu... onunla her ne yapıyorsan... Seni bundan vazgeçiremem, biliyorum. Ama onun yükü de seninki kadar ağır. İkinizi de aşağı çekmeden önce bir dakika durun."

"Artık çok geç."

Tekrar iç geçiriyor. "Bunu söyleyeceğini nereden ?" "Çünkü her zaman çok geç olmuştur."

"Quinn..." durdu ve nefes verdi. "Onu bir daha *Juniere'e* götürme."

Beşinci Cadde manzarasına sırtımı döndüm ve sırtımı serin cama yasladım. Elyse'i annemin en sevdiği restorana götürmek ya da onun en sevdiği masaya oturmak istememiştim. Böyle bir şeyin gerçekleşmiş olması bile çözmeye çalıştığım bir bilmece. "Tamam."

"Tamam," diye yanıtlıyor.

"Clay'in durumu ne olacak?"

" çalışıyorum. Cumartesi gününe kadar sizin için bir şeyler hazırlamış olurum."

Fionnella normalde bundan daha hızlıdır, ama yarın hangi gün olduğunu biliyorum. öyle.

"Yarın arkadaş ister misin?" Teklif ediyorum.

"Hayır. Ama teşekkürler." Sesi uzun süredir bastırıldığı kederin etkisiyle kasvetli ve soğuk. "Yolculuğu tek başıma yapmayı tercih ettiğimi biliyorsun," diye kabaca ekliyor.

Maine'e gitmek. Oğlu Michael'ın gömülü olduğu mezara. Yarın onun ölüm yıldönümü.

Adriana Nathanson ona pençelerini Michael Smith benim yaşımdaydı. Akut TSSB'den muzdarip iki turlu bir denizci olan iyi doktor, bulduğu her fırsatta onu becerirken aklını da sikmişti.

Fionnella Smith ile oğlunun hayatta olduğu son gün tanıştım. Tedavisi konusunda endişelendiği için Dr. Nathanson'ın ofisine kadar ona eşlik etmişti. Su soğutucusunun yanında tesadüfî bir buluşma. Oğlu için duyduğu korkuları çaresizce itiraf etti. Michael'ı alıp kaçması için acı tavsiyem. Bir ay sonra Michael'ın intihar ettiğini bildiren bir e-posta. Onu sevmesi gerekenlerin anneme yaptıklarına dair kendi itiraflarım.

O olaylar bu beklenmedik ortaklığı ortaya çıkardı. Tamir edilemeyecek kadar berbat durumda olabilirim ama onun için bunu mahvetmeyeceğim.

"Döndüğünde beni ara," dedim.

"Arayacağım."

Telefonu kapatıyor ve ben dönüp başımı cama yaslıyorum. Zihnimi boşaltmak istiyorum ama sesler durmuyor. Elyse'den uzaklaştığımdan beri beni rahatsız eden açlık da öyle. Akşam yemeği kötü bir fikirdi. Beni birçok şeye açtı. Bir şeyler söyledim... geri alamayacağım şeyler *hissettim*. Ona Kiawah Adası'ndan bahsetmek gibi. Noktaları birleştirmek ve Q'nun onu götürdüğü yer ile Quinn'in doğduğu yerin aynı mülk içinde iki mülk olduğunu öğrenmek için sadece hızlı bir internet araştırmasına ihtiyacı olacak.

Belki de bağlantıyı kurmasını istiyordum? Belki de ona biri olmadan diğerini vermekten yoruldum. Yüzümü göstermeden onu becermekten.

Ve o öpücük. Siktir, o öpücük.

İnliyorum, viski bardağını kaldırıyorum ve bir yudum alıyorum. Sikim daha da sertleşti. Ama aklım olayların içinde dönüp duruyor. Masada benim elimi tutuşu. Gözlerindeki sempati. Göğsümdeki o kömürleşmiş yumrunun beklenmedik sarsıntısı. Ve aniden istediğim bu rahatlama? Bu da neyin nesi?

Nasıl olsa her şey sona erecekken şimdi nasıl mühlet isteyebilirim?

Bardağı boşaltıyorum ve nereye düştüğünü umursamadan uzağa fırlatıyorum. İki elimi de bardağa bastırıp nefes alıyorum ve orada olmadığını bildiğim bir merkez arıyorum.

Kapıcının zili minnettar oldum. "Misafiriniz geldi efendim. Onu yukarı göndereyim mi?"

"Evet," diye .

O burada. Şehvetimin keskin kenarları parıldıyor, kendini yarmaya hazırlıyor. Pencereden geri çekiliyorum, oturma odasının uzak tarafına, maskenin kokteyl barında beklediği yere gidiyorum. Yanında tek başına mavi bir hap var. Hapı yutuyorum ve maskeyi takıyorum. Ses bozucu ağzıma giriyor ve ışığı ayarlıyorum. Kameralar çoktan çekime başladı.

Kapıyı açtım ve asansörün gelmesini bekledim. Bu daire New York portföyümün açık ara en pahalılarından biri. Aynı zamanda bir Blackwood Estate dairesi. Güney Carolina'ya geri dönmek mümkün olmadığında bu daireyi seçtim.

Asansör geldi ve talimatıma kulak verdiğini gördüm. Hava, vücudunu örten hafif bir paltoya idare etmesine yetecek kadar serin. Ama ben daha çok altında ne olduğuyla ilgileniyorum. Ya da ne giymediğiyle.

"Şanslı."

Başını bana doğru çeviriyor, asansörde takmasını istediğim göz bağı sıkıca yerinde duruyor.

"Merhaba Q," diye cevap veriyor boğuk bir sesle.

Kapıların kapanmasını engellemek için bir adım öne çıkıyorum ve bu akşam daha önce yaptığım gibi parmaklarımı onunkilerin arasından geçirme fikriyle oynuyorum. Quinn'in dokunuşunu tanıyacak mıydı?

Bir parçam onu istiyor; ona ihtiyaç duyduğumu Fionnella'ya itiraf eden parçam. O zamandan beri etkili bir şekilde engelleyemediğim parçam.

Bir yanım da oyunun sonsuza kadar devam etmesini istiyor.

Bileğini tutuyorum. Akşam yemeğinde sürdüğü parfümün aynısı, onu daireye götürürken etrafımı sarıyor.

Kapı kapandığı anda arkasından yaklaşıp kollarımı beline dolayarak çözüyorum. Tek düğmeyi açıyorum ve palto omuzlarından kayıyor.

Dantelli çorapları, elmas kolyesi ve topuklu ayakkabıları dışında çıplaktı. Omuzlarını kavriyorum ve titriyor.

"Kasabada paltonun altında çıplak gezintin hoşuna gitti mi Lucky?" Kulağına homurdanıyorum.

"," diye mırıldanıyor.

"Peki alt kattaki kapıcıyla konuştuğunuzda? Yüzün kızardı mı?" İç dudağını ısırtıyor ve burun delikleri açılıyor. "Muhtemelen."

Onu , hareketlerim kontrol edebildiğimden biraz daha sert.

Ağzı. *Vay* anasını, ağzı. Birkaç saat önceki sert öpüşlerimden dolayı hala şişti.

Sert bir başparmağımı morarmış alt dudağının üzerinden geçiriyorum, öpücüğü tekrar yaşama ihtiyacı aletimin acıyla zonklamasına neden oluyor. Sahip olamadığım şeyi aldığı için Quinn'i sessizce hor görüyorum.

Kahretsin. Kendimi kıskanıyorum. İşte bu kadar berbat . Onu tekrar öpmek için can attığım ama beni tanır diye öpemediğim gerçeği, aynı anda hem ona saldırmak hem de sarılmak istememe neden oluyor. Tanrım. Ne istediğimi bilmiyorum.

"Buraya gel," diye homurdanıyorum, geriye doğru yürüyerek. "Sesimi takip et."

Hemen boşaldı. Oturma odasının derinliklerine doğru yürürken, onun tahrik olduğunu, şimdiden hafifçe nefes aldığını söyleyebilirim. Bir inleme ve onu hemen şimdi alma ihtiyacına karşı dişlerimi sıkıyorum.

Daire, minimalistlerin hayalini süsleyen bir alan ve camdan oluşuyor. Tek önemli mobilya parçaları ekstra büyük, L şeklinde beyaz tasarım kanepeler ve yüzen şöminedir. Yükselen cam pencereler çarpıcı bir şehir manzarası sunuyor. Stratejik aydınlatma bir nebze mahremiyet sağlıyor ama tam değil. Güçlü bir dürbünü olan herkes burada olup bitenlere tanıklık edebilir.

Onu kanepeye götürdüm ve oturup bacaklarımı açtım. "Dur."

Duruyor, elleri iki yanında seğiriyor. "Henüz sikimi emme ayrıcalığına sahip olmadın, değil mi?" Törpüledim.

Nefes alışları bir kademe daha artıyor. "Yapmadığımı biliyorsun," diye mırıldanıyor. "misin?" Emretmem gerekirken neden soruyorum?

Başını salladığında ve dili üst dudağını kaplamak için dışarı cevabın bir önemi kalmıyor. "Evet."

"Dizlerinin üzerine çök. Yavaşça."

İnişi yumuşak ve ölçülü. Dizlerinin üzerinde öne doğru salgöğüsleri hafifçe zıplıyor. Onun çarpıcı güzelliği karşısında ağzım sulanıyor.

"Bana gel, Lucky."

Öne doğru ilerliyor ve hatasız bir isabetle kalçalarımın arasına yerleşiyor. Ellerini kaldırıyor, duraklıyor. "Sana dokunabilir miyim?" diye soruyor usulca.

"Siktir, evet."

Zorla verdiğim cevap onun tatlı ağzına bir gülümseme getiriyor. "Bu seni eğlendiriyor mu, fişek? Ne kadar büyüdüğümü bilmek dokunuşuna bağımlı mısın?"

Gülümsemesi genişliyor ve küçük elleri kalçalarımın iç kısmını buluyor. "Eğlendirmiyor, hayır. Ama hoşuma gidiyor."

Ellerini ellerimde yakalıyorum ve pantolonumun bağına doğru sürüklüyorum. "Çıkar beni. Bakalım sen de beni emmekten ne kadar hoşlanıyorsun."

Parmakları işe koyuldu. Beni avuçlarının içine aldığı anda tüm vücudu kasılıyor. Yavaşça nefes alıyor ve ben de areolalarının tüylerinin diken diken oluşunu izliyorum.

"Bir sorun mu var?" Gereksiz yere soruyorum. Yutkunuyor. "Çok büyüksün. Çok sert."

"Senin içindeydin. Ne kadar büyük olduğumu biliyorsun."

Elleri geçici olarak beni keşfederken başını sallıyor. Bir iniltiyi bastırıyorum ve derin bir nefes alıyorum. "Bu farklı. Tanrım, Viagra mı aldın?"

Taşaklarımdaki işkence gibi baskıya rağmen ağzım seğiriyor. "Şaka yaptığımı mı sandın?"

Isı boynundan pürüzsüz yanaklarına doğru akıyor. "Emin değildim."

. "Artık biliyorsun. Bütün gece bana böyle sahip olacaksın.

Çak bana, Lucky. Ben söyleyene kadar durma."

Elleri üzerime kapanıyor ve beni yukarı aşağı hareket ettiriyor. Bileklerinin ustaca küçük hareketleri taşaklarımdaki baskıyı artırıyor. Dudakları ayrılıyor ve nefesi küçük, erotik nefesler halinde çıkıyor.

Delirmeden önce bakışlarımı onun ağzından çekiyorum. "Söyle bana. Randevun hoşuna gitti mi?"

Görevine devam etmeden önce hareketleri bir nanosaniye için durur. "Bunun hakkında konuşmak istediğine emin misin?"

"Neden olmasın?"

"Çünkü bu... uygun değil." "Kimin tanımına göre?"

Ağzını büzüyor ve tartışmayı kabul ediyor. "İyiydi."

Bakışlarım ellerine sabitleniyor. Başparmağı bir damla pre-cum yakalayıp sikimin alt tarafına yayarken dişlerimi sıkıyorum. "Sadece iyi mi?" Homurdanıyorum.

"Tamam, iyiden de iyiydi."

"Ondan hoşlanıyor musun, Lucky? Arkamdan görüştüğün şu adamdan?"

"Arkandan değil. Ve...evet, ondan hoşlanıyorum."

Kendime gülümseme izni veriyorum. Bunun hissi garip geliyor ama etmesine izin veriyorum ve göğsümde bir şey hafifliyor. Elleri sikimin etrafında sıkılaşıyor ve gülümseme bir iniltiye dönüşüyor.

"dağıtmaya mı çalışıyorsun, fişek?" "Evet."

"Harika bir iş çıkarıyorsun," diye homurdanıyorum. "Daha sert sok."

Tutuşu sıkılaşıyor ve görüşüm bulanıklaşıyor. Başım koltuğa geri çarpıyor ve boğazımı yırtan sessiz kükremeye engel olamıyorum.

Boşalmama en fazla bir dakika var. "Ağız, bebeğim. Seni istiyorum ağız."

Yumuşak dudakları kalın başımın etrafını sarıyor ve kalçalarım vahşi bir tepki veriyor. Tükürüğüyle ıslandıktan sonra daha fazla girmeye çalışıyor. Beni bir şampiyon gibi içine alıyor, dili küçük işkence alevleri gibi dönüp duruyor. Birkaç dakika içinde beni başka bir düzleme taşıyor.

Kahretsin, o mükemmel.

Duygularım içimde dönerken, yeni ve tuhaf bir kapıyı aralıyorum ve bu yola girmemiş olsaydım hayatımın nasıl olacağını düşünüyorum. Elyse 'Lucky' Gilbert gibi bir kadınla mutluluğu bulabilir miydim? Onun küçük sevimli rahmini bebeklerimle doldurur ve onları sevgiyle yıkamasına izin verir miydim? O bunu yapabilir. Bu gece Quinn'e olan şefkatine tanık oldum. Onun deliliğine sempati duyan yumuşak gözlerini izledim.

Resim büyüyor. Canlılığı kaderimin obsidyen temellerini tehdit ediyor. Kalın bir çaresizlik damarını tetiklemeye yetiyor, bu da öfkeyi tetikliyor.

Ağızına daha sert giriyorum. Tıkanıyor ve başını kaldırmaya çalışıyor. Parmaklarımı saçlarına daldırıp onu sabit tutuyorum. "Al şunu!"

Reddetmesini bekleyerek gerildim. Onun yerine burnundan derin ve gürültülü bir nefes alıyor. Sonra boğazını açıyor.

"Siktir! Siktir, siktir, siktir!" Taşaklarımdan ateş fışkırıyor ve onun muhteşem boğazında patlıyorum. Bir sel gibi boşalıyorum, küfürlerim

Ben deli bir safkan gibi kükreken odaya.

Her bir damlayı yutuyor, dudaklarında küçük, boğucu bir zafer gülümsemesi beliriyor.

Ona bunu söyleyecek enerjim yok. Onun yerine, taşaklarıma nazikçe masaj yaparken bunun tadını çıkarıyorum. Nefesimi tutmak için beş dakika ara veriyorum, sonra kalçalarımı okşuyorum. "Buraya gel, bebeğim."

Lucky ayağa kalktı ve kucağıma tırmandı. Hâlâ ereksiyon halindeyim ve bacaklarını iki açtığında sikim aminin dudakları arasında duruyor. Kalçaları sevimli küçük sarsıntılarla dönerken, aşağı dalma ve dar amını sikimle doldurma ihtiyacıyla savaşıyor.

"Kal," diye uyarıyorum.

İnliyor, ama elleri omuzlarıma dayanmak için kalkıyor. Ben sırayla onun güzel meme uçlarını yalayıp emerken, parmakları ensemdaki saçlarla oynuyor. Islaklığı sikimin başını ıslatıyor ama ucumla kendini tatmin etmekten öteye gitmiyor.

"Benim küçük fişeğim, çok iyisin," diye mırıldanıyorum tenine karşı. "Benim mükemmel küçük kölem olduğun için ödüllendirilmek ister misin?"

"Ben senin..." Durdu. Başımı kaldırıp onu dudağını ısırırken yakalıyorum. "Evet," diye geveliyor.

Gülüyorum. Beni karanlığıma bağlayan bir titanyum ip daha kopuyor. Kahkahalarım boğuluyor.

Ne haltlar burada?

"Ayağa kalkın. Solunuza doksan derece dönün ve düz bir çizgide ileri doğru yürüyün. Yavaşça."

Sert ses tonum karşısında geriliyor ama dediğimi yapıyor. Koltuktan kalktım ve pantolonumu çıkardım. Sikim yine taş gibi olmuştu. Onu, bacaklarını okşayan siyah çoraplarını, topuklu ayakkabılarının üzerinde sinsice sallanırken görmek beni daha da sertleştiriyor.

sinsice yaklaşıyorum. "Ellerini hemen önüne koy."

Elini uzatıyor, soğuk cam duvara dokunuyor. Arkasında duruyorum. O kadar küçük ki. Onu korumak ve sahiplenmek istiyorum. Onu içime çekmek ve aynı zamanda uçurmak istiyorum.

Giderek rahatsız edici hale gelen düşüncelerimi bir kenara bırakıp ellerimi onun iki yanına koyuyorum. Vücutlarımız o kadar yakın ki, yumuşak sıcaklığın onun üzerinde titrettiğini hissediyorum. Bunun tadını o kadar çok çıkarmak istiyorum ki, görüşüm bulanıklaşıyor. "Nerede olduğunu biliyor musun?"

Başını sallıyor. Saçları . Öne eğilip ensesinden hafifçe ısıyorum.

"Cam bir duvarın önündesiniz. Işık kısık ama cam hala görünüyor. Otuzuncu kattayız ama gerçekten bakan herkes seni görebilir. Bu konuda ne düşünüyorsun, fişek?" Kulağına fısıldıyorum.

Boğazı hareket ediyor. "Umurumda değil."

Aletim zıplayarak kıkına hafifçe vuruyor. "Neden umursamıyorsun?" "Çünkü sadece beni becermeni istiyorum," diye titreyerek cevap veriyor.

"Yani o daracık küçük amcığınızı siktiğimi kimin göreceği umurunda değil mi?" Yumuşak ve muhtaç bir sesle inliyor, bu da sikimin onu tekrar tokatlamasına neden oluyor.

"Vücudun. Senin amın. Nasıl istersen."

Kırmızı bir pus üzerimi örtüyor. "*Tanrım*. Nereden geldin lan sen?" Çiğ soru boğazımı yakıyor. Ellerimi onun ellerinin üzerine koyduğumda bir milyon yabancı his daha beni mızraklıyor.

Ona bacaklarını ayırmasını, seksi poposunu bana doğru uzatmasını söylememe bile gerek yok. Dizlerimi, sikimin girişini bulmasına yetecek kadar büküyorum. Yukarı doğru bir itiş onu ayak parmaklarına gönderiyor. Çığlığı ambrosia gibi. Başını çeviriyor ve yanağını cama dayıyor. Boşalıp kollarıma yığılana kadar onu uzun, sert ve derin bir şekilde beceriyorum.

Onun tatlı ağırlığını şöminenin önündeki halıya taşıyorum. Nefes almasını beklerim. Sonra kıkını alıyorum.

Ufuk gri ve turuncu renklere büründükten çok sonra oturma odası bizim küçük kirli oyun alanımız haline geliyor.

Amına bir kez daha girdiğimde neredeyse komaya girmişti. Sırtı önüme dönüktü, iki kolumu omuzlarına ve beline doladım. Onu kendime hapsediyorum. Kaygan kanalına girip çıkarken onun titremelerinden zevk alıyorum.

Kelimeler kafamı , takırdıyor, hız kazanıyor. Ben farkına bile varmadan, dökülmeye başlıyorlar.

"Seni yanımda tutardım, Lucky. Eğer bunu yapmak zorunda olmasaydım. Hayatım boktan bir çöplük olmasaydı, seni yanımda tutardım. Seni sonsuza dek benim yapardım."

Sözlerim karşısında titriyor. Onu biraz daha beceriyorum, yorgun küçük çığlıklarını emiyorum. Çözölmeye başladı. İç kasılmaları ilk orgazmı kadar güçlü, beni aynı sıkılıkta sağlıyor.

"Senin için geliyorum, fişek. Çok sert geliyorum..." Sanki hıçkırıklarını tutuyormuş gibi nefesi kesiliyor.

Serbest bırakma beni acımasız pençeleriyle kavrarken, parmaklarımı onun muhteşem gözlerinin üzerindeki göz bağına dokunduruyorum. Nemli çıkıyorlar. Ağlıyordu.

Hayatımda ilk kez sahip olamayacağım bir şeyi istemenin verdiği azapla kendi gözlerim yanıyor. Layık olmadığım bir şeyi.

Ve tüm bu lanet duygularla ne yapacağımı bilmiyorum.

DÖRDÜNCÜ

BÖLÜM

ELYSE

YÜRÜYÜŞ & KONUŞMA

Ben olsam seni tutardım.

Seni sonsuza dek benim yapacağım.

Kelimeler kafamın içinde yankılanıyor. Ses tonundaki ıstırap ve şaşkınlık iki gün sonra bile peşimi bırakmıyor. Çatı katında tek başıma uyandığım Cuma gününün erken saatlerinden beri Q'dan haber almadım.

Fionnella bana başka işlerle meşgul olduğunu ve ondan haber kadar zamanımın bana ait olduğunu söyledi. Dürüst olmak gerekirse, bu erteleme için minnettarım. Seks maratonu ve düzensiz duyguların birleşimi beni şok halinde bıraktı.

Perşembe gecesi hayatımın en yoğun gecesiydi. Her bir anı çok etkileyiciydi. Ve son derece kişiseldi. O kadar ki, kameraları zar zor fark ettim. Var olduklarını hatırladığımda da umursamadım. Geriye dönüp baktığımda ne olduğunu anladım.

Q ile seks bir alışveriş olmaktan çıktı ve başka bir şeye dönüştü. Daha fazla bir şeye. Ona aşık oluyorum. Muhtemelen çoktan aşık oldum.

Bu vahyin büyüklüğü beni yarı zombiye çevirdi. Çatı katından ayrılmadım. Onu özlüyorum, o lanet kara kutunun aydınlanmasını istiyorum. Aynı zamanda, bana ulaşmasından korkuyorum. Çünkü Cuma günü, yürüyecek ve evden çıkacak enerjiyi bulduktan sonra eve geldiğimde şifonyerimin üzerinde üç yüz bin dolar buldum. Hedefimin 200 bin dolar gerisindeyim. İki 'normal' seans daha. Ya da Q'yu bir daha hiç görmemekten bir yoğun sikiş uzakta.

Bu bilginin getirdiği ıstırap beni dehşete düşürüyor. Dehşetimi unutmak için aynı derecede korkunç bir şey yapıyorum.

Parayı aldıktan sonra Clay'le nasıl bağlantı kuracağıma dair planlar yapmaya başladım.

Getty Falls'a geri dönüp affetmesini ve unutmasını bekleyemem. Ayrıca bir milyon doların Petra'nın yerini benden öğrenmeye çalışmasından daha iyi olduğunu kabul ettirmenin bir yolunu bulmalıyım.

Clay Getty'yi idare etmek hassas bir görev olacak. Benim gibi insanların ona haksızlık etmesine izin vererek güç pozisyonuna yükselmedi. Ve onun en değerli varlığını yok ederek, kendimi bir numaralı düşman konumuna .

İnternete bağlanmak için wi-fi'yi açma cesaretini toplayana kadar birkaç saat çatı katında volta atıyorum.

Fresno gazetelerinde yaptığım hızlı bir arama bana Getty Falls'ta neler olduğu hakkında çok az şey söylüyor. Aramamı detaylandırmıyorum çünkü bir keresinde Lolita'nın aramaları takip eden web sitelerindeki coğrafi konum belirleyicilerden bahsettiğini duymuştum. Getty Falls'ta kaç kişinin arama yaptığına dair hiçbir fikrim yok, ancak kendi üzerime spot ışığı tutma riskini almak istemiyorum.

Yaptığım şey Twitter'a girmek ve Getty Falls Şerif Ofisi sayfasını aramak. Ana sayfada kısa bir biyografi ve şerifin bok yiyen gülümsemesiyle çekilmiş bir fotoğrafı var. Sayfayı aşağı kaydardım ve akışı okudum.

Şerif Vekili Daniels bir hırsız alarmına müdahale etti...şüpheli yakalandı.

Bundan iki gün önce... *Şerif Vekili Daniels ve Memur Pratt aile içi bir kavga ihbarına yanıt verir.*

Şerifin en son görev yaptığı zamana kadar gidebildiğim kadar geriye gidiyorum. Aradığım şeyi bulduğumda nefesimi tutuyorum.

Şerif Clayton Getty özel işleriyle ilgilenmek üzere geçici olarak izne ayrılmıştır. Şerif yardımcısı Rick Daniels Şerif olarak görev yapacak.

Memurlar Ridge Mathews'in cenazesine katıldı. Nefesim kesildi ve ekteki linke tıkladım. ...Şerif Getty ölümünün trajik bir kaza olduğunu doğruladı.

Tanrım, Clay etmiş. Yukarı kaydırıp Clayton Getty'nin biyografideki resmine bakarken kalbim hızla çarpmaya devam ediyor.

Evet, biyolojik babam sadece üçüncü nesil bir genelev sahibi değil, aynı zamanda Getty Falls'ta kolluk kuvvetlerinden sorumlu yozlaşmış bir şerif. Ve ben genelevini yaktıktan bir gün sonra izne kasabadan kaçtı.

Resmine bakıyordum ki, akışıma bir retweet düştü.

Getty Falls yangınıyla ilgili şüpheli aranıyor. Elyse Gilbert, 1.80 boyunda, yangından beri kayıp. Görürseniz Şerif Departmanı ile irtibata geçin. Mesajın altında resmimle birlikte bir link var. Buz beni tepeden tırnağa ısıtırken telefon yere düşüyor. Kalbim kaburgalarımın çarpıyor ve nefes almakta zorlanıyorum.

Tekrar telefona sarıldım. Wi-fi'yi kapatıp koltuktan fırlıyorum. Ama gerçek kaçınılmazdı. Clayton'ın peşimden geldiğine dair bir kanıtı ihtiyacım varsa, o da elimdeydi.

Ama nerede olduğumu bilseydi sosyal medyaya adımı ve resmimi koyar mıydı? Bu balık avı izimi kaybettiği anlamına mı geliyor? Korkuyu bir kenara itip her şeyi doğru düzgün düşünmeye çalışıyorum. Blackwood Tower'daki işimden ayrıldığımdan beri bir haftadır ortalarda yoktum. New York'ta olduğumu biliyor olsa bile, şu anda toplu taşıma kullanmamam beni bulmasını engellemek için işe yarıyor olabilir.

Yine de bunu bir an sonuca bağlamam gerekiyor. Beni bulmaya çalışarak zaman kaybettiği her gün, dikkatinin Petra'nın yerini bulmaya kayabileceği anlamına gelmiyor.

Telefona bakıyorum, Fionnella'yı arayıp Q'yu bir daha ne zaman göreceğime dair daha kesin bir tarih belirleyip belirlememeyi tartışıyorum.

Tam o sırada telefon titriyor ve sıçramama neden oluyor. Quinn.

Kalbim başka bir nedenle yerinden fırlıyor. Ellerim titreyerek telefona cevap veriyorum. "Merhaba."

"var?" Sesinin kaba tınısında bir endişe katmanı var. Derin bir nefes çekiyorum. "Bir şeyim yok."

"Bana yalan söyleme Elyse." Çelik katmanlar endişenin üzerinde.

Tedirginlikle alnımı ovuşturuyorum. "Bir şey yaptım. Ve bu beni yakalıyor." "Tehlikede misin?"

Gözlerimi bir saniyeliğine kapatıyorum. "Olmamak için elimden geleni yapıyorum." "Peki bunu nasıl yapıyorsun?" diye karşılık veriyor.

İmparatorluğunu yıktığım pezevenğin parasını ödemek için bedenimi sattığımı ona nasıl söyleyebilirim? "Hâlâ bunu çözmeye çalışıyorum."

Quinn bir dakika sessiz kalır. "Yardı mı mı düşünür müsün?" Kalbim deli gibi çarpıyor. "Teşekkürler, ama hayır."

"Bana yardım teklif edeceksin ama karşılığında yardım almayacaksın öyle mi?" diye homurdanıyor. Aramızdaki farklılıklar görünmez bir duvar gibi yükseliyor. Onun sorunlarının tam olarak ne emin değilim ama benimkiler cinayet ve kundakçılıkla sonuçlanacak.

suçlamalarla karşı karşıya kalacaklar. "Bu... aynı şey değil. Kısa bir süre önce bana kaçmamı tavsiye etmiştin. Sanırım sana da aynısını yapmanı söylemem adil olur."

"Neden?"

Daha sert ovuyorum. "Benim pisliğime bulaşmanı istemem Quinn."

"Çok geç." şekli, yumuşak, ölümcül, sarmal, zehirli bir Zehirle beslenen yılan, ölümcül dişlerini bir şeye batırmak için can atıyor.

Ortam sıcaklığına rağmen titriyorum. "Bu-"

"Bu tartışmayı başka bir zamana erteleyebiliriz, ancak bu konuda daha fazla kelime israf etmeyin. Seni bugün görmek istiyorum."

Hayır demeliyim. *Demeliyim*. İçeride kalıp Clay'den saklanmalıyım.

Kırık bir parçam kendini yerden kaldırıyor, korkuyu bıçaklıyor.

"Tamam. Ama nasıl bir arkadaş olacağımdan emin değilim."

"Ruh halini bana bırak. Seni sekizde alırım."

Telefonu kapattı ve beni kafamda yine sorularla baş başa bıraktı.

Fionnella'yı aramıyorum. Ve Q hakkındaki kafa karıştırıcı hislerimin üzerine *devam edecek* etiketini yapıştırıp aklımın bir köşesine itiyorum.

Ama ertelediğim bir arama var. Sırt çantamı çıkarıp annemle benim resmimizi çıkarıyorum ve çerçeveyi ters çeviriyorum. Yazdığım alfanümerik kod bir telefon numarasına dönüşüyor ve titreyen ellerimle numarayı çeviriyorum.

"Alo?" Kararsız bir ses cevap veriyor.

"Benim. Elyse."

"Sesini duymak çok güzel. Çok endişelendik! İyi misin?"

"Ben iyiyim Bayan Ringwald."

Kahkahası rahatlama ile renkleniyor. "Sana söyledim, bana Doris de."

"Doris... orada mı?"

"Tabii ki. Bekle."

Telefon hafifçe tıkırdıyor, sonra tekrar açılıyor. "Elyse?"

Kalbim yerinden fırlıyor ve gözyaşlarım akıyor. "Petra. İşler nasıl?"

"İyi. İyi ama biraz sıkıcı" diye düzeltiyor.

Gülüyorum. Ve bu çok iyi hissettiriyor. "Çiftlik seni meşgul etmiyor mu?"

"Atları seviyorum. Evde eğitim, o kadar da değil." Sesini alçaltıyor. "Doris aynı dersi tekrar anlatmayı seviyor, sanki ben kalın kafalıymışım gibi."

Sözlerindeki göz devirmeye sırtıyorum, sonra ayılıyorum.

"Ona zorluk çıkarma, tamam mı? Bu onun için de yeni bir şey." Petra iç geçirir.

"Biliyorum. Sanırım Paul'le yer değiştirmeyi düşünüyorlar.

Umarım öğretmenlik işinde daha iyidir." Birkaç kalp atışı için duraksıyor.

"Seni yakında göreceğim miyim?"

Kalbim sıkışıyor. "Sana yalan söylemeyeceğim Petra. Bilmiyorum. Şimdilik uzak durmam en iyisi."

Güzel kız kardeşimle sadece bir kez karşılaştım. Bir yıl önce Clayton sorular sormaya başladığında, onu bulmak ve evlat edinen ailesini oluşturduğu tehdit konusunda uyarmak için adımlar attım. Paul ve Doris Ringwald uyarımı ciddiye aldılar ve Nevada'dan Idaho'ya taşındılar. İki ay önce yaptığım ikinci uyarı çağrısı onları kuzeye, Vancouver'ın dışındaki bir çiftlik evine gitmeye zorladı. Onun güvenliğine benim kadar önem verdiklerini bilmek geceleri daha rahat uyumama yardımcı oluyor.

"On sekiz yaşına geldiğimde geri dönebileceğimize emin misin?" Petra bastırıyor. "Evet." O zaman Clayton'ın artık onu talep etme hakkı olmayacaktı. "Öyleyse Lütfen biraz daha dayan, tamam mı?" Bir iç çekiş daha. "Tamam."

"Müsait olduğumda arayacağım. Söz veriyorum." Beni evlat edinen ailesine geri gönderiyor ve telefonu kapatmadan önce onlara her şeyin yolunda olduğuna dair güvence veriyorum.

Kalbim sakinleştiğinde, düşüncelerim Quinn'e dönüyor.

Ruh halini bana bırak, tam olarak ne demek? Ve bu sefer beni nereye götürüyor?

Uzun kokulu bir banyo yapıyorum, sorular üzerinde biraz daha kafa yoruyorum ve sonra onları bırakıyorum. Quinn heyecan verici bir gizemci. Ve otokratik bir şekilde sert başlı.

Neredeyse o kadar-

Kolumda gezdirdiğim sünger duraklıyor. Kaşlarımı çattım.

Hayatımdaki iki erkeği karşılaştırarak çizgileri bulanıklaştırma tehlikesiyle karşı karşıya mıyım? Birbirlerine o kadar da benzemiyorlar. İkisi de cidden alfa, elbette. Ama Q istemez. O alır. Quinn ise istediğini elde edene kadar ısrarla sorar.

Kaşlarım bir dakikalığına çatılıyor, sonra tekrar çatılıyor.

Ama ikisi de beni yakıyor ve daha fazla maruz kalmanın işleri daha da kötüleştireceğinden korkuyorum. Ama ikisinden de uzaklaşmak için acele etmiyorum.

Kolsuz siyah tulumumun ve askılı topuklu ayakkabılarımın fermuarını çekerken düşüncelerimi susturmaya çalışıyorum. Kendimi rahatlatan bir hevesle sırt çantamı karıştırıyorum ve küçük bir mücevher kutusu çıkarıyorum. İçinde anneme babası tarafından on altıncı yaş günü için hediye edilmiş, üzerinde kalp madalyon bulunan narin bir gümüş zincir var. Annemin eşyalarından fotoğraf dışında sakladığım tek şey bu ve onu Petra'ya vermek niyetindeyim. Ama kaybettiğim anneme ve korumak için hayatımı ters yüz ettiğim kız kardeşime daha yakın hissetmek için şimdi takmaktan kendimi alamıyorum.

Quinn sekizde zili çalıyor. Bu sefer kapıya geliyor.

O gözler içime işliyor ve ben gülümsememi dikkatle yerimde tutmaya çalışıyorum. Ensemde tutup beni öpmek için başımı yukarı kaldırdığında direnmek için hiçbir çaba göstermiyorum. Banyo ve giyinme arasında bir yerde, bu akşamı geldiği gibi almaya karar verdim. Kız kardeşimi tehlikeye atmadan ona gerçeğimin olabildiğince çoğunu anlatacağım. Bu bilgiyle ne yapacağı onun sorunu olacak.

Şimdilik... öpücük. Tanrım, öpüşüne bayılıyorum.

Başını kaldırdığında kilisedeki bir fahişe gibi inliyordum. "Bunu yapmayı çok özledim."

Gülüyorum. "Ben de."

Tam olarak gülümsemiyor ama verdiğim yanıtın onu memnun ettiğini söyleyebilirim. "Hazır mısın?"

Başımı sallıyorum. Son birkaç gündür hava ısındı, ben de yanıma bir şal aldım.

SoHo'da bir gece kulübüne *gidiyoruz-XYNYC*. Daha vale park alanına varmadan paparazziler peşimize düşüyor. Quinn'in adını bağırırlar, kim olduğuma ve birbirimize ne olduğumuza dair sorular soruyorlar. Işıklar beni kör ediyor ve arabadan inerken tökezliyorum.

Quinn beni daha agresif olan muhabirlerden korumaya çalışıyor ve bu daha da büyük bir çılgınlığa yol açıyor. VIP girişinde tökezlediğimizde, randevumuzla ilgili rahatlıktan pişmanlığa geçtim.

"Bunun için üzgünüm." Quinn'in çenesi geriliyor ve içeri girdiğimizde tepkimi dikkatle ölçüyor. "Normalde mesafelerini korurlar."

Omuz silkmem tüm silindirleri ateşlemiyor çünkü zihnim bunun Clay'in beni bulması açısından benim için ne anlama gelebileceğine dair en kötü durum senaryolarını çalkalamakla meşgul. Ürperiyorum.

Ne halt ben?

Quinn kaşlarını çatıyor. "Elyse, iyi misin?"

Bakışlarını karşılıyorum, nefes alıyorum ve gerçeği söylüyorum. "Beni arayan biri var. Ben bulunmaya hazır olana kadar beni bulamayacağını umduğum biri." Dışarıya titrek bir el sallıyorum. "O kağıtlar-"

Bana doğru adım atıp yüzümü ellerinin arasına aldığı anda konuşmayı kesiyorum. "İcabına bakacağım. Söz veriyorum."

Gözlerim büyüdü. "Nasıl?"

Başparmakları yanaklarımı okşuyor. "Seni ayrıntılarla sıkmayacağım ama bana güvenmeni istiyorum. Bunu yapabilir misin?"

Kafa sallamak aptalca bir basitliktir, ancak cidden akılsızcadır.

Dudaklarıma kondurduğu öpücükte onun onayının tadını alıyorum. Ve parmaklarını benimkilerle birleştirip beni gece kulübüne götürdüğünde, korkum azalıyor.

Beni kendi özel VIP alanına götürdü, hamburger ve patates kızartması sipariş ettik. Bir kadeh şampanyamı yudumluyor ve dans pistindeki ısıltılı insanları izliyordum ki, yanıma siyah saçlı, göz kamaştırıcı bir kaslı adam geldi. Jöleli saçları, özenle kesilmiş kirli sakalları ve keskin tasarımlı takım elbisesiyle GQ dergisi için fotoğraf çekimini yeni bitirmiş gibi görünüyor. Ancak gözlerindeki ölümcül bakış ve granit çenesi, ona kamerayla yaklaşmaya eden herkesi çiğneyip tüküreceğini söylüyor.

Tanıştirildiğimizde başını sallıyor ve cevap veriyor. Adının kulübün sahibi Axel Rutherford olduğunu anlıyorum ama başka bir şey duymuyorum. Quinn'le alçak sesle, kısa bir konuşma yapıyor, sonra da gidiyor.

Quinn salonun öbür ucundan bana bakıyor.

Başını yana eğişindeki bir şey beyin dalgalarımı değiştiriyor. Ama sonra hareket etmeye başlıyor ve ben onun hayvani zarafetinde, benim ona kapıldığım kadar bana kapılmış görünen adamın saf seksiliğinde kayboluyorum. Bana ulaşıyor, omuzlarımı kavırıyor ve kulağıma fısıldamak için eğiliyor.

"Bana hangi şarkıyı sevdiğini söyle." Gülümsemem biraz utangaç. "Neden?" "Benim için dans etmeni istiyorum."

Benimle değil. *Benim için*. Bir kıza kendini beğenmiş havası vermenin yolu. "Ben gerçekten-" "Lütfen."

Gözlerim savunmanın arkasındaki yoğunluğa takılıyor. *Maroon 5* gibi bir şey geveliyorum. Görevliye işaret ediyor ve bilgiyi aktarıyor. İki şarkı sonra hoparlörlerden *Animals*'ın club mix'i çalıyor. Şarkı sözlerini hatırlıyorum ve içten içe yüzümü buruşturuyorum.

Ama bana bakıyor, beklenti içinde.

Ve ben sallanmaya başladım. Bardağımı alıyor, geri çekiliyor ve bana biraz yer açıyor. Utançtan ağlıyor olmalıydım.

Gözlerindeki bakış bana izin vermiyor. Sanki dans etmemi istiyor. Ben hareket ederken yavaşça etrafımda dönüyor, kendimi zonklayan ritme bırakıyorum. Gözlerini her yerde hissediyorum. Boğazıma, kollarıma, kıcıma, göğüslerime. Yarı yolda

kadehimi kaldırıyor ve şampanyanın yarısını yudumluyor. Bardağımdan içerkenki o kadar samimi ki nefesim kesiliyor. Bir sonraki dönüşünde parmaklarını kolumda gezdiriyor.

Bu dokunuş beni amıma kadar yakıyor.

Sikeyim. Dudağıımı ısıyorum ve kalçalarımı ritme göre döndürüyorum. Müzik başka bir melodiye karıştığında arkamda. Sert parmakları saçlarıma dalıyor ve boynumdan çeneme, ağzımın köşesine doğru öpücükler konduruyor.

"Nefesimi kesiyorsun," diye mırıldanıyor kulağıma.

Azgın titreşimlerle kızarak dönüyorum ve kollarımı boynuna doluyorum. Öpüşmemiz on şiddetinde bir fırtınaya benziyor. Ağız sikişi en yoğun haliyle, salonun kapısından bir boğaz gürültüyle açılana kadar devam ediyoruz.

Yüzümü Quinn'in ceketinin içine saklıyorum ve onun bu davetsiz misafirle ilgilenmesine izin veriyorum. Söylediği her neyse göğsü gümbürdüyor. Bir dakika sonra kulağıma fısıldıyor. "Yemeğimiz geldi."

Yemek. Tamam. Yemek yiyebilirim. Beni tabaklarımızın beklediği küçük bir bar alanına götürüyor. Ağzına en sevdiğim oyuncağımmış gibi saldırdıktan sonra gözlerinin içine bakamıyorum, bu yüzden diğer açlığını gidermeye odaklanıyorum. Hamburger ve patates kızartmasını dakikalar içinde bitiriyorum, sonra onun karanlık kıkırdamasını duyunca başımı kaldırıyorum.

"Senin doymak bilmez küçük bir şey olduğunu hep biliyordum."

Tabağına baktım. Birkaç ısıktan fazlasını almamıştı. Ne büyük israf. "Yemekle harika bir ilişkim var."

Bir kızartma alıyor, ketçaba batırıyor ve dudaklarıma götürüyor. Yemeği alıyorum ve abartılı bir inilti çıkarıyorum. Yarım bir gülümsemeye benzeyen bir şeyle ödüllendiriliyorum. Yemeğinin geri kalanını benimle paylaşıyor, bana bir ömür önce ofisinde yedirdiği gibi yediriyor.

Tanrım, bu daha geçen hafta mıydı?

İşimiz bittiğinde, salonun kenarına geri dönüyoruz. Sonraki birkaç şarkıda kalorilerin bir kısmını atıyorum. Quinn dans ederken bana katılmıyor ama yakınımda duruyor, gözleri hep bende. Daha fazla içki servis edildi. Bir saat sonra ara verip kanepeye geçiyoruz ve orada daha çok oral seks yapıyoruz.

Bir noktada kendimi onun kucağında buluyorum. İri elleri kıcımlı kavırıyor ve beni sert aletin kalın çubuğuna. Ama karşılıklı anlaşmayla bunun ötesine geçmiyoruz, yine de içten içe biliyorum ki, kader ve koşullar izin verirse, onu becermem sadece bir zaman meselesi.

Erken saatlerde kulüpten ayrıldık. Dışarıda bir limuzinin arkasına bindik, Quinn DB9'unu kullanamayacak kadar çok içmişti. Arka koltukta kendimi bir kez daha onun kucağında buluyorum. Elleri kıçımnda ama öpüşmüyoruz. Delici mavi gözleri koltuk başlığına yerden beni inceliyor.

"Yarın gün içinde bir işim var." "Bir şey mi?"

Yüz hatlarında bir buz parçası geziniyor. "Maxwell ile."

"Babanla mı?"

Kaba bir baş sallama. "Öğleden sonra bitiyor. Sonra sana gelirim."

"Tamam."

"Güzel." Kıçımdaki baskı artıyor. "Öp beni." Hell's

Kitchen'a kadar öpüştük.

Beni kapıda bıraktığında hayal kırıklığına uğradım ama biraz da minnettar oldum.

Çünkü iki adama aşık olduğumu biliyorum. Ve kafam baskıdan patlayacakmış gibi hissediyorum.

QUINN

, mastürbasyon yapıyorum -evet, yıllar sonra ilk kez mastürbasyon yapıyorum, Elyse'in ellerimdeki kıçının, memelerinin, limuzininin arkasında bana sürtünen amının anısına- o sırada telefonum çalıyor.

Spreyi kapatıyorum. "Cevap ver." Sesli aktivasyon devreye girdiğinde, "Evet?" Homurdanıyorum.

"Bir sorunumuz var."

Sırtım gerginlikle düğümleniyor. "Ne oldu,

Nella?" "Clayton Getty. İzini kaybettik."

"Nerede?"

"Reno'da özel bir havaalanı. Bir uçak kiralamış. Uçuş planında Tallahassee'ye gittiği yazıyordu. Oraya hiç inmemiş."

Odunum hızlı ve acımasız bir şekilde .

NOIR*Bir Hafta Sonra*

Uzun zamandır ilk defa yüzümde bir gülümsemeyle uyandım. Geçen hafta boyunca her gece Quinn'i gördüm.

Dün gece en güzel geceydi. Beni adını hatırlayamadığım bir kulenin tepesindeki lüks bir restorana yemeğe götürdü. Masamız terastaki tek masaydı. Yemekten sonra yıldızların altında dans ettik. Sonrasında XNYC'ye gittik tabii ki. Kendisinin de oranın ortaklarından biri olduğunu ve rahatlamak için oraya gitmekten keyif aldığını itiraf etti ki oradaki müzik ve yemekleri de sevdiğimi düşünürsek bu kötü bir şey değil. Bu sefer daha az fotoğrafçı vardı, bunun için minnettarım.

Sıcak yatağımda güneşlenirken önceki büyüğü yedi günü kafamda yeniden canlandırıyorum. Birçok küçük harika cep arasında en değerli bulduğum şey, Quinn'in bana zaman tanımaya ve işleri kendi hızımda halletmeye istekli olması.

Ben hiç öyle bir şey yaşamadım. Bugüne kadar yaşadığım her önemli karşılaşma başkasının şartlarıyla oldu. Bunu daha da özel kılan şey, onun beni deli gibi becermek istediğini bilmem. Sadece bu beklenti bile ellerimi vücudumda gezdiriyor, zamanı geldiğinde onu içimde hissetmenin nasıl bir duygu olacağını merak ediyorum.

Beynim, bazıları beni kahkahalarla güldüren bir dizi üstünlük ifadesi arasında gidip geliyor. Bu gerçekleşene kadar, onun dünya standartlarındaki öpüşmesinin tadını çıkarmaya niyetliyim.

Açlık sonunda beni yataktan kaldırıyor, ardından tembellik edip bir film izliyorum. Telefon sessiz kalıyor ve saatler Fionnella ya da Q'dan çağrı almadan geçerken içimden rahat bir nefes alıyorum. Q'nun uğursuz sessizliğini nasıl karşılayacağımı bilmiyorum ama ikiye kadar muhtemelen ikisinden de haber alamayacağımı biliyorum, bu yüzden öğleden sonrayı planladığımız gibi Quinn ile geçirmekte özgürüm.

Tersine, bu kabullenme zamanı yavaşlatıyor. Yatak odasından mutfığa, oradan da oturma odasına kayıtsızca yürüyorum. Sonunda televizyonu tekrar açıyorum, amaçsızca kanalları geziyorum ve bir eğlence kanalında duruyorum. Bazıları

Ünlü biri ya da bir başkası Güney Amerika'da bir dağdan çıplak paraşütle atlıyor. Gözlerimi deviriyorum ve donup kaldığımda başka bir kanala geçmek üzereyim.

Quinn.

Televiz

yonda.

İki nedenden dolayı nefesim kesiliyor.

Bir, *sevgili Tanrım*, adam çok güzel. Neredeyse imkânsız . Ona tam olarak bakmak bile acı veriyor.

İki, yüzündeki ifade kanımı donduruyor. Onu ilk gördüğümde de aynı bakışı . Ölümcül bir durgunluk, ruhsuz bakışlar. Ama arkasında, yıkıcı bir ıstırap görüyorum. Bir grup insanla birlikte bir tür podyumda duruyor. Bakışlarım konuşmayı yapan adama kayıyor ve baba ile oğul arasındaki esrarengiz benzerliği fark ediyorum. Quinn bir kez daha dikkatimi çekmeden önce bir an Maxwell Blackwood'a bakıyorum.

Babası konuşmasını bitirdiğinde alkışlıyor ama yüz ifadesi değişmiyor. Gülümsemeler ve el sıkışmalar arasında yüzü katı bir maske olarak kalıyor. Yanındaki kişi, düz siyah saçları ve delici gri gözleriyle şaşırtıcı derecede güzel bir kadın kulağına fısıldarken yana doğru eğilir. Cevap vermeden ya da ona bakmadan doğrulur ama sahneden ayrılmak için döndüklerinde Quinn'in eli kadının beline dolanır.

Sonra şaşkınlıkla elinin kıcına doğru inişini izliyorum. Sıkma yıldırım hızıyla gerçekleşiyor, daha başlamadan bitiyor ama içim içime sığmıyor.

Kanepeden fırladım, elim kumandayla oynuyordu. Yanlış gördüğümü umarak, dua ederek geri sardım. Ama evet, orada. Adamın eli. Kızın kıcında. *Sıkıyor.*

Aman Tanrım!

Geriye doğru sendeliyorum, kendimi haber bülteninin geri kalanını dinlemeye zorluyorum. Maxwell Blackwood.... ikinci eşi Delilah Blackwood ve oğlu Quinn Blackwood'un desteğiyle ikinci dönem valilik için adaylığını koymayı planlıyor.

Kalbim ayaklarıma düştü.

Canlı üvey annesinin kıcını mı elliyordu?

Bir kez daha Alacakaranlık Kuşağı'na savrulurken kumanda uyuşmuş parmaklarımdan düşüyor.

Ne oluyor lan?

Midem bulanıyor. Bacaklarım tutmadan önce kanepeye dönüyorum.

Nefesimi kontrol etmeye çalışıyorum. *Sakinleşmeye* çalışıyorum. Bir açıklaması olmalı. Ama ne? Böyle bir şeyi nasıl açıklarsın?

Tekrar televizyona baktım. Bölüm ilerlemişti ama hâlâ Quinn'le ilgiliydi. *Bukalemun Blackwood* yazısı ekranda beliriyor. Her zamanki temiz kesimli, takım elbiseli fotoğrafının yanında, daha açık bir saç rengine sahip olduğu, kaşlarını çattığı ve fotoğrafı çekene -büyük olasılıkla bir papaza- parmak salladığı başka bir fotoğrafı var. İkinci resmin arka planı XNYC'nin dış cephesine benziyor. Ses yok, bu yüzden bölümün ne hakkında olduğunu duyamıyorum. Kumanda düştüğünde sessiz düğmesi devreye girmiş olmalı. İki resme de kaşlarımı çatıyorum.

Beynim bana uyarılar gönderiyor, ama zihnim üvey annesinin kışındaki elinin görüntüsüne başka bir şeyi kabul edemeyecek kadar takılmış durumda.

Program başka bir ünlüye geçiyor. Arkama yaslanıp parmaklarımı saçlarıma geçiriyorum. Telefonumu kapıp onu aramak ve bir açıklama talep etmek istiyorum.

Ama iş geldiğinde, benim ne hakkım var ki? Sebepsiz yere bu *şeyin* içine düştük. Ve Quinn başından beri başka bir şey yaşadığının farkındaydı. Uyum sağladığı bir şey. Yani gerçekten, dayanacak bir ayağım yok.

Bu sarsıcı gerçeklik içimde acı dalgaları yaratıyor. Kapıyı çaldığında hâlâ kanepede , boşluğa bakıyordum.

Televizyondaki koyu gri takım elbiseyi giyiyor, kravatı yok.

O içeri girdiğinde gülümsemeye çalışıyorum. Başaramadım. Ağzımla sahnelediği uzun, güzel öpüşme seansına kendimi atmaya çalışıyorum. Başarıyorum. Ama sadece biraz.

Başını kaldırdığında gümüş mavisi gözleri beni delip geçiyor. "Bir var."
Hadi canım.

"Seni televizyonda gördüm."

O ölümcül durgunluk tüm bedenini sarıyor. "Ve?"

Ne diyebilirdim ki? *Elini üvey annenin kışına koydun ve bunun aktif olarak iğrenç faktörünün yanı sıra, üzerime binen bu çılgın kıskançlıkla ne yapacağımı bilmiyorum?*

"Quinn, başka biriyle mi görüşüyorsun?"

Aldığım tek tepki burun deliklerini hafifçe açması oldu. "Bu nasıl bir soru böyle?"

"Bu... her neyse, başlamadan önce sormam gereken normal bir soru."

"Seninle görüşüyorum. Başka birini mi beceriyorum? Şu anda değil. Ama sevişmeyi seviyorum Elyse. Bunu inkar etmeyeceğim. Canım istediğinde sevişiyorum. İşini bitirdiğinde seni de sikmeyi umuyorum. Bu gerçekleştiğinde, becerdiğim tek kişinin sen olmasını istiyorum. Bu soruna cevap oldu mu?"

Yakın bile değil. Ama başımı sallıyorum, çünkü diğer soruyu sormaya dilim varmıyor.

"Güzel, o zaman gidelim."

Kot pantolonuma ve krem rengi kaşmir kazağıma bakıyorum. "Üstümü değiştirmem gerekiyor mu?"

Hâlâ sivri gölgeler içeren gözleri üzerimde uçuşuyor. "Hayır, olduğun gibi gel. Belki bir eşarp getirirsin."

"Nereye gidiyoruz?"

"Arabayla gezmek için. Kafamı boşaltmam lazım.

Sakıncası var mı?" "Hayır." Ben de biraz kafamı boşaltabilirim.

Aceleyle yukarı çıkıyorum, ayaklarımı yeni taba rengi diz üstü çizmelerimin içine sokuyorum. Boynuma mavi ve gümüş renkli uzun bir eşarp doluyorum, dudaklarıma parlaticı sürüyorum ve saçlarımı açık bırakıyorum. Yeni çapraz çantalarımın birine biraz para ve telefonumu sıkıştırıp aynada son bir kez kendimi kontrol ediyorum.

Döndüğümde ceketini çıkarmış, oturma odasında volta atıyordu. Beni görür görmez elini uzatıyor. İçimdeki sıkı düğüm gevşiyor. Ona ulaştığımda elimi tutuyor, beni kendine çekiyor ve kapıdan çıkmadan önce beni uzun uzun öpüyor.

Bugün DB9'u kullanmıyor. Oturan başka bir alçak spor araba var. Gümüş renkli bir Mercedes-AMG. Korkunç derecede güçlü görünüyor.

Binmeme yardım ediyor, ceketini arkaya atıyor ve yapmacık hareketlerle yan tarafa doğru yürüyor. Gırtlaktan gelen motor kükrüyor ve kaldırımından ayrılırken lastik yakıyor. Manhattan'ın öğleden sonraki trafiğine katlanırken konuşmuyor ama elimi tutuyor, kalçasına koymadan önce parmak eklemlerimi birkaç kez öpüyor. Hoparlörlerden caz ve rock marşları yükseliyor.

Jersey'nin dış mahallelerine varana kadar sesi kısımıyor. "Televizyonda her ne gördüysen... karmaşık bir durum." Sesi alçak, kaba çakıl gibi.

Mide bulantısı tekrar tehdit ediyor. "Karmaşıklık ve bir de *karmaşık*. Hangi türden ?" Gözünü bile kırpmıyor.

"İkinci tür."

Kalbim sıkışıyor. "Bununla ne yapacağımı bilmiyorum Quinn."

Bir ya da iki mil boyunca sessiz kaldı. Sonra bana baktı. "Önerdiğin rahatlama. Şimdi onu istiyorum."

Tanrım.

"Bana televizyonda gördüğümü sandığım şeyi görmediğimi söyle?" Bastırıyorum.

Gözleri bir an için yoldan ayrılır. Siyah gölgeler çoğaldı. "Başka kimseyle ilgilenmiyorum Elyse. Şu anda istediğim tek şey sensin."

Şu anda. Peki ya geçen hafta? Peki ya *gelecek* hafta?

Kelimeler boğazımda düğümleniyor. Kendime burada hiçbir hakkım olmadığını hatırlatıyorum.

"Bu şekilde yaşayamazsın Quinn." Her ne , onu tehlikeli bir şekilde etkiliyor.

Başını salladığında şaşırdım. "Yakında bitecek." Bunlar kelimelerden daha fazlası. Arabanın içinde titreşen karanlık, ciddi bir vaat.

Nefesim titriyor ve karşılığında başımı sallıyorum. "Tamam o zaman. O zaman, neye ihtiyacın varsa, ben buradayım."

Göğsü derin bir nefesle inip kalkıyor. Müziğin sesini tekrar açıyor ve ayağını gaza basıyor. Eyaletler arası otoyollarda uçuyoruz ve sonunda kırsal alana karışıyoruz. Öğleden sonra güneşinin altında bahar renkleri açıyor. Yollar nispeten trafiksiz ve Quinn'in yumuşak sürüşü ikimizi de daha sakin bir hale sokuyor.

Bir yaş sonra, Catskills için işaretler görüyorum. Yerel bir barda erken bir akşam yemeği için duruyoruz. Sohbet hafif ve sınırlı, ama Quinn dikkatli, yemek yerken bakışları birkaç kez üzerimde geziniyor.

İşimiz bittikten sonra arabaya dönüyoruz. Arabaya binmeden önce beni öpüyor ve Catskills'in derinliklerine doğru ilerlerken elim tekrar onun kalçasına gidiyor.

Mercedes kilometrelerce yol alırken Alp kırsalları ve tarihi vızır vızır geçiyor.

Sonunda Catskills Park'ta durdu. Arabadan indiğinde, ben de onu takip ettim. Durgun bir göle doğru kısa bir mesafe yürüyoruz. Quinn ellerini ceplerine sokuyor, tek başına yürüyor, omuzları kamburlaşmış bir şekilde suya bakıyor.

Ona sarılmak istiyorum ama yaydığı hisler mesafemi korumama neden oluyor. Yaklaşık on dakika sonra adımlarını geri geri atarak bana doğru geliyor.

"Annem burayı çok severdi," diyor başını gölden kaldırmadan. "Şehirden uzaklaşmak istediğinde buraya gelir, geceyi bir pansiyonda geçirir ve sabah eve dönerdik. Sadece ben ve o."

Sesindeki çığ ıstırap karşısında kalbim sıkışıyor. "Bu senin için özel ."

"Evet. Ben de öyle düşünmüştüm."

Tuhaf nota kaşlarını çatıyorum. "Onun için olduğunu düşünmüyorsun değil mi?" Omuz silkiyor. "Keşke bana güvenmiş olsaydı."

"Ne ile?"

Bana bakıyor ve gözleri yine dehşet saçıyor. "Bana neden kaçması gerektiğini söyleyecek kadar. Onu kurtarmama izin verecek kadar."

"Nasıl... Neyden?"

"Ondan. Maxwell'den." Şok .

"*Babandan* mı?"

Cevap vermiyor. Yüzü umutsuzca kasvetli bir hal alıyor ve suya dikeyliyor. Beş üzücü dakika geçtikten sonra dürtüye boyun eğiyorum ve ona sarılıyorum.

Sertleşiyor ve öyle şiddetli bir şekilde benden uzaklaşıyor ki tökezliyorum.

Hemen küfretti ve bana doğru hamle yaptı. "Elyse, özür dilerim... Öyle demek istemedim..."

Ellerimi uzattım ve kalbim küt küt atarken onun ulaşamayacağı bir yere daldım. "Sorun yok. Ben iyiyim."

Elleri yumruk oluyor ve göğsü hırıltılı nefeslerle inip kalkıyor. Bir avuç kalp atışı boyunca birbirimize bakıyoruz, sonra yavaşça elimi uzatıyorum.

Onu alıyor, parmaklarını benimkilerin etrafında sıkıca kenetliyor ve arabaya geri dönüyoruz. Etrafta biraz daha dolandık ve sonunda dışarıda bir B&B tabelası olan şirin, yüzyıllık beyaz ve mavi fiçı tahtası bir evin önünde durduk.

Quinn kaldırıma park eder ve düşünceli bir şekilde mülke bakar. "Burası eskiden kaldığın yer mi?" Girişimde bulundum.

Başını sallıyor ve çatıdan çıkan küçük kuleyi işaret ediyor. "Tam tepede. Bir geceliğine benim kişisel kalemli."

Bir anlık dürtüyle arabadan inip yanına gittim ve elimi uzattım. "Görmek isterim," diyorum gülümseyerek.

Bir an tereddüt ediyor ama sonra dışarı çıkıyor. Küçük tepeyi tırmanıyoruz ve salonun resepsiyon giriyoruz. Ellili yaşlarında bir kadın arka ofisten çıkıyor ve bize gülümsüyor. Göğsündeki etikette *Müdür* yazıyor.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Quinn ile bakışıyoruz. Bir kaşını kaldırıyor, gözleri en ufak bir eğlence belirtisiyle parlıyor. "Uh... bu muhtemelen garip bir istek, ama benim uh... arkadaşım burada annesiyle birlikte kalıyordu," Quinn'e bakıyorum, ama yardım etmeye meyilli görünmüyor. "Biz... üst kattaki odayı görmek istiyor... eskiden kaldıkları yeri?"

Kadın benden Quinn'e bakıyor ve tekrar geri dönüyor. "Yani bu gece için rezervasyon mu yaptırmak istiyorsunuz?"

"Şey, tam olarak değil-"

"Evet. Müsait mi?" Quinn soruyor.

Ne yapıyorsun sorusuyla gözlerim açılıyor ama o beni görmezden geliyor.

Kadın hafifçe kaşlarını çatarak başını sallıyor. "Öyle ama oradaki yataklar iki kişilik değil, tek kişilik. Bir tane daha istemediğinize emin misiniz-?"

"Bunu alacağız." Quinn cüzdanını çıkarır siyah kartıyla kimliğini masanın üzerinde kaydırır.

Kimliği alıyor, adamın adını görüyor ve gözleri açılıyor. "Quinn mi? Sen Adele Blackwood'un oğlu musun?"

Ters bir şekilde başını sallıyor.

Yüzü yumuşuyor. "Ölüm haberini okuduğumda çok üzıldüm. Çok hoş bir kadındı."

Dinginlik onu sarar. "Teşekkürler."

Konunun bir konu olmadığını hissediyor, bu yüzden bilgilerini giriyor ve kartlarını geri veriyor. "Biraz beklerseniz, anahtarları alıp sizi yukarı çıkaracağım."

O kaybolur kaybolmaz Quinn'e döndüm. "Bu iyi bir fikir değil." Gözleri bana takıldı. "Neden olmasın? başka bir yerin var mı?" "Hayır. Ama-"

"Sadece bir geceliğine, Elyse."

BLUR

Milyonlarca bahane bulabilirim. Ama gerçek şu ki Quinn'le bu değerli zamanı geçirmek istiyorum. Bu yüzden hiçbir şey söylemiyorum. Ve başımı salladım.

Nefes veriyor.

Ve müdürün anahtarlarla dönmesini bekliyoruz. Üst kata çıkarken elimi tuttu.

Çiçekli yatak örtüleri ve şu anda tanıdığım Quinn'in sevdiğini hayal bile edemeyeceğim sevimli dağ resimleriyle oda büyüleyici. Ama köşedeki sallanan sandalyeye ve kütük şömineye baktığımda, onun için anlamlı olanın mekan değil, burada birlikte olduğu kişi olduğunu fark ediyorum.

Pencereden dönüp ona bakıyorum.

Sağ taraftaki yatağa bakıyor, bakışları yine gölgeli. Müdür sessizce geri çekiliyor ve ben de onun yanına gidiyorum.

"O yatağı almak ister misin?" Yumuşakça mırıldanıyorum. "Evet."

"Tamam, gidip elimi yüzümü yıkayacağım."

Ben gitmeden önce kolumu yakaladı. "Sen değildin Elyse. Daha önce, bana sarılmaya çalıştığında. O bendim. Sarılmaktan hoşlanmam. Bana sarılan son kişi annemdi."

Kalbim onun için acıyla çarpıyor. "yok. Gerçekten."

Başını iki yana sallar. "Hayır, öyle değil. Öleceğini biliyordu. Bu onun veda etme şekliydi. Onu severdim ama bu yüzden ondan kesinlikle *nefret ediyorum*."

İçim . "Oh, Quinn-"

Aniden döndü ve kollarımı zincirledi. "Ver onu bana Elyse. Rahatla. Lütfen. Buna ihtiyacım var."

Çalkalanan iç çatışma beş saniye kadar sürüyor. Bir yerlerde Q'ya verdiğim sözü tutmadığım için suçluluk ve utanç duyacağımı biliyorum ama şu anda kendimi Quinn'e vermekten daha çok istediğim bir şey düşünemiyorum. Bu yüzden beni sert ve zayıf vücuduna daha sıkı çektiğinde itiraz etmiyorum.

Geçen hafta boyunca öpüşmelerimiz giderek çılgınlaştı, ağızlarımız bedenlerimizin ihtiyaç duyduğu şeyi doyurmaya çalıştı. Bu seferki öpücük saf,

Quinn'in çaresizliği ve ıssızlığıyla dolu cennet gibi bir ön sevişme.

Ellerim boynundan yukarı kayıyor. Beni kaldırıyor ve yatağa doğru götürüyor. Bir dakikalığına bırakıyor ve ben arkama yaslanıp önümdeki tanrıya bakıyorum.

Gözlerini benden ayırmadan yere çöküyor ve önce botlarımı, sonra da kendi botlarını çıkarıyor. Yatakta bana katılırken ateşli gözleri üzerimde geziniyor ve ağzımı tekrar alıyor. Yastıklara doğru yuvarlanıyoruz. Dili benimkine değiyor ve ben inliyorum. Daha derine iniyor, okşamaları her geçen saniye daha da yoğunlaşıyor. Sert eller kazağımın altından kayıyor, parmakları tenimi okşuyor. Ateş gibiyim, içim eriyor.

Sonsuz bir öpüşmeden sonra ağzı benimkini terk ediyor, çeneme, kulak mememe, nabzıma doğru ilerliyor. Kendi keşif gezime çıkıyorum. Quinn'in vücudu inanılmaz derecede bilenmiş. Gömleğini pantolonundan sıyrıp ellerimi sırtında gezdirirken sıkı kasları dokunuşumun altında zıplıyor.

Üzerimdeki ağırlığı sağlam, hatta biraz tanıdık geliyor. Q'dan önce hiçbir erkeğin vücudunu gönüllü olarak keşfetmediğimi fark ediyorum, bu yüzden vücutlarına özen gösteren tüm erkeklerin aynı şeyi hissedip hissetmediğini merak ediyorum.

Ona bakıyorum. Bana bakıyor, bakışları dikkatli ve neredeyse korkutucu bir sessizlik içinde beni inceliyor. Son zamanlarda etkileşimde bulunduğum iki adamı karşılaştırmaya karşı olan çelişkili düşüncelerimi susturuyorum ve burada, bu yerde ve zamanda Quinn Blackwood ile birlikte olduğum gerçeğinin tadını çıkarıyorum.

Gülümsüyorum.

Nefes veriyor. Elleri göbeğimde geziniyor, sonra sabırsız hareketlerle doğruluyor ve kalın kazağımı başımın üzerinden çekiyor. Sütyensiz göğüslerimi görünce çenesi düştü.

Başını kaldırdığında gözlerinde tehlikeli bir ışık var. "Hep sütyensiz mi çıkarsın Elyse?" diye mırıldanıyor.

Başımı salladım. "Biz... siz acele gitmeniz gerekiyor gibi görünüyordunuz."

Bir parmağı köprücük kemiğimden bir göğsümün üstüne doğru ilerliyor. Meme uçlarım büzülüyor, areola tüylerim diken diken oluyor.

Bir tümseği avuçluyor ve inliyor. "Çok yumuşak. Çok duyarlı. Seni tatmalıyım." Ağzı bir tepenin üzerine kapanıyor, dilini etrafında döndürmeden önce sertçe ağzına çekiyor.

Beynimde havai fişekler patlıyor. Başını tuttuğumda, Quinn bakışlarını kaldırıyor, beni soluksuz bırakan hevesli bir yoğunlukla zevkimi ölçüyor.

Beni bakışlarından kurtarmadan dilini üzerimde gezdiriyor, sonra diğer tepeye doğru öpücükler gönderiyor.

"Oh Tanrım!"

"Bana nasıl hissettiğini söyle Elyse," diye ham bir emir veriyor. Sesinin kaba çakılları neredeyse tutarsız.

"Güzel. *Çok, çok iyi!*"

En uzun süre bana ilgi gösteriyor ve güzel gözlerinin her minnettar parıltısında daha da ıslanıyorum.

Vücudumun aşağısına doğru öpücükler kondurduğunda meme uçlarım morarmıştı. O zaman bile bakışları göğsümde kalıyor. Quinn açıkça bir göğüs adamı.

Q gibi.

Kaşları

mı

çatıyoru

m. *Kes*

şunu.

Quinn kotumun fermuarını açtığı anda uyarı kendiliğinden ortadan kalkıyor. Fermuarı yavaşça aşağı çekerken bakışları benimkileri yakalıyor. Göbeğimden külotumun üstüne kadar bir yol yalıyor, sonra kirli sakalını kapalı amıma sürtüyor.

"alabiliyorum bebeğim. Benim için ıslandın mı?"

"Evet," diye nefes nefese kaldım."

Beni kot pantolonumdan kurtaran eller biraz sert, çokça kararsız. Dizlerinin üzerinde yükselip onları fırlatıyor, sonra vücuduma bakıyor.

"Nefes kesici. Çok güzel."

Külotum da kotumla aynı yolu izliyor. Sonra Quinn'e karşı çıplak kalıyorum. Ve onun aç gözlerine. Ellerinin dokunmadığı yerde, gözleri yiyip bitiriyor. Ve kalçalarımı ayırıp her iki dikkat kanalını da verdiğinde, ben lanet olası bir gidiciyim.

"Tadına bakmalıyım," diyor tekrar, iri elleriyle her bir bacağımı yakalayıp beni iyice açmadan önce. Başparmakları dudaklarımı ayırıyor ve beni delikten klitorise kadar yalıyor.

Kalçalarım yataktan fırlamak istiyor. Beni sabitliyor, hareketi tekrarlıyor ama bu sefer klitorisimde oyalanıyor. Daha fazla havai fişek patlıyor. İçimden SIVI ISI

"Siktir!" Beni neredeyse utanç verici bir coşkuyla kucaklıyor.

Bu tek fikirli konsantrasyon ve boğazından çıkan sınırdaki vahşi sesler o kadar tahrik edici ki, bir saniye içinde patlayacağımı biliyorum. I

göğüslerimi sıkıyor ve gözlerimi kapatıyorum.

"Quinn... Geliyorum."

"Geldiğinde bana bak Elyse. Beni görmeni istiyorum," diye .

Başım neredeyse kaldırılamayacak kadar ağır geliyor, ama bir dirseğimin üzerinde debeleniyorum ve parmaklarımı saçlarına geçiriyorum. "Evet. Neye ihtiyacın varsa Quinn."

Amacına ulaşmadan önce gözleri kararıyor ve göz kapakları titriyor. Klitorisimi sert, acımasız bir çekişle emiyor ve beni uçurumun kenarına gönderiyor.

"Oh, evet! Oh Tanrım..." Tırnaklarım kafa derisine batıyor ve salıverilmem içimde parçalanırken bakışlarım onunla .

Aramızdaki bağ ruh yakıcı. Acısını, öfkesini, onu yiyip bitiren ıssızlığı görmeme izin veriyor. Ben de yalvarış ve pişmanlık görüyorum.

İnanılmaz bir yükselişten inerken yüzünü avuçlarımın arasına alıyorum. "Quinn," diye mırıldanıyorum, ona daha fazlasını vermek için ölüyorum. Ona her şeyi vermek için ölüyorum.

Ayağa kalkıyor ve gömleğini kafasının üzerinden yırtıyor. "Senin içinde olmaya ihtiyacım var, Elly. Sana ihtiyacım var."

Hareketleri kesik kesik, pantolonunu ve külotunu çıkarırken gözleri umutsuzca benimkilere yapışıyor.

"Ben varım."

Başını neredeyse kederli bir şekilde sallıyor. Onu kollarıma aldığım da kalbim kanıyor. Kalçalarımın arasına yerleşirken öpücüğümüz çaresizlik, şehvet ve benim tatlarımın bir karışımını içeriyor. Aletinin başını göbeğimde hissediyorum ve ısrarcı bir düşünce araya giriyor. Öpüşmeyi kesmeye çalışıyorum. Bağlantıyı koparmayı reddetmeye kararlı.

"Quinn?" Mırıldanıyorum.

"Hmm?"

"Prezervatifiniz var mı?"

Donup kalıyor. Bağlantı kurmakta ısrar eden gözleri benimkilerden . Derin bir nefes alıyor, sonra başını sallıyor. "Hayır," diyor.

Durma fikri beni acı ve korkuyla dolduruyor. Yapmak üzere olduğum şey epik aptallık skalasında üst sıralarda olabilir, ancak reddedilme düşüncesi dayanılmaz.

"Sağlığım konusunda sana güvenebilir miyim Quinn?"

Hemen başını sallıyor. "Eğer istemiyorsan seni zorlamayacağım, ama evet, yapabilirsin."

Bir nefes çekiyorum. "Tamam. Bu arada ben temizim. Ve doğum kontrol hapı kullanıyorum."

"Ben de öyle."

"Doğum kontrol hapı mı kullanıyorsun?" Yaklaşan hayal kırıklığını yatıştırmak için umutsuzca alay ediyorum.

"Ben temizim," diyor. "bir konuda yalan söylemem. Söz veriyorum." Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. "Sana inanıyorum."

Gülümsüyor.

Quinn Blackwood tanıştığımızdan beri ilk kez gülümsüyor. Ve bunu görmek o kadar muhteşem ki, ağzım açık kalıyor.

"Vay canına."

"Ne?"

"O... gülüşün. Vay canına."

Daha da genişliyor.

Ve işte böyle, kalbim karar veriyor.

Kendime izin verdiğimde, Quinn Blackwood'a aşık olmak bir uçurumun kenarından düşmek kadar kolay ve bir o kadar da korkutucu. Düşmek kaçınılmaz ama lanet olsun, bu heyecan verici inişin tadını çıkarmaya niyetliyim.

Ben de gülümsemesine karşılık verdim. Ellerimi güzelce şekillendirilmiş kollarının üzerinde gezdiriyorum ve parmaklarımı ensesinde kenetliyorum. "Şimdi bunu kavuşturduğumuza göre, neyi bekliyorsun?"

Gülümsemesi yavaşça . Aldırmıyorum, çünkü yerini ruhumu elektriklendiren o vahşi açlığa bırakıyor. Dirseklerinin üzerinde durarak bir elini saçlarıma, diğerini de kıkımın altına sokuyor. Kalçalarımı yukarı doğru eğiyor ve sert, derin ve görkemli bir şekilde içime giriyor.

Yüce Tanrım. Ya daha önce yattığım talihsiz erkeklerin hepsi ne yazık ki yetersizdi ya da şansım yaver gitti ve bir kadını cennete göndermek için tasarlanmış sikleri olan iki erkek buldum!

Zihnim bir kez daha bana sahip olan ve ait olmak istediğim adam arasındaki benzerliklere yöneliyor.

Bir kez daha, bu düşünce üzerinde durmama izin yok.

Quinn bana çarptı. Çılgık atıyorum, sonra etrafımızda kimse olmaması için dua ediyorum. Sonra beni sıkıca doldururken tekrar çılgık atıyorum. Onun derin cevap iniltileri birbirinin içine giriyor.

Sonra iğrenç sözler başlar.

"Aşk. Görmek. Şunları. Seviyorum. Memeler. Zıpla."

"Amcığım çok iyi. *Kahretsin*, beni çok sıkı tutuyorsun, Elly."

"Sikimin üzerine boşalmanı istiyorum. İyi bir kız olup bunu benim için yapar mısın?"

"öyle, bebeğim. Benim için çığlık at. Herkesin bunun ne kadar iyi olduğunu istiyorum."

Biraz daha çığlık atıp beni becermeye devam etmesi için yalvarırken sesimin ne kadar çiğ ve muhtaç olduğunu umursama noktasını çoktan geçtim.

girerken gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor.

Bağlantı o kadar cızırtılı ve yoğun ki, çok geçmeden baskı yeniden artıyor. Amım onun etrafında daha sıkı kenetleniyor ve o hırlıyor.

"Evet!"

Bunu izin olarak kabul ediyorum ve uçuyorum.

Saniyeler sonra Quinn ilkel bir kükreme çıkarıyor ve kalın, sıcak meni fişkırtıyor. Yüzünü boynuma gömüyor, bitmek bilmeyen kasılmalar onu sararken nefesi boğuk ve düzensiz.

Ona sarıldığımı fark etmeden önce kollarım birkaç saniyeliğine ona dolanıyor. Nefesimi tutuyorum ama o beni itmiyor. Bunun yerine, bizi döndürüyor ve karşılığında bana sıkıca sarılıyor. Nefes almak için savaşıırken öylece kalıyoruz.

Tenini öpüyorum. Onu içime çekiyorum.

Solmakta olan sandal ağacı kokusunun altında, misk kokusu alevleniyor, etrafımı sarıyor. Yine tanıdık geliyor. Yine bir adamı diğeriyle karıştırdığım için kendimden nefret ediyorum.

Bu düşünceyi bir kenara itip kafamı kaldırıyorum. Beni izliyor. ve dudaklarını dudaklarıma bastırıyor.

"Teşekkür ," diye mırıldanıyor.

Daha sert düşünüyorum. Yeni aşk sözcükleri dilime dolanıyor. Onları zorlukla zapt ediyorum. "Bana annenden bahset," diyorum onun yerine.

Yüzünü bir hüznün dalgası kaplıyor. "Çok güzeldi. Ve komikti. Beni severdi. O benim her şeyimdi." Bundan fazlasını söylemiyor. Duygularını sıkı sıkıya tutması buna izin vermiyor.

Milyonlarca sorum var ama bir taneyle sınırlandırıyorum. "O sarılmayla veda ettiğini mi söyledin? O...?"

"Kendi canını almak mı? Hayır. Bu Maxwell'in işiydi." Nefesim kesildi. "Onu baban mı öldürdü?"

Bakışlarını benimkilerden ayırıyor, yüzü bir kez daha donmuş bir manzaraya dönüşüyor. "Teknik anlamda hayatına son verdi ama Maxwell onun hayatını ölmeden çok önce aldı."

"Oh, Quinn."

Kolları beni acıyla sarıyor. Birkaç dakika sonra bakışları benimkileri buluyor ve hararetle içime dalıyor. "Önümüzdeki hafta işler iyice kızışacak Elyse. Her şey bittiğinde benden pek hoşlanmayacaksın. Ama umarım anlayışla karşılırsın."

Panik omurgamı tırmalıyor. "Ben-ne-?"

Beni sertçe öpüyor. "Soru sorma. Cevap vermeyeceğim. Ve söyleyeceğin hiçbir şey hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Rota belirlendi. Ama şu anda burada olanlara ihtiyacım var. Umarım sen de istiyorsundur." Durur ve nefesini içine çeker. "Eğer istemiyorsan... anlamaya çalışırım."

İki seçeneğim var. Hayır deyip birlikte geçirdiğimiz kısıtlı zamanı yok etmek. Evet deyin, başımıza geleceklerin belirsizliğine katlanın... birlikte geçirdiğimiz zamanda Quinn'i sevin ve onunla sevişin. Seçim gülünecek kadar kolay. "Senin istediğini istiyorum."

Cevap bana dünyayı sarsan bir gülümseme daha kazandırıyor. Hâlâ içimde gömülü olan sık sertleşmeye başlıyor. İçimi doldurmasının şaşkınlığıyla nefes nefese kalıyorum.

çalıştığım da Quinn beni . Kalçalarımı kendi kalçasıyla ayırıyor ve bir eli belimde, bir eli omuzlarımda, içime pistonlar yerleştiriyor.

Gözlerim doluyor ve ağzına atılıyorum. Başka bir doruk noktası üzerimize çökene kadar böyle kalıyoruz, öpüşüyoruz ve sevişiyoruz.

Sonunda, banyoyu kullanabilmem için kalkmama izin verdi. Yapış yapış ve terliyim, bu yüzden küçük banyodaki duşa giriyorum. Yatak odasına, Quinn'e dönme ihtiyacı beni aceleyle yıkamaya itiyor.

bittiğinde kurulanmaya zahmet etmiyorum. Havluyu sarıyorum ve yatak odasına giriyorum.

Quinn orada değil. Cüzdanı komodinin üzerindeydi ama kıyafetleri yoktu. İçimdeki küçük alarmı bastırıp yatak odasının kapısını açıyorum. Koridorda ya da sahanlıkta değil. Kapıyı tekrar kapatıyorum ve etrafta bir not ya da nerede olduğuna dair bir ipucu arıyorum.

Hiçbir şey.

Tamam.

Aceleyle kurulandım ve giysilerimi çekiştirdim, külot hariç, onlar da utanç verici derecede nemliydi. Çantamdan telefonumu ve şifonyerden anahtar kartımı alıp odadan çıkıyorum. Salondan başka iki oda daha var; küçük bir yemek odası ve bitişindeki okuma odası. İkisi de boş. Telefonumu elime alıyorum ve onu arasam mı yoksa dışarı çıkıp arabasının hala dışarıda olup olmadığına mı baksam diye düşünürken alçak ve sert bir küfür duyuyorum.

Yemek odasının penceresinden bakıyorum. O dışarıda. Telefonunu kulağına dayamış, çimenlikte volta atıyor ve çılgınca şakağını ovuşturuyor.

"Lanet olası bir hafta oldu! İhtiyacın olan her şeye sahipsin. Ne kadar zor ki? Ne yaptığımı boş ver. *Sadece lanet olası işini yap...* Kahretsin, üzgünüm... elbette... bunun planın bir parçası olmadığını biliyorum... hayır, her şey hala devam ediyor... Çarşamba iyi. Anlaştığımız gibi e-posta ve telefon bağlantılarıyla başlayın. Her şeyi gönderin. Sonra mümkün olduğunca çok ağa. *Hiçbir şey değişmedi*, söz veriyorum. Sadece... benim de bu işi halletmem gerekiyor."

Durdu ve bir dakika dinledi. Kalbim çılgın bir mustang gibi çarpıyor ve nedenini bile bilmiyorum. Kan donduran bir kahkaha attığında tüm vücudum donuyor.

"*Ruhum* mu?" diye feryat ediyor, omuzları acınası bir kederle öne eğilmeden önce. "Lütfen değiştiremeyeceğin bir şey için endişelenerek zamanını boşa harcama. Evet... Hoşça kal."

Telefonu arka cebine koyuyor ve yumruklarını sıkıyor. Bana arkasını döndüğü için yüzünü göremiyorum ama vücut dili tüyler ürpertici.

İlgimi hissetmiş olmalı, çünkü geriliyor ve dönüyor. Bakışları pencerede durduğum yere odaklanıyor.

Birbirimize bakıyoruz, yeryüzü ayaklarımızın altında çatırıyor, kıyamet yaklaştığını haber veriyor. Quinn yavaşça yumruğunu açıyor ve içeri giriyor. Beni pencerede hareketsiz buldu. Elleriyle omuzlarımı kavırıyor ve yüzünü benimkinin yanına kaydırıyor.

"Soru sormak yok. Lütfen, Elyse."

"Bu bizim için gerçekten geçici bir şey olacak, değil mi?" Nefesi kilitleniyor, sonra aceleyle nefes veriyor. "Evet. Özür dilerim."

Yeni aşık olmuş kalbim çığlık atıyor olsa da sakince başımı sallıyorum. "Evet. Ben de özür dilerim."

Beni yukarı çıkarmasına izin verdim. Beni soydu. Beni yatağa yatırdı ve yanıma kayd. Bu sefer sevişmemiz neredeyse sessizdi, tek iletişimimiz gözlerimizdi. Daha sonra beni kollarına çekti. Ve uyuduk. Ben rüya görmüyorum. O görüyor mu bilmiyorum.

Sonunda iki gün daha kalacağız. Quinn diş fırçası ve birkaç malzeme almak için dışarı çıktığında Fionnella'ya mesaj attım. Hayatımı yaşamam için bir izinle geri geldi. Q'nun benimle işinin bitmiş olabileceği endişesi artıyor ama Quinn'le geçirdiğim zamanı raydan çıkaracak kadar değil.

Yüksek bir karşılığında, müdür Cindy yemeklerimizi hazırlıyor ve odaya getiriyor. Yemek ve uyku arasında Quinn Blackwood beni sanki azgın bir bağımlıymış ve ben de onun son kokainiymişim gibi beceriyor.

Sonunda unutulmaz B&B'den ayrıldığımızda, Manhattan'a dönüş yolu boyunca kalbim ağlıyor. Bir noktada, acı o kadar kötüleşiyor ki, Quinn'in uyluğuna koyduğum elimi bilinçli bir düşünce olmadan derisine batırıyorum. Bu bana ıssız bir yoldan sapma ve Mercedes'in kaputunun üzerinde kot pantolonum dizlerime dolanmış halde hızlı, kudurmuş bir sevişme kazandırıyor.

Endişe ve seksin etkisi sonunda beni uykuya daldırıyor. Kalbim küt küt atarken karanlık bir rüyadan . Çatı katından birkaç blok ötedeyiz.

Quinn'i bir daha görememe ihtimalinden birkaç blok ötede.

Ona bakıyorum. Çenesi kaskatı, kalçasının üzerindeki eli beni sımsıkı kavıyor. Arabaya vardığımızda kontağı kapatıyor. Emniyet kemerimi çözüp kapıyı açıyorum ama gitmeme izin vermiyor. Öylece duruyor, eli hâlâ benimkini kavıyor. Arayan bakışlarım çalkantılı gümüş mavisi gözlerle buluşuyor.

Ağzını açtı.

Bir şey geliyor. Kötü bir şey. Bu elime geçen tek şans olabilir, bu yüzden onu önceden engelleyeceğim.

"Quinn."

"Hmm?"

"Seni seviyorum."

Gözleri kocaman açılmıştı. Daha önce hiç görmediğim kadar. Yüzü tüm rengini kaybediyor ve başını sallamaya başlıyor. "Elyse..."

Konsoldaki cep telefonu arabanın içinde bangır bangır çalıyor. İkimiz de ona baktık ve donup kaldık. Üç kez çaldı. Dört. Bana baktı ve başını salladı. Ama telefonu açtı.

Ses kadın sesi. Ve tedirgin. Quinn'in gözleri benimkilere kaydı ve ben onun buz gibi endişesini okudum. Kapıyı açıyor, sonra donup kalıyor.

"Sen neden bahsediyorsun?" diye ateş eder. Başını önce gözleri çılgınca dikiz aynasını tarıyor. Bana fırlattığı bakış dehşet ve kara öfkeyle dolu. "Hayır, lanet olsun. Lanet korumalar nerede? Onları göremiyorum. Hiçbir şey görmüyorum. Emin misin?"

Arkasını dönerken başparmağı hoparlör düğmesine basıyor. "Evet!

Sana söylüyorum, Quinn. Lucky'yi bu cehennemden çıkarmalısın.

Orada. Şimdi!"

Fionnella'nın sesi.

Fionnella!

Birkaç saniyeliğine zihnim kutsanmış bir kendini koruma duygusuyla donup kalıyor. Sonra şok, kendi destansı aptallığım olan yıkım topuyla birlikte beni yumrukluyor.

Quinn bana bakıyor, pişmanlık, korku ve endişe nihayet anlam kazanmaya başlıyor. Kalçasında tuttuğum elim, vücudumun geri kalanıyla birlikte buza dönüşüyor. Hareket ettirmek istiyorum ama yapamıyorum. Birbirimize bakarken beni sıkıca kavıyor.

Ağzım açık kalıyor ama sözcükler oluşmayı reddediyor.

Tabii ki kader bana bunu sindirmem için zaman tanımamaya karar verdi. Sert eller omuzlarımdan tutup beni arabadan dışarı çektiğinde hâlâ şok kasasında kilitliyim. Quinn bana doğru hamle yaptı ama emniyet kemeri çekiş gücü kazanmasını engelledi. Kaldırımın kenarına çarptığımda ve zedelenmiş kalça kemiğimde acı sekerken pis küfrü havayı yırtıyor.

Quinn öfkeli bir kükremeye arabadan fırlıyor ve ben geriye doğru sürüklenip birinin omzuna atılırken Mercedes'in kaputunun üzerinden atlıyor.

"Elyse!"

Olanların uhrevi hissi boğazımdan bir çığlık çıkmasına neden oluyor. Ama gargaralı bir vıraklama çıkıyor.

Quinn'in ağır ayak sesleri beni ve esirimi takip ediyor. "Onu yere bırak, hemen şimdi, pislik!"

"Yoksa ne olur?" Yedi yıldan uzun bir süredir bana kâbuslar yaşatan o sestem bir alay duyuyorum.

Başımı çevirdiğimde beni esir alanın yanında koşuşturan birkaç adam görüyorum. Kalbim sıkışıyor.

"Elyse! Tanrım. Bırak onu. ederim, eğer ona zarar verirsen-" Sözleri aniden kesilir ve acı içinde homurdanır.

Çarpan ayak sesleriyle kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Bir boğuşma. Biri inliyor ve küfrediyor. Sonra tekrar ayak sesleri.

Bir minibüsün arkasına atıldım. Başım yan tarafa çarparken kuyruk sokumum acı içinde inliyor.

Minibüsün kapısı kapanmadan önce gördüğüm son şey yumrukların havada uçuşmasıydı. Quinn yere düşüyor. Minibüsün kapısı açıldı ve kapandı. "Hadi gidelim!"

Karanlığa bakıyorum. Tekrar çılgılık atmak istiyorum.

Ama daha derin bir şoka kilitlendim.

Quinn,

Q'dur. Q,

Quinn'dir.

Bu her ikisi için de baştan beri çarpık bir oyundu. Lanet olsun.

Beni

m.

Haya

tım.

QUINN

Gözlerimi zorla açıyorum. Yüzler yüzüyor. Bazılarında endişe, bazılarında kudurmuş bir merak var. Ağrı başımın yanından, bileğimden ve kaburgalarımın yayılıyor. Ağızımdaki metalik tadın kan olduğunu daha yutkunmadan anlıyorum. Biri ambulandan bahsediyor. Biri fotoğraf çekiyor.

için mücadele ediyorum. Etrafına bak.

Hafıza, soğuk bir ateşin kör edici parıltısıyla geri döner.

KESME ODASI KATI QUINN

Siktir

.
Siktir

.
Siktir. Sikeyim. Siktir, *siktir!*

BU BİR PAKET... YA DA
DEĞİL

Q,

Quinn'dir.

Quinn,

Q'dur.

Şokum geçiyor.

Gerçekle tokatlanınca, gerçek apaçık çıkıyor.

Yüce Tanrım, dünyadaki en aptal kadın ben olmalıyım. Beynim bana bu bilgiyi zorla verdiğinde bile görmezden geldim.

Kendimi iki adama aşık sanıyordum. Ha!

Aslında tek bir kişi olan iki sosyopata bağımlıyım ve bu da hayatımın geri kalanında akıl sağlığımdan şüphe duymamı sağlıyor.

Yaşayacak bir hayatım kaldıysa tabii.

Başımdaki siyah bez boğucu. Ağzımdaki banttan bile daha fazla. Tam olarak ne kadar zaman geçtiğinden emin değilim. Bir gün mü? İki gün mü?

Bağırsaklarımı kemiren açlık bana ikincisine daha yakın olduğunu söylüyor.

Korkudan ödümü koparmayı amaçlayan tüm prodüksiyon şu ana kadar şok zırhımdan sekti.

Uğursuz ayak sesleri. Ellerim arkamdan bağlı. Ayaklarım bağlı. Bir an yüzümdeki parlak ışık, sonra tekrar kafamdaki siyah torba? Tekrar ve tekrar. O kadar klişe ki gülmek istiyorum. Ama bant yüzünden boğulacağımdan şüpheleniyorum. Bu yüzden beynime biraz daha dayanması için yalvarıyorum. *Nefes al, Elyse. Sadece nefes al.* Dehşet muhtemelen zamanında geri dönecek, ona yardım etmeme gerek yok.

Petra'nın yerini söylemeyi reddetmem Clayton'ın hoşuna gitmeyecek. Ve kızgın bir Clayton-

"Evet, genç bayan. Beni ne kadar mutlu , değil mi?"

Çanta kafamdan fırladı. Hareket saçlarımı yüzümün önüne sürüklüyor. Etrafıma bakıyorum, yönümü bulmaya çalışıyorum. Güney Çin Denizi'nin ortasındaki bir kalenin altındaki zindan değil ama karanlık ve pis olduğu . Bir bodrumdayız. Sekiz metre yukarıda, küçük, pis dikdörtgen pencereler sokak lambalarını yansıtıyor. Uzaklarda bir yerde hoparlörlerden hip hop sesleri yükseliyor.

Başımın üstündeki çıplak ampul tenimi yakıyor ve beni kör ediyor, ama benden altı adım ötedeki bir sandalyede oturan Clay'i seçebiliyorum. Bakışlarımız çarpışıyor ve benimkiyle aynı renkteki gözlerden yayılan nefreti görüyorum.

Omuz silkiyorum.

Bir kaşını kaldırıyor. "Tüm alabileceğim bu mu? Altı hafta boyunca seni avladıktan sonra? *Omuz silmek* mi?"

Ben de ona bakıyorum. Hayal kırıklığına uğramış gibi bakmaya cüret ediyor.

"Görüyorum ki onca zamanın boşa gitmesine izin vermemişsin. Oldukça çalışkan küçük bir arı olmuşsun. Villa'da benim için bu kadar *hevesle* çalışmayı düşünmemiş olman ne kadar yazık."

Bakışlarımın can sıkıntısı yaymasına izin veriyorum. İstedikimi elde etmenin tek yolu bu, ağızındaki bandı çıkarmak. Yeterince eminim, sabırsızca parmaklarını şıklatıyor. Işık çemberinden bir figür belirliyor. Earl, tek gözü nefret ve küçümsemeyle parlıyor.

"Sana sonunun olacağını söylememiş miydim, seni pis sürtüğ?" diye bağılıyor, sonra ağızındaki bandı yırtıyor.

Bıraktığı dalgalı acı izi beni bir nefes almaya zorluyor. "Hayır, aslında . Çılgılık atmıyorum ve çıplak değilim. Ayrıca ölmediğimden de eminim."

"Bunu göreceğiz-" "Yeter,

Earl."

Earl dudak büker ve yoldan çekilir.

Clayton sırtıyor. "Ne diyordun?" "Git kendini becer?"

Yüzünü buruşturuyor. "Ah, yaşıyor. Sanırım bunu ne zamandır bekliyordum? İki ay mı? On yıl mı? Daha fazla mı?"

"Onun nerede olduğunu sana asla söylemeyeceğim. Asla!"

Başını sallıyor. "Biliyorum. Ama onu bulacağım. Ben sabırlı bir adamım. Onu bulup eve getireceğim." Öne eğilir, dirseklerini dizlerine koyar. "Sadece bir aile olmamızı istiyorum, Lucky. Bu çok mu kötü?"

"Şu anda benimle dalga mı geçiyorsun? Şokta ama deli değilim."

Başını eğiyor. "Bundan emin misin? Tüm haberlere yansıyan sirke bakılırsa, annenin zihinsel dengesizliğinin bir kısmını miras almışsın."

"Ona yaptıkların yüzünden bu hale geldi!"

"Ne? Ona bir kraliçe gibi mi davranayım? Ona paranın satın alabileceği en iyi şeyi verip arkamdan o ahmağı becerdiğini mi öğreneyim?"

Earl homurdanıyor. Clayton onu görmezden gelir. "Gerçekten hayal , değil mi?"

Bir dakika boyunca bana sabit bir şekilde baktı. "Ridge ona yaptığın şeyi hak etmedi."

Şimdi korku istila ediyor. Öfke de öyle. "Senin rızanla bana tecavüz etmeye çalıştı."

"Şimdi, etrafta haksız suçlamalarda bulunmayalım. Oraya kendi özgür iradenle gittin. Annen gibi sen de beni sandın, oysa ben senden hep iki adım öndeydim."

"Eğer öyle olsaydınız, köpeğinizin başına gelenleri önceden görürdünüz."

Öfke yüzünü kaplıyor. "Ses tonuna dikkat et. O adam bir gaziydi, ülkesinin savunucusuydu. İkinci sınıf bir fahişe tarafından mangalda pişirilmeyi hak etmedi."

Gözlerim büyüdü. "Tanrım, onu , değil mi? Ne , burnunun dibindeki kızın bir Pazar öğleden sonrası büfesi gibi elden ele dolaşmayı hak ederken, o hiç sahip olamadığın oğlun muydu?"

"Seni besledim ve giydirdim-"

"Beni yirmi dört saat altında tutarken ve haftanın yedi günü fahişelik yaparken. Evet, *gerçekten* sevildiğimi hissettim."

"Bu bir baba-kız kaynaşma seansı değil, Lucky." Süet ceketinin içine uzandı ve katlanmış bir belge çıkardı. "Bu senin için bir tutuklama emri, iyi dostum Yargıç Tolley tarafından imzalanmış, onu hatırlıyor musun? Geçen yıl ona unutamayacağı bir doğum günü hediyesi vermiştin. Tek yapmam gereken bunu uygulamak ve Getty Falls'a dönüp cinayetten yargılanıyor olacaksın."

İçimdeki titremeye rağmen çenemi kaldırıyorum. "Emin misiniz? Yetkililerin, kum ocağından üç bin mil uzakta bir Şerif'in rastgele bir vatandaşa kelepçe takması hakkında söyleyecek bir şeyleri olacağından oldukça eminim."

"Herkesin burada olduğumu bildiğini varsayıyorsun. Hazırda bekleyen özel bir jetim var. Akşam olmadan seni evine ve hapishaneye götürebilirim. Ve sen mahkemeni beklerken, ben de Petra'yı aramaya devam edeceğim."

Dudaklarındaki kızın adı içimi sıvılaştırıyor. "Dünyada milyarlarca kız var Clay. Ne yazık ki senin sattığın Kool Aid'i alacak binlerce kız. Neden o? Neden onu kendi haline bırakamıyorsun?"

Yüzü mosmor, sendeleyerek ayağa kalkıyor. "*Çünkü o benim!*"

Onu aramayı bırakmayacak. Asla. "Param var. Onu aramaktan vazgeçeceğine söz verirsen hepsini sana veririm. Onu bunun için istiyorsun, değil mi? Yeni yıldızın olması için mi? Bana onun değerini söyle, ben de ödeyeyim."

"Nasıl? Oynaştığın o zengin puştun seni kurtaracağını mı sanıyorsun? Bence onun şu anda yeterince sorunu var."

Kalbimin etrafındaki mengene sıkılaşıyor. "Sen neden ?"

Parmaklarını şıklatır. "Doğru. Son iki gündür kelimenin tam anlamıyla karanlıktaydın, değil mi? Earl, dizüstü bilgisayarını getir. Lucky'kaçırdığı tüm heyecanı göster. Bana sorarsan, şu anda herkesin ilgisini çeken yıldız sensin." Belgeyi bana doğru sallıyor. "Belki de kararımı tekrar gözden geçirmeliyim. Artık bir internet fenomenisin. Priminiz arttı _."

"*Sen neden ?*" Daha yüksek sesle talep ediyorum.

Earl elinde bir dizüstü bilgisayarla ışığa doğru geri adım atıyor. Bir sandalye kapıyor ve dizüstü bilgisayarla birlikte benden birkaç metre uzağa koyuyor. Kötü bir sırtışla düğmeye basıyor, geri çekiliyor ve kollarını kavuşturuyor.

İlk başta ne gördüğümünden emin değilim. Kamera halde titriyor, onu tutan kişi bir perdenin ya da örtünün arkasına saklanıyor. Bir kadın, yanında bir erkekle birlikte görüntüye girdiğinde çekim daha iyi hale geliyor. Görüntüler yıllar öncesine ait ama genç Maxwell Blackwood'u hemen tanıyorum.

Kadını bir yatak odası süitine götürür. Yatağın üzerinde yarı giyinik iki adam bekliyor. Yüzlerindeki ifadeler istemeyerek de olsa aşına olduğum ifadeler. Maxwell kadının kulağına bir şeyler mırıldanıyor, sonra gitmek için dönüyor. Kadın onu tutmaya çalışıyor, hıçkırıkları artıyor. Maxwell onu yatağa doğru itiyor. Kadın itiraz edince elini cebine atıyor ve bir kelepçe çıkarıp onu yatağın direğine bağlıyor.

"Verdiğin sözden dönemezsin Adele. Beni hayal kırıklığına uğrattın." Onu orada bırakıp dışarı çıkar. Adamlar yataktan kalkıp ona doğru ilerler.

İsim geldikçe kalbim parçalanıyor. Adele. Quinn'in annesi.

Kamera, Adele'in başka erkeklerle çekilmiş benzer başka bir görüntüsüne geçiyor. Devam ediyor. Toplamda altı. Sonra farklı bir sahneye. Maxwell, Adele ile bir kanepede oturuyor. Adamın üzerinde takım elbise, Adele'in üzerinde gecelik var. Yine ekranın köşesinde bir örtünün ipuçları var. Adam alçak ve ısrarcı bir sesle konuşmaktadır. Kadın usulca ağlıyor ve başını sallıyor. Bir dakika sonra, adam

Kamera dışından biri. Bir kadın ekrana gelir ve Maxwell'e bir şişe hap uzatır.

Arkasını döndüğünde yüzünü görüyorum ve nefesim kesiliyor. Quinn'in üvey annesi, Delilah Blackwood.

Maxwell bir eliyle sırtını yatıştırırken Adele'le konuşmaya devam eder. Görüntü, Maxwell'in hapları Adele'in önüne bıraktığı ve şakağına bir öpücük kondurduğu ana kadar ileri sarılır. Kadın ayağa kalkar, bir çekmeceye gider ve elinde siyah giysili bir yumru ile geri döner. Kadın oturduğunda, adam onun elini okşar.

"Doğru olanı yapıyorsun Adele. Bu daha büyük bir iyilik için," diyor.

Odadan çıkar. Adele haplara uzanır, onları avucunun içinde sallar ve bir bardak suyla birlikte yutar. Siyah bezi ayırıp bir silah aldığı anda hareketleri yavaştır.

Hayır! Hayır!

Kamera sallanıyor. "Anne?" Henüz erkek olmamış bir çocuğun çatlak sesi.

Adele'in başı yavaşça sese doğru dönüyor, silah elinde yükseliyor.

Kamera aşağı doğru sallanır, sonra halıya düşer. Ayaklar hızla çekime çıkar.

"Hayır, anne! *Hayır!*"

Hareketsiz kamera çekimin sesini kaydederek. Sonra bitmek bilmeyen çığlıklar başlar.

Boğazımdan kopan hıçkırıkları, yüzümdeki ıslaklığı dalgınlıkla not ediyorum. Kafamdaki uğultunun ötesinde bir yerde Earl'ün kıkırdadığını duyuyorum.

Görüntüler devam ediyor. Quinn yirmili yaşlarının başında, bir kanepede oturuyor. Sırtını kameraya dönmüş bir kadın tarafından kendisine sorular soruluyor. Akıl sağlığının durumuyla ilgili sorular.

Psikiyatristi.

Cevapları tek heceli. Arada bir omzunun üzerinden kameraya sırtlıyor. Video, inanılmaz bir şekilde ayağa kalkıp soyunmaya başlayana kadar ilerliyor. Quinn talimatlar veriyor ve kadın da bunları , ta ki ona oral seks yapana kadar. Ve tüm bunlar olurken gözleri ruhsuzca kameraya bakıyor.

Psikiyatristin görüntülerini tekrar ileri sarın. Bir noktada ofisindeki bir levhada duruyor. Adriana Nathanson.

Sonra bir tanesi geliyor ve içime bir çivi çakıyor.

Quinn ve Delilah. Mide bulantısı diyaframımı yumrukluyor. Tüm vücudum kabarıyor ve fırlamaya hazırlanıyorum. Son anda mide bulantım azalıyor ama gözlerimi ekrandaki ahlaksızlıktan alamıyorum.

Delilah ve Quinn.

Bazen tek başlarına. Diğer zamanlarda birden fazla partnerle.

İki gün öncesine dönelim. Son dakika haberi. Maxwell ve Delilah'ın katıldıkları bir galada görüntüler büyük bir ekrana yansıtıldığında kül rengi yüzleri. Arkadaşlarıyla röportaj yapılıyor. Belediye başkanı skandalla ilgili görüşlerini açıklıyor. Görüntüler tekrar gösteriliyor.

Polis Maxwell'i kelepçeleyip götürüyor. Sonra Delilah kelepçeleniyor.

Quinn'in farklı bir görüntüsü. O da polisin yanında ama kelepçe yok.

Kameralar yüzüne tutulmuş. Gözlerindeki bakış... ruhsuz.

Sonra Q, maskeli. Q, maskesiz. Q, diğer kadınlarla.

Soru benimle. Diğer kadınların aksine tüm çekimler boyunca gözlerim bağlıydı.

Şimdi göz bağı ihtiyacını anlıyorum, ama bu hiç rahatlama getirmiyor.

Boğazımdan bir ses yükseliyor. Gözyaşlarım ve yakıcı bir aşağılanmayla görüşüm bulanıklaşıyor. Görüntüler ileri sarılıyor ve başlıkla bitiyor: *Azılı, Katil Blackwood'ların Hayatı ve Zamanları.*

Earl dizüstü bilgisayarını alırken sırtıyor.

İçimde bir ölü hissediyorum.

"Senin adam da tıpkı senin gibi internet fenomeni." Clayton başını sallıyor. "Ne aile ama. Onca para. Aralarında tek bir akıllı başında beyin hücresi yok."

"Bunu annesi için yaptı." Bu çok açık.

Ama neden onu savunuyorum ki?

"O hasta bir ucube. Henüz hapse atılmamasının tek Blackwood milyardarı. Ama görüyorum ki pençelerini sana geçirmiş." Gözleri kötülükle parlıyor, sonra düşünceli bir hal alıyor. "Bu partiden ne kazandın? Ve hiçbir şey söyleme. Sana bundan daha iyisini öğrettim. Param var dediğini de duydum."

tek pazarlık kozunu kullanıyorum. "Sekiz yüz bin dolar.

Gitmeme izin verirsen ve Petra'nın peşinden gitmeyeceğine söz verirsen senindir." Earl homurdandı. "Yalan söylüyor."

Clayton bana bakıyor. "Parayı alıp onun peşinden gitmeme ne engel olabilir ki?"

Sakin kalmak için kendimi zorluyorum. "Sana yarısını şimdi vereceğim. Sonra önümüzdeki otuz altı ay boyunca her dokuz ayda bir yüz bin."

Gülümsüyor. "Sen zeki küçük bir , değil mi? On sekiz yaşına geldiğinde peşinden gitmeyeceğimi mi sanıyorsun?"

"Bir düşünün. Bir yılda *tüm* kızlardan yarım milyon kazanıyorsun -evet, defterleri gördüm. Sana bir kız için sekiz yüz bin teklif ediyorum."

"Peki ya *ailemin evini* yakmana ne demeli? Bunu unutmamı mı bekliyorsun? Ya Ridge?"

"Sigorta Villa'nın icabına bakacak. Ridge'e gelince, adli tabip onun ölümünün bir kaza olduğuna karar verdi bile. Parayı onun yasını tutmak için kullanın."

Öne atılıyor ve çenemi ellerinin arasına alıyor. "Her şeyi , değil mi?" diye öfkeleniyor. "Sana unutamayacağın bir ders vermeliyim. Neyse ki enstest bana göre değil."

Cevap vermiyorum. Gözlerinde öfke parlıyor. Uçurumun kenarında. Tek yapabileceğim, hayatımı kurtaracak soğuk paraya güvenmek. Ve Petra'nın.

"Para nerede?"

Başımı salladım. "Sana söylemeyeceğim. Bir anlaşma yapana kadar olmaz." Bir bana baktı. Sonra arama emrini Earl'e uzattı.

"Sen ve ben bu parayı alacağız. Earl iki saat boyunca bunun üzerinde oturacak. Eğer o zamana kadar dönmezsek, seve seve harekete geçecek, değil mi Earl?"

Earl izin belgesini alır ve cebine koyar. "Memnuniyetle."

Ellerim ve ayaklarım çözüldü. Sendeleyerek ayağa kalkıyorum, sonra kan vücudumun yoksun kalan bölgelerine geri hücum ederken tökezliyorum. Bir noktada botlarım çıkarılmıştı, bu yüzden Clayton'ı bodrumdan kirli çoraplarımla takip ediyorum.

"Ayakkabılarımı geri alabilir miyim?"

Omuz silkiyor. "Nerede dair hiçbir fikrim yok. Ayrıca, ayakkabı giymemek seni hizada tutacaksa, ben varım."

Merdivenlerin tepesine ulaşıyoruz ve etrafa bakıyorum. Burada yaşayan biri varsa, burayı düzenli tutma ihtiyacından çoktan vazgeçmiş. Bir duvara yaslanmış kirli, yırtık bir futon kanepesi, halıda gerçek delikler, her yere atılmış bira şişeleri ve pizza kutuları var ve buzdolabının kapağı bir vidaya asılı.

Burada kimin yaşadığını sormadan, tek kişilik yatak odasından zayıf bir adam çıkıyor. Gözleri kan çanağına dönmüş ve her iki kolunda da izler var.

Clayton ona yüz dolarlık bir banknot uzatır, o da kudurmuş bir neşeyle üzerine atlar. "Ne unutma. Gözünü dört açarsan bunlardan bir tane daha alırsın."

Keş başını sallıyor. Yatak odasının kapısını kırıp içeri daldığında ayakkabılarının kapıya sıkıştırıldığını görüyorum.

Ne kadara mal oldukları ve bir bağımlı için yeniden satış değerinin ne anlama geldiği konusunda makul bir fikrim var. Ayakkabılar için ölmeye hazır değilim, bu yüzden Clayton'ı takip ediyorum.

Yandaşlarından ikisi koridoru, diğer ikisi de merdiven boşluğunu koruyor.

Karanlık merdivenlerden çıkıyoruz, bir dizi koridordan geçiyoruz, sonra garip bir röle düzeninde on kat merdiven iniyoruz. Kaldırımda duran siyah minibüsü gördüğümde korkmalı mıyım yoksa rahatlamalı mıyım bilemiyorum. Öyle ya da böyle, bu iş bitmek üzereydi.

Hafif yağmura çıkıyoruz ve ayaklarımız saniyeler içinde ıslanıp üşüyor. Clay beni minibüsün arkasına itmek üzereyken sirenler havada yankılanıyor. Beni vücuduna doğru sürüklüyor ve el yordamıyla

Kemer.

Onun dikkatinin dağılmasını fırsat bilip omzumu tutan kolu sertçe ısıırıyorum.

"Siktiğimin orospusu!"

Tutuşu gevşer gevşemez kurtulup kaçıyorum. Arkamda başka bir siren sesi duymadan önce sadece iki blok gidebildim.

"FBI. Dur!"

Hemen duruyorum, ellerimi havaya kaldırıyorum.

Kalbim küt küt atıyor, dişlerim sıkılı, bekliyorum.

"Elyse Gilbert siz misiniz?"

Geçici olarak başımı çeviriyorum. "Evet?"

Bir erkek ve bir kadın memur yaklaşıyor. "Clayton Getty sizi istediniz dışında mı tutuyordu?"

"Evet. Neredeyim ben?" diye sordum.

"Bronx'tasınız. Ellerinizi indirin bayan. Sizi sorgulamak için içeri alacağız ama tutuklu değilsiniz."

"Ben değil miyim?"

Yaklaşan kadın memur başını sallar. "İyi misiniz?"

Durdum ve cevabı düşündüm. İçimdeki her şey titriyor. "Hayır. Değilim."

Başını sallıyor ve değerlendirci bakışları şakağımdaki çürükte kalıyor. "Peki, bunu tersine çevirmeye , olur mu? Ambulans . Sana tıbbi yardım sağlayacağız." Beni daha yakına çağırıyor.

Uyuşmuş ayaklarım ona doğru ilerliyor. "Oh, ve avukatların burada." "*Avukatlarım mı?*"

Erkek memur kaldırımda duran siyah bir limuzini işaret etti. "Evet, burada olmak için ısrar ettiler ve sizi takip edip bulmamızda kullandığımız telefon numarasını bize vermelerine vesile oldukları için isteklerini yerine getirdik..."

Arka kapı açılıp daha önce hiç görmediğim, keskin giyimli siyah bir adam dışarı çıkınca sözleri kayboluyor. arkasında Fionnella dışarı çıkıyor.

Sonra en uzak taraftaki kapı açılır.

Quinn dışarı çıkıyor. Diğer ikisinin durduğu yere doğru koşuyor. Sokağın karşısında, kuduz gümüş mavisii gözler bana dikilmiş. Saçları dikenli, Tıraşsız yüzünde milyonlarca gölge daha vardı. Gözlerinde pişmanlık, korku ve kararlılık okudum.

Bana doğru caddeyi geçmeye başladı. "Elyse... Tanrı'ya şükür iyisin." Çakıllı sesi daha sertti. Hiç duymadığım kadar kasvetli.

Şimdi duymak istemiyorum.

"*Hayır!*" Bir adım geri atıyorum.

Gelmeye devam ediyor.

Bodrumdaki dizüstü bilgisayarda gördüğüm her şey gözümün önüne geliyor. Omzum demir parmaklığa sertçe çarpana kadar sendeleyerek geri çekildim. İki FBI memuru da durdu, bakışları benimle Quinn arasında gidip geliyordu.

Q.

Bugün her kim olmaya karar verdiyse. "Elyse, bebeğim. Lütfen, açıklamama izin ver-"

"Benden uzak dur!"

Kadın memurun elleri durur gibi bir hareketle Quinn'e doğru uzanır. Erkek memur kaşlarını çatır. "Bayan Gilbert-"

"Memur beyler, bu insanları istemiyorum," diye titreyerek bağıriyorum.

Quinn'in gözleri alarmla parlıyor. Bir eli saçlarının arasında gezinir.
"Tanrım, lütfen! İhtiyacım var... lütfen, bunu yapma... Elyse."

Adımı dudaklarında duymak beni daha da korkutuyor.

"*Hayır!*" Histeri sesimi kasıp kavuruyor ama umurumda değil. "Beni tutuklamak zorunda kalmanız umurumda değil, ama lütfen Quinn Blackwood'u benden uzak tutun!"

PARTİ SONRASI

Üç ay sonra

Elimde kahve, çitin yanında duruyorum ve at ile binicinin mükemmel bir daire çizerek ilerleyişini izliyorum. Bir Pazar sabahı at gübresi solumak için çok erken ama Petra ile vakit geçirme fırsatı bir nimet. Gerçekleşeceğini hiç hayal etmediğim bir imkânsızlık.

Küçük kız kardeşim kırsağı kafasını atarken gülüyor. Ben de kendimi gülerken buluyorum. Nasıl gülmeyeyim? Onun gülüşü dünyanın en güzel sesi.

Doris ve Paul çitlerin orada bana katıldılar. Kız kardeşimi evlat edinen aileye gülümsüyorum ve birkaç dakika sessizce onu izliyoruz.

"Doğuştan yetenekli, değil mi?" Doris'in sesi saf bir annelik gururu yayıyor. Başımı sallıyorum. "Kesinlikle öyle." Ona bakıyorum. "Teşekkür ederim."

Yaşlı kadın kolumu sıktı. "Onu korumak için yaptığınız her şey için teşekkür ederim. En azından artık o adam parmaklıklar ardında, hepimiz biraz daha rahat uyuyabiliriz."

O adam. Clayton

Getty.

Hapse girmesine giden yol kolay değildi. Arka cebinde çok fazla yetkili vardı ve FBI'ın birden fazla suçlama yöneltme girişimlerini mümkün olduğunca uzun süre oyalayarak her yerden iyilik istemeye çalıştı.

Sonunda, onu hapse attıran kendi yardımcısı oldu.

FBI'nın bir süredir Getty Falls'ta olup bitenleri izlediği ortaya çıktı. Ne yazık ki, polislerin hiçbiri Clayton'a karşı çıkmaya istekli değildi. Ta ki Şerif Yardımcısı Rick Daniels, Clay'in ayakkabılarını giyip onları asla çıkarmak istemediğine karar verene kadar.

Daniels, birkaç kilit kişiyi, kovuşturmadan muaf tutulma vaadiyle öne çıkmaya ikna etti. Bundan sonra Clay'in yozlaşmış imparatorluğu çökmeye başladı. Şu anda dolandırıcılık, fuhuş, haraç toplama ve adam kaçırma suçlarından parmaklıklar ardında. Birkaç düzine küçük suçlama da vardı ama

En az otuz yıl boyunca özgür hava soluyamayacağını söylemek yeterli, ki bu benim için sorun değil.

Kendi adıma, Villa'da olanları itiraf ettikten sonra FBI suçlamada bulunmamaya karar verdi. Ridge Mathews'in Clay'in söylediği gibi altın çocuk ortaya çıktı. Irak'ta reşit olmayan bir kıza tecavüz ettiği için ordudan onursuzca atılmış. Clay'in onun ölümünü kaza olarak belgelemesiyle, yetkililer benim tanıklığımı karşılığında meselenin peşini bırakmaktan memnun oldular.

Artık tehlike geride kaldığına göre, bir adamı öldürmeyi gerektiğini biliyorum.

Burada, Vancouver'da, Petra ile birlikte olmak, doğru nedenlerle yanlış bir şey yaptığımı düşünmemde bana biraz yardımcı oluyor.

Petra tarlanın karşısından el sallıyor. Ben de gülümseyip el sallıyorum ve ruhum biraz olsun dinginleşiyor. Çiftliğe gelen en yeni hediye olan, en sevdiği kısırağı Winnie ile birlikte geliyor.

"Benimle ata binmen için seni ayartamayacağıma emin misin?" Açık yeşil gözleri coşku ve mutlulukla parlıyor.

Sahte bir korkuyla burnumu kırıstırıyorum. "Ah, hayır. Geçen hafta üç kez düştükten sonra, tekrar denemeden önce *büyük* bir ego artışına ve birkaç kat dolguya ihtiyacım var."

Gülüyor ve tekrar tırıs gidiyor.

Paul arkasından, "Kahvaltı yarım saat içinde," bağırır.

Kahvaltıda ne yiyeceklerini tartışırken cebimdeki telefon çalıyor.

Kalbim titriyor ama ona ulaşmak için hiçbir hamle yapmıyorum.

Kim olduğunu biliyorum. Numaramı değiştirme zamanının geldiğini de biliyorum. Tekrar.

Üç ay içinde dört kez. Her seferinde yeni numarayı bulması bir hafta sürüyor. Muhtemelen zahmet etmemeliyim.

Belki de bu oynadığımız bir oyundur.

Belki de bu benim hayatım olacak.

Uğultu devam edince Doris bana baktı. "Her şey yolunda mı?"

Başımı salladım.

İtmiyor.

Kahvaltı için sıcak, güneşli mutfağa geçiyoruz, sonra duş almak için üst kata çıkıyorum. Odamda yatağıma oturuyorum ve telefonu çıkarıyorum.

Quinn'den on beş mesaj, ilkinin tarihi beş gün önce, son telefonumu aldıktan iki gün sonra. Mesajlar iletişim talepleri ya da duyulmak için yalvarışlar değil. Geçmişteki ve şimdiki hayatını detaylandıran küçük mektuplar.

Bazen bana Lucky der. Bazen Elly. Diğer zamanlarda Elyse. Sanırım ben onun için hepsiyim. Bana hiç Firecracker demez. Belki de o zaman onun için bitmiştir.

Bana nasıl hitap ederse etsin, bilgi tükenmez. İlk başta onları okumak istemedim.

Yaptığı şey affedilemezdi. Destansı çöküşümden kısmen sorumlu olmam umurumda değil, Quinn ve Q beni Machiavelli'nin kurnazlığı ve yeteneğiyle manipüle etti.

Ona asla güvenemem. Ve güvenmediğim biriyle birlikte olma fikrini aklımdan bile geçiremem.

Telefon tekrar çalışıyor. Ekranı bakıyorum ve son mesajı okuyorum.

6 Temmuz: Elyse,

Delilah bugün suçlandı. Dün Maxwell resmen kasıtsız adam öldürmekle suçlandı. Savcı çok mutlu. Babama karşı tanıklık etmesi için Maxwell ve Delilah'ın boşanmasını beklemek zorunda değil.

Delilah sonunda annesinin asistanıyken altı ay boyunca annesinin depresyon haplarına Benzo kattığını da itiraf etti. Annemin o gün aldığı haplar bunlardı. Hayatımın sonsuza dek değiştiği gün. Kendimi haklı hissetmeliyim. Zafer kazanmış. İntikamımı almış. Hiçbir şey hissetmiyorum. Artık canım bile yanmıyor. Ama çatlaklarım büyümeye devam ediyor. Ama sorun değil. Ben iyiyim. İyiyim. İyiyim.

Quinn.

Kalbim küt küt attığı için kendimden nefret ediyorum. Tıpkı diğer mesajlarını okuduğum için kendimden nefret ettiğim gibi.

3 Temmuz: Elly,

Beni görmeni istedim. Sen beni gördün. Bir parçam gördüklerini affetmeni diliyor. Bir parçam da asla affetmemeni umuyor. Sırf daha fazla güç ve para kazanmak için onu yok etti. Blackwood milyarları ve ailesinden kalan otuz milyarlık miras belli ki yeterli değildi. Bir adam ne kadar açgözlü ? Geçen hafta hapishaneden aradı, beni görmek istedi. I

Gittim çünkü ona nedenini söylemem gerekiyordu. Onu tüm bu olanlarda suçsuz olduğu gibi bir haklılık duygusuyla bırakmamam gerekiyordu. Onun karşısına oturdum. Ve

Başından beri planımın onu mümkün olan en kötü şekilde aşağılamak olduğunu söyledim. Ona kendini öldürttüğü gibi onun da kendini öldürmek istemesini sağlamak. Eğer bu başarılı olmazsa onu kendim öldürecektim. Ama... Elyse... iş o noktaya geldiğinde onu öldüremezdim. Ben bir korkaktım. Bu yüzden hâlâ hayatta. O nefes alıyor ama kız . Bu beni öldürüyor, Elyse. Ama bir şeyle teselli buluyorum. Onun sevdiği tek şeyi yok ettim. Blackwood ismini. Bir daha kimse ondan gururla ya da huşu içinde bahsetmeyecek. Bu da benim planımdı. Yapılacak doğru şey buydu. DAHA BÜYÜK BİR İYİLİK İÇİN.

Quinn

2 Temmuz: Lucky,

Film yönetmeni olmak istiyordum. Bunu sana söylemiş miydim? Hayır, söylediğimi sanmıyorum. O kamera... o... o benim ilkimdi, annemin hediyesiydi. Her neyse, sanırım bir şekilde hayatımın filmini yönettim. Başka bir şansım olsaydı, birini değiştirdim. Rolünü hak etmedin. Biliyordum. Aşkın bana bir saniyeliğine dokunmadan çok önce. O anı zihnimde tekrar tekrar oynatıyorum. Bu sefil hayatta sahip olabileceğim tek bir şey olsaydı, o da o anı zamanda dondurmak olurdu. Sonsuza kadar. Affet beni.

Quinn

1 Temmuz: Şanslı,

Bugün bir reklam gördüm. Waffle için. Aklıma sen geldin. Bilmen gerektiğini düşündüm. Beni affet. Affet beni.

Quinn

28 Haziran: Elly

Umarım Petra için atı kabul edersiniz. Atları çok sevdiğini ve yetenekli bir binici olduğunu duydum. Başka bir hayatta onunla tanışmayı çok isterdim. Onu tanımayı. Ama bu benim hayatım. Bunu kabul ediyorum. Kısrağı geri gönderme. Bırak tadını çıkarsın. Lütfen. Beni affet.

Quinn.

26 Haziran: Elyse,

Bugün annemin doğum günü. Kırk dokuz yaşında olacaktı. Hizmetçimiz Bayan Harper ona pembe kremalı ve nergis çiçekli bir pasta yapardı. Annem burnunu kırıştırır, güler ve sekiz yaşında olmadığını söylerdi. Ama gizliden gizliye bayılırdı. Onu özlüyorum. Ben de seni özlüyorum. Ben de seni özledim.

Quinn

20 Haziran: Elly,

Bugün öğrendiğime göre Maxwell yaptığı şey için asla suçlanmayabilirmiş. Bununla ne yapacağımı bilmiyorum. Her yerim acıyor. Sonsuza kadar acı çekmemiştim. Onu öldürdü. Onu öldürdü. Onu kurtarmaya çalıştım. Onu kurtarmaya çalıştım. Denedim. Çok uğraştım. Bana onu söyledi. Bunu neden yapsın ki? Neden beni terk etmek istesin ki? Acıtıyor, Elly. Hem de çok.

Quinn

15 Haziran: Şanslı

Sana yaşımı hiç söylemedim. Yirmi sekiz yaşındayım. Quinn

30 Nisan: Elly,

Bugün Dr. Nathanson'a karşı suçlamalar getirildi. Lisansını kaybetti. Maxwell'in ona ne yaptığını bildiği halde en iyi arkadaşı olması gereken annesini terk ettiği için hapse girmesi çok iyi oldu. Benim gibi o da onu kurtarabilirdi. Çabalarım çok geç kaldı. Ama o bunu yapmamayı seçti. Kendi bencil sebepleri yüzünden annemin acı çekmesine göz yumdu. Umarım cehennemde çürür.

Quinn

Telefonu yatağın üzerine bırakıyorum, arkama yaslanıyorum ve yüzümden süzülen gözyaşlarını siliyorum. Bu lanet gözyaşlarıyla işim bitmiş olmalıydı. Quinn'le işim bitti. Telefonumu atmalı ve bir daha almamalıyım. Ne de olsa telefonum yoksa benimle iletişime geçemez. Bu düşünce beni öylesine kasıp kavuruyor ki, cenin pozisyonuna geçiyorum. Ne kadar süre orada yatıp kendime bin türlü aptal dediğimden emin değilim.

Uzaktan gelen bir araç gürültüsü beni pencereye gönderiyor.

Çiftlik evinin uzak olmasının bir sebebi var. Toprak yolun yarım mil aşağısındaki *İzinsiz Girilmez* tabelası da öyle. Yolun aşağısına bakmama gerek yok.

Paul'ün pompalı tüfeğini kolunun arasına sıkıştırmış bir şekilde arabayı çoktan karşılamış olacağını biliyorum. Geçen hafta arazisine yanlış yönden giren grup gezginin ödünü koparmıştı.

Yine de, yaklaşan şık siyah SUV'ye bakınca, bunların keyif sürücüleri olmadığına dair bir his var içimde.

Sürücü Paul'ü gördüğünde yavaşlar. Paul ihtiyatlı şekilde işaret edince araç ileri doğru hareket eder. Yolcu tarafındaki cam açılır ve bir konuşma gerçekleşir. Paul bir kez başını sallıyor ve yatak odamın penceresine bakıyor.

Kapı açıldığında ensemde bir karıncalanma hissediyorum. Fionnella dışarı çıktı.

Odadan fırladım ve merdivenlerden aşağı indim. Ben ön kapıyı açana kadar Paul ve Fionnella verandadaydı.

"Burada istenmiyorsun, Fionnella." Bakışlarımı Paul ile değiştirdim. "Hoş karşılanmıyor!"

Başını sallıyor. "Bunu ona ben söyledim. Senden duymak istedi." Fionnella'ya dönüyorum. "Sen-"

"Beş dakika Lucky." Ellerini uzattı. "Tek istediğim bu."

O daha cümlesinin yarısına gelmeden ben başımı sallıyorum. "Hayır."

İç çekiyor. "Ondan sana bir şey getirdim." cebine attı, bir zarf çıkardı ve bana uzattı.

"Onu istemiyorum, her ne . Zaten atı almam için beni manipüle etti. Bu kadar, ondan başka bir şey istemiyorum."

Fionnella hâlâ etrafta dolaşan Paul'bakıyor. Ona ne işaret ederse etsin, bana destekleyici bir bakış atıyor ama eve geri çekiliyor. Pencereden Petra ve Doris'in bana baktığını görüyorum. Güven verici bir gülümseme ama eminim hedefi ıskalıyor.

"Bu sana borçlu olduğumuz para, Lucky. Sen bunu hak ettin. İnatçı gururun yüzünden bunu reddetme."

Aşağılanmışlık yüzümü kızartıyor. "Hatırlattığın için teşekkürler." Zarfı elinden kaptığım gibi yırtıp açıyorum. Çekin üzerinde yazan meblağ karşısında çenem düştü.

"Bu bir tür şaka mı?"

Başını iki yana sallıyor. "İki yüz bin anlaştığınız miktarın geri kalanı. Beş milyon ise tazminat için."

"O zaman ona tazminatını alıp söyle." Fionnella'nın ağzı gerilir.

"Şanslı-"

"Benim adım Elyse. Peki başka ne istiyor? Lütfen onca yolu sadece bunu teslim etmek için geldiğini ima ederek beni aşağılama." Zarfı verandanın trabzanına bırakıyorum.

"Seni görmek istiyor. Ama göremez, hakkındaki yasaklama emri yüzünden göremez." Ağzı buruştu. "Bana sorarsan biraz fazla."

"Ben . Parayı istemiyorum."

Cevap vermiyor. Çenesi öne eğik, gözleri düşünceli bir şekilde bana bakıyor. "Ona kabul etmeyeceğini söyledim."

"Ve yine de gönderdi. Tabii ki." "Bu doğal bir tepki."

"Her şeye para saçmak için mi?"

"Bir soruna en etkili çözüm olduğunu düşündüğü şeyi aramak." "Ben bir sorun değilim! En azından onun sorunu değil. O benim iplerimi çekemez. ve beni daha fazla manipüle edemezsiniz. Hem siz ikiniz beni nasıl buldunuz?"

"Çok becerikliyimdir. Ve kabul edelim, Getty parmaklıklar arkasındayken, izlerini saklamak için çok uğraşmadın. Yoksa yeni bir telefon aldıktan birkaç gün sonra sana o mesajları göndermezdi."

"Belki de daha çok çabalamalıyım. Belki de bu parayı alıp aramıza birkaç kıta koymak için kullanmalıyım, beni bulamayacağı bir yerde saklanmalıyım."

"O seni her zaman bulacaktır Elyse. Patron isterse, dünyada seni bulamayacağım hiçbir yere kaybolamazsın."

"Artık onun kim olduğunu biliyorum, Fionnella. Onu sürekli aramana gerek yok. *patron.*"

"O artık senin patronun olmayabilir, ama benim patronum."

"Senin ne, Fionnella? Neden buradasın, onun için savaşıyorsun?"

Bakışlarımla buluşmadan önce bir dakika boyunca inişli çıkışlı tarlalara ve otlaklara bakıyor. "Oğlum konusunda bana yardım etmeye çalıştı. Michael Afganistan'dan eve TSSB ile döndü. Adriana Nathanson'ın hastasıydı. Görüntüleri izlediniz. Genç erkek hastalarına nasıl davrandığını biliyorsun. İntihar etmeden önce bir yıl boyunca onun tedavisi altındaydı."

Korku beni sırlıslık ederken elim ağızma gidiyor. "Özür dilerim."

Keder bir an için yüzünü örtüyor, ama sonra canlı tavrı geri dönüyor. "Parayı al Elyse. Kendin için değilse bile, o sekiz yüz bin doların her kuruşunu verdiğin kız kardeşin için. Bunun Petra için neler yapabileceğini bir düşün."

"Lütfen onun adını söyleme," diye mırıldanıyorum, hâlâ Fionnella'nın itirafına takılmış durumdayım.

Yüzünde bir acı ifadesi belirir. "Bu kadar kötü ne yaptım, Lucky? Hmm? Bir iş yapmak için kaydoldun. Bunu yapabilmen için sana iyi bakılmasını sağladım. Bunun için beni kınıyor musun?"

"Benimle ne yaptığını biliyordun. Elyse ile. Lucky neye imza attığını biliyordu. Elyse anlaşılmayla birlikte gelen akıl sikmeyi hak etmiyordu. Duygularıyla oynanmasını hak etmiyordu."

"Hayır, haklısın."

İnançsızlıkla nefes veriyorum. "Tüm söyleyeceğin bu mu?" "Onun adına özür dilemek bana düşmez."

"Ne yani, gidip bir fincan kahve içmemi ve onunla sohbet etmemi mi istiyorsun?"

"uzaklaştırma kararı varken kahve içemez ya da sohbet edemez. Ve kesinlikle kendini öldürmeye kararlıyken bunu yapamaz!"

Buzdan zincirler kalbime pranga vuruyor. "Sen neden ?"

İç çekiyor ve bu yorgun, boş bir ses. "Başından beri planı buydu, Lucky. Babasını, üvey annesini ve psikiyatristini ifşa etmek. Sonra da her şeyi sona erdirmenin bir yolunu bulmak. Senin çıkman dışında. Ona umut verdin! Muhtemelen aşkı bile. Haksız mıyım?"

Bu ham suçlama karşısında ürperiyorum. "Ve şimdi bunu saklıyorsun."

Gözlerim büyüdü. "Lütfen bana tüm bunlar için beni suçlamanın bir yolunu bulmadığını söyle?"

Omuz silkiyor. "Aşk beraberinde sorumluluk getirir. İster kabul et ister etme, ondan sen sorumlusun. Bir ağız dolusu viskiyi her yudumladığında senin adınla kadeh kaldırıyor ve inan bana bunu çok sık yapıyor. Uykusunda sizin adınızı haykırıyor. Ne yapılması gerektiğine siz karar verin. Jet önümüzdeki 24 saat boyunca Vancouver Uluslararası Havaalanı'nda olacak. İsminizi mürettebata bırakacağım. Yarın öğlene kadar orada olmazsan, uçak kalkacak."

Belki de çatlaklarım o kadar da
kötü değildir.
Belki uçurum düşündüğüm kadar derin değildir.
Belki o da benimle birlikte adım atar.
Belki onunla, düşüşten kurtulabilirim.
Belki beni kurtarır bile.
Belki. Belki. Belki... çok
geçtir.

ŞANSLI

Limuzinden inip rahat bir nefes alıyorum. Üstümde Quinn'in evinin
bulunduğu gökdelen yükseliyor. Ya da Fionnella bana öyle söyledi.
O kadar çok mülkünde ki sayısını unuttum. Ama bu Yukarı Doğu Yakası
binası şu anda bulunduğu yer.
Ne olacağı belli olmaz.
Verdiğim karar karşısında hâlâ biraz şaşkınım. Son dakikada havaalanına
koşmak, ne halt ettiğimi bilmek isteyen hırçın kelekleri geçici olarak susturdu.
Ama şimdi burada, cam cepheye bakarken tereddüt ediyorum.
Gelmemeliydim. Kahretsin, diğer kaçmalıydım. Ama tüm bu olanlardan sonra,
yardıma ihtiyacı olduğu aşikâr olan bir adamın çöküşüne yardım edersem
kendimi affedebilecek miyim?
Pazartesi öğleden sonra kaldırım trafiği hafif, ya da birkaç ay önce
Vancouver'a kaçmadan önce bela olan magazin çılgınlığı olmadan olabileceği
kadar hafif. Nereye gitsem haberlerde yüzümü görüyordum.
Quinn ve benim XYNYC'nin dışında çekilmiş fotoğraflarımız ve Q ile yatakta
çekilmiş sansürlü bir fotoğrafımız yılın fotoğrafları gibi görünüyordu.
Quinn'in filmi tarafından alenen ifşa edilmenin verdiği aşağılanma hala içimi
yaksa da, kendimle acımasızca barıştım. Fionnella dün bunu belirtmeden önce
bile, Lucky/Q olayına gözüm açık girdiğimi ve bu nedenle kendi eylemlerimden
sorumlu olduğumu kabul ettim.

Hikayemin Elly kısmı kalbimi paramparça etti. Ve o kalp hala iyileşmedi. Omuzlarımı geriye iterek döner kapılara doğru yürüyorum. Kaldırımda oyalanamam. Şimdiden meraklı bakışları üzerime çekiyorum.

Kapıcı benim için kapıyı açık tutuyor ve özel asansöre doğru ilerlerken kapıcı durdurmuyor.

Fionnella bana kapının güvenlik kodunu verdi. Quinn'in kendi ön kapısını açacak durumda olmama ihtimali, arduvaz çift kapının ardında ne bulacağıma dair endişemi artırıyor.

İçeri girdiğimde içerisi kasvetli. Klimanın sesi sonuna kadar açılmış ve mekân karanlık, soğuk ve ıssız.

Ona seslenmek istiyorum ama korku ses tellerimi donduruyor.

Minimalist dekordan görebildiğim kadarıyla kasvetli ve klinik görünüyor. Tabandan tavana cam duvar buzlu ve Temmuz güneşinin yakıcılığını engelliyor.

Pencere kumandasını bulana kadar oturma odasını aradım. Tam tıklamak ki arkamdan bir ses duydum.

Quinn.

"Bırak onu," diye mırıldanıyor, sesi taşlarla dolu.

Karanlık koridorda bir gölge ama bedenime hücum eden vahşi farkındalıktan onun o olduğunu anlıyorum. Varlığını derinden beni olduğum yerde donduruyor, onsuz yaşamaya cüret ettiğim için beni cezalandırıyor.

Bir şey söylemem gerekiyor. Ağzımı açıyorum.

"Seni burada istemiyorum, Nella. İyi niyetlisin, eminim, ama sadece yalnız kalmak " diyor. Sesi ve çıplak bir ıstırapla çiğ, ama talebi güçlü.

Yutkunuyorum ve öne doğru bir adım atıyorum. "Fionnella değil. Quinn, benim."

O korkunç ölümcül sessizlik onu örtüyor. Dakikalarca öyle kaldık.

Sonra tökezleyerek ilerler. "Işıklar," diye hırıldıyor. Sonra daha güçlü bir şekilde, oda karanlık kaldığında. "Işıklar!"

Yumuşak ışık odayı dolduruyor. Düşündüğümün aksine burada daha sıcak renkler var. Kahverengiler ve yumuşak griler daha keskin tonlarla harmanlanmış. Ama şu anda beni ilgilendiren şey dekor değil.

Quinn yine sendeleyerek ilerliyor, çıplak ayakları cilalı parke zeminde ses çıkarmıyor. Siyah saçları aşırı uzamış ve çılgınca dağınık, kolayca

omuzlarına dokunuyor. Ayrıca, gözlerinin parlaklığı karşısında yüzünü daha da unutulmaz bir güzelliğe büründüren dolgun bir sakalı var.

Çok kilo vermiş, çukur yanakları sakalları tarafından gizlenmiyor. Vücudu da daha zayıf, tişört ve kot pantolon sarkıyor. Bakışlarım aşağıya doğru kayıyor.

İşte zaman anladım.

Elindeki viski şişesi. Yarısı boş, kehribar rengi sıvı onun ilerleme hızıyla birlikte etrafa saçılıyor.

"Elyse... sen... hayır," Durur ve başını sallar. Sonra göz kapaklarını kapatıyor ve viskiden kocaman bir yudum alıyor.

"Quinn."

Beni uzaklaştırmak istercesine boştaki elini uzatıyor ve gözleri hâlâ kapalı, bir yudum daha içiyor.

"Gerçek değil," diye mırıldanıyor. "Sen... gerçek... değilsin."

Umutsuzca, hafızasını silen bir yudum daha alır ve boğulur. Hackleme kriziyle iki oldu. Kumandayı bıraktım ve ona doğru koştum. Aniden ayağa kalktı, bana bakarken göğsü kabarıyordu.

Bir kolu yukarı kalkıyor ve elinin tersiyle ağzını siliyor. Ateşli gözler beni tepeden tırnağa tarıyor ve tekrar geri dönüyor.

"Quinn. Benim. Buradayım."

İleriye doğru bir adım atıyor. Ve bir tane daha.

Önümde duruyor, uzun boylu, güçlü. Eskiden olduğu adamın yarısı. Ve kalbim kırılıyor. Acı ve keder olmadan asla geriye bakamayacağı çocukluğu için. İmkansız başaramadığı ve sevgili annesini kurtaramadığı için seçtiği yol için.

Şu anda kendine yaptığı şey için.

Gözleri kan çanağına dönmüş, bu da gümüş mavisinin daha da canlı bir şekilde öne çıkmasını sağlıyor.

Gözlerini özledim...

"Elyse?"

Başımı sallıyorum, boğazım konuşamayacak kadar tıkalı.

Kaldırdığı eli kontrolsüzce titriyor. Yumruk haline getiriyor ama titreme durmuyor. "Lütfen gerçek ol. Tanrım. Lütfen."

Elim yumruğunu kapatıyor ve titriyor. "Ben gerçeğim, Quinn. Söz veriyorum."

Kalın bileğini yakalıyorum ve oturma odasına doğru geri geri yürüdüğümde o da beni takip ediyor, bakışları benimkilere kilitleniyor.

"İstediğın gibi geldim. Ama konuşmak istiyorsan şişeyi bırakmalısın Quinn."
Başını sallar. "Yapamam."

"Evet, yapabilirsin." Elimi uzattım. "Ver onu bana."

Şişenin boynunu sıkıca kavırıyor. "Hayır. Elimdeki tek şey bu. İşe yarayan tek şey. Yapamam... onu benden alamazsın."

Başından beri planı buydu... Her şeyi bitirmenin bir yolunu bulmak.

Viski kokan nefesi üzerimden geçiyor ve kalbim göğsümde taklalar atıyor.

Ölene kadar içmeye çalışıyor.

"Şişeyi bana ver, Quinn." Alarm sesimi sertleştiriyor, ama o da aynı derecede dirençli.

"Hayır dedim!"

"Tamam. Gitmemi mi istiyorsun? Tamam, ."

Bu bir yalan. Hızlı bir arama yaptım ve mutfığa yöneldim. Yeterince eminim, peşimden koşuyor.

Ellerimi kalçalarımaya dayamış, orta koridorda durduğum yerin karşısında kararsız bir şekilde durdu. "Değerli şişeni buraya, üzerine koymaya ne dersin? Ben sana yiyecek bir şeyler hazırlarken burada kalabilir. Ben de acıktım. Açlıktan ölmemi istemezsin, değil mi?"

Kaşlarını çatma eylemi başını döndürür. Ayaklarının üzerinde sallanıyor. Tabii ki hayır," diye mırıldanıyor. "Yiyebilirsin. Ama ben bir şey istemiyorum."

Başımı salladım. "Bu benim için işe yaramayacak." Etrafında bir tabureyi ona doğru itiyorum. "Otur. *İkimize* de yiyecek bir şeyler hazırlayayım. Ben karnımı doyururken senin beni süzmeni istemiyorum."

Bu, yarım acı dolu bir neden olur. Ama oturuyor, şişe hâlâ elinde.

Çekmeceleri, buzdolaplarını ve dolapları açıp kapatarak büyük mutfığın içinde dolaşıyorum. İki jambonlu sandviç ve bir kase karışık meyve yapmaya yetecek kadar buluyorum. Gözleri beni baştan sona takip ediyor ve yanına oturduğumda tüm vücudu titriyor.

"Buradasın," diye mırıldanıyor.

Nefesim titriyor ve elimi yavaşça şişeyi tutan yumruğun üzerine kapatıyorum. "Buradayım Quinn. Söz veriyorum."

Yavaşça viskiyi bırakıyor. erişemeyeceği bir yere koyup önüne bir tabak itiyorum. Bunu zar zor kabul ediyor. Benim

Boğazım çiğnemeyi düşünemeyecek kadar gergin, yutkunmak bir yana. Ama sandviçi elime alıp bir ısırık aldım.

Benim hareketimi taklit etmeye çalışmıyor. Ben de sapından birkaç üzüm koparıp ağzına doğru tutuyorum. Yavaşça dudaklarını ayırıyor ve onları alıyor. Gözlerini yüzümden ayırmadan çiğniyor. Küçük zaferin verdiği heyecanla sırayla yiyor ve onu besliyorum.

Yüzü sandviçini yarılamıştı. Ben daha ne olduğunu sormadan masadan fırlıyor ve şaşırtıcı derecede sağlam adımlarla mutfaktan dışarı fırlıyor.

gittim. "Quinn!"

Cevap vermiyor ama koridorun sonundaki bir odada görüyorum. Peşinden gidip yatak odasına girdiğimde mideden gelen öğürme seslerini duyuyorum.

Kahretsin.

Büyük televizyon ekranındaki görüntü gözüme çarptığında banyoya giden yolu yarılamıştım. Tökezleyerek duruyorum ve Hell's Kitchen'daki çatı katında uyurken çekilmiş görüntüme bakıyorum. Üzerinde bir zaman damgası var ve görüntü olduğu yerde donmuş. Quinn'in hâlâ benim görüntülerime sahip olması beni rahatsız etmekten çok şaşırtıyor. Bunca zaman sonra bile beni izliyor olması.

Bir başka kusma nöbeti dikkatimi yeniden topluyor. Banyoya girdiğimde onu tuvaletin üzerine çömelmiş buluyorum. Teni solgun ve terden boncuk boncuk olmuş, viskiyle sırlıklam olmuş mide içeriğini dışarı atarken tüm vücudu titriyor.

Bir bez alıp soğuk suyun altına tutuyorum. Alnına bastırdığımda inliyor ve gözlerini kapatıyor. Sarsıntı sonunda kesiliyor ve makyaj masasının üzerine yığılıyor.

Yanına çöktüğümde ona nasıl yardım edeceğimi şaşırdım.

"Sana bir şey getireyim mi?"

Eli körlemesine benimkini arıyor, karnına doğru çekiyor ve sıkıca kenetleniyor. "Kal," diye mırıldanıyor.

Derin bir nefes alıyor, iki, sonra tekrar kaseye doğru ilerliyor.

Öğürme bir saatten daha uzun bir süre devam ediyor, bu sırada korkudan titriyorum.

Sessizleştigi anda, telefonumu almak için oturma odasına koşuyorum.

Fionnella hemen cevap verdi.

"Sorun nedir?"

"Kusmayı bırakmıyor," diye . "Kahretsin, ben de bundan korkuyordum."

"Neyden korkuyorsun?" Talep ediyorum. "Olası alkol zehirlenmesi."

"*Tanrım*. Hastaneye gitmesi gerekiyor mu?"

"Hayır. Ona göz kulak ol. Seni beş dakika sonra arayacağım." "*Ne?*" Çılgılık attım ama telefonu kapattı.

Adam başka bir kusma nöbetinin ortasındaiken tekrar arıyor. "Doktoru yolda. Tahmini varış süresi 20 dakika."

"Hastanede olmaması gerektiğine emin misin?"

"Buna Dr. Hanley karar verecek. Zorunlu olmadıkça basına yeni bir haber vermek istemiyoruz. Elyse... iyi misin?"

"Hayır, değilim," diye bağıyorum, endişe ve korku beni huysuzlaştırıyor. "Bu kötü, Fionnella."

"Biliyorum. Bu yüzden oradasın. Sen benim son umudumsun," diyor usulca, telefonu kapatmadan önce.

Kalbim boğazımda, Quinn'e dönüyorum. Bayılmış gibi görünüyor ama uyuyakaldığını fark ediyorum. Onu yatağa sokmamın imkânı yok, bu yüzden yataktaki örtüleri ve birkaç yastığı çekiştirip onu olabildiğince rahat ettiriyorum.

Doktor geldiğinde onu içeri alıyorum, Quinn'i muayene ederken nefesimi tutuyorum.

"Ciddi derecede susuz kalmış ama zehirlenme sınırına gelmemiş."

İçimdeki rahatlama ürperiyor ve aptal gözyaşları gözlerime batıyor.

"Uyandığında bunlardan birkaç tane verin, sonra her dört saatte bir tekrarlayın. Bunlar rehidrasyon hapları." Şişeyi bana uzattı. "Ve tabii ki artık içki yok," diyor ufak tefek, sıırım gibi adam alaycı bir gülümsemeyle. Cebinden bir kart çıkarıyor ve makyaj masasının üzerine koyuyor. "Uygunsuz bir şey olursa beni arayın."

Başımı salladım ve onu .

Döndüğümde Quinn hâlâ uyuyordu. Onu bırakmak istemiyorum, bu yüzden banyo zeminine düşüyorum ve yanına kıvrılıyorum.

"Elyse."

Gözlerimi açtım. Bana bakıyor. Rengi daha sağlıklı ama ağzında belli belirsiz gri çizgiler var.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyor.

Gözlerimi kırıştırıyorum, ağlamamaya çalışıyorum. "Nasıl hissediyorsun?"

Bir an için gözlerini kapatır. "Cehennem gibi. Ama... Burada olmana sevindim. Özür dilerim," diye tekrarlıyor.

Boğazım yine tıkanıyor. İlaçlarını almak için ayağa kalkmaya çalışıyorum. Kolumdaki şaşırtıcı derecede güçlü tutuşu beni hareketsiz tutuyor.

"Gitme," diye yalvarır. "Beni affetmeni istiyorum Elyse. Lütfen."

Başımı sallıyorum. "Kalkmam gerek Quinn. İlaçlarını almak için."

Geriliyor. "Ne hapi?"

"Kusmayı bırakmadın. Doktor geldi."

Yüzünde bir utanç ifadesi belirir. "Kahretsin." "Evet."

Beni serbest bırakıyor. Bir bardağa su dolduruyorum ve birkaç hap atıyorum. Ayağa kalkıyor ve şikayet etmeden yutuyor. Bardağı yere bırakıyor ve şaşırtıcı bir şekilde delici gözlerini bana diyor. "Elyse, bana ne yapmam gerektiğini söyle. Her şeyi yaparım."

"Ayağa misin? Yerden ısıtmayı seviyorum ama fayansların üzerinde uyumaya devam edersek hem senin hem de benim kemiklerim zarar görecek."

Başıyla kısa bir selam veriyor ve sendeleyerek ayağa kalkıyor. Sessizlik içinde yatak odasına dönüyoruz ve o yatağa kayıyor. Yorganı üzerine örtüyorum ama bir adım uzaklaştığımda kolumu tutuyor.

"Kal." Ses Quinn' a ait ama arkasında Q'nun gücünü duyuyorum. İçimden geçen ürpertiye engel olamıyorum. Bu içgüdüsel bağlantıyı nasıl gözden kaçırmış olabilirim? "Lütfen, kal."

Bakışlarım onu buluyor. Delici mavi gözler yalvarıyor. Başımı salladım.

Ayakkabılarımı çıkarıyorum ve seyahatte giydiğim kot pantolon ve atletle yatağa giriyorum. Quinn yan dönüp bana bakıyor ve gözlerindeki yoğunluk artıyor.

"Konuşabilir miyiz?" diye soruyor ciddiyetle. "Seni özledim, Elly. Tanrım... çok özledim." Durur ve derin bir nefes alır. "Beni affetmeni nasıl sağlayacağımı bilmem gerekiyor. Yaptığım şey için ne kadar üzgün olduğumu sana göstermeliyim."

Temkinli bir şekilde başımı sallıyorum. "Daha iyi olduğunda konuşabiliriz. Şimdi uyu. Uyandığında bize yiyecek bir şeyler hazırlayacağım ve oradan devam edeceğiz, tamam mı?"

Gözleri parlıyor. "Hâlâ yemeğe takıntılısın."

"Ve sen de bundan vazgeçmiş gibi görünüyorsun."

Yüz ifadesi kederli ve karanlık bir hal alıyor ve kaçırıyor. "Hayatta dört gözle bekleyeceğin hiçbir şey kalmadığında vazgeçmek şaşırtıcı derecede kolaydır."

Kalbim ağlıyor. Yüzünü avuçluyorum ve dikkatini tekrar bana çekiyorum. "Böyle söyleme, Quinn."

İç geçiriyor ve elini benimkinin üzerine koyarak yanağına hapsediyor. O şekilde uykuya dalıyor. Nefes alışını, hayal kuruşunu izliyorum. Üç ay önce çatı katının dışında itiraf ettiğim aşkın hâlâ aynı parlaklıkta yandığını bilerek.

Ben de uykuya dalmış olmalıyım. Yeni bir kusma sesiyle sarsılarak uyandım. Ama bu sefer yardımına koştuğumda yere yığılmamıştı. Başından sonuna kadar ayakta kaldı. Ve nöbet sadece birkaç dakika sürüyor. Elbiselerini çıkarıp sendeleyerek duşa girdiğinde ben de peşinden gittim.

"İyi misin?"

Başını sallıyor ama tüm vücudu amansız bir titremeye kapılıyor. Spreyi açmaya çalışırken eli kayıyor.

Hiç düşünmeden külotumu ve üstümü çıkarıp duşa ona katılıyorum. Eğer beni duyduysa, beni onaylamak için bir hareket yapmıyor. Alnını duvara dayamış, göğsü kabarmış bir şekilde öylece duruyor.

Duşu açtım ve kollarımı ona doladım. Sıcak su üzerimizden akıyor ve birkaç dakika sonra titremesi onu bırakmama kadar azalıyor. Bir bez ve duş jeli alıp onu tepeden tırnağa yıkıyorum.

Kasıklarını yıkadığımda aleti kıpırdıyor ve bakışları benimkini yakaladığında ağzı seğiriyor.

O küçük gülümseme bana çılgınca umut veriyor. Kollarını kaldırıyor ve onu yıkamama izin vermek için arkasını dönüyor.

İşim bittiğinde, sırlıslam olmuş üstüme bakıyor. "."

"Evet."

Bekliyorum, bir yanım onun bu konuda bir şeyler yapmasını istiyor. Ama ilk kez gözlerinde tereddüt görüyorum. Gömleğimin eteğinden tutup başımın üzerine çekiyorum. Vahşi gözler hemen göğsüme takılıyor. Boğazının arkasından acı dolu bir ses çıkarıyor ama yine de beni tutmak için bir hamle yapmıyor. Üzülsem mi etkilensem mi bilemiyorum.

"Sütyen yok," diyor sert bir şekilde.

Başımı salladım. "Havaalanına gitmek için acelem vardı."

Tek kaşını kaldırıyor. Başımı eğiyorum hızla külotumu çıkarıp vücudumdaki köpükleri duruluyorum. İşim bittiğinde o da beni takip ediyor.

Ona uzatmaya niyetlendiğim havlu, ben ona bakarken avucumun duruyor. Vücudu hâlâ muhteşem ama bazı değişiklikler geçirmiş.

"Kilo vermişsin Quinn. Bu hoşuma gitmiyor."

Yüzünden bir duygu seli geçiyor. "... yaşamak istemedim. Onsuz olmaz..." Temkinli gözler benimkilerle buluştu. "Elyse..."

"Olacak olan şu. Hapları alacaksın. Yemek yiyeceksin. Daha iyi olacaksın. Sonra bizim hakkımızda konuşacağız. Biz diye bir şey olmasını istiyor Quinn?"

Kocaman bir nefes alırken burun delikleri titriyor. "Bir sonraki kalp atışımdan daha çok istiyorum."

Dudaklarım büzülüyor. Gözlerim dirseğine, onu yıkarken fark ettiğim neredeyse görünmez yara izlerine kayıyor. "Gördün mü, bu. Bir sonraki kalp atışını istemeni istiyorum. Bunu söylediğini duymak kalbimi acıtıyor. Aynı zamanda beni kızdırıyor."

Bir an için kaşlarını çattı.

"Tamam." "Tamam da ne demek?"

Gözleri göğsümde perçinlendiği yerde . "Bu sertleşme beni öldürmeden önce bu banyodan çıkıp üzerimize bir şeyler giyelim demek."

Gözlerim ereksiyon halindeki katile kayıyor ve şok olmuş bir kahkaha patlıyor içimden.

Tamam, Alpha Quinn kadar da kötü durumda değil.

Havluyu ona veriyorum. Hareketleri biraz yavaş ama kendini gayet iyi kuruyor. Ona verdiğim hapları alıyor ve soyunma odasına gidiyoruz. Şortunu giyiyor ve bana tişörtlerinden birini uzatıyor.

Yatağa geri dönüyoruz ve birkaç dakika içinde uyuyor. O uyurken ben de mesajlarımı kontrol ediyor ve Vancouver'ı arayarak geldiğimi ve belirsiz bir süre kalacağımı bildiriyorum. Mutfakta, buzdolabında daha önce telaştan gözden kaçırdığım hazır yemek kutularını buluyorum. Makarna ve sosu ısıtıyorum, üzerine parmesan rendeliyorum ve yemeği bir tepsiye koyuyorum.

Yatak odasına döndüğümde Quinn ayaktaydı ve ekrana bakıyordu. Ben içeri girince kapatıyor ama bakışları benimkileri arıyor.

"Ne?" Tepsiyi kucağına koyarken sordum.

Başıyla televizyonu işaret ediyor. "Ne izlediğimi gördün."

"Evet."

"Deli misin?" diye soruyor
ihtiyatla. "Duruma göre değişir."

"Açık mı?"

"Neden izliyordun?"

Bileğimi tutuyor ve başparmağını nabzımın üzerinde gezdiriyor. "Seni görmek istiyorum. Her zaman," diye fısıldıyor hararetle. "Muhtemelen ondan kurtulmamı istiyorsun ama ben... yapamam."

Yutkunuyorum, küçük bir umut oluşmasına izin veriyorum. "Neden?"

"Çünkü yardımcı oluyor... beni burada tutuyor. Çünkü bu bağlantı olmadan devam edebileceğimi sanmıyorum. Buna ihtiyacım var Elyse. Sana ihtiyacım var."

"Tamam. Bu iyi bir başlangıç."

"Öyle mi?" Sesi umutla sertleşiyor. "Evet."

Ye, Quinn."

Yemeği rekor sürede bitirdi. Tepsiyi mutfığa geri götürüyorum. Haplarından bir doz daha alıyor ve ben de onunla birlikte yatağa giriyorum. Beni kendine çekmesine izin veriyorum ve uykuya dalana kadar normal televizyon izliyoruz.

Bu model üç gün boyunca devam eder.

Cuma sabahı yatakta tek başıma uyandım. Sarsılarak doğruluyorum ve sıkıntı seslerini dinlemek için kendimi zorluyorum. Banyo sessiz.

"Quinn?" Telefona cevap vermiyor. Yanımdaki yastığa dokunuyorum. Soğuktu. Onu aramaya çıkmak üzereydim ki içeri girdi. Bir tepsi taşıyordu. Kot pantolon ve tişört giymiş, beyzbol şapkasını arka cebine sokmuş.

"Dışarı mı çıktın?"

Başını sallıyor. "Canım taze simit çekti. Seninkine krem peynir sürdüm, tam sevdiğin gibi."

Ben oturana kadar bekliyor ve karşısındaki koltuğa oturmadan önce tepsiyi bırakıyor. Hamur işi kokusuyla ağzım sulanıyor ve o da bana bir simit uzatırken sırıtıyor.

"Ye."

Son kırk sekiz saattir baskın tarafı tekrar ortaya çıkmaya başladı. Şimdi güçleniyor, daha ileri gitmeden önce birkaç gerçeği belirtmem ve bazı temel kurallar oluşturmam gerekiyor.

koyduğu simit, kahve ve meyve suyunu bitiriyorum. Öne doğru eğilip ağzımın kenarını okşadığında nefesim kesiliyor.

"Krem peynir," diyor başparmağını yalamadan önce.

İçime bir sıcaklık yayılıyor. Onun gözlerinde açlığın büyümesini izliyorum ve çıkmazımızın sona erdiğini biliyorum. Yemeğimiz bittikten sonra soyunuyor ve yatağa geri dönüyor. Söylemem gereken şeye odaklanmak için gözlerimi onun bedeninden ayırmaya çalışıyorum.

"Birkaç şeyi açıklığa kavuşturmamız gerekiyor." Başını salladı. "Evet."

"Tüm şu Q olayı. Senin için bir filmde biraz daha fazlasıydı, değil mi?"

Acı gözlerine vuruyor. "Evet." "Neden?"

"Maxwell ve arkadaşları bu tür filmler için teklif veren grubun bir parçasıydı. İlkini yem olarak ayarladım. Maxwell, Q'nun ilk yapımına ve ondan sonraki tüm yapımlara en yüksek teklifi veren kişiydi. Parasını alıp hayır kurumlarına bağışlamak bana keyif veriyordu ama sonunda ödediği paranın ironisiyle onu küçük düşüreceğimi de biliyordum."

Kalbim acıyor ama başımı sallıyorum. "Tamam, Q ve Lucky ile işlerin nasıl yürüdüğünü anlıyorum. Bu konuda gerçekten üzgün değilim."

Nefes . "Tamam, ama yine de bunu telafi etmek istiyorum. Bana izin verecek misin?"

"Bunu düşünüyorum."

Tekrar başını sallıyor.

Boğazımı temizleyip devam ediyorum. "Sen ve Elyse... Sully'nin bana iş teklif etmesi, Blackwood Kulesi'nde çalışmam, sen-?"

"Hayır. Bu tamamen tesadüftü. Bunu ben planlamadım. Bana gelmeden önce Blackwood'da çalışmaya başlamıştın... Q'ya."

İçimdeki düğüm bir nebze olsun hafifliyor. "Peki ya motelden atılmak? Bununla bir ilgin var mı?"

Bakışları düşüyor ve çenesi bir kez esniyor. "Evet. Q'ya evet dediğin an, seni her yönden benim olarak gördüm. Orada yaşamana izin veremezdim. Seni o iğrenç yerden çıkarmam gerekiyordu."

"Ya sana gelmeseydim?"

"Bir yolunu bulurdum. Senin güvende olmanı istediğim için özür dilemeyeceğim Elyse. Yaptığım şeyler için özür dileyeceğim. İtiraf etmediğim için."

Daha sonra, yarattığım boktan fırtınada ikincil hasar olmanı istemediğimi fark ettiğimde. Sana yaptığım şey yanlıştı. Çok yanlıştı. Ama... on yıl süren çarpık bir oyuna kapılmışım. Mantık çoktan önemini yitirmişti."

üzerinde olan zihinsel ıstırapı bir anlığına yakalıyorum ve eline dokunup ön kolundaki çizgileri takip ediyorum. "Bu oyunun bir parçası mıydı? Kendini mi kesiyorsun?"

"Bir süreliğine, evet. İhtiyacım olan ilgiyi görmemi sağladı. Beni Adriana Nathanson'ın ofisine soktu."

"Tanrım, Quinn."

Elimi tutuyor ve gözlerimin içine derin derin bakıyor.

"Beni affet Elyse. Annem için adaleti sağlamaktan başka her şeye gözümü kapatarak bu işe girdim. görmeni, hatta belki de kurtarmanı istediğimi fark bile durmaya hazır değildim."

"Ama seni gördüm. Kim olduğunu biliyordum. Ne olduğunu. Kendimi bunun önemli olmadığına ikna etmeye çalıştım. Ama önemliydi."

Gözlerinde kasvet parlıyor. "Hala önemli, değil mi?"

Tereddüt ediyorum. O zaman gerçeği söyle. "Evet. Yardıma ihtiyacın var Quinn. Anneni bu şekilde kaybetmenin üstesinden gelmen için. Ama sen bu yardımı alırken yanında olmak istiyorum. Belki de yardıma ihtiyacım vardır. Ben de hatasız değilim."

"Hayır. Tanrım, sen ."

"Ben . Ne olduğumu biliyor musun... Getty Falls'ta ne yaptığımı?" Geçici olarak soruyorum.

Başını sallıyor. "Her şeyi biliyorum. Ve sen benim için hâlâ mükemmelsin. Tanrım, seni seviyorum Elyse. Çok geç olana kadar, sen canavardan başka bir şey görmeyene kadar fark edemeyecek kadar sapkındım. Ama seviyorum bebeğim. Seni seviyorum. İçten ve dıştan, ne yapmış olursan ol. *Ne yapmış olursan ol.*"

Kalbim titriyor, uçmakla tehdit ediyor ama daha fazla gerçeği ifade etmem gerekiyor. "İki kişi olduğun için senden nefret ediyordum ama ben de öyleydim. Lucky için kayıt oldun ama Elyse'den hoşlanmanı, hatta onu sevmeni istedim. Bir şeye dönüşme şansı bulamadan bu fırsatın elimden alınması canımı acıttı ve sana öfkelen dim."

Başı aşağı doğru sallanıyor ve bir tutam canlı saç alnına düşüyor. Parmaklarını benimkilerin arasından geçirip birbirine kenetlenmiş avuçlarımıza hayranlıkla bakarken saçlarını geriye tarıyorum. "FBI seni kurtardığında beni uzaklara göndermek beni paramparça etti. Yasaklama emri beni öldürdü."

"Özür dilerim. Şok çok fazlaydı, anlıyor musun? Sanırım senden nefret etmek istememe rağmen, seni düşünmeden ya da özlemeden duramadığım için dosyaladım. Bu benim kendimi seni arzulamaktan alıkoyma yolumdu."

"Peki sen beni arzuluyor musun?"

diye . "İstiyorum," diye
mırıldanıyorum.

Gözleri gümüş mavisi bir alevle parlıyor. "Kahretsin, bunu duymanın bana ne yaptığını bilmiyorsun."

"İyi şeyler, umarım."

"Cidden harika şeyler. Seni seviyorum. Seni seviyorum. Lütfen beni affet. Hayatımın geri kalanını bunu telafi etmek için harcayacağım. Lütfen bana bir şans verir misin?"

"İyi bir oyundan bahsediyorsunuz, Bay Blackwood. Bir dakika düşünmeme izin verin."

O önce birkaç kalp atışı boyunca birbirimize sırtıtıyoruz. "Fionnella'nın benim için gelip seni bulmayı kabul etmesine çok sevindim."

"Ben de öyle. O... bu iş bittiğine göre iyi mi?"

Başını salladı. "Sanırım de bunu geride bırakmaya hazırız, nasıl ." Kalbim onlara yapılan yanlışlar için öfke ve üzüntüyle dolup taşıyor.

"Sana ve annene bunu yaptıkları düşüncesine katlanamıyorum."

Birkaç saniye boyunca ciddiyle bana . Sonra başını salladı. "Onları öldürmemi ister misin?"

Nefesim kesildi. "Quinn. Lütfen şeyler hakkında şaka yapma."

Cevap vermiyor. Gözlerinin derinliklerine bakıyorum. Ve ürperiyorum.
"Lütfen bana sadece şaka yaptığını söyle?"

Omuz silkiyor. "Sıkıntılısın. Söylediklerimi unut."

Başımı iki yana sallıyorum. "Bu... sadece şaka yapmıyor olma ihtimaline karşı, *kimsenin* ölmesini istemiyorum."

"Tamam."

"Tamam mı?" İnanamayarak tekrarlıyorum.

Beni belimden kavırıyor ve altına çekiyor. Nefesim kesiliyor ve derin bir nefes aldığımda bakışları göğüslerime düşüyor. Sonra muazzam bir çabayla tekrar yukarı çekiyor. "Tamam."

Uzun bir süre bana baktı. "Seni seviyorum. Kahretsin, bu kelimeleri söyleyebileceğimi hiç düşünmemiştim. Annemden başka kimseye."

Gözlerim yaşlarla doluyor. Onları fırçalıyor ve burnuma hafif bir öpücük bırakıyor.

"Biraz daha bizim hakkımızda konuşalım. Hâlâ telafi gereken çok şey var."

"Tamam. Bence bilmelisin, o beş milyonu kabul etmiyorum."

Yüzünü buruşturuyor ve yataktan kalkıyor. Bana bakmadan önce bir dakika boyunca tedirgin adımlarla yürüdü. "Bunu gerçekten almanı istiyorum Elyse."

"Neden?"

"Yaptığım bazı şeyleri geri alamam. Ama bu yardımcı olabilir. İstersen Petra'ya ver, istersen en sevdiğin hayır kurumuna ver. Ama al bunu."

"Eğer senin için bu kadar

önemliyse-" "Öyle."

"O zaman tamam, Petra'ya gidiyor. Sırada ne var?"

Beni tepeden tırnağa süzüyor. "Sana takıntılıyım. Bunu sana söylemiş miydin?"

"Bu kadar çok kelimeyle değil." Gözlerim televizyon ekranına kayıyor.

"Ama iyi bir fikrim var." Gülümsüyorum.

O gülümsüyor. İçim eriyor. "Bu saplantıyı körüklemek niyetindeyim. Çok uzun bir süre gece gündüz. Aramızdaki bu şeyi kalıcı hale getirmeyi düşünmeye bir itirazın var mı? Belki düzgün bir terapistle gidip sorunumu çözdükten sonra..." başıyla işaret ediyor.

Gülümsemem yüzüm patlayacak diye korkana kadar genişliyor. "Hmm, kesinlikle belki."

Nefes veriyor. "Tamam, halletmem gereken başka bir itirazınız var mı?"

"İtiraz değil. Daha çok bir koşul gibi." "Hangisi?"

"Benim de senin kadar takıntılı olmama izin var mı?"

Gülümsemesi bir mil genişler. "Evet amına koyayım."

Gülüyorum. Bakışlarım onun sert ve güzel vücudunda geziniyor.

"Quinn?" "Hmm?"

Doğruluyorum, tişörtümü başımın üzerine çekiyorum ve yastıklara yaslanıyorum. "Seni seviyorum."

Nefesi kesiliyor ama gözleri uzun süre benimkilerde kalmıyor. Göğüslerime düşüyorlar ve neredeyse salyalarının aktığını görüyorum. "Ben de seni seviyorum," diye mırıldanıyor.

"Quinn?"

"Hmm?"

"Bütün gün orada mı kalacaksın?"

Vahşi gözleri vücudumun her yerinde ateşler yakarken boğazından hırıltılı bir inilti çıkıyor.

"Üç ay oldu, fişek. Seni becermek için ölüyorum. Ama aynı zamanda acıyı uzatmak, seni layıkıyla hak etmek istiyorum. Bu yüzden önümüzdeki bir saat boyunca burada kalacağım ve seni gözlerimle becereceğim. Sence bunu kaldırabilir misin?"

Hayır. Ben yapamam. Ve onun sert sporuna bakılırsa onun da yapabileceğini sanmıyorum. "Bunun akıllıca olduğuna emin misin?"

Kibirli bir kaş kemerli. "Bu bir meydan okuma mı?"

Göğüslerimi avuçluyorum ve sadece gülümsüyorum. İnliyor ve bana doğru ilerlemeye başlıyor.

Son anda yatağın başucundaki masaya yönelir. "Senin için bir şeyim var."

"Oh?"

Kırmızı kadife bir kutu çıkarıp bana uzattı. Açtığımda üzerinde pembe bir gözyaşı damlası pırlantanın asılı olduğu narin bir platin zincir görüyorum.

"Bu da ne?"

Sırıttıyor. Kalbim küt küt atıyor. Quinn Blackwood'un gülümsemesine asla alışamayacağıma yemin ederim. "Kukuna söz verdiğim elmas."

değil. Gülüyorum. Zinciri yatağından koparıyorum, dizlerimin üzerine yükseliyorum ve ona uzatıyorum. "Bu onuru yaşamak ister misin?"

Muhteşem gözleri parlıyor. "Emin misin?"

Başımı sallıyorum, çünkü tek bir cevap var. "Vücudun, amin."

Tüm vücudu titriyor. "Kalbim mi?" "Senin kalbin."

Yatağa giriyor, sürünerek yaklaşıyor. "Hepsini birlikte söyle. Birlikte duymak istiyorum Elyse."

"Vücudun. Amin. Kalbin. Ruhun. Aşkınız."

Bir saat bile dayanamayız. Tabii ki . Denemeye kalkıştığımız için bile deliydik.

Zinciri belime bağladığı ve pembe elmas klitorisimin üzerindeki yerine mükemmel bir şekilde oturduğu anda kalçalarımı kavırıyor ve beni vücudunun altına sürüklüyor. Yeniden bir araya geliş öpücüğümüz rüyaları süslüyor. Dudaklarım morarana ve kalbim sevinçten çılgılık atana kadar beni öpüyor.

Sonra Quinn oyuna Q'yu getiriyor. Taptığım iki adam beni hayatımın bir santimine kadar seviyor.

Ve uçurumun kenarına itildiğimde, dünyadaki en çarpıcı güzellikteki gözler benimkileri delip geçiyor.

"Tanrım, seni seviyorum

Elyse." "Ben de seni

seviyorum."

"Her zaman mı?" Alfa'm talep ediyor.

"Ben sana aidim, Quinn. Her zaman."

Gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyor. "Bana bir şans verdiğin için teşekkür ederim, benim tatlı fişegim. Her şeyimle, senin için olmayı umduğum her şeye... bizim için... *teşekkür ederim.*"

SON

TEŞEKKÜRLER

Bu yazma yolculuğunu baş döndürücü kılan olağan şüphelilere teşekkürlerimi sunarım: Minx Kız Kardeşlerim, kim olduğunuzu biliyorsunuz. Kate'e, arkadaşım ve editörüm. İşte yine buradayız, başka bir gün, başka bir hikaye! Hikayelerimi özveriyle paylaşan tüm blog yazarlarına, eleştirmenlere, Goodreads okuyucularına, FB Gruplarına, Tweeter'lara ve Insta takipçilerine, hepinizi çok seviyorum. Her şey için teşekkür ederim.

Yap.

Son olarak, kocama ve çocuklarıma. Bana gösterdiğiniz sevgi ve desteğin her bir anı için tüm kalbimle teşekkür ederim.

yaptığım şey için coşku. Bunu sensiz yapamazdım.

Çok sevgiler,

Zara

xo

YAZAR HAKKINDA

Zara Cox neredeyse yirmi beş yıldır yazıyor ama seksi, cesur hikayeler yazma aşkını yakın ailesi dışındaki herkesle paylaşmaya ancak dokuz yıl önce karar verdi.

18'ler zaten!). Indigo Lounge Serisi, Zara'nın erotik romantizm yazma yolculuğundaki bir sonraki adımıdır ve düşüncelerinizi duymak ister. Onu ziyaret edin @

[WEB SİTESİ](#)|[FACEBOOK SAYFASI](#)|[TWITTER](#)|[GOODREADS](#)|[SOKAK EKİBİ](#)|[TSU](#) veya [KATILIN ONUN BÜLTENİ](#)

ZARA COX'UN DİĞER KİTAPLARI

[HIGH](#) (Indigo Lounge Serisi #1 [HIGHER](#)
(Indigo Lounge Serisi) #2
[SPIN SPIRAL](#) (Lounge Serisi#3 (Bir Indigo
Lounge Novellası) Indigo) [SOAR](#) (Indigo
Lounge Serisi) #4
[FREEFALL](#) (Indigo Lounge Serisi) #5
[WRECKLESS](#)

YEPYENİ "I" SERİSİ ÇOK YAKINDA

BEN, KARA KOYUN - MAYIS 2016
"I" SERİSİ ROMANI (İSİMSİZ) - AĞUSTOS 2016 I,
KARADUL - EKİM 2016
BEN, İLK KIZIM - ÇIKIŞ TARİHİ GELECEK

HIGH'DAN ALINTI (INDIGO LOUNGE KİTAP 1)

Zachary Savage incelemekte olduğu kâğıtlardan başını kaldırdı ve üç adamın Yönetici Misafir Süiti'ne girişini izledi.

Asistanından devraldığı asma kattaki ofisin cam duvarının arkasındaki pozisyonundan, dar gözlü bir dikkatle onları izledi.

Rock grubu Friday's Child'ın baş üyesi hemen tanınabilirdi. Zachary başka bir hayattaymış gibi hissettiği zamanlarda grubun birkaç konserine katılmıştı. Ama bu, her şey cehenneme dönmeden önceydi.

Her zamanki gibi, son altı yılda hayatının nasıl değiştiğini düşünmek çenesinin öfke ve üzüntüyle sıkılmasına neden oluyordu.

Bu molanın Indigo Lounge uçuşlarından biriyle çakışacağını , başka düzenlemeler yapar ve kendisini geçmişin sert hatırlatıcılarından çok uzağa yerleştirdi.

Her , artık buradaydı.

Normalde misafir incelemesini San Francisco'daki ev ofisinin konforunda yapıyor olması ne burada ne de orada önemliydi. Uçağına yakıt ikmali yapmak için Londra'da verdiği mola beklediğinden daha uzun sürüyordu. Beklerken çalışmak, içinde sinsice dolaşmaya devam eden huzursuzluğu kontrol altına almasına yardımcı oluyordu.

Beynini tekrar çalışma moduna sokmaya çalıştı. Şimdiye kadar biri hariç uçağına binen yolcuların bilgilerini gözden geçirmişti.

Belirleyebildiği kadarıyla grup üyeleri temizdi. Uyuşturucu kullandıklarına ya da aşırı içki içtiklerine dair bir kanıt yoktu. Bu Indigo Lounge deneyiminde seyahat eden diğer altı kişi de aynı şekilde incelenmişti. Grup üyelerini resepsiyona kadar takip etti ve resepsiyonistle flört etmelerini izledi.

Sıkıntısı artınca bakışları kâğıtlarına döndü. Bilinmeyen tek bir şey vardı. Bethany Green. Joker.

Davetiyesi geç gönderilmişti ama şu ana kadar yapılan ön geçmiş kontrolü temiz çıkmıştı. Tam fotoğraf sayfasına geçmek üzereydi ki sarı bir ışık dikkatini çekti.

Elinde tuttuğu iki büyük hafta sonu içeceği ve bir omzuna astığı büyük boy çantasıyla binanın kapısında çerçevelenmiş bir şekilde duruyordu.

Uzun, koyu renk saçları zengin dalgalar halinde çıplak omuzlarına ve kollarına dökülüyordu. Güneşin aydınlattığı fonda Zach onun yüzünü hemen göremedi ama vücudunu gördüğünde içinde bir şeyler kıpırdandığından nefesi kesildi.

Kendini tutuş şekli ilgisini çekmişti; hafifçe emin değildi ama bir sonraki adımı atmak için kendisiyle konuşuyormuş gibi eşikte duruyordu. Onun dünyasında kadınlar top kırıncı olmaktan zevk alır, onu etkilemek umuduyla huzurunda hiçbir zayıflık göstermemeye çalışırdı.

Kırılğanlığının farkında olan ve bunu sahiplenmek için mücadele eden bir kadın görmek tuhaf bir şekilde büyüleyiciydi. Ayağa kalktı ve pencereye doğru yürüdü, bu kadını görmeyi ne kadar çok istediğine şaşırılmıştı.

Rüzgâr, kısa elbisesini uzun, seksi çıplak bacaklarına, yuvarlak kalçaları ve sıkı, düz bir karnı kucaklamak için kıvrılmadan önce sonsuza kadar devam ediyormuş gibi görünen bacaklarına çarptı ve düzleştirdi.

Zach'in aleti sarsıldı ve yorgun varlığının uzun zamandır izin vermediği bir açlıkla onu sersemletti. Bakışları kızın göğüslerine ulaştığında bir hırıltı çıkardı ve parmaklarının cama dayandığını, yüzünü görmek için gerilirken başının neredeyse cama değdiğini fark etti.

Ama gölgede kaldı, binanın eşiğinde durdu, içeri girip kararsızdı.

İçeri gel.

Kelimeleri fısıldadığını fark etti ve donakaldı, bir parça kafa karışıklığı kaşlarını çatmasına neden oldu. O izlerken, kız başını yana eğdi, bir elini kaldırarak uzun, gür saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. Ve hâlâ onu göremiyordu.

Ama saçları aradan çekilince, şık bir boyun ve pürüzsüz bir ten gördü.

Açlık büyüdü, içinde yaşayan bir şey gibi çarpı. Artık tamamen uyanmış olan siki harekete geçmek istiyordu. Haftalardır görmediği bir hareketti bu çünkü seks düşüncesi bile onun dikkatini dağıtıyordu. Şimdiye kadar.

Derin bir nefes aldı, vücudundaki her sinir onu tam olarak görmek için geriliyordu.

İçeri gelin!

Saçlarıyla oynamaya devam etti, saçlarını yüzünden uzak tutuyordu. Sertleşti, ereksiyonunun gücüyle neredeyse başı dönüyordu.

Sonunda bir adım öne çıktı.

Kadının yüzünü gördüğünde Zach'in nefesi kesildi. Duyguları onu beş şiddetinde bir kasırganın gücüyle vurdu. Yüz hatları çok tatlıydı; pembe ağzı sanki öpücükler için yaratılmış gibi dolgun ve lezzetli bir şekilde kıvrıktı... onun öpücükleri. Yüksek elmacık kemikleri ve sivri burnu bu muhteşem tabloyu tamamlıyordu ve , kızın kendi alanına girişini tereddütsüz bir dikkatle izledi.

Kadının attığı her adımda, içinden güçlü bir yükün geçtiğini hissetti. Kız tam altına geldiğinde, yumruğu cama sıkılmıştı, duyguları ve bedeni alev alev yanıyordu.

Doğrudan ona baktı ama tabii ki tek yönlü aynalı camdan onu göremiyordu. Bu açıdan yüzü daha da çarpıcıydı, berrak mavi gözleri heyecan ve endişe karışımıyla parlıyordu.

Zach onun tüm heyecanını istiyordu ama hiçbir endişesi yoktu. Kahretsin, onu istiyordu, nokta.

Hayır, "istemek" içinden geçen duyguları tanımlamak için çok hafif kalıyordu. İçinde çalkalanan çaresizlik, zorlayıcı olduğu kadar yabancıydı da. Spontane şeyler yapmazdı. Bir kadını sadece gördüğünde arzulamazdı. Bugünlerde kız arkadaşları özenle seçiliyor, tamamen inceleniyordu.

Ve yine de...

Bakışlarını indirdi, kafasını temizlemek istercesine hafifçe salladı ve etrafına bakındı. Onun rock grubunun kayıt yaptırdığı masaya doğru yöneldiğini gördüğü anda Zach lanet okudu.

İğrenç sözler dizisi tamamlanmadan önce ofisinden koşarak çıkıyordu.

Bethany üzerine çöken garip duyguyu üzerinden atmaya çalıştı ve sarışın bir tanrıçanın son erkek grubunu da kontrol ettiği resepsiyona doğru ilerledi. İçlerinden biri, siyah saçlı ve pahalı görünümlü bir deri ceket giymişti, ona baktı ve göz kırptı.

Adamın ilgisini yanlış anlayacak kadar saf değildi ama gülümsemesi yine de gergin hissettirdi.

Şimdi burada, Keely'nin güven alanının dışında olduğu için, ikinci bir düşünce bombardımanına tutulmuştu. Ve bir an önce buzlu cama bakarken hissettiği o duygu, sanki esneyen bir uçurumun üzerindeymiş, tehlikenin yüzüne bakıyormuş hissi... işte bu onu çok korkutmuştu-

Yan tarafındaki bir kapı patlayarak açıldı ve Bethany olduğu durdu.

Tanrım!

Onun ıslak rüyalarının kişileşmiş haliydi. Cinsel fantezilerinin yaşayan tanrısı, hayalleri ve arzuları hayat buluyordu.

Arduvaz rengindeki gözler, ağzının kurumasına neden olacak kadar çarpıcı bir yüzden ona . Cüretkâr bakışları bacaklarının arasına çiğ, cinsel bir elektrik akımı iletti. Medeniyet tarafından zar zor kafeslenmiş bir hayvan gibi hareket ederken, klitorisi canlandı - Keely'nin hipotezinin aksine, henüz tam olarak ölmemiş gibi görünüyordu.

Önündeki tanrıya bakarken her şey yok oldu, çevredeki her insanın varlığı sona erdi. Belli belirsiz tanıdık tanrı...

Omuzları geniş, güçlü ve heybetliydi. Nefes kesici bir şekilde uzundu, rahatlıkla 1.80 boyundaydı, saçları dar kalçalarını ve gergin, erkeksi uyluklarını vurgulayan siyah kot pantolonla giydiği tişört kadar siyahtı.

Yıpranmış botlar ve çikolata rengi deri ceket paketi tamamlıyordu ama ondan yayılan çiğ erkeklik havasını gizlemek için hiçbir şey yapmadı.

Sanki buna hakkı varmış gibi, sanki ona sahipmiş ve onu hemen orada sahiplenmeye niyetliymiş gibi ona baktı.

Bethany gözlerini ona bakarken nabızı hızla atıyor, kendini son derece savunmasız hissediyor ama bakışlarını geri çekemiyordu.

Bir adım daha attı ve güneş ışığını bile engellemekle tehdit ederek tam önünde durdu. "Indigo Lounge'a hoş geldiniz."

Ballı çakıl taşı gibi sert ama melodik sesi, kadının içine bir başka sıcaklık dalgası gönderdi.

Bethany seks sırasında onu hayal etmekte zorlanmıyordu, adam onu becerirken ona ateşli, kirli şeyler fısıldıyordu. Tanrım, muhtemelen lanet olası bir şampiyon gibi sikişiyordu.

Ne demişti o? Hoş geldiniz mi? "Umm... teşekkür ederim."

Sonunda elektrik odağını bozdu ve başını sallayarak boş bir masaya doğru ilerledi. Sanki sihirle yaratılmış gibi, arkasında başka bir sarışın tanrıça belirdi.

Bunun gözü sadece önündeki gibi görünüyordu. Bunda şaşılacak bir şey yoktu. Ama kadının bakışlarındaki hevesli ilgi Bethany'nin yüzündeki gülümsemeyi silmek için kaşınmasına neden oldu.

"Serena, giriş yapabilir misin Bayan...?" Tek kaşını kaldırarak ona baktı.

Bethany kendini odaklanmaya zorladı. "Green. Bethany Green."

Gözleri parladı, sonra kirpikleri ifadesini gizlemek için aşağı indi. Başını salladı ve Serena'ya döndü. "Bayan Green'i içeri al ve benim çantalarımın da taşınmasını sağla. Bu I.L. gezisine katılıyorum."

Serena'nın kaşları özenle düzenlenmiş perçemlerine çarptı. "Artık Batı Yakası'na gitmiyor musun?"

Burun delikleri hafifçe açıldı ve çenesi sanki kendisiyle savaşıyormuş gibi çıkıntı yaptı. Sonunda gülümsedi. "Hayır. Plan değişikliği. Bunu ayarlamak için sana güvenebilir miyim, Serena?"

Elbette yapabiliirdi. Serena'nın yapmacık gülümsemesi, Bay Seks Tanrısı'nın her şeyi ona göre ayarlayacağına güvenebileceğini gösteriyordu; kaprisleri onu ele geçirdiğinde kendisi de dahil olmak üzere.

"Hemen efendim."

Seks Tanrısı gülümsedi. "Hemen değil, Serena. Önce lütfen Bayan Green'e yardım edin."

Fırtınalı gri gözler bir kez daha ona kilitlendi. Onda öylesine yıkıcı bir güç vardı ki Bethany gözlerini kaçırmak için kendini zorlamak zorunda kaldı ve Serena pasaportunu sorduğunda umutsuzca beyin hücrelerini harekete geçirmeye çalıştı.

Üç nüsha olarak imzaladığı Indigo Lounge sözleşmesinin kopyasıyla birlikte teslim etti. Tüm bunlar olurken, adamın bakışlarının yakıcılığı sessizce onu damgaladı.

Serena sahte bir gülümsemeyle pasaportunu geri verdiğinde, Bethany'nin eli çantasına yerleştirirken titredi. Adamın bakışlarının şiddeti biraz fazla gelmişti.

"Çantalarınızı burada bırakırsanız, uçağa alınacaktır. Hostesiniz Tracy birazdan burada olacak ve sizi ekibinizle tanıştıracak ve son aramayı ayarlayacak."

"Arama mı?"

Serena'nın sahte gülümsemesi daha da genişledi. "Müşterilerimiz uçağa binmeden önce uyuşturucu araması yapmak şirket politikamızdır. İmzaladığınız anlaşmanın içinde yazıyor. Bay Savage'ın uçaklarında uyuşturucu kullanımıyla ilgili kuralları çok katıdır."

Bethany'nin dişleri patronluk taslayan ses tonu karşısında birbirine çarptı ama gülümsemeye zorladı. "Elbette. Eğer Bay Savage ısrar ediyor."

"Öyle," diye vurguladı Serena, Seks Tanrısı'na bir kez daha yapmacık bir bakış fırlatarak.

Bethany de ona baktı ve yüzündeki belli belirsiz eğlence ifadesini yakaladı. Ama gözleri bulunduğu anda eğlence kayboldu ve yerini yeniden cızırtılı, sahiplenici bir sıcaklığa bıraktı.

Sanki kadının içinde dolaşan aynı huzursuz enerji onun içinde de fırtınalar koparıyormuş gibi kıpırdandı. Parmakları esnedi, sonra onları arka ceplerine soktu. Bu hareket tişörtünün kumaşını güçlü pazularının üzerine gererek kadının ağzının sulanmasına neden oldu.

Sarsılan hislerini dizginlemek için mücadele etti. Daha önce hiç böyle hissetmemişti, Chris'le bile...

Evet... Chris. *Şu anda onu düşünme!*

"İzninizle size ev sahibinize kadar eşlik edeyim," dedi adam, ayaklarının üzerinde öne doğru sallanarak.

Ona kim olduğunu, check-in'iyle neden ilgilendiğini sormak istedi ama aralarındaki kimya o kadar bariz, o kadar güçlüydü ki kelimeler gereksiz görünüyordu.

Bocalamasına, böylesine seksi ve göz kamaştırıcı bir adamın neden kendisini zorlukla kontrol altına alınmış bir açıklıkla izlediğine dair şaşkınlığına rağmen, vücudunda ateşlenen kemik derinliğindeki gerçeği göz ardı edemedi.

Bethany onu becermek istiyordu. Saf ve basit.

Ancak konuda saf ya da basit bir şey olmayacaktı.

Adamın gözlerinde gördüğü bıkkınlık dolu temkinlilik, gri derinliklerinde yatan çiğ cinsel deneyimi azaltmıyordu. Bu adamla seks delicesine pis olacaktı; iğrenç ve terli olacaktı. Aynı zamanda güzel ve kelimelerin ötesinde karmaşık olacaktı. Bunu adını bildiği kadar kesin olarak biliyordu.

Cevap vermeden başını salladı ve onun yanına geçti.

Arkasında, Serena onun ihtiyaçlarını karşılamaktan bahsediyordu ama ikisi de onun yorumlarını dikkate almadı.

Adamın ılık, limonlu ve biraz baharatlı kokusu Bethany'nin kafasında baş döndürücü müstehcen düşüncelerle birlikte dolup taştı. Tanrım, onu bir erkeği yalamayı hayal bile edemeyeceği yerlerinden yalamak istiyordu! Ve bu sadece başlangıçtı...

Onu sonsuzluk gibi gelen bir süre önce çıktığı kapıdan geçirdi. Bir dizi lüks halı kaplı merdiven, asma kattaki başka bir kapıya açılıyordu.

Bir kenarda durdu ve ona salladı, hınzır bir gülümseme şehvetli dudaklarını kıvırdı. "buyurun, Bayan Green."

Tanrıya şükür dün gece bacaklarını tıraş etmişti, ilk düşündüğü buydu. İkincisi, Keely'nin giymesi için ısrar ettiği cilveli sarı Vera Wang yazlık elbisenin ince kumaşından külotunun görünüp görünmediği.

Ne fark ederdi ki?

Bu adama gözlerini diktiği andan itibaren edep pencereden dışarı çıkmıştı. Yine de merdivenleri çıkarken elinin elbisesinin arkasına çarpmasına engel olamadı.

Adamın yumuşak tıslamasını duydu ve geç de olsa tek yaptığıının malzemeyi kıcına yapıştırmayı başarmak olduğunu fark etti. Keely'nin deyimiyle Kardashian kıcı.

Açık ara en kötü özelliği idi, vücudunun geri kalanına kıyasla gülünç derecede büyüktü. Göğüsleri fena sayılmazdı ve küçük yaştan beri bale ile eğitilmiş olan karnı ve kalçaları egzersize iyi yanıt verirken, poposu onu her seferinde hayal kırıklığına uğratiyordu. Bu yüzden baş balerin olma hayallerinden .

Merdivenlerin tepesine ulaştı ve elini hızla bıraktı.

Kadın kapıyı açmadan, adam onun yanından uzanıp kapıyı açtı.

İçeri girer girmez, Yönetici Misafir Süiti'ne girerken neden o tuhaf hissi yaşadığını anladı.

İlerleyerek cam duvarın önünde durdu, aşağıdaki açık alana bakarken kalbi boğazında çılgınca çarpıyordu.

"Ben sen bu odadaydın." Bu bir soru değildi. Bu onun ruhundan kaynaklanan başka kesinlikti.

"Evet." Adamın hipnotize edici ve son derece seksi sesi kadının

üzerinde yankılandı. "Beni gördün."

"Evet." Adam daha yakındaydı, kadının kokusunu tekrar alabileceği

kadar yakındı. "Ve aşağıya indin?"

" "

Kadın döndü. Bir adımdan daha az bir duruyordu, büyüleyici gözleri onun üzerindeydi. Yine omuzları ve elleri huzursuzca hareket ediyordu, sanki ona dokunmaktan kendini fiziksel olarak alıkouyordu.

"Peki, şimdi ne olacak?"

Bakışları onu tepeden tırnağa taradı ve tekrar geri döndü. Dudakları aralandı ve dili alt dudağının içinde gezindi. "Şimdi ellerini arkadaki duvara koy ve bacaklarını aç."

Sersemlemiş bir heyecanla sarsıldı ama kendini nefes almaya ve aklı başında kalmaya zorladı. "Bunu neden yapmak isteyeyim ki?"

Gülümsemesi saf günahla doluydu. "Uyuşturucu aramanız için tabii ki." "Ne... Tracy ne olacak?"

Gülümsemesi kayboldu. "Aramayı o yapmayacak. Seni buraya getirdim çünkü artık seni gördüm, artık sana sahibim, Bethany Green, başka birinin sana dokunmasına izin vermeyi reddediyorum."

Aralarında bir fısıltı kadar mesafe kalana kadar son adımı attı. Başını eğdi ve burun delikleri onu içine çekerken genişledi, her nefes verişinde ihtiyacın keskin tonu hissediliyordu. "Hazır mısın?" diye homurdandı.

Ona baktı, vücudundaki her sinir ihtiyaçla geriliyordu.

"Hayır. Ellerini üzerime koymak üzeresin ve ben senin adını bile bilmiyorum."

"Benim adım Zachary Savage. Bana Zach diyebilirsiniz. Aslında ben bunu tercih ederim. Çünkü Zachary, seni boşaltırken adımı birçok kez haykırmanı istediğim için çok uzun."

[BUY HIGH \(INDIGO LOUNGE KİTAP 1\)](#)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

